

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

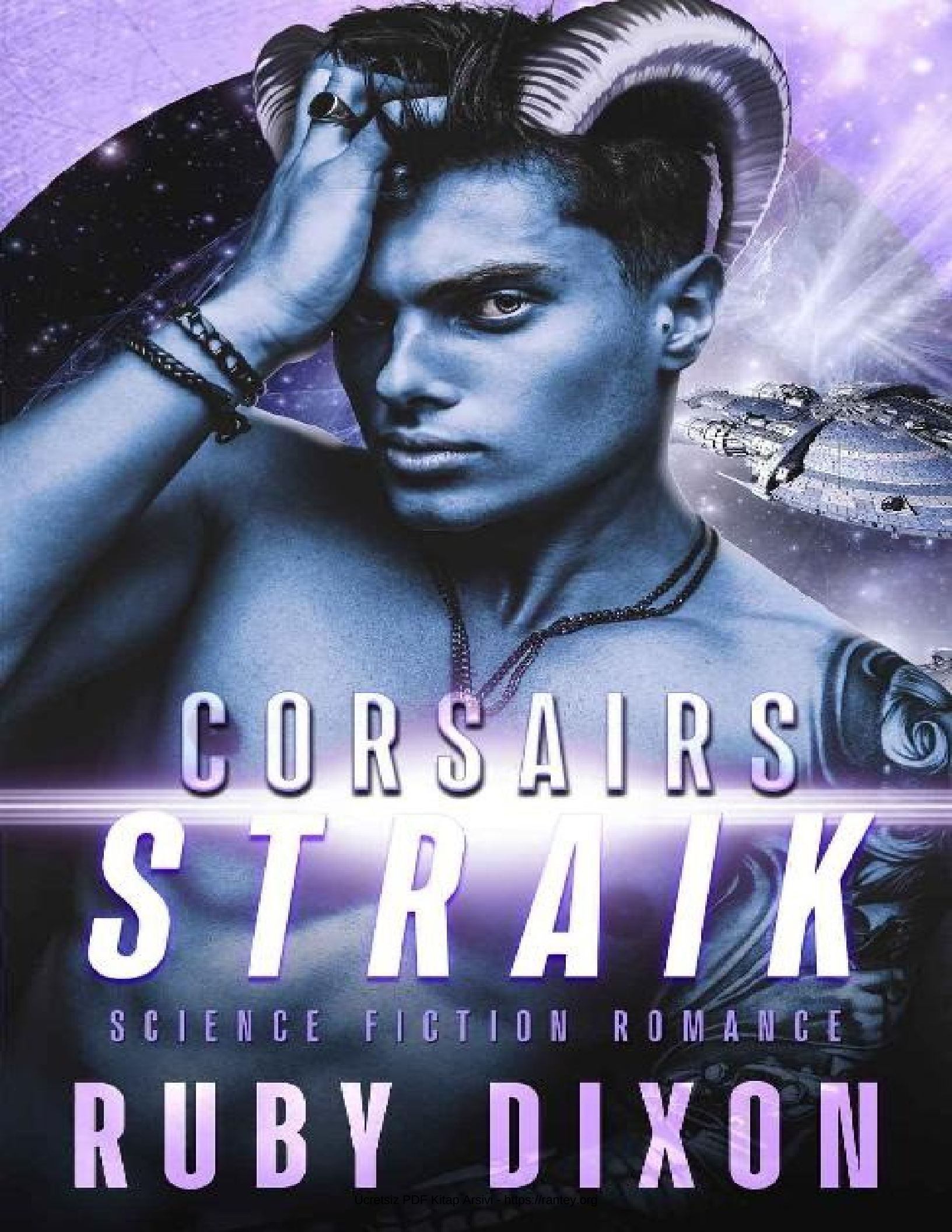
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CORSAIRS

STRAIK

SCIENCE FICTION ROMANCE

RUBY DIXON

CORSAIRS: STRAIK

Çeviri Kitaplar

Telegram

RUBY DIXON

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster @lanefotograf

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Düzenlemeler: Aquila

✿ Editing Vellum ile

Oluşturuldu

Tüm günlük okuyucular için :)

İÇİNDEKİLER

CORSAIRS: STRAIK

Hassas Okuyucular İçin Bir Not

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)

Bölüm 95

Bölüm 96

Bölüm 97

Sonsöz

Yazarın Notu

Daha Fazla Ruby Dixon İster misiniz?

CORSAIRS: STRAIK

Çalıntı insanlarla dolu kayıp bir gemi bulmaktan daha kötü ne olabilir? Ailenizin sorumlu olduğunu öğrenmek. Bu bir şekilde düzeltmem gereken bir yanlış, bu yüzden cevapları bulmak için yola çıkıyorum... ve o kaçırılan insanlardan birinin gemimde saklandığını keşfediyorum.

Arkadaşlarını terk ettiğim için çok öfkeli. Bunu bana ödetmeye kararlı. Ruth intikam yemini etti ve beni yok edene kadar tatmin olmayacak.

Bu kazanmaya kararlı olduğum bir irade savaşı.

Ruth'u kırmak yerine, beni tekrar öpmesi için her şeyi yapacağımı fark ettim.

HASSAS OKUYUCULAR İÇİN BİR NOT

Merhaba!

Daha düşünceli olmak için devam eden arayışında, kitaplarımda hassas okuyucular için içerik uyarıları sağlamaya çalışıyorum. Spoiler içerdiği için bu sayfayı okumak zorunda değilsiniz, ancak daha hassas bir okuyucuysanız, önünüzdeki yol için zihinsel olarak 'hazırlanmak' isteyebilirsiniz. Her zaman olduğu gibi, eğer üzücü olduğunu düşündüğünüz bir şeyi atladıysam, bana bildirin ve bu listeyi güncelleyeyim. Lütfen aşağıya bakın!

SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE
ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE
SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE

— İnsan köleliğine atıflar

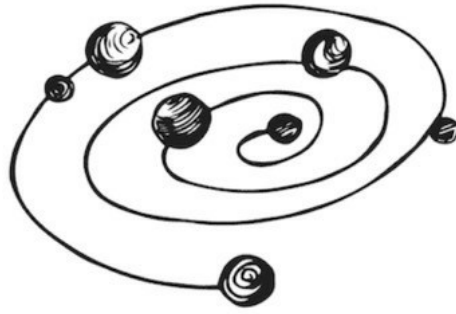
— Eroinin geçmişte kötüye kullanıldığına dair referanslar

— Zehirli ebeveynler

— Bazı sayfa içi şiddet

— Hamilelik (açıkçası kitaplarımı daha önce okuduysanız, bu sizin için hiç sürpriz olmayacak, ama yine de dahil edeceğimi düşündüm)

SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU
SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU
SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU SPOILER SONU
SPOILER SONU SPOILER SONU

A Su banyosu uzaydaki en büyük lüktür. İçilebilir su her zaman çok azdır ve etrafımdaki su soğuyana kadar banyoda oturup beklemek? Bazıları buna bencillik diyebilir. Birkaç gün öncesine kadar bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Ben Sa'Rin ailesinden geliyorum. Ben Straik.

sa'Rin, Beşinci İsim. Ailem her zaman iyi şeylere alışkın olmuştur. Ayrıcalık talep etmeye. Sırf ben olduğum için *daha fazlasını* beklemeye.

Birkaç gün öncesine kadar, endişeler karşısında sırtırdım. Belki de sadece bu tür önemsiz endişelerden etkilenmediğimi göstermek için kasıtlı olarak daha fazla su israf ederdim.

Ama bu ailem hakkındaki gerçeği öğrenmeden önceydi. Sa'Rin kredileri hakkında. Ve şimdi her şeyi sorguluyorum.

Henüz çıkmak istemediğim için soğuk suda arkama yaslanıyorum. *Karanlık Göz'ü* inşa ettirirken talep ettiğim gibi, özel kamaramdaki küvet çok büyük. Korsanlık yapacak olmam lüks içinde yaşamak istemediğim anlamına gelmiyor, sonuçta gemimde yaşayacaksam konforumu da isterim. Yatağım, a'ani mürettebatına tahsis edilen kamaraların iki katı büyüklüğünde. Kıyafetlerim tamamen siyah olsa da, her kolun ve yakanın kenarlarında evimin sembolü olan siyah işlemelerle en iyi şekilde üretilmiştir. Silahlarım birinci sınıftır. Gemim en yüksek kalibrelidir. Mürettebatım iyi eğitilmiş ve sadıktır.

Banyo sabunlarım bile nadir ve pahalı yapımlar. Trandashi topraklarından nadir bulunan bir mücevher şeklinde bir pasta alıyorum. Kokuyor, ama sabunun kendisi pahalı, bu yüzden onu kullanmayı alışkanlık haline getirdim. Annemin en sevdiğidir. Keki elimde çeviriyorum, düşünüyorum, sonra odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Duvar da hiç de tatmin edici olmayan bir sıçrama yapar. O sırada duvar paneli aydınlanır. "Özür dilerim," diye cıvıldıyor yapay zeka. "İsteğinizi anlamadım Lord Straik."

"Kef off," diye hırlayarak tekrar suya batıyorum. Kuyruğum yüzeye vuruyor ve kendimi somurtkan bir çocuk gibi hissederek kaşlarımı çatıyorum.

İçinde uzandığım bu gülünç büyüklükteki küveti finanse etmek için kaç köle satıldı? Gemimi finanse etmek için? Kaç tanesi anavatanlarından çalındı ve angarya işlerde çalıştırılmak üzere satıldı ki ben keffing çiçekleri gibi kokan keffing aptal sabunlarına sahip olabileyim? Çiçeklerden nefret ederim.

Şu anda, aslında, her şeyden nefret ediyorum.

Suya bakıyorum, dövmelemlerim yüzeyin hemen altında görünüyor. Banyoya yağ dökmüştüm ve sonra durup yağ hakkında düşünmüştüm. Ve banyoyu. Ve sabunu. Ve diğer her şeyi.

Günlerdir içimi kemiriyor.

Gururlu Sa'Rin ailesi köle taciridir. Ailemin serveti mi? Kölelikten. Sahip olduğum her şey? Kölelerin sırtından ödendi.

Bu iğrenç.

Küçükken ailemizin kredi sorunları olduğunu biliyordum. Annem, Rin Hanesi'nin reisi Lord va'Rin servet içinde yüzerken bizim ailenin miras kalan borçlarla boğuşmasını her zaman delicesine kıskanırdı. Bazı eski, saygın Anavatan ailelerinin borçları olması alışılmadık bir durum değil, ancak bizimkilerin icabına bakıldığını varsayıyordum çünkü bir süre sonra parayla ilgili endişeler ortadan

kalktı. Hayatımda ne zaman bir şey istesem, ikinci bir düşünce olmadan verildi.

Ve şimdi...şey.

Şimdi ben de elleri pis bir Homeworlder'im.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, sonunda küvetten çıkıyorum ve kurulanıyorum. Havlu kabarık ve yumuşak, en iyi markadan ve krediler çoktan harcandığı için onu kendimden uzağa fırlatmakla gerçekten kullanmak arasında kaldım. Şimdi bir havluya kızmak hiçbir şeyi çözmez. Tüm öfkem hiçbir şeyi çözmiyor.

Ama bir tür cevaba ihtiyacım var.

Nedenini anlamam gerek. Bunun ne kadar süredir devam ettiğini anlamam gerek. Bunun tam olarak neleri içerdiğini ve Sa'Rin ailesinin bu kabusun ne kadar içinde olduğunu anlamam gerekiyor.

Belki de bizi bu utançtan kurtarmak için çok geç değildir.

Şimdiden dizlerime kadar battım. Sithai kardeşlerin, onları *Buoyant Star*'da terk ettiğimi anladıklarında yüzlerinde beliren ifadeyi düşündükçe kafam gürültüyle doluyor.

Ben sadece... *Star*'ın haberinin yayılmasına ve ailemin utanç içinde kalmasına izin veremem.

Kayıp gemiyi ararken ipeklerle dolu olacağını düşünmüştüm. Ne de olsa kredilerimizi böyle kazanmıyor muyuz? Bana hep söylenen bu değil miydi? Pahalı bir ipek ve baharat sevkiyatının bulunduğu yere giderken kaybolduğu ve bunun nakliye işimize maliyetinin şaşırtıcı olduğu. *Yıldızın* karnındaki miktarın birkaç küçük gezegeni satın almaya yeteceği. Korsanlıkta yeni olan ve itibarımı (elbette yayılması için para ödediğim söylentilerden daha fazlasını) tesis etmek isteyen biri olarak, bu mükemmel bir görev gibi görünüyordu. Ve başlangıçta, *Yıldız'ı* bulduğum için çok mutluydum. Geminin kurtarılması ailemin serveti için harika bir nimet olmakla kalmayacak, aynı zamanda kargo da adımın efsaneleşmesini sağlayacaktı. Serveti va Sithai ile bölüşmek zorunda kalsam da fark etmezdi. Herkese yetecek kadar çok olacaktı.

Kargo ambarının kölelerle dolu olduğunu hesaba katmamıştım. İnsanlar ve gladyatörler, hepsi de durağanlık kapsüllerinde satılmaya hazır bekliyorlardı. *Yıldız*'ın nasıl köle taşımaya başladığına dair tüm kirli hikâyeyi bilen dört tanığı da -üç insan ve bir keffing qura'aki- hesaba katmamıştım. Mürettebatın -ailemin mürettebatının- köleleri nasıl yatak ısıtıcı olarak kullandığını.

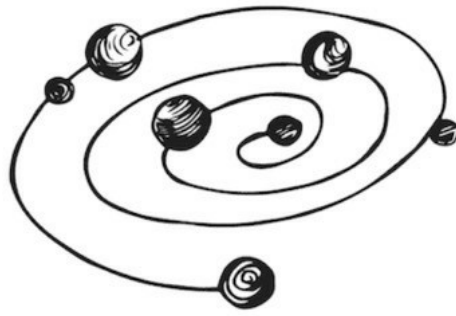
Midem bulanıyor ve dişlerimi sıkıyorum.

Ben de hepsini geride bıraktım. Bu karmaşayı çözmeye çalışmak için uyku saatlerinde gizlice dışarı çıktım. Bu şekilde, herkesin nerede olduğunu biliyorum ve tek kişi benim. Bu şekilde kimse haydutluk yapıp bilgiyi başkalarına yayamaz. İnsanlar satılamaz. Gemi diğer korsanlar tarafından alınıp hurdaya çıkarılamaz. Va Sithai kardeşler bana çok kızacak ama umurumda değil.

Lord Va'Rin ile konuşmam gerek, ailemin evinin reisi. Bunu anlamam gerek. Tüm bunları.

Ve hareket tarzımı belirledikten sonra, *Yıldız'a* dönüp işimi halledeceğim.

Bu küçük moral konuşmasıyla kesemi kurulayıp büyük boy yatağıma tırmanıyorum... ve aynı hızla tekrar dışarı çıkıyorum. İpek çarşaf. Daha az gösterişli bir şeyimiz var mı diye sormalıyım. Kafamı toparlayana kadar lüks içinde uyuyamayacağım.

I odasının üzerindeki havalandırma deliklerinin içinden taşaklarını kurutan uzaylıya baktı. Günlerdir onu izliyorum. Suratsız, asık suratlı bir lordling veledi. Ondan nefret ediyorum. Tıpkı bu gemiden nefret ettiğim gibi. Ve uzaydan. Ve her bir uzaylıdan. Şey...neredeyse her uzaylıdan.

Kırmızı tenli a'aniler yeterince iyi.

O yatağa uzanıp suratını buruşturduktan sonra tekrar ayağa kalkarken, ben tavandaki sürünme boşluğunda kamburlaşarak tamamen sessiz kalıyorum. Bir süre sonra onun yerine yere uzanıyor ve ben onun şehitliğine gözlerimi devirmek istiyorum. Lütfen. Bunun diğerlerini geride bıraktığı için vicdanını rahatlatacağını mı sanıyor?

Pek çok şeyden nefret ediyorum ama en çok bu Straik pisliğinden nefret ediyorum.

Staz uykusundan uyandığımdan beri öfke doluyum. Sanki onlara aitmişim gibi beni taciz eden aşağılık uzaylılara öfke duyuyorum. Diğer korkmuş kadınlarla birlikte gezegenimden çalınmış olmama öfke duyuyorum. Kafamın bütün anılar yerine parçalarla dolu olmasına öfkeliyim. Her şeye öfkeliyim ve Dünya'dayken de böyle miydim, yoksa bu öfkenin nedeni uykunun kafama bir şey yapması ve şimdi hatırlamam gereken şeyleri hatırlayamamam mı bilmiyorum.

Şu anda en çok öfkeli olduğum şey? Düşman gemisinde bir casusluk görevi yürütürken, geminin havalanması. Diğerlerini geride bıraktı ve ben kanallarda saklanırken beni çaldı.

Neredeyse bir haftadır bu kanallarda saklanıyorum ve bu ruh halime *hiç* yardımcı olmadı.

Ama nasıl hayatta kalacağımı biliyorum. Temkinli bir şekilde bir bacağımı uzatıyorum, sıkışık pozisyonumdan esnetiyorum ve ince metal gıcırdayıp inlediğinde irkiliyorum. Straik'in saray gibi odalarına hızlı bir bakış onun da fark ettiğini gösteriyor. Elleri boynuzlu başının arkasında, düşünceli bir şekilde tavana bakıyor. Tam olarak bulunduğum yerde kaşlarını çatıyor ve beni görüp görmediğini merak ediyorum. Petek benzeri ızgaraları (bir şekilde) kırıp üzerine atlamayı ve suratının ortasına bir tane patlatmayı düşünüyorum.

"Gemi," diye sesleniyor lordling.

"Evet, Lord Straik?" diye cıvıldıyor bilgisayar, erkeğini memnun etmeye hevesli bir kadın gibi. Barf.

"Bakım ekibine sabah kanalları kontrol etmeleri için bir not bırak." Esniyor. "Ve filtreleri değiştirmeleri için." Bununla birlikte gözlerini tekrar kapatıyor ve yan dönüyor, yerde uyurken kolunu yastık olarak kullanıyor.

Bir gün daha güvendeyim. Yarın bakım işleriyle uğraşmam gerekecek ama o Dopekh'in işi ve ben Dopekh'le başa çıkabilirim. Aşağıdaki konforlu odaya bakıyorum. Yatak kocaman ve inanılmaz yumuşak görünüyor, çarşaf birbiri dolanmış ve davetkâr. Daha önce onu banyo yaparken de izlemiştim ve o mis kokulu su ağzımı sulandırdığı gibi ne kadar kirli olduğumu da fark etmemi sağladı. *Star*'da küvet yoktu. İnsanı püskürterek temizleyen molekülü şeyler vardı ama pek ferahlatıcı değildi. Ama o su.

Acaba o başka bir yerdeyken odasına gizlice girip banyo yapabilir miyim? Küvetin etrafında kirli bir halka bırakma ve onun bu manzara karşısında çenesini kaşıma düşüncesi hoşuma gidiyor... ama o zaman muhtemelen bir kaçak yolcusu olduğunu anlayacaktır.

Yani bu yok.

Yine de banyoya özlemle bakıyorum. O sıcak suyun içine batmak harika görünüyor.
Kaşınıyorum

Kirli tenim -kanallardan gelen tozla kaplıyım- ve sonra kötü adamın lüks odasını geride bırakarak ilerliyorum. Onu yıkanırken gördükten sonra susadım ve boğazım kaşınıyor. Birkaç gün önce bulduğum noktaya doğru dikkatlice sürünüyorum - garip motorla birlikte tıkırdayan borulardan birinin yoğunlaşma damlattığı yere. Damlayan yerin altında duran fincanın yarısı dolu ve onu alıp içindikileri yutuyorum. Mmm, metal.

Su çok çabuk bittiği için bardağı yalıyorum ve midem gurulduyor. Buraya sakladığım yiyecek malzemelerini çıkarıyorum ama torbalar boş. Bu benim hatam; dün gece kendime acıyıp bir torba kuru eriştenin tamamını yemiştım. Dürüst olmak gerekirse, tadı tuzlu ve lezzetliydi.

Daha da adil olmak gerekirse, bugün çok susamış olmamın nedeni de bu olabilir. Kendi kendime kaşlarımı çatarak çöpü ve boş bardağımı toplayıp göğsüme bastırıyorum ve hava kanallarından yemekhaneye doğru süzülüyorum. Kanallardan diğerlerinin üzerinde süzüldüğümde kendimi hep bir süper casus gibi hissedirim. *Bu, Buoyant Star*'da geçirdiğim sonsuz zaman içinde fark ettiğim bir şeydi - bu gemilerdeki baş üstü kanalları motorun ve boru tesisatının etrafında kıvrılma eğilimindedir ve sonuç olarak çok fazla sürünme odası vardır. *Yıldız'daki* filtreleri temizleyen bendim ve bu yüzden o gece tuvalete gitme bahanesi uydurup klon muhafızlardan kaçtığımda, hemen kanallara gidip saklandım.

O zamanki amacım Lord Straik'i gözetlemek ve neyin peşinde olduğunu görmektir. Eğer arkadaşlarımı uzayın kenarında bırakıp gideceğini bilseydim... Ben...

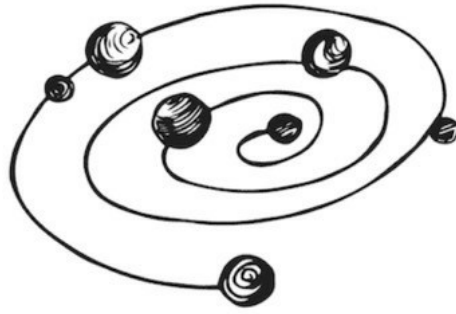
Ben olsam ne yapardım bilmiyorum. Yine de kötü bir şey. İleriye doğru sallanırken kaşlarımı çatıyorum, çünkü beynim ona yapabileceğim kötü şeyin ne olduğunu bulamıyor. Helen gibi benim de kafamda boşluklar var. Sanırım o dondurucu uyku olayı anılarımı karıştırdı. Çaresiz görünmek istemediğim için Alice ve Jade'den sakladım ama bu beni endişelendiriyor. Kapsül olayı beynime zarar mı verdi? Bunu düşünmemeye çalışıyorum çünkü düzeltemiyorum. Etrafta insan bir beyin doktoru yok ve Dünya'ya geri dönebilsem bile, kimseye "Evet, uzaylılar tarafından kaçırıldım ve beni bir süre uyuttular ve sanırım bu beynimi mahvetti" diyemem. Bana tasmadaki tüylü, havlayan şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bunun büyük bir sorun olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden bazı şeyleri hatırlayamıyorum. Diğerleri kafamda kristal berraklığında. İşimi görece kadar bilgim var, yani iyiyim. Uzayın derinliklerinde olduğumu düşünürsek, Dünya'yla ilgili bir ton bilgiye ihtiyacım yok.

Lord Straik'i yok etmek için yeterli bilgiye ihtiyacım var.

Ve şu ana kadar söyleyebildiğim kadarıyla? Yıkanmayı seviyor. Hem de çok. Ve yerde uyumayı, ama bu çok garip. Ama belki banyo sevgisini ona karşı kullanabilirim.

Başım olasılıklarla dönüyor, beklemek için yemekhaneye doğru iniyorum.

STRAIK

M

Mürettebat garip davranıyor.

A'aniler, va Sithai kardeşleri *Yıldız*'da terk ettiğim gerçeğinden memnun değiller.

Kardeşler mürettebata karşı dostça davranıyorlardı.

Ve bu adamlarımın hoşuna gitmiyor. Dikkatimi vermediğimi düşündüklerinde bana asık suratlı bakışlar atıyorlar. Benimle eskisi gibi konuşmuyorlar. Varlığımdan kaçınıyorlar.

Bu beni rahatsız ediyor.

Bunu kasten yaptığımı mı düşünüyorlar? Diğerlerini terk etmekten zevk aldığımı mı? İyi bir egzersiz yapmak ve vücudumdaki stresi biraz olsun azaltmak için geminin spor salonuna gidiyorum. Spor salonuna girdiğimde, Dopekh'in talihsiz olaylarından sonra yeni güvenlik şefi olan Kazex'in koşu bandından indiğini görüyorum. Bana keskin bir selam veriyor ve hemen ayrılmak için dönüyor.

"Bekle," diye seslendim.

A'ani duraklıyor, kırmızı omuzları sertleşiyor. Bana doğru dönüyor, ifadesi soğuk. "Size nasıl yardımcı olabilirim Lord Straik?" Ses tonu kibar ama bir zamanlar onlara duyduğum saygıyı hissetmiyorum. Yoldaşlık.

Kendime ihtiyacım olmadığını söylüyorum.

"Son zamanlarda gemide yanlış bir şey fark ettiniz mi?"

diye sordum. "Ben fark etmedim."

"Hiçbir şey mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir şey sana garip gelmiyor mu?" Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama birkaç yıldır *Karanlık Göz*'e sahibim ve bana hiç böyle hissettirmemişti. Sanki geminin kendisi beni izliyor ve beni eksik buluyor. Belki de bu benim suçlu hayal gücümdür.

A'ani sertleşir. "Eğer işimi nasıl yaptığımla ilgili bir sorunuz varsa, efendim-"

Bu yola girmeden önce net bir şekilde "Hayır," diyorum. İma ettiğim şey hiç de bu değildi. "Sorduğumu unut. Ben sadece... sana garip gelen bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Belki de sadece hayal gücümdür."

Bana başını salladı ve gitmek için döndü. Sonra durakladı. "Erkeklerle birkaç... olay oldu."

"Olaylar mı?" Neredeyse kelimenin üzerine atlayacaktım. Belki de hissettiğim tuhaf titreşim budur. "Ne tür olaylar?"

Kazex, "Eksik gıda," diyor. "Dünkü envantere göre tedarik sayımı yanlış. Kimse bir şey bildiğini iddia etmiyor."

Hayal kırıklığına uğradım. Büyük sorun bu mu? Normalde mükemmel işleyen gemimde hissettiğim uyumsuzluk bu mu? "Hedefimize ulaşmadan açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya mıyız, Kazex?"

"Hayır, efendim."

Omuz silkiyorum. "O zaman bırakın adamlar ne isterlerse yesinler. Bazılarının aksine mürettebatımı günde belirli bir besin miktarına tabi tutmadığımı biliyorsunuz. Siz özgür adamlarsınız, istediğiniz kadar yemenize izin var."

Başını sallıyor, hâlâ biraz rahatsız görünüyor. "Teşekkür ederim,

efendim. Elbette." "Başka bir şey var mı?"

"Hayır."

Hayal kırıklığımla savaşıyorum. Belki de bu benim vicdan azabımdır. "Düşüncelerin için teşekkür ederim, Kazex. Başka bir şey fark ederseniz, lütfen dikkatimi çekmekten çekinmeyin."

Başını sallayıp salondan çıkıyor ve beni aletlerle baş başa bırakıyor. Ellerimi kalçalarımın koyup odayı inceliyorum. "Kapalı" hissi, boynuzlarımın üzerinde fark edilebilecek kadar ince bir film tabakası gibi duruyor.

Yemek, diyor Kazex. Sanki birinin gece atıştırmaları umurundaymış gibi. Bırak ne istiyorlarsa yesinler. Bizim daha büyük sorunlarımız var. Bunu aklımda tutarak koşu bandına tırmanıyorum ve onu cezalandırıcı bir hıza ayarlıyorum.

Çalışmak kafamı sakinleştirmiyor. Düşüncelerim daireler çizerek dönüp dolaşıp *Yüzen Yıldız'a geliyor*. Köleler. *Yıldız*. Köleler. Huzursuz bir şekilde koşu bandından inip havlumu aldıktan sonra dışarı çıkıyorum. Odama gidip temizlenmem gerekiyor ama dışarı çıktığımda koridorun en ucunda iki klonun konuştuğunu görüyorum. Beni gördükleri anda sessizleşiyorlar ve biri uzaklaşıyor.

Kendime sorun olmadığını söylüyorum. Ne de olsa ben mürettebatından sürekli selam ve yalvarma talep eden bir kaptan değilim. Ama geçmişte, adamlarımla olan ilişkim hoş bir ilişkiydi. Yakın değiliz. Kimsenin yakın olmasına izin vermem. Ama dostça bir ilişkiydi. Arkadaşça. Sanki hepimiz bu yolculukta birlikteymişiz gibi. Gemi iyi bir vurgun yaparsa, hepimiz kâr ederiz. Belki de sorun budur. Mürettebat bana karşı soğuk davranıyor.

Ya da belki de çok fazla şey okuyorum.

Bunu test etmeye karar verdim. Yemekhaneye gidiyorum. Çoğunlukla boştu, sadece iki adamım vardı. Dopekh - eskiden güvenlik şefiydi ve istifa etti - yiyecek dağıtıcılarından birinin içeriğini değiştiriyor. Bir başka a'ani de masalardan birinde yemek yiyor, veri defteri önünde. İkisi de beni görünce başlarını kaldırıp hareketsiz kaldılar.

Kimse bir şey söylemiyor.

"Bir sorun mu var?" Sıvı içecek merkezine doğru hızla ilerliyorum. Düğmelerden birine basıyorum. Bir içme kabı bırakılıyor ve içine buz gibi bir sıvı dökülüyor.

"Elbette hayır, Lord Straik." Masadaki a'ani -Zaemen- veri defterini kapıp ayağa fırlıyor. "Ben de tam bitiriyordum." Tepsisini bırakıp protein barının kalanını kapıyor, ağzına atıyor ve ben daha fazlasını söyleyemeden aceleyle dışarı çıkıyor. Geçerken bana saygıyla başını sallıyor ama kendimi hastalıklı hissetmekten alamıyorum.

Sanki gemideki en büyük sorun benmişim gibi.

Ama... bu *benim* lanet gemim. Sorumlu olan benim.

Soğuk meyve suyu flütünü elime alıp içiyorum ve Dopekh'in makineleri yeniden doldurmaya başlamasını izliyorum. Zaemen gibi koşarak uzaklaşmıyor ama tavrında biraz garip bir şeyler var. Gergin görünüyor. Huzursuz.

Bu sadece kötü ruh halimi körüklüyor. Meyve suyunu bitiriyorum ve bardağı çöp kutusuna atıyorum. "Ne oldu?" diye soruyorum. "Seni rahatsız eden bir şey var."

"Ben mi?" Dopekh bakışlarını kaçırıp başını sallıyor ve plas-bag'i yeniden doldurma yuvasına itiyor. "Ben iyiyim Lord Straik. Gerçekten."

"Bu gemideki herkes tuhaf davranıyor." Erişte torbasına büyük bir özen göstermesini izliyorum ve bunun gerçekten yemekle ilgili olup olmadığını merak ediyorum. Tuhaf görünüyor, ama tüm bunlar çok tuhaf görünüyor. "Yemek konusunda endişeli misin, Dopekh? Adamlar erzağımızı karneye bağlamak zorunda hissediyorlar mı? Seni her zaman istediğin gibi yemeye teşvik ettim. Ne de olsa ekstra öğünleri karşılayacak fonumuz var ve mürettebatımın aç kalmasına izin

vermeyeceğim."

Dopekh elindeki doldurma torbasına bakıyor. "Kimse aç kalmaktan endişelenmiyor, Lordum

Straik."

"Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Çünkü mürettebatımın rahat hissetmesini istiyorum," diye devam ediyorum. "Mürettebatımın memnun olması benim için önemli." Bazı lordların kilo almamaları için a'ani'lerini belirli bir beslenme diyetinde tutmayı sevdiklerini biliyorum, ama aynı zamanda onları köle olarak tutmayı da seviyorlar. Ben kişisel özerkliğe ve a'ani'lerin de herkes gibi birer insan olduğuna inanan biriyim. Mutlu bir mürettebat sadık bir mürettebattır. Benimkilerin her zaman mutlu ve sadık olduğunu düşünmüşümdür... ama şimdi o kadar emin değilim. "Memnun musun, Dopekh?"

A'ani tuzağa yakalanmış bir yaratık gibi hareketsiz kalıyor. Boğazının çalışmasını izliyorum.

"Elbette lordum." "O zaman neden herkes gemide bir sorun varmış gibi davranıyor? Bir sorun olduğunu biliyorum. Biliyorum.

hissedin."

"Hiçbir sorun yok."

"Yok mu?"

"Yok." Ama sesi pek emin gelmiyor.

Bir süre daha onu izliyorum. Sonra homurdanıyorum, terli yüzümü tekrar kuruluyorum. "Eğer olsaydı, bana gelir miydin? Bir şey söyler miydin? Fikirlerine değer verdiğimi biliyorsun."

Tekrar başını sallıyor ve onu rahatsız eden bir şey olduğu hissine kapılmadan edemiyorum. Yemek dağıtıcılarının yanındaki yerinden kıpırdamıyor, sanki oraya yapışmış gibi.

"Pekâlâ. Teşekkür ederim, Dopekh." Çıkmak için dönüp kapıya yöneliyorum. Belki bir duş ve ardından küvetimde uzun bir ıslanma, düşüncelerimdeki tüm bu gerginliği hafifletmeye yardımcı olur. Belki de hayal görüyordumdur. Belki-

"Efendim."

Kapıdan geçmeden önce beni yakalıyor. Umutla ona doğru dönüyorum. "Evet?" Dopekh inanılmaz derecede rahatsız görünüyor. "Sorun *Yıldız*, Lord Straik. Onlara nasıl davrandığınızla ilgili.

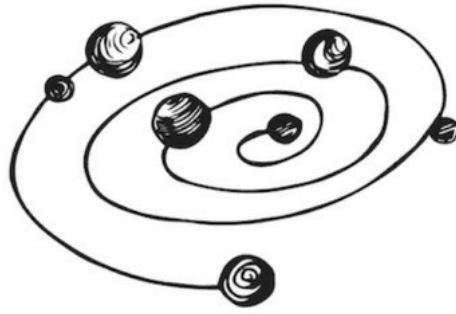
Herkes bunun bizim için ne anlama geldiğini merak ediyor."

"Ah." Şimdi anlıyorum. Va Sithai kardeşlere ihanet ettiğimi düşündükleri için bana güvenip güvenemeyeceklerini merak ediyorlar. Son birkaç yıldır adil ve adaletli bir gemi kaptanı olmam önemli değil. Zayıf bir anımda mürettebatım aniden bana güvenemeyeceklerini hissediyor. Sanırım bunu hak ediyorum.

Ama yine de beni sinirlendiriyor.

"Konuştuğun için teşekkür ederim, Dopekh. Bunu aklımda tutacağım." Ona başımı salladım. "Ve mürettebata asla zarar vermem. Lütfen bunu onlarla paylaşın. Sizler benim adamlarımsınız. Ve... *Yıldız* için geri döneceğiz. Bu konuda size söz veriyorum. Bu sadece geçici bir durum."

"Teşekkür ederim, efendim." Dopekh ikna olmuş gibi görünmüyor.

RUTH

I o adamın asla gitmeyeceğini düşündüm.

Straik yemekhaneden çıkar çıkmaz, Dopekh'in vücuduyla koruduğu ızgaraya vuruyorum. "Kapıyı aç," diye tıslıyorum. "Bacağıma kramp girdi!"

Yine de hemen açılmıyor. Bunun yerine yemekhanenin kapısına yöneliyor ve bana dönmeden önce uzunca bir süre koridorlara bakıyor. Dopekh'in ızgarayı kapalı tutan tokaya dokunuşunu sabırsızlıkla dinliyorum ve sonra onu çekip çıkarıyor. Bacaklarımı uzatırken inleyerek rahat bir şekilde dışarı çıkıyorum.

"Dışarıda fazla kalamazsın," diyor Dopekh, yüzünde endişeli bir ifadeyle. "Lord Straik bir şeylerden şüpheleniyor."

"Hayır, yok." Belimden eğilip bacaklarımı önüme doğru uzatırken inliyorum. Izgaraların içindeyken o kadar da kötü görünmüyor, ama dışarı çıkmak üzere olduğumu kafama soktuğum anda, tüm kaslarım aniden gergin ve rahatsız hissediyor ve ızgaraların içinde ne kadar az hareket edebildiğimin farkına varıyorum. Yine de sorun değil. Gerekli kötülük ve hepsi bu. Kollarımı başımın üzerine kaldırıp esnetiyorum, çünkü tanrım, gevşemek iyi hissettiriyor. Bir kolumu başımın arkasına çekip dirseğimden tutuyorum. Fitness dersine dair belli belirsiz, bölük pörçük bir anı kafamdan geçip gidiyor. "Sana söz veriyorum, burada olduğumu bilmiyor."

Dopekh ikna olmuş görünmüyor. "Bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyor."

"Arkadaşlarımı terk edilmiş bir gemide bırakırken o kadar da endişeli değildi," diyorum hafifçe. "Ayrıca, daha fazla yiyeceğe ihtiyacım var." Dopekh'e karşı duygusuz olmaya çalışmıyorum. O gerçekten de çok iyi bir adam. Sanırım o bir a'ani. Lord Straik'in boynuzlarından ve ipeksi görünümlü mavi derisinden farklı. Dopekh ve mürettebatın geri kalanının parlak, doğal olmayan kırmızı bir teni, koyu renk saçları ve hafif sivri kulakları var. Bunun dışında insan olabilirler. Biraz fazla beslenmiş, çok kaslı ve hepsinin yüzü birbirine benzeyen insanlar, elbette, ama yeterince insan.

Ve Dopekh benim arkadaşım. Bu gemide saklanmama yardım eden oydu ama suçluluk duygusu onu da etkiliyor.

Uzanıp omzunu beceriksizce okşadım. "Bak. Hiçbir şeyden şüphelenmiyor. Bu odaya kamera yerleştirmiş olsaydınız, burada olduğumu çoktan bilirdi, değil mi? Sen bilmiyorsun, çünkü onun hiçbir fikri yok. Sadece vicdan azabı ve ekibin kışını okşayıp ona ne kadar harika olduğunu söylememesi."

Dopekh'in kara kaşları birbirine çatılıyor ve yanakları kızarmış olmalı. "Neden kışını okşayalım ki?"

"Bu bir deyim." Sanırım. "Yani... yemek mi? Yiyecek mi? Ve içecek bir şey?" Boğazıma dokunuyorum, çünkü çöl gibi hissediyorum. "O kadar susadım ve kirliyim ki inanamazsın."

Bu Dopekh'i suçluluk duygusundan uyandırdı. Başını sallayıp bana yarım bir gülümseme sunuyor.

"Sen de kokuyorsun."

"Siktir git dostum," diyorum kıkırdayarak. Makineye doğru yönelip bir bardak soğuk, harika görünümlü su dağıttırdığında rahatlıyorum. Kendim için doldurmak istiyorum ama bu gemideki makineyi çalıştırmaya çalıştığımda beni tanımıyor. Bu bir sorun ve ayrıca bu yüzden Dopekh'e güvenmek zorundayım. Bardağı açgözlülükle elinden alıp yudumluyorum ve hiçbir şeyin tadı bundan daha güzel olmamıştı.

Beni içerken izliyor ve yüzünde hâlâ o endişeli ifade var. "Lord'u kandırmayı sevmiyorum

Straik. Öyle düşünmediğinizi biliyorum ama o iyi bir erkek."

Elbette öyle. Onun "iyi erkeği" arkadaşlarımı ve kurtarma ekibini *Star*'da terk etti. Ne harika bir adam, diye düşünüyorum alaycı bir şekilde. Gerçek bir prens. Artık boş olan kadehimi tekrar Dopekh'e uzatıyorum. "Onu kandırmak hoşuna gitmiyorsa, beni bilgisayarın veri tabanına ekle ki kendime yardım edebileyim. Karnımı doyururum ve sen de bu işe karışmazsın."

Yüz ifadesi belirsiz. "Ama bunu benim yaptığımı bilecekler, Ruth."

"Bu yeterince kolay. Onlara seni insani cazibemle baştan çıkardığımı söyle." Ona şehvet dolu bir göz kırpıyorum. "Hepiniz göğüslerden etkileniyorsunuz, değil mi? Herkese beni sisteme sokma karşılığında benimkilerden birine dokunmana izin verdiğimi söyle. Tamamen inandırıcı."

Hakkını yemeyelim, Dopekh dehşete düşmüş görünüyor.

O kadar dehşete düştüm ki, aslında duygularım biraz incindi. "Ne? Ben *o kadar* iğrenç değilim." Önce odaya sonra da bana baktı. "Ben... erkeklerden hoşlanıyorum."

Evet, şimdi. Bu gerçekten biraz utanmış görünüyor, bu da beni onun adına üzüyor. "Kimseye söylemeyeceğim," diye söz veriyorum ve serçe parmağımı uzatıyorum. "Serçe parmağı yemini."

Serçe parmağıma bakıyor ve sonra kendi parmağıyla benimkine hafifçe dokunuyor.

Yeterince yakın. "Teşekkür ederim, Ruth." "Özel olarak herhangi bir erkek mi yoksa genel olarak penisler mi?" Sormak zorundayım. "Ve... biraz daha su?"

"Doğru. Evet." Bardakları benden alıp yeniden dolduruyor, sonra da makinedeki kodu tuşlayarak bir kâse çıkarıyor. Kasenin dibine bir *tutam* kuru erişte düşüyor ve ardından üzerine su dökülmeye başlıyor, odayı gerçek, sıcak yemeğin lezzetli kokusuyla dolduruyor. Ağzım sulandı. Dopekh kapıya yöneliyor, etrafına bakınıyor ve sonra memnun bir şekilde yanıma dönüyor. "Kimden hoşlandığıma gelince... bunun bir önemi yok. Karşılıklı değil."

Bardağı makinenin üzerindeki yerinden alırken "Bu çok zor," diyorum. "Straik mi?"

"Kef!" Bu düşünce onu neredeyse boğuyor. "Tabii ki değil!"

"O zaman gemide başka biri var. Senin gibi başka biri mi?" O her neyse?

Dopekh yavaşça başını sallıyor ve gözleri hüzünleniyor. "Ve bu yanlış."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Kimi seviyorsan sevebilirsin. Bunda yanlış bir şey yok... Lord Straik olmadığı sürece, çünkü siktir et o adamı." Yudumlar arasında ona gülümsüyorum ve ondan en azından küçük bir kıkırdama duyduğumda mutlu oluyorum. "Keşke sana yardım edebilseydim. Seni sevmeyen birini sevmek çok zor."

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve sonra bakışları su bardağına sabitleniyor. Suçluluk duygusu yüzünü kaplıyor. "Çok susamışsın."

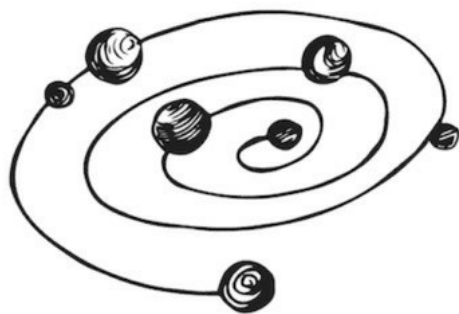
"İnanılmaz derecede." Ve kirli. Ve yorgun. Ve Straik'e gün geçtikçe daha da kızıyor, ama hey. Her seferinde bir kriz.

Dopekh bir süre düşündükten sonra odanın karşısındaki kontrol paneline yönelir. "Seni sistemlere eklediğimi öğrenirlerse başım çok büyük belaya girer. Buraya gel ve bana el izini ver."

Neredeyse neşeyle sığıyorum. "Buna pişman olmayacaksın," diyorum ona. "O kadar ince ve sinsi olacağım ki kimse bir şeyden şüphelenmeyecek."

Ben de kışkımdan yalan söylüyorum.

Çünkü ortalık sakinleştiği an? kesinlikle Lord Straik'in küvetine girip uzun bir banyo yapacağım.

Risda III'e iki gün kaldı ve o zamana kadar aklımı kaybetmem tamamen mümkün.
Karanlık Göz'ün güvertesinde sorun arıyorum. Geminin

temizlik, yakıt kayıtları, belirli bir mürettebat üyesinin üniformasındaki kırıksıklıklar. Yemeklerimi mürettebatla birlikte yiyorum ama askı suratlı tavrım yüzünden bu durum beni rahatsız ediyor. Yine de onlara hâlâ yanlarında olduğumu göstermeye kararlıyım. *Yıldız*'ı bulmadan önce olduğum kaptan olduğumu. Değişmedim. Benden şüphelendikleri gibi bir canavar değilim.

Va Sithai kardeşler için geri döneceğiz. Bunu herkese haykırmak istiyorum. Tabii ki bağıracağız. Sadece... şu anda onları güvenli bir yerde tutuyorum. Nerede olduklarını biliyorum ve ben bu durumu çözene kadar iyi olacaklar.

Mürettebatın soğukluğu ve farkında olduğumdan daha da fazla "terslik" olduğu hissi arasında, amcamla ilgili bir sorun var. Lord Varrik va'Rin, First of the Name... görüntülü arama taleplerime geri dönmüyor. Aklını yitirip bir insan köleyle evlendiğinden beri, ailenin iki tarafı arasındaki ilişkiler bir süredir gergin. Bu onun siyasi kariyerini mahvetti ve evin adına leke getirdi. Haber duyulduğunda annemin öfkeyle nasıl bağırıp çağırdığını ve Lord Varrik'in geri adım atmayı reddettiğini hatırlıyorum. Sahibi olduğu çiftlik gezegenine -Risda III-, bilinen uzayın kıyısına çekildi.

Şimdi oraya gidiyorum, ama yanaşmama izin vermezse... oraya vardığımda bu sorunun üstesinden geleceğim.

Yine gemimin koridorlarında yürüyorum, huzursuzum. Egzersiz yapmalıyım ama bunu bugün zaten iki kez yaptım ve zihnimi sakinleştirmiyor. Bunun yerine ofisime gidip saati kontrol ediyorum. Ana Dünya'da saat geç ama Risda III'te erken. Elimi siyah cübbemin üzerinde gezdiriyorum, ardından amcamın malikanesine bir görüntülü arama isteği göndermeden önce kolumdaki hayali bir toz parçasını silkeliyorum.

Cevap yok.

Çenemi sıkıp tekrar deniyorum. Kimse telefonu açmayınca - alt düzey bir sekreter bile - görmezden gelindiğimi anlıyorum. "Bilgisayar," diye bağırıyorum. "İletişim bağlantılarını kontrol et. Çalışır durumda mıyız?"

Bir duraklama oldu. "Tüm sinyaller tam güçte Lord Straik. Ben-" "Hayır," diye hırladım. "Ana Dünya'yı ara. Leydi Naasi sa'Rin."

"Deneniyor," diyor bilgisayar neşeli bir sesle. "Lütfen sabırla bekleyin."

Birkaç dakika sürüyor ve sonra görüntülü arama kabul ediliyor. Ekranda insan yok ve masada bir sandalyeden başka bir şey görmüyorum. Şaşırmadım. Muhtemelen onu yatmaya giderken yakaladım. Bekliyorum ve sonunda bir figür sandalyeye kayıyor. Bana bakan kadın dağınık, uzun saçları hafifçe karıştırılmış ve mücevherleri çıkarılmış. Ağzı kızarmış ve göğüslerinin arasına sıkıştırdığı ipeksi, işlemeli bornozu omuzlarından düşecekmiş gibi duruyor. Sanki bir sevgiliden yeni ayrılmış gibi görünüyor.

Leydi Naasi'yi tanıyorsam, muhtemelen öyledir.

Gözlerini kısarak beni inceliyor. "Korkunç görünüyorsun." "Teşekkür ederim anne." Çenem hayal

kırıklığı içinde çalışıyor.

"Ne istiyorsunuz? Krediye ihtiyacın var mı?" Bana meraklı bir bakış attı. "Bu küçük maceran kurudu diye sonunda para için yalvarıyor musun?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. Ailemden asla kredi istemedim ve istemeyeceğim. Bu onun için aşağılayıcı.

Bunu ima ediyorum ama annem kendini yüceltmek için başkalarını aşağılamayı seviyor. "Bu yüzden aramadım. Yalnız mısın?"

Ağzı hafifçe kıvrılıyor. "Yalnızmışım gibi mi görünüyorum?"

"Oyun oynayacak vaktim yok anne." Tüm bu olanlara sinirlenerek masama doğru eğildim.

"Lord Varrik aramalarımı kabul etmiyor. Bunun bir sebebi var mı?"

Annem hafifçe geriliyor. "Neden Varrik'i arıyorsun?"

"Bir şey buldum." Ne olduğunu söylemeye cesaret edemiyorum - herkes tarafından dinlenebilecek bir iletişim hattında değil. Odasında onunla birlikte biri varken olmaz. "Soyadımızla ilgili sonuçları olabilecek bir şey. Lord Varrik'in aramalarımı bu yüzden mi kabul etmediğini merak ediyorum."

Leydi Naasi tedirgin görünüyor. Etrafına bakınır ve sonra eğilir. "Her ne bulduğunu düşünüyorsan, oğlum, bundan uzak dur. Hepsinden."

Dışarıda mı kalayım? İmkansız. Zaten dizlerimin dibindeyim. "Anne-"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmayacağım, Straik. Gelecekte de bu konu hakkında konuşmayacağım." Bana, başkalarına milyonlarca kez yaptığını gördüğüm, alıştırılmış bir gülümseme veriyor. Bu durumla işinin bittiğini gösteren bir gülümseme. "Tüm bunlardan uzak dur ve Varrik'i rahat bırak. Ailenin kirlenmiş tarafıyla ne kadar az iletişim kurarsak o kadar iyi." Gülümsemesi sıkılaşıyor. "Şimdi, başka bir şey var mı? Yok mu?" Cevap vermeme fırsat vermiyor ve tatlı tatlı gülümsemeye devam ediyor. "Araman çok hoştu oğlum. Yakında konuşuruz."

Ve bağlantıyı sonlandırıyor.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim. Sinirlendim ama şaşırmadım. Bir telefon görüşmesinde "*Anne, bir köle çetesine mi gidiyoruz?*" diye soracak halim yoktu. Öyle olsa bile, tam olarak neyi kastettiğimi bildiği izlenimine kapıldım. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Benden başka herkes bunu biliyor mu?

Doğruluyorum. Video ekranındaki yansımama bakıyorum. Bir an için tıpkı anneme benzediğimi düşünüyorum; uzun, mükemmel bakımlı saçlar. Mücevherlerle kabuk bağlamış bir kulak. Evin sembollerleriyle zarifçe kazınmış ve en iyi metalle kaplanmış boynuzlar. Pahalı, ağır işlemeli cüppeler.

Şımarık bir lord gibi görünüyorum. Hiçbir şeyi umursamayan ve kredi için annesini arayan bir başka sa'Rin velet lordu. Yansımama kaşlarımı çatıyorum... ve masama uzanıp orada tuttuğum küçük bıçağı çıkarıyorum. Jilet gibi keskin, bu da ihtiyaçlarım için mükemmel olduğu anlamına geliyor. Bir avuç saç aldım ve kestim. Belime kadar uzanan büyük saç tutamlarını kesiyorum ve masamın yüzeyine düşmelerini izliyorum. Görünüşümü kesip biçmeyi bitirdiğimde, berbat görünüyorum. Saçlarım farklı uzunluklarda çirkin dikenler halinde her yere yapışıyor ama... eski ben değilim.

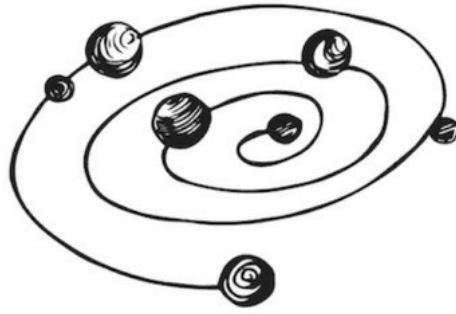
Bu da en azından bir şeydir.

"Bilgisayar," diye hırladım. "Ben kamarama gidiyorum. Bana bir banyo hazırla." "Küvetteki suyu hemen boşaltayım mı Lord Straik?"

Duraksadım, kaşlarımı çatıttım. "Ne demek istiyorsun?"

"Küvetiniz şu anda dolu. Sizin için boşaltayım mı?" Öyle mi?

"Hayır, rahat bırak." Bu gemide beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenmek üzere olduğumdan şüpheleniyorum.

RUTH

Küveti kullanmaya karar vermem sadece bir gün sürdü.

Günlerdir Straik'i izliyorum, çünkü casusluğa devam etmenin benim görevim olduğunu düşünüyorum. Gemiden kaçamamam pes etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Buraya geldim

Straik'i izlemek ve neyin peşinde olduğunu anlamak için. Bu hiç değişmedi. Ancak şimdi listeye küçük bir şey daha ekledim: Straik'i Sefil Etmek.

Ve gerçekten, bu planıma mükemmel bir şekilde uyuyor. Odasına gideceğim, belki kıyafetlerinde birkaç delik açacağım, yatağını dağıtacağım, küvetini kirleteceğim, tüm zemine yemek kırıntıları yayacağım ve sonra tekrar ortadan kaybolacağım. Belli ki temizliğe ve düzene değer veren bir adam ve ben de onun odasına toz, kir ve insan biti getiren bir bela olmaya niyetliyim. En iyi kısmı da ne? Ne haltlar döndüğü hakkında hiçbir fikri olmayacak.

Bayıldım.

Son birkaç gündür Straik'i izlediğim için onun alışkanlıklarını çok iyi biliyorum. Kamarasında ne zaman surat astığını ve saatlerce ortadan kaybolduğunu biliyorum. Yemekhaneden gelen kokular gemiye yayıldığında, yemek vaktinin geldiğini ve dolayısıyla Straik'in bir süre ortalıkta olmayacağını anlıyorum. Adamlarıyla birlikte yemek yemeyi sever, onlar bu duyguya karşılık vermeseler bile. Yemekten sonra ofisine çekilir ve bir süre çalışır, sonra da banyo ve yatma vakti için odasına döner.

Biraz kaos yaratmak için bolca zamanım var.

Etrafin temiz olduğundan emin olduğumda, şu anda saklandığım ızgaranın kenarını kaldırıyorum. Tırnaklarım yırtılmış ama Straik'in odasının dışındaki çamaşır kanalının yanındaki ızgarada boya dökülmesini aramaya gitmedikleri sürece kimse fark etmeyecektir. Ayağa kalkarken koridora bakıyorum ama etrafta kimse yok. Ya işlerinin halledildiğinden çok eminler ya da kimse güvenlik kameralarını kontrol etmiyor

-Çünkü beni yıllar önce bulmaları gerekirdi. Onlar için çok kötü.

Elimi Straik'in kamarasına girişi sağlayan pedin üzerine koyuyorum ve kapılar kayarak açıldığında saf bir memnuniyet dalgası hissediyorum. İçeri adım atıyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra sırtıyorum.

Onun ağzına sığacağım.

İlk başta, sakın davranıyorum. Gardırobunu açıyorum ve bir parça giysi çıkarıyorum. Kolumu kaldırıyorum ve dolabının geri kalanını incelerken koltuk altlarımı ovuyorum. Siyah, siyah ve daha da siyah. Buna şaşımamalıyım. Çok dramatik biri. Elimdeki bornozu tekrar yukarı asıyorum ve bir başkasını aşağı çekiyorum, bunu yaparken küçük, kör bıçağımı kolundaki dikişleri çıkarmak için kullanıyorum. Yatağı inanılmaz derecede davetkâr görünüyor ama onun yerine kendimi küvete doğru çekilmiş buluyorum.

Cildim kirden kaşınıyor. Kanallar yüzünden diyorum kendime. Hava sürekli onlardan

süzülüyor ve bu yüzden her santimim kirli hissediyorum. Küveti kocaman olduğu ve sabunlar davetkâr koktuğu ve onu banyo yaparken gördüğümünden beri bunu yapmayı hayal ettiğim için değil kesinlikle.

Kıyafetleri başka bir gün bekleyebilir. Yatağı başka bir zaman dağıtırım. Şimdilik banyo yapıyorum. Neredeyse kutsal olmayan bir neşeyle küvete doğru zıplıyorum. Kontrol pedini bulmak yeterince kolay.

Son birkaç gündür düğmelere basışını izliyorum ve küvet sıcak suyla dolduğunda heyecandan neredeyse inliyorum. Sabun şişelerini ve kalıplarını kokluyor, en iyi sabunu bulmaya çalışıyorum. Küvete biraz çiçek kokulu yağ ekliyorum ve köpürüp soluk, güzel bir lavantaya dönüştüğünde, daha fazla dayanamıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp boynuma kadar küvete giriyorum.

Cennet. Katıksız cennet.

Suyun sıcaklığının kaslarıma işlemesine izin vererek rahatlıyorum. Sonsuza kadar burada kalmak istiyorum. Gözlerimi kapatıyorum, banyonun tadını çıkarıyorum ve kirli, yıpranmış kazağımı tekrar giymek zorunda kalacağım gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Yumuşak değil, kumaşı sağlam ve yabancı bir şeyden yapılmış ve Straik'in yumuşak, akan siyah cüppelerini düşünüyorum. Acaba bir tane çalsam fark eder miydi? Soğuk havalandırma deliklerinde saklanırken sarılmak çok hoş olurdu.

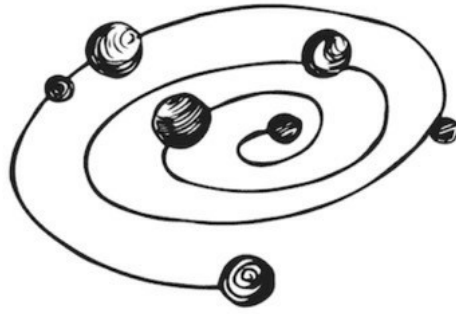
Suyun altına girip saçlarımı ıslatırken kesinlikle onun kıyafetlerini çalacağıma karar verdim. Yüzeye çıktığımda gözlerimdeki suyu fırçalıyorum ve sabunlarını inceleyip şampuana benzeyen bir şey arıyorum. Bir tane seçip yıkandıktan sonra cildimi ovalıyorum. Tanrım, şimdi çok güzel kokuyorum. Hiç bu kadar güzel kokmuş muydum? Bu kadar temiz? Saçlarımı hiç bu kadar yumuşak hissettim mi? Ruh halim her an daha iyiye gidiyor ve saçlarımı durulamak için tekrar suya dalıyorum, yüzeyin altında sallayarak çıkarıyorum.

Yüzeye çıktığımda doğrulup gözlerimden akan suyu siliyorum ve ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Gözlerimi açtığım anda çığlık atıyorum.

Diğerlerinden daha çok nefret ettiğim adam -Straik- küvetin üzerine eğilmiş, yüzünde kesinlikle çılgın bir ifade vardı. Ben suyun altındayken içeri girmiş olmalı ve ben bunu fark edemeyecek kadar dalgındım. O da cehennem gibi görünüyor. Uzun, ipeksi saçları paramparça olmuş, kısa tutamlar halinde her tarafa dağılmış ve alnının üzerinden sarkıyor. Ben ona bakarken burun delikleri şişiyor ve bana öfkeli bir bakış atıyor.

"İzinsiz giriyorsun insan," diyor alçak ve tehlikeli bir sesle.

Çenemi kaldırıyorum, korktuğumu belli etmemeye kararlıyım.

O Odamda görmeyi beklediğim onca şey arasında ıslak, çıplak bir insan dişisi bunlardan biri değildi.

Bilgisayar sayesinde birinin küvetimi kullandığını biliyordum. Belki de Mürettebatımdan biri, küçük bir şaka yapıyor ya da hatta birisi bakım yapıyor. Biraz beklenmedik bir şeydi ama sıra dışı değildi. Yine de kamarama adım attığımda, koyu renk saçlı bir insan dişisinin başını suyun altına sokmasını izlemek için tam zamanıydı. Bir süre sonra su yüzüne çıkıp oturdu ve ben de sergilenen bir çift dolgun, ıslak göğüslere baktım.

Onu ben de tanıyorum. *Buoyant Star*'da bizimle karşılaşan dişilerden biriydi. Mürettebatın "oynaması" için uyandırılan dişilerden biri. Bana kalırsa çoğu insan birbirine benzer, ama bu dişiyi uzun, siyah saçları ve asık surat ifadesiyle hatırlıyorum.

Ve göğüsleri, tam teşhirde ve su ile parlıyor.

Aletim kasılıyor ve hemen ardından gelen bir şehvet dalgasıyla sarsılıyorum. Çıplak bir insana şehvet duyamam, yoksa köle tacirlerinden farkım kalmaz. Bu tamamen yanlış. İçimdeki utanç dalgasıyla çenemi sıkıyorum ve ona doğru fırlıyorum.

Gözlerindeki suyu siliyor ve sonunda benim geldiğimi fark edince ağzı açık kalıyor.

"İzinsiz giriyorsun, insan" diye hırlıyorum.

Onun sinmesini bekliyorum. Sinmesini. Bunun yerine daha dik oturuyor ve kollarını küvetin kenarlarına koyuyor. Başını arkaya yatırıyor, neredeyse o müstehcen büyüklükteki insan memelerini yüzüme doğru itiyor ve bana meydan okuyan bir bakış atıyor. "Eğer beni geminde istemiyorsan, belki de benimkini terk etmemeliydin."

Saf bir öfke hırıltısını ısırarak geri çekiyorum. Beni düşman gibi göstermeye nasıl cüret eder? Gemimde olan o. Kamaramdaki o. Son birkaç gündür hissettiğim sorunun o olduğunu fark ettim. Nerede saklanıyordu? Bu kadar uzun süre nasıl fark edilmedi?

Ya da... öyle mi? Mürettebatım onu kasıtlı olarak burnumun dibinde mi saklıyor? Bu düşünce beni öfke ve ihanetle dolduruyor. Güvenebileceğim kimse yok mu?

Onu işaret ediyorum. "Küvetimden çık. Hemen şimdi. Sorularım var ve sen bana cevap vereceksin."

Küstah bir bakışla ayağa kalkıyor ve vücudundan sular süzülüyor. Uzun, garip bir şekilde solgun bacaklarına bakmayacağım. Kalçalarının arasındaki siyah saç tutamına bakmayacağım. Kalçalarının kabarıklığına ya da hareket ettiğinde göğüslerinin nasıl sallandığına bakmayacağım. Teninin suyla nasıl parladığına bakmayacağım.

Ben
değilim.

Ben
değilim.

Çenesini kaldırıyor ve bana bir kez daha öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Sana neden bir şey söyleyeyim ki? Sen sadece bir zorba ve yalancısın. Ne yani, beni yatağına sürükleyip cevaplarım tecavüz mü edeceksin?"

Dehşet içinde kekeledim, dehşete düştüm. "Ne? Hayır!"

Kadın -adını hatırlamıyorum, sadece kaşları çatık- yavaşça küvetten çıkıyor. Burun deliklerim

şışıyor, omuzlarım hayal kırıklığıyla kabarıyor, yumruklarımı sıkıyorum ve kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. Sadece gözlerine. Geri kalanı bir meydan okuma gibi geliyor. Sanki onu süzmemi ve onu çalan köle tacirleri gibi bir pislik olduğumu kanıtlamamı bekliyor.

Ve ben değilim. Ben sadece...değilim.

Doğruldu, tekrar içine girecekmiş gibi küvetin kenarına yaklaştı. Kasları geriliyor ve bunun bir numara olup olmadığını merak ediyorum. Küvete hiç girmeyip kapıya doğru koşacaksa... ve saklandığı yere geri dnecekse.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Ben de gerginim, omuzlarımı dikleştiriyorum. Eğer kaçarsa, onu yakalayacağım. Eğer denerse bile-

Kaıyor, küvete doğru eğiliyor ve sonra kenara dokunuyor. Ona doğru hamle yaptığımda alım atıp ters yöne yöneliyor. Kendimi ona doğru fırlatıyorum, onu yere düşürüyorum ve sonra dişi kıvranan, ıslak uzuvların karmaşası içinde altımda kalıyor. Kulağıma bağırıyor, beklediğim gibi yumuşak ve narin değil, yaralı bir et yığını gibi. Uluması kulaklarımda ınılıyor ve sonra bir eliyle bana pençe atıyor, bacakları altımda çırpınıyor.

Bir kolumu beline dolayarak onu vcudumla sıkıştırıyorum. Kaygan ve banyo yağları gibi kokuyor, bu da ona tutunmamı zorlaştırıyor. "Kadın," diye hırlıyorum. "Kavga etmeyi bırak-"

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?" Eli yüzüme doğru gidiyor ve beni penelemeye alışıyor.

Bileğini kolayca tutturuyorum ve hareketsiz kalıyor, altımda pantolonunu indirirken göğüsleri kabarıyor. Bacakları altımda ayrılıyor, bedenim onunkinin üzerinde ağırlaşıyor ve ne kadar yumuşak olduğunun, ne kadar güzel koktuğunun farkına varıyorum. Hayır, diyorum kendime. Kötü bir fikir. Bu düşünceden kurtuluyorum. "Bilgisayar," diye sesleniyorum başımı çevirerek. "Güvenliği alarma geçir-"

Göz ucuyla elinin hareket ettiğini görüyorum, serbest olan elinin. Bir şey parlıyor ve bir sonraki anda omzuma sert bir darbe geliyor. Sıcak bir acı alevleniyor.

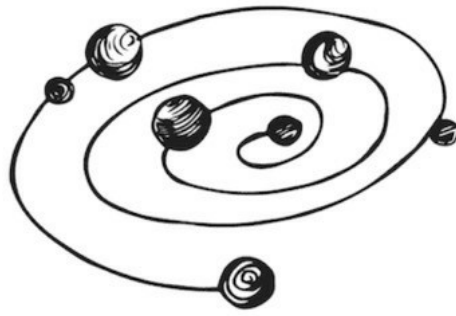
O... beni bıçakladı.

O lanet insan beni bıçakladı. Sersemlemiş bir halde doğruıldum ve o da altımdan sıyrıldı. Arkama uzandım ve omzumun etinden çıkan küçük bir bıçak hissettim - gülünecek kadar küçük. Elini küvetin kenarına koyduğunu sandığım sırada onu yakalamış olmalıydı. Aptal ben onun çıplaklığından o kadar etkilenmiştim ki elinde ne olduğuna dikkat etmemiştim.

"Belki bu sana insanlara dokunmakla ilgili bir ders verir," diye tükürüyorum bana.

Bu küçük bıçağın bana bir ders vereceğini mi sanıyor? Beni durduracağını mı?

Sadece gülüyorum. Neyle karşı karşıya olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Karanlık bir sırtışla uzanıp küçük bıçağını omzumdan çıkartıyorum, akan kanı görmezden gelip bir kenara fırlatıyorum. "Bir daha dene ufaklık."

Bu pisliği öldüreceğim. Sadece arkadaşlarımı geride bıraktığı için değil - geride bıraktığım tek insanlar - ama küçümseyen bir pislik olduğu için. *Küçük olan mı?* Lanet olası pislik.

Onu yok edeceğim... Bıçağımı geri alır almaz. Bakışlarım ona gidiyor. O ayağa kalkarken arkasından yere fırlattı. Onu geçip almam gerekecek. Hiç sorun değil. İri bedenine bakıyorum, koyu renk giysisi beni yerde tuttuğu göğsünü ıslatmış. Yüzünde vahşi bir ifade var ve saçları dağılmış gibi görünüyor. Yine de ondan korkmuyorum. Onu alt edebilirim. Sadece kendime inanmalı ve pes etmemeliyim.

Bu yüzden hırladım, bir tarafa doğru çalım attım ve beni yakalamak için eğildiğinde ters yöne doğru hareket ettim. Kolunun altına girip bıçağımı almak için çabalıyorum. Amacım onu öldürmek, başka bir şey değil. Sonuçları hakkında sonra endişelenirim.

Sert bir bant belimi sarıyor ve daha yaklaşımadan yerden kaldırılıyorum. Vahşi bir hırıltıyla çırpınıyorum, beni lanet olası bir mağara adamı gibi omzuna atarken tekmeliyor ve tırmalıyorum.

"Hayır bilmiyorsun, zebani." Sesi kızgınlıktan çok eğleniyor gibi geliyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Beni odanın öbür ucuna taşıyıp yatağına atarken öfkeyle uluyorum. Dik oturuyorum ama koca gövdesi yine beni sıkıştırıyor. "Bilgisayar," diye seslendi. "Güvenliğe içeri girmelerini ve şok kelepçelerini de getirmelerini söyle."

"Beni kelepçelemezsin!" Onun altında kıvranıyorum.

"Sen benim tutsağımsın," diyor, yumruklarımı yakalamaya çalışırken sesi gerginleşiyor. "Siktir git!"

Öfkeli bir ses çıkarıyor. "Seni temin ederim, şu anda istediğim son şey sikimi sana sokmak."

"İYİ." Bir elimi kurtarıyorum ve dağınık, iğrenç saçlarını tutup sertçe çekiyorum. Bileğimi tekrar yakalayıp sıkıca bile, çıkardığı acı feryadına bayılıyorum. Odasının kapısı açılıp kırmızı tenli a'anilerden birkaçı odaya girdiğinde ben onun altındayım, kıvranıyor ve tekmeliyorum. Bunu görünce hareketsiz kalıyorum, çünkü hepsi beni çıplak görecektir ve bu beni endişelendiriyor. Uzaylılara güvenmiyorum. Ama Dopekh'i gördüğümde kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Bana bir şey olmasına izin vermez. Biz dostuz.

Yine de öfkeyle kıvranıyorum, adamlardan birini öne doğru iterken kaçmaya çalışıyorum. Bu siyah giyen uzay gotiğinin tek eliyle iki bileğimi birden sıkabilmesinden nefret ediyorum ve ona kafa atmaya çalışıyorum ama yeterince yaklaşıyor. Adamlardan biri, Straik'in altında kısırıldığım yere bakmamaya çalışarak yatağın kenarına geliyor ve ona gümüşü ve metalik bir şey uzatıyor.

Straik pratik bir kolaylıkla bileğime bir kelepçe geçiriyor. Buna karşı sarsıldığımda, kelepçenin diğer ucunu hemen devasa yatağının karmaşık metal başlığına takıyor.

"Seni orospu çocuğu," diye bağıriyorum, öfkeyle. Elimi kurtarmak için çılgınca çırpınıyorum. Beni lanet yatağına kelepçelediğine inanamıyorum. Sıcak öfkem korkuyla birleşiyor. Ben... ben daha önce olduğum duruma geri mi döndüm? Bir daha asla olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim duruma mı? Çıplağım, yağlanmışım ve... düşmanın yatağındayım.

Dehşet beni pençeliyor ve kelepçeye iki kat daha sert vuruyorum.

Straik ıslak saçlarımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekiyor. Çekmiyor, bu beni biraz şaşırtıyor ve eğilip bakışlarımla buluşuyor. *Kes şunu.* Eğer kendine zarar verirsen, beni

sakinleştirmek zorunda kalacağım.

sen."

"Siktir git," diye tekrar hırladım.

Tepkim karşısında gözlerini deviriyor ve gitmeme izin veriyor. Bileğimi tekrar çekiştiriyorum ama bu sefer daha sakınım çünkü sakinleştirici almak istemiyorum. Bilincimi kaybetmiş bir şekilde onun yatağında olmayı düşünüyorum ve bu uyanık olmaktan daha korkutucu. En azından uyanık olduğumda bana ne yaptığını biliyorum. Bunun için bilinçsiz olma düşüncesi bana durağanlık kapsüllerini düşündürüyor ve bir ürpertiyle savaşıyorum.

Straik bir an beni inceliyor, sonra kasıtlı olarak eğiliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ama o sadece bir elini havaya kaldırıyor. "Hiçbiriniz ona bakmayın. Ve biri bana fazladan bir battaniye getirsin." Bir dakika sonra, bir battaniye uzatıyor ve dikkatlice üzerime örttükten sonra arkasına yaslanıyor.

Onu göğsüme bastırıp kaşlarımı çatıyorum ama içten içe biraz kafam karışıyor. Bir seks kölesine böyle davranılmaz. Beni arkadaşlarına göstermesi gerekirdi. Bunun yerine, benden birkaç adım ötede yatağın kenarına oturuyor ve sanki çözmesi gereken bir sorunmuşum gibi beni inceliyor. Bakışlarımı kırmadan tekrar konuştu. "Hanginiz onun burada olduğunu biliyordu?"

Adamlar sessiz. Dopekh'e doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

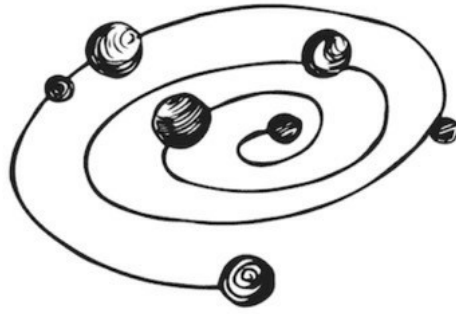
"Konuşmak isteyen yok mu?" Sessiz kaldıklarında Straik soruyor. "Birisi ona odama giriş izni verdi. Birisi onun burada olduğunu biliyordu. Böyle şeyler hakkında ne hissettiğimi bilen biri gemiye bir insan köle getirdi." Sonunda onlara dönüp bakıyor ve yüzünde onaylamayan bir ifade belirliyor. "Kimse bunu itiraf etmeyecek mi? Çok iyi o zaman."

Boştaki elimle battaniyeyi kendime doğru tutuyorum. Bana doğru bakıyor ve bir an için Straik'in ifadesi üzgün. Hayal kırıklığına uğramış. "O halde sana kimin yardım ettiğini söyleyecek misin? Sana adil davranacağım. Sadece bana bir isim vermek gerekiyor."

Yüzümü yumuşatıyorum. Parmağımla eğilmesini işaret ediyorum, böylece itiraf edebileceğim.

Bunu neredeyse hevesle yapıyor. Beni izlerken bakışları yoğunlaşıyor ve yaklaşarak gerçeği fısıldamamı bekliyor.

Onun yerine ona kafa atıyorum ve alnımı çenesine çarpıyorum.

T şapka keffing hellion.

Bana vahşi gözlerle bakarken çenemi ovuşturarak ona hırlıyorum. Alnından kan akıyor olması ya da hâlâ çıplak olması önemli değil. Kafa attı

Ben. Şimdi bile yenilgiyi kabullenmeyi reddediyor. Yaklaşırsam bana yine kafa atacağından hiç şüphem yok. Onun ruhuna hayran olsam bile bu beni rahatsız ediyor. Mürettebatımın yarısı bu kadar cesur olsaydı... sıhhiye malzemeleri için çok daha fazla harcama yapıyor olurduk.

"Doktor nerede?" Şak diye söyledim.

Adamlardan biri öne atılıyor. Sakkar, sıhhiyeci. "Buradayım Lord Straik," diyor nefes nefese. Bakışları yüzünden kanlar akan kadına kayıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Neren yaralı?"

Haklısın. İncindim. Ama üstesinden gelebilirim. "Önce onunla ilgilen. Alnındaki yarayı onarın ve bileğini de sarın. Oyuyor."

Duraklıyor, bunu anlıyor. "Peki... revire geri dönelim mi?"

Ona dik dik bakmak için dönüyorum ve bu, yaralı omzuma bir acı şimşegi gönderiyor. "Buranın nesi var?"

"Elbette lordum," diyor Sakkar ve ilerliyor. "Sadece revir-"

"Bu dışının gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim." Ona ters ters bakıyorum ve sonra iyi bir önlem için ona da ters ters bakıyorum. "Ya onu burada iyileştirirsin ya da yeni bir doktor getiririm. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve ilerliyor, yatağın kenarına otururken çantasını çıkarıyor. Oturup izleyemeyecek kadar huzursuz olduğum için ayağa kalkıp adım atıyorum. Sakkar gergin görünüyor, sanki en ufak bir kıpırdanmamda yerinden fırlayıp gitmeye hazırmış gibi. Bana güvenmiyor mu? Öte yandan, köleliğe karşı olduğuma yemin ettikten sonra şimdi yatağında çıplak, zincirlenmiş bir insan kölem var. *Yıldız*'da birlikte çalıştığım mürettebatı terk ettikten sonra.

Kef, ben de kendime güvenmezdim. Bu düşünce beni daha da sinirlendiriyor.

Bir ileri bir geri gidip dışıyı izliyorum. Sakkar yarasını temizleyip üzerine biraz hızlı iyileşen merhem sürdükten sonra yaranın kenarlarını yapıştırırken uysal davranıyor. Kadının bileğiyle de ilgileniyor ve kelepçeyi çıkarmadan bileği soğuk plas-bandajla dikkatlice sarıyor. Mürettebattaki diğerleri hazır olda durmuş, emirlerimi bekliyorlar. Mürettebattan birinin bana itaatsizlik ettiğini hatırlıyorum. Benim iznim olmadan odama girmesine izin vermişler ve günlerdir onu gemide saklıyorlar. Yolumu değiştiriyorum, adamlarımın önünde volta atıyorum ve onlara bakıyorum, hangisinin kıvranacağını görmek için bekliyorum. Hangisi bir yabancının aramıza girmesine izin veren bir hain olduğunu ele verecek. Adamlarımdan hangisi gizlice beni sabote ediyor.

Yüzleri dikkatle boş ve bu beni daha da sinirlendiriyor. "Hanginiz onun gemiye binmesine izin verdi?"

"Hiçbiri değildi," diye sesleniyor kadın. "Siktir git."

Döndüm ve ona ters ters baktım. "Seninle konuşmuyordum. O ekşi ağzında bir tıkaç istemiyorsan, sessiz kalacaksın."

"Sapık herif," diye mırıldanıyor ama susuyor. Onun yerine sadece bakıyor.

Sakkar bileğindeki işi bitirip ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Onun icabına bakıldı lordum."

"Güzel." Yan taraftaki masanın yanındaki sandalyelerden birini tutup sağlam kolumla öne doğru

ekiyorum.

"Şimdi beni yap."

Sakkar'ın yüz hatlarında bir endişe beliriyor ve itiraf etmeliyim ki bu iyi hissettiriyor.

"Yaralandınız mı Lord Straik?"

"İnsan beni çocuk boyunda bir bıçakla bıçakladı." Tunığimin yüksek yakasındaki otomatik tutturucuyu çekiştirerek söylüyorum.

Yataktan öfkeli bir ses çıkarıyor. "Seni an-"

"Ağzının bağlanmasını istiyor musun, istemiyor musun?" Yüksek sesle, onun üzerinden konuşarak söylüyorum. Yine sessizliğe büründü.

Güzel. Bundan bıktım. Omzumu açıyorum ve yarayı gösteriyorum. Kıyafetlerim kanla ıslanmış ama hayati bir yere isabet etmemiş. "Şunu mühürleyin," diyorum sinirli bir şekilde ve sessiz mürettebatıma bir kez daha bakıyorum. Sadakatsizlikleri canımı yakıyor. Güvenlerini kazanmak için çok çalışmadım mı? Korsanlık çabalarımızda onları iyi ödüllendirmedim mi?

Bu bir isyan mı? Alnı morarmış ve şişmiş olan dişiye bakıyorum. Sakkar yaramı uyuşturan bir kremle kaplıyor ve bu da yaranın ne kadar tahriş edici olduğunu acı bir şekilde fark etmemi sağlıyor. Bugünkü diğer her şey gibi, bu da sadece bir tahriş daha. Doktor benimle uğraşırken, kadını tekrar inceliyorum. Annemin ona verdiğim üstü kapalı ipuçlarına verdiği tepkiyi düşünüyorum ve kadının aklında daha haince bir plan olup olmadığını merak ediyorum.

"Bana suikast düzenlemek için mi buradasın?" Ona soruyorum.

Kadın sadece gülüyor. "Hayatını mahvetmek için buradayım dostum." "Zaten mahvettin."

Bu onun kahkahasını öldürür. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ama bu gülümsemesiyle hemen gizleniyor. "Güzel."

"Efendim." Yeni güvenlik şefi Kazex öne çıktı. "Onu hücreye götürelim mi?"

Ne, tekrar kaçabilsin diye mi? İsyanda ona yardım etsinler diye mi? Homurdanıyorum. "Kesinlikle olmaz. O benimle kalıyor."

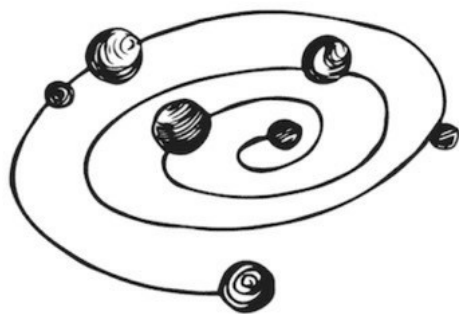
Kazex duraksıyor ve dişiye tedirgin bir bakış atıyor. O da kaşlarını çatıyor, sanki bu hiç düşünmediği bir şeymiş gibi. Onu yanımda tutmak için bir neden daha. Her zaman burnumun dibinde olursa, mürettebatla birlikte isyan planları yapamaz, değil mi? Bunu düşündükçe, daha çok hoşuma gidiyor. Mürettebat onunla kimin çalıştığını itiraf etmezse, onu her zaman gözümün önünde tutarım ve biri mutlaka bir şeyler karıştırır. Ellerini gösterecekler ve sonunda cevaplarım olacak.

"Onu burada mı tutuyorsunuz Lord Straik?" Kazex soruyor. "Evet."

"Yatağınızda mı, efendim?" "Evet."

Bakışları kızın elindeki kelepçeye, sonra da çıplaklığının üzerine örtülen battaniyeye kayıyor. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?"

Sadece sıkıca gülümsüyorum. "Aslında artık hiç de akıllıca kararlar vermiyorum. Ama ilginiz için teşekkür ederim."

RUTH

A Mürettebat odadan çıkarken beni Straik ile yalnız bıraktılar. Hâlâ çıplak, hâlâ savunmasızım ve şimdi o kızgın ve ben onun yatağına zincirlenmiş durumdayım. Belki de bunu çok iyi düşünmemiştim. Yine de korktuğumu belli etmiyorum. Çenemi kaldırdım ve ona baktım.

sanki nefretim beni koruyacakmış gibi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, bana bakıyor. Şu anda gömleksiz, geminin doktoru dikişatabilsin diye tuniğini çıkarmış. Onu yarı çıplak görünce ben de biraz tedirgin oluyorum. Onu yukarıdan, havalandırma deliklerinden izlemek kolay çünkü bana dokunamıyor. Benden bir metre uzakta, kaşları çatık ve yarı çıplak durması başka bir şey. Buradan kollarının kaslarla şiştiğini, derisinin altında ara sıra damarların dolaştığını görebiliyorum. O da dövmelerle kaplı, çoğu sembol ve desenleri çıkaramıyorum. Bir kulağı takılarla kabuk bağlamış ve üzerinde tanımadığım tek bir mühür olan bir kolye takıyor. Pantolonu belinden gevşekçe sarkıyor ve akan siyah kumaştan yere doğru kayıyor.

Hiç silah görmüyorum ama bu olmadığı anlamına gelmez.

Beni en çok endişelendiren şeyin yüzündeki ifade olduğuna karar verdim. Sanki üç yaşında bir çocuk makasla kesmiş gibi görünen saçlarının da yardımcı olmadığı o dengesiz, ipin ucundaki bakış. Ne yapmayı planladığını bilmiyorum ama bu beni endişelendiriyor.

Öldürülmekten korkmuyorum. Beni tutmaya karar vermesinden korkuyorum, çünkü bu ölüm yavaş ve korkunç olur.

Parmaklarını koluna vuruyor, beni izliyor. Yatağın üzerinde kayıyorum, battaniyenin çıplaklığımı örttüğünden emin oluyorum ve aramızda sessizlik oluyor. İkimiz de konuşmuyoruz ve bu biraz meydan okuma gibi geliyor - ilk kim kırılacak ve bir şey söyleyecek?

Başını eğdi.

Gerildim.

Çenesini eğip beni inceliyor ve içimdeki her şey kaçmam için çığlık atıyor. Bileğimi tekrar çekiştiriyorum, kelepçelerden kurtulmak için kırıp kıramayacağımı merak ediyorum... ama sonra ne olacak? Şimdiye kadar Dopekh beni bilgisayar sisteminden çıkarmış olacak (eğer başı belaya girmediyse) ve ben de fazla uzaklaşamayacağım. Kesinlikle kaçamam. Uzayın derinliklerinde bir gemide sıkışıp kaldım ve bu pisliğin merhametine kaldım.

Mürettebatın daha önce söylediklerini düşünerek, "Beni hemen hücreye atın," diye tükürdüm ona. "Sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Straik ilerliyor ve o kadar odaklanmış ki, saldırmak için bekleyen bir yılan izlenimine kapılıyorum. "Bana her şeyi anlatacaksın, küçük insan. Ve gerçekten her şeyi."

"Saçmalık."

"İsyanla ilgili her şeyi bilmek istiyorum. İsimleri bilmek istiyorum. Ayrıntıları bilmek istiyorum. Ve en önemlisi, nedenini bilmek istiyorum." Üzerime eğildi, sözleri keskin, ifadesi acıydı. "Yani sahip olduğun her şeyi paylaşacaksın ve sonra cevapların beni memnun ederse, yaşamana izin verebilirim."

Korkmaya başlasam da gözlerimi deviriyorum ona. Yine de korku göstermeyeceğim. Onun gibi insanlar zorbadır. Korkudan beslenir, bu yüzden olabildiğince korkusuz ve son derece iğrenç

olacağım.

Ayrıca... isyan mı? Ne isyanı? Dopekh ile arkadaş olmamızdan ve onun izlerimi gizlememe yardım etmesinden daha fazlası olduğunu mu düşünüyor? Bu çok saçma.

"İsimlerle başla," diyor. "Devam et."

"Adımı bilmiyor musun?" Sesimi tatlı tutuyorum. "Duygularım incindi."

"İsimler!"

"İlla bilmek istiyorsan, ben Ruth." Omuz silkiyorum. "Sana vermem gereken tek isim bu."

Koyu renk gözleri kısıldı. "Adın umurumda değil. Seninle kimin çalıştığı umurumda."

Artık bir bok alamayacağı kesin. Bu çok kaba. "Benimle başka kimlerin çalıştığını bilmek ister misin?" Başını salladığında, tekrar eğilmesini işaret ediyorum.

Straik dişlerini sıkar. "Buna bir daha kanmayacağım."

"Yani görüldüğün kadar aptal değilsin," diye düşünüyorum. "İyiyim. Kimse benimle çalışmıyor. Ruth, Ruth ve Ruth."

"Onları koruyamazsınız."

Omuz silkiyorum. "Belli ki yapabilirim, çünkü öyleyim." Ve var olmadıkları için. Yani, Dopekh bana yardım etti, ama çoğunlukla ben zaten gemide olduğum için ve o sadece verilen hasarı önceliklendirmeye çalışıyordu. Yine de onu pislik patronuna satacak değilim. "Bu arada işkence benim üzerimde işe yaramaz."

Doğruldu, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. "Sana işkence edeceğimi mi sanıyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?" Beni yatağa bağlayan kelepçeyi işaret ediyorum. "Beni zaten zincire vurmuşsun." "Ben canavar değilim."

"Sen değil misin?" Omuzlarımı dikleştirerek ona meydan okuyan bir bakış attım. "Belki de bu kadar lanet bir canavar olmasaydın, ekibin sana karşı dönmezdi."

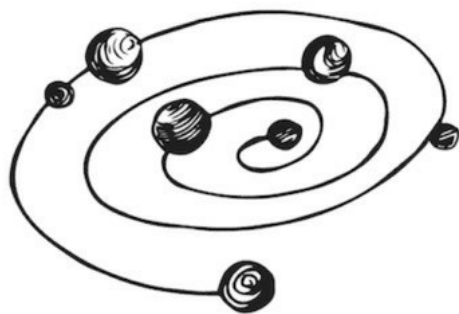
Bana bakışında saf bir öfke vardı. Çenesi sıkılıyor ve bana o kadar uzun ve sert bakıyor ki bana vuracağından emin oluyorum. Sadece çekip suratıma bir yumruk atacak. Öne doğru uzanıyor ve ben kendimi destekleyerek geri çekiliyorum.

"Sana vurmayacağım." Sesinde saf bir tiksinti vardı. Bir sonraki anda battaniyenin çıplak bedenimden sıyrıldığını hissediyorum ve soğuk havanın hücumuyla nefesim kesiliyor. Straik onu bana doğru sallıyor, yüzü gergin ve kızgın. "Ama bunu geri istiyorsan, bana cevap vereceksin."

"Belki de onu geri istemiyordumdur," diye yalan söylüyorum, çenemi meydan okurcasına kaldırarak. "Belki de gidip onunla kendini becerebilirsin."

Straik bana bakıyor. "Kendi kendini becerme konusunda takıntılısın," diye mırıldanıyor ve hışımıyla uzaklaşıyor. "Savunmasız bir insanın kendime dokunduğumu görmekle daha az ilgileneceği düşünülebilir ama merakını tatmin etmeyi planlamıyorum."

Beni kasten yanlış mı anlıyor? Yoksa gerçekten mastürbasyon yapmasını istediğimi mi düşünüyor?

I Onu kıracağım.

Bu insan -bu Ruth- bana meydan okurcasına bakıyor. Yatağıma zincirlenmiş ve çıplak olmasına rağmen hâlâ öfkeyle dolup taşıyor. Korkmuyor. Biliyorum, eğer içimde hareket edersem

bana saldırarak. O kör insan tırnakları beni parçalayacak, ısırarak, tekmeleyecek, tekrar kafa atacak. Bu yüzden onu yıkmalıyım. Gururunu yerle bir etmeliyim ki isyanla ilgili her şeyi itiraf etmesini sağlayabileyim.

Ve ilk adım onu korkutmaktır.

Bu düşündüğümünden daha zor olacak, ama o zaten savunmasız. Yatağımda tamamen çıplak ve odamda kapana kısılmış durumda. Battaniyeyi kaldırmanın yüzündeki kibri biraz olsun alacağını düşünmüştüm ama bana sadece alaycı bir bakış atıyor ve örtünmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Bir şeyler denemem için bana adeta meydan okuyor.

Ben de öyle yaptım. "Bilgisayar," diyorum, sandalyemden kalkmadan. "Odanın sıcaklığını düşür. Bunu rahatsız edici derecede sıcak buluyorum."

"Soğutma," diye cıvıldıyor bilgisayar bana.

Kadın bana doğru hançer gibi bakıyor. "Bunun beni kıracağını mı sanıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Evet, aslında."

Alay ediyor. "Senin gibi korkakları kahvaltı niyetine yiyen insanlarla uğraştım ben. Üşüdüğüm için kırılmayacağım." Ağzı soğuk bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yine yerde yatacaksın gibi görünüyor."

Yine mi? Gözlerimi ona diktim. Beni mi izledi? Zihnimde öfke kabarıyor ve çenem sıkılıyor. Bilgi bankamı elime alıyorum ve onu görmezden geliyorum. Bu sırada oda giderek soğuyor. Bir sıcaklık belirtmedim, bu yüzden bilgisayar ben durmasını söyleyene kadar soğumaya devam edecek. Nefesimin havada donduğunu görene kadar bir şey söylemeyi planlamıyorum.

Ben de veri tabanımdaki haberleri okudum. Dövüşlerin hayranı olmasam da gladyatör sıralamalarına göz atıyorum. Zihnimi dağıtacak bir şeyler bulmak için haritalara ve eski mektuplara göz atıyorum. Mürettebatımın iletişim subayında, korsanlık potansiyeli olduğunu düşündüğü yakınlardaki diğer gemilerden gelen tüm iletişimlerin bir dosyası var ve ben de bunları dalgınca inceliyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, yazılı olan tek bir şeyi bile anlamıyorum ama en azından meşgulmüşüm gibi görünüyorum. Hatta bileklerimi çaprazlayarak bacaklarımı uzatıyorum. Göğsüm buz gibi ve tuniğimi tekrar giymeyi unuttuğumu fark ediyorum ama kadın olduğu için sıcaklık değişimini görmezden geliyorum.

İlk ben kırılmayacağım. O kırarak. Atalarım üzerine yemin ederim.

Sonra kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, çünkü görünüşe göre ailem köle tacirleriyle dolu. Belki de atalarım üzerine yemin etmek kötü, çok kötü bir fikirdir.

Geç büyüyor. Yaramın üzerindeki uyuşturucu jelin etkisi geçiyor ve rahatsız edici bir ağrı bırakıyor. Evrendeki en ilginç şeymiş gibi veri tabanına bakmaya devam ediyorum ve göz ucuyla dişi izliyorum. Yerinden kıpırdamamış, yatağımın başlığına doğru kıvrılmış. Teni açıkta ve üşümüş olmalı, ama yaptığı tek hareket ara sıra başını çevirmek, sanki odamı inceliyor, kaçmanın en iyi yolunu belirliyor.

"Teslim olmaya hazır mısın, dişi?" Sonunda sessizliği bozarak soruyorum. Gülüyor. Sadece gülüyor.

Bana.

Hem kızgınlım hem de memnunum. Kırılmasını istiyorum ama bu kadar güçlü olmasına da hayranlık duymadan edemiyorum.

Belki de kafadan hastayım ama bu oyundan keyif almaya başladım. Baskı altında kırılmayı reddeden bir rakipte çok çekici bir şey var. Sizi onları bükmek, gardlarını düşürmek için yeni yollar bulmaya zorluyor. Bu bir meydan okuma ve ben meydan okumayı çok severim.

Bir an düşündüm ve sonra ayağa fırladım.

Elini çekiştirerek yatakta geri çekiliyor ve bana bir kez daha öfkeli bir bakış fırlatıyor, buz gibi nefesi yüzünün önünde şişiyor. Ona doğru gülümseyip kapıya yöneliyorum ve elimi coşkuyla kontrol paneline vurarak kapıyı açıyorum.

Kazex diğer tarafta, silahları hazır. Kapı açılır açılmaz döner, yüzünde acımasız bir ifade vardır. "Ne istiyorsunuz lordum?"

"Yemek," diyorum alçak bir sesle. "Gemide sahip olduğumuz en iyi yemekler. Ve su. Ve bira. Aslında her şeyden bir tane istiyorum. Bana getirebilir misin?"

Duraksıyor, bu isteği sindirmeye çalışıyor. Gemideki herkes kendi karnını doyuruyor; bu da kendimi erkeklerle aynı seviyede tutmaya çalışmamın küçük bir yolu, kendi yiyeceğimi ve içeceğimi kendim alıyorum. Benim yediğim pahalı ve lezzetli yiyeceklerin aynısı onlar için de mevcut ve Kazex'in benim için yemek getirmesini istememin onu şaşırttığını biliyorum.

Bu da değişen başka bir şey ve daha iyiye doğru değil. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda bir hata yaptığımı ve onu mürettebattan biri yerine bir hizmetkâr gibi hissettirdiğimi fark ediyorum. Bunu düzeltmeliyim, hem de hemen. Uzanıp omzunu kavıyorum. "Kaçıp gitmeyeceğine güvenmiyorum," diyorum ona. "Bu yüzden onu korumak için burada kalıyorum. İstersen yiyeceklerle birlikte bir robot gönderebilirsin ya da diğerlerinden bunu yapmasını isteyebilirsin. Ben kendim getirirdim ama o biraz kurnaz." Yakınına eğilip fısıldıyorum. "Onu kıracağım. Şimdiye kadar acıkmıştır."

Beni izliyor ve sonra homurdanarak başını sallıyor. "Başka bir şey var mı?"

Kullanabileceğim bir fikri var mı? "Ne gibi?" Hevesle soruyorum. Aynı dalga boyunda mıyız o zaman?

Belki de ekibim düşündüğüm kadar bana karşı değildir. "Bir önerin var mı?"

Boğazını nazikçe temizliyor. "Ah, plas-film?"

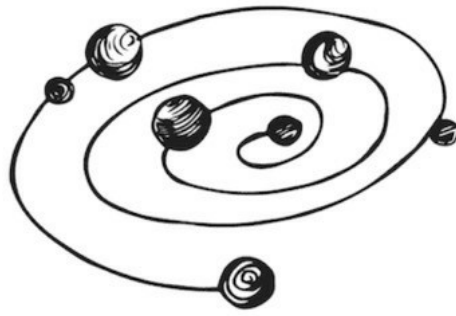
Koruma mı? Onun düşünce tarzını anlamıyorum. "Ne için?"

Yüzündeki ifade düpedüz kabızlığa dönüşüyor. "İnsan hastalıkları için, efendim."

İnsan hastalıkları...? Neden bahsettiğini anladığım an geri çekiliyorum. "Ona tecavüz etmeyeceğim, Kazex!"

Omzumun üzerinden kadına bakıyor. Yatağında çıplak. Kelepçeli. Yüzündeki ifade açıkça inanmıyordu. "Onu kıracağının söylemiştin-"

"Git yemeği getir," diye bağırdım. Ekibimin benim tarafımda olduğunu düşünmek buraya kadarmış.

RUTH

T göt deliği bana tecavüz edecek. Kaya gibi sert, donmuş meme uçlarıma bir kez bakacak, bunu istediğime karar verecek ve bir sonraki anda üzerime atlayacak. Ugh. Erkeklerin hepsi aynı ve hepsinden nefret ediyorum.

Bana tecavüz etmek istiyorsa, tamam o zaman. Bunu olabildiğince berbat yapacağım. Burada ölü bir şey gibi yatacağım, çünkü dövüşmemden hoşlanıyor gibi görünüyor. Acaba istediğim zaman kendimi kusturabilir miyim? Olmazsa, belki doğrudan yüzüne hapşırabilirim. Yatağa işerdim, ama yatağa zincirli olduğum için bu kötü bir karar gibi görünüyor, ama her ihtimale karşı zihinsel "kolumda" tutuyorum.

Yine de kazanmasına izin vermeyeceğim. Bu aramızdaki bir savaş ve onun sahip olduğu avantajlara sahip olmayabilirim, ama bu sahip olduğum her şeyi vermeyeceğim anlamına gelmez. Eğer bana tecavüz ederse... Umarım ona bir şey bulaştırırım. İnsan biti. İnsan vebas. Öldürücü ve acı verici olduğu sürece fark etmez.

Kapıya doğru ilerleyip orada biriyle konuşurken ürperiyorum. Nefesim her üfleyleşimde yüzümün önünde donuyor ve burası o kadar soğuk ki ayak parmaklarım buz gibi. Meme uçlarım da öyle. Kıvrılıp vücut ısını korumak istiyorum ama bu ona üstünlüğün onda olduğunu gösterecek ve önce ben öleceğim. Çıplaklığımı görmezden gelmeye çalıştığım gibi soğuğu da görmezden gelmem gerekecek.

Arkasını dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor. Yatağa yaklaşırken ona tekrar ters ters bakıyorum. "Eğer bana dokunursan, kusarım."

Beni şaşırtarak elini yüzüne götürdü. "Kadın, sana *dokunursam* kusarım."

Ne oluyor lan? Kaşlarımı çatmaya devam ediyorum ama kafam karıştı. Eğer insanları bu kadar iğrenç buluyorsa, neden çıplak ve yatağına zincirlenmiş durumdayım? Şansımı zorlamaya karar verdim. "Beni bırakmalısın."

Odanın uzak tarafına geçip dolabı çalıştırıyor ve koyu renk cübbelerinden birini giyiyor. Kollarında paramparça olmayınca hayal kırıklığına uğruyorum. Evren beni bir kez olsun rahat bırakamaz mı? Cübbesini omuzlarına atıyor, cübbe sıcak ve kalın görünüyor ve bana ne kadar üşüdüğümü hatırlatıyor. "Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim. Mürettebatımın durumu zaten yeterince kırılğan. Yine de bana isyandan bahsedersen hoşgörülü olabilirim."

"Oh, peki o zaman," diyorum alaycı bir şekilde. "Ne bilmek istiyorsun?" Dönüyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Her şeyi."

"Tamam, beni yakaladın." Yüzünde hararetli bir ifadeyle öne doğru eğildiğinde devam ediyorum. "Bob kıyafetlerin koordinasyonundan sorumlu olacak," diye cıvıldıyorum. "Çünkü uygun moda olmadan iyi bir isyanın ne anlamı var, değil mi? Jimmy de atıştırmalıklardan sorumlu olacak. Ve parti şekerlerini de unutmayalım-"

"Kadın," diye tersliyor. "Bu saçmalığı uyduruyor musun?"

"-ve sana kendini becermeni söylemekten ben sorumlu olacağım," diye mutlu bir şekilde bitiriyorum. "Ve artık isyan hakkında her şeyi biliyorsun." Sırf bunu yapmak iyi hissettirdiği için ona kuşu vuruyorum.

Straik o kadar kızgın görünüyor ki alnında bir damarın patladığını görmeyi bekliyorum. Yüz

ifadesi kararıyor ve sonra gözlerini kapatıyor. Derin bir nefes alıyor. "Senin arkadaşın olmaya çalışıyorum, kadın."

"Kesinlikle değilsin." Homurdanıyorum. "Yine de iyi denemeydi, *erkek*." Eğer bana bütün gün boyunca "kadın" diyecekse, kendi payına düşeni almaya hazır olsa iyi olur.

Gözleri kısılır. Dolaba uzanıp başka bir bornoz çıkarıyor ve ilkinin üzerine geçiriyor. "Bilgisayar," diye tersledi. "Burası hâlâ sıcak. Soğutmaya devam et."

Piç kurusu. "Var olmayan tüm sırları bana böyle mi söyletiyorsun? Beni dondurarak mı?"

"Tabii ki hayır." Sesi alçalıp mırıltıya dönüşüyor ve zihnimde alarm zilleri çalıyor. "Ben sadece soğuğu seviyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Saçmalık, bunun benimle bir ilgisi yok. Neyin peşinde olduğu çok açık. "Belki daha iyi bir kaptan olsaydın ve insanları terk etmeseydin, bir isyan için endişelenmene gerek kalmazdı," diyorum kibar ses tonunu yankılayarak. "Biri seni bu gemiden atarsa çok yazık olur, erkek."

Yine kendini kaybedecekmiş gibi görünüyor ama biri kapıyı çalıyor. Bana hırlamak yerine, bir çift dişini göstererek gülümsüyor. Yüzündeki ifade belirgin bir memnuniyete dönüşüyor ve kendini beğenmiş bir kibirle ve kuyruğunu sallayarak kapıya doğru yürüyor. Ben izlerken kapıyı açıyor ve orada bekleyen uzaylıyı işaret ediyor. "Hepsini içeri getir."

Lezzetli kokulardan oluşan bir dalga beni bombardımana tutuyor. A'anilerden biri ağır yüklü bir arabayı odaya getirirken ağzım sulanarak bakıyorum. Yemek kapları, erişte dolu dumanı tüten kaseler, taze pişmiş sebzeler, bir kase kesilmiş meyve ve soluk et şeritlerine benzeyen bir şeyle kaplı. Hepsi harika görünüyor ve ikinci bir araba tatlılar ve sıcak içeceklere benzeyen şeylerle içeri girdiğinde, bir sızlanmayı ısırmak zorunda kalıyorum. Çok üşüyorum ve şu ana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim.

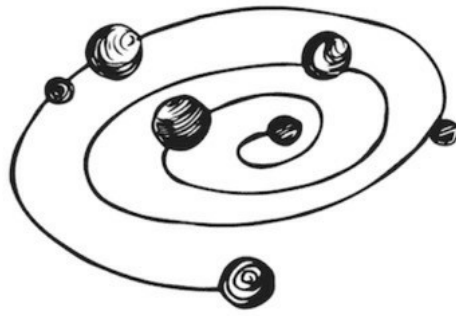
Straik arabaları bırakmaları için a'ani'lere elini sallayarak, "Halkınızın keklere düşkün olduğunu duydum," diyor. Öyle yapıyorlar, bana bakıyorlar, çıplak ve buz gibi odanın yatağına yayılmış. Son derece çökmüş ve tatlı görünen bir tabak çıkardı ve yemek çubuklarından biriyle onu dürttü. "Aç mısın ufaklık?"

Onu öldüreceğim. Düpedüz cinayet. Planı çok ama çok netleşiyor. Ben kıyafet isteyene kadar beni donduracak. Ben yemek isteyene kadar önümde yemek yiyecek. Tecavüz olmamasına şaşırdım ama kesinlikle rahatladım.

Ben ağzımın suyu akarak onu izlerken, o kekten bir ısırık alıyor ve sonra bir sürahi alıp sıcak, dumanı tüten bir fincan dolduruyor. Kahve gibi kokuyor. Tanrım, *kahve gibi kokuyor*. Bir bistrodaki uzun masalardan ve birinin bana cennet gibi kokan kağıt bir fincan uzatmasından bir anı geçiyor aklımdan. Beni ne kadar mutlu ettiğini.

Fincanı dudaklarına götürürken ona bakıyorum ve hiçbir şeyi o kahveyi istediğim kadar istemedim.

Ama kırılmayacağım. Kırılmayacağım.

Gece çayının tadını hiç sevmedim. Bana göre acı, nahoş ve sanki hayatta kalmak için ona ihtiyacı varmış gibi içen annemi hatırlatıyor. Onun çaya olan sevgisi, her asi evladın yapacağı gibi, benim de ondan uzak durmama neden oldu. İnsan dişi -Ruth- beni kaldırırken izlediğinde

fincanı dudaklarıma götürdüğümde, ona olan nefretimi yeniden düşündüm.

Belli ki bu içkiyi istiyor. Hem de çok.

Sanki bana yoğun bir zevk veriyormuş gibi yudumluyorum. Yemekten bir ısırık alıyorum, aramızdaki o ilk buluşmada kadınların nasıl pasta sorduğunu hatırlıyorum. Ve ayaklarımı uzatıp onun kıvranışını izliyorum. İnatçı ifadesi devam ediyor ama onu kırabileceğimi biliyorum. Sadece sabırlı olmalıyım. Hoş bir şekilde gülümsüyorum. "Günlerdir bu gemide bir şeyler duyuyorum. Belki de motor sorunları yaşıyoruzdur diye düşündüm. Başından beri burada saklandığını öğrenince ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin."

"Sürpriz, sürpriz," diyor alaycı bir şekilde, ama bakışları fincanımdan ya da pastamdan hiç ayrılmıyor. Sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi aralarında gidip geliyor.

"Sen olduğuna sevindim. V'tarrian uzayında mahsur kalmaktan nefret ederdim. Pek dost canlısı sayılmazlar." Bakışları sonunda bana geri döndü. "Ama arkadaşlarımı orada bırakmanın sorun olmayacağını mı düşündün?"

Onları buz tarlasına giden bir gemide mi bırakacaksın? Söylediğin buydu, değil mi? Bizi içine çekeceği için orada kalamayacağımızı? Sonra da arkayı dönüp gittin. O yüzden söylediğin *hiçbir şeyi* umursamadığım için beni affet."

Pastayı bıçakladım. Kendi adamlarım tarafından suçlanmak yeterli ama onun ses tonu beni derinden etkiliyor.

Sinirlerimi bozuyor. "Anlamıyorsun."

"Lanet olsun, haklısın!" Elindeki kelepçeyi tekrar çekiştiriyor. "Onları sevmemen umurumda değil ama insanları terk edemezsin! Onları ölüme terk etmezsin!" Ağzı titriyor ve bir an için ağlamaya hazır görünüyor. "Terk ettiğin benim ailem. Arkadaşlarım. Geriye *kalan* tek insanlarım onlar."

Yüzünde beni ürküten saf bir yıkım ifadesi var. "Geri dönüyorum," diye mırıldandım. "Sanki-"

"Ne zaman? Ne zaman geri dönüyorsun?"

Pastayı bir kenara atıp doğruluyorum.

"Yakında." "Bu bir cevap değil!"

"Senin için sahip olduğum tek şey bu," diye çıkışıyorum. "Önce bazı şeylerin oturması lazım." Cevapları almalıyım. Ne yapacağıma karar vermeliyim. Ailemle yüzleşmeliyim. Va'Rin'le konuşmalıyım. Birdenbire yüz otuz küsur köleye sahip olduğum gerçeğini gizlemenin bir yolunu bulmalıyım ki adım onlara bağlanmadan bir şekilde güvenli bir şekilde ellerimden kurtulsun. Ve bu her geçen gün daha da zorlaşıyor çünkü görünüşe göre artık kamaramda çıplak, öfkeli bir insan var ve mürettebatım isyan planları yapıyor.

Gerçekten en kötü günümü yaşıyorum. Elim saçlarımda gezdiriyorum, boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Ruth talep ediyor.

Korsanlığa aile ismine yardım etmek istediğim için başladığımı dűřűnmek. şimdi onu yok edecek kiři ben olacağım. Boğazımdan tiz, çılgın bir kahkaha kaıyor. "Aklımı kaybediyorum. Bu kadar komik olan da bu." Bir kahkaha daha atarak koltuğuma geri kayıyorum, bir kase çorba alıyorum ve başlıyorum

yüzümü dolduruyorum.

Yemek daha önce sorunlarımı hiç çözmedi ama kaşlarını çatmasını sağlıyor ve bu da beni daha iyi hissettiriyor. Yani şu anda elimdeki tek şey bu.

Kendimi yemekle tıka basa dolduruyorum, gece çayı hariç her şeyi içiyorum ve sonra sandalyemde üzgün üzgün otururken varoluşumu düşünüyorum. Bir noktada uykuya dalıyorum ve boynumda bir ağrı ile uyanıyorum. Odamda bir takırtı sesi var ve buna neyin sebep olduğunu anlamaya çalışırken bir elimi gözlerime sürüyorum.

Dişiye baktığımda dişlerinin takırdadığını görüyorum. Teni tuhaf bir şekilde solgun görünüyor ve dudakları soğuktan neredeyse benimkiyle aynı tonda. Bunu görmek beni derin bir iç çekmeye itiyor. Neden bu kadar inatçı olmak zorunda? Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerliyorum, iliklerime kadar yorgunum. İçimdeki her şey ağrıyor ve muhtemelen dün gece yerde uyuduğum ve bu gece sandalyemde olacağım gerçeğinden kaynaklanıyor.

Korsanlığı bırakmalıyım. Gemimi satıp karşılığında ne kadar kredi alabilirsem alayım, güzel plajları olan durgun bir ay satın alayım ve bir kumarhane açayım. Mürettebatım ve bu insanla uğraşmaktan çok daha az sorun olurdu.

Yatağa yaklaştığımda kadının gözleri açılıyor ve bileğini çekiştirerek geriye doğru sıçırıyor. "Bana tecavüz edersen seni öldürürüm," diye tükürüyor ben yaklaşırken. "Sakin buna cüret etme! Sakin-"

"Sus artık," diyorum ve bütün gece ulaşamayacağı bir yerde tuttuğum battaniyeyi alıyorum. Etrafına dolayarak üşüyen uzuvlarını örtüyorum. "Bilgisayar, sıcaklığı normal seviyeye getir."

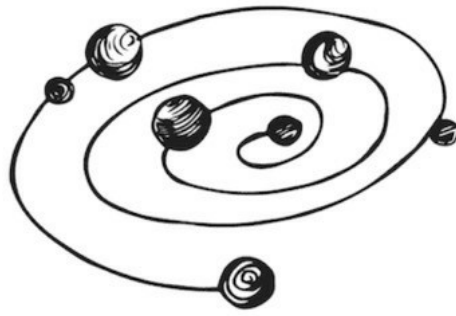
Bana meydan okurcasına bakıyor ve battaniye için teşekkür etmiyor. Tabii ki etmiyor. Burada onu kırmaya yemin etmişim ve rahatsız görüldüğü anda boyun eğiyorum. Gerçekten, ben korkunç bir korsanım. "Bu gemiye binmene yardım eden klonun adını söyleyecek misin? Ya da isyanı kimin planladığını?"

Ruth manşetini tekrar çekiştiriyor. "Hayır."

Bu kadar yeter. Battaniyenin kenarından tutup başının üzerine atıyorum. "Ben uyuyacağım. Günahlarını itiraf etmeye karar verersen beni uyandır."

"Bırakın beni!"

Bunu görmezden geliyorum. Zayıfım ama aptal değilim. Eğer gitmesine izin veririm, bir yerimden başka bir bıçak daha çıkacak. Omzumu ovuşturarak, gece uyumak için sandalyeme geri dönüyorum.

RUTH

"Gözümü bile kırpamayacağımdan eminim ama bir noktada cıvıl cıvıl kuş sesleriyle, bilgisayarın Straik'in kamarası için hazırladığı sabah uyandırma programıyla uyanıyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, kaslarım kaskatı kesilmiş ve hala battaniyeyle örtülü olduğumu, rahatsız edilmediğimi görüyorum.

Buna biraz şaşırdım. Sayısız korkunç şey yaptı ama bana dokunma konusunda sınır mı çiziyor? Umursadığımdan değil. Minnettarım. Sadece kafa karıştırıcı. Bir şeyler olduğunda kaçamayayım diye beni yatağına bağladığını sanıyordum. Ve hiçbir şey olmadı.

Buna güvenmiyorum... ama rahatladım.

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. Straik odanın uzak ucunda, hâlâ yiyeceklerle kaplı masada oturuyor. Ekmeğe benzer bir şey seçiyor (belki bir hamur işi?), konsantrasyonu veri defterine odaklanmış durumda. O kadar çok yemek var ki midem gurulduyor ve ağzım çöl gibi oluyor. Bunun beni kırma planının bir parçası olduğunu biliyorum ve bir noktada işe yarayacağından endişeleniyorum. Kahveye olan zaafımı keşfettiği anda parçalanacağımdan ve bunu bana karşı kullanacağından. Burnumun dibinde taze taveleri tuttuğu, kokusuyla alay ettiği ve sonra cevap istediği, aksi takdirde onları atacağı işkence odaları hayal ediyorum.

Kaslarım geriliyor ve kalkmak için çaresizce yatakta kayıyorum. Kelepçe yatak başlığına çarpıyor ve Straik'in kafası sarsılıyor, kırılmış saçlarından biri yüzüne dökülüyor. Gergin görünüyor, yüzü sanki hiç uyumamış gibi gergin. Şey... Onun için üzülmiyorum. Bana doğru bakıyor, beni inceliyor... ve sonra ağzına bir parça daha börek atıyor. "Günaydın ufaklık."

Kılandım. "Bana öyle deme. Benim bir adım var."

Bana doğru sırtıyor ve ben de yemi yuttuğum için hemen pişman oluyorum. Harika. Şimdi sırf beni sinirlendirdiğini bildiği için bana sürekli böyle hitap edecek. "Aç mısın?" diye soruyor, kesinlikle hamur işi gibi ufalanan şeyden bir parça daha koparıyor ve ağzım sulanıyor. "Susadın mı?"

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Bana bir fincan uzattı. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Cevaplarını bilmediğimi biliyorsun."

Straik omuz silkiyor ve kupadan bir yudum alıyor. "Yazık. Sanırım bu ortaklıktan farklı şeyler istiyoruz."

Ortaklık mı? Şaka yapıyor, değil mi? Kelepçeyi tekrar çekiştiriyorum ama kolumda bir acı dalgası yaratıyor.

Ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim hiçbir yere gidemeyeceğimi hatırlatıyor.

"İşemem lazım." "Bu gerçekten benim sorunum değil."

"Kalkmama izin vermediğin için yatağının her yerine işersen öyle olur." Omuz silkiyor. "Şu anda onu kullanan ben değilim."

Çenemi sıkıyorum, sinirli bir şekilde. O haklı. İnadına yatağa işemek beni bir yere kadar götürür, çünkü sonra yaptığım pisliğin içinde oturmak zorunda kalırım. Bunu yapmak istemiyorum ama yakında bana yardım etmezse başka seçeneğim kalmayabilir. "Bak erkek, bu durumdan ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum," diye başlıyorum, sesim makul ve hoş. "O yüzden neden şimdilik

ateşkes yapmıyoruz-"

"Ateşkes istiyorsun ve bana 'erkek' mi diyorsun? Pek ateşkes gibi görünmüyor." Başını eğiyor ve bir lokma daha yiyor.

Yani, haksız değil. Bu kesinlikle ateşkes için uygun bir davranış değil. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana 'erkek' demeyi bırakmayı kabul edersem, işlememe izin verecek misin?"

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Neden kararları senin verdiğini düşünüyorsun?" "Bütün cevapların bende olduğunu düşündüğün için mi?"

"Bu benim gemim. Benim kamaram. Benim mürettebatım." Etrafına işaretler yapıyor. "Benim yemeğim. Benim içkim. Tuvaletim.

Yani hayır, kararları sen veremezsin. Ve bana cevap vermediğin sürece işeyemezsin."

"Lanet bir tuvalet için çok yüksek bir fiyat," diye mırıldandım ama boyun eğmeyeceğini biliyordum. Acaba ona duymak istediklerini söylesem, gemide kulak misafiri olduğum isimleri versem ve ne isterse düşünmesine izin versem nasıl olur? Ama bu birinin hayatını mahvedebilir. Ya kafamdan bir isim seçtiğim için onları kovarsa? Ya uzayda uzak bir nokta bulur ve arkadaşlarıma yaptığı gibi onları da terk ederse? Kendimi çok suçlu hissedirim. Bu yüzden içimi çekiyorum ve uzun, çok uzun bir bekleyiş için yerleşiyorum.

"Efendim?" Dahili telefon çalıyor ve ben bu sesi tanıyorum. Dopekh.

Straik yemeğini yere atar. "Ne oldu? Rahatsız edilmeyeceğimi sanıyordum?"

"Anlıyorum efendim. Sadece... navigasyon sizden birkaç rota düzeltmesini gözden geçirmenizi istiyor. Risda III'e giden uçuş yolunu kesmesi planlanan bir asteroid var ve Jerzec sizin katkınız olmadan büyük bir yakıt kararı vermek istemiyor."

Lordling sarsılarak ayağa kalkıyor ve siyah cübbesini düzeltiyor. Elimde olmadan bir kolunun yanlış yerden sarkmış gibi görüldüğünü fark ediyorum ve neşeyle düşmesini, tercihen çorbasının içine düşmesini umuyorum. Bana sinirli bir bakış attıktan sonra kapıya doğru yürürken yüzümü dik tutuyorum. Kapı açılıp Dopekh içeri adımını attığında heyecanım artıyor.

Dopekh benim yoldaşım. Bu zincirlerden kurtulmama izin verecek. Ve sonra Lord Straik böyle bir pislik olduğu için pişman olacak.

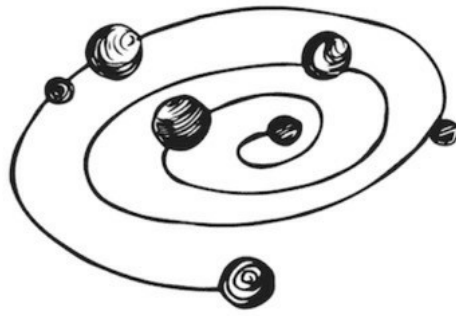
Straik bana bakıyor, sonra Dopekh'e dönüyor. "Ona göz kulak ol lütfen. Yerinden kımıldamasın. Onu beslemeyin. Onu sulamayın. Hiçbir şey yapmayın. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

Dopekh başını sallar. "Bana güvenebilirsiniz Lord Straik."

Lord Straik odadan çıkarken, duruşu ve tavrıyla tam bir otorite sergiliyor, diye düşünüyorum kendi kendime. Dopekh bana yaklaştığında neredeyse heyecandan zıplıyorum. Yüzündeki ifade düpedüz çelişkili ama bu alışılmadık bir şey değil. Dopekh her zaman kaptanına ihanet ettiği için üzgün görünür. Kaptanının tam bir pislik olması önemli değil.

Kapılar tekrar kapanana kadar bekliyorum ve sonra kelepçelerimi Dopekh'e şingırdatıyorum. "Güzel. Geldin demek. Çabuk, beni serbest bırak ve sen farkına bile varmadan kanallarda olacağım." İşedikten ve Straik'in yemeğini yiyip içtikten sonra. Ama durumu Lord Straik'in lehine çevirip yeniden toplanacağız. Yeni bir plan yapacağız ve o da *Yıldız'ı* geride bıraktığına pişman olacak.

Dopekh yüzünde bir özür ifadesiyle bana bakarken, "Ah, Ruth," diyor. "Yapamam."

RUTH

I Panik. Ne kadar çok işlemem gerektiğinin farkında değil mi? Ne kadar aç olduğumu? "Bana yardım edemezsin de ne demek? Dopekh, beni lanet yatağına zincirledi!" Kelepçeyi öfkeyle ona doğru sallıyorum. "Beni burada öylece bırakacak mısın?"

Sanki biri dinliyormuş gibi odaya bakıyor, sonra bir adım öne çıkıyor. "Jerzec'ten bir iyilik istedim ama Straik'i uzun süre meşgul edemeyecek. Seni kontrol etmek istedim ama sana iyi davranıyor, bu yüzden memnunum."

Öfkeyle sıçradım. "Bana iyi mi davranıyorsun? Kafan mı güzel?"

Dopekh başını sallar. "Korunmak için plas-film istemedi. Önerildiğinde de gücenmiş gibi göründü. Lord Straik sana dokunmayacak." Üzerime örtülmüş battaniyeyi işaret ediyor. "Onun yatağında rahat edersiniz. İstedğin bu olmayabilir ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Onun bir korsan olduğunu ve bizim de onun mürettebatı olduğumuzu unutuyorsun. Düşmanlarına nasıl davrandığını gördüm ve sen onun düşmanı değilsin."

Başımı sallıyorum. Nasıl oluyor da tek müttefikim bana karşı dönüyor? "Hayır, anlamıyorsun. Beni isim vermeye zorluyor. Yememe, içmeme ya da tuvaleti kullanmama izin vermiyor ve ben ona bir isim verene kadar benden bir şeyler saklamaya devam edecek. Seni satmayacağım ama gerçekten çok zorlanıyorum." Ona yalvaran bir bakış attım. "Beni serbest bırakırsan o kadar iyi saklanırım ki beni sorgulayamaz. Bu beni denklemden çıkarır."

Dopekh tekrar başını sallar. "Eğer yaparsam, benim yaptığımı anlayacak. Eğer yapmazsam, benim yaptığımı itiraf edeceksin. Her iki durumda da ben onun düşmanıyım ve asla Lord Straik'e zarar vermek istemedim. O iyi ve nazık bir liderdir. Mürettebatını her zaman destekledi, biz sadece harcanabilir klonlar olduğumuzda bile. Ona ihanet etmiş olmaktan hoşlanmıyorum." Bana hafif bir gülümseme veriyor. "İşte bu yüzden seni gemiye alanın ben olduğumu itiraf edeceğim."

"Bence bu berbat bir fikir." Sadece elimdeki tüm kozları alacağı için değil, aynı zamanda gemideki tek dostumu da kaybedeceğim için. "Seni hapse atacak."

"Bunu hak edeceğim."

"İşedikten ve bir şeyler yedikten sonra şehit olabilir misin?" Manşetini çekiştirerek mızızlanıyorum.

Başını sallıyor, yüz ifadesi üzgün. "Size daha fazla yardım edemem. İtiraf etmeliyim. Ve eğer bu cezalandırılmam anlamına geliyorsa, bu hak ettiğimden fazlası değil." Dopekh başını öne eğer. "Eğer bu sevdiğim kişiyle ilgili utancımı paylaşman gerektiği anlamına geliyorsa, o zaman paylaş. Ben hallederim."

Kalbim acıyor. Belli ki bu yüzden kendine işkence ediyor. "Sanki bunu bir arkadaşşıma yaparım da? Elimde kalan tek şey sensin."

Bana doğru acınası bir gülümsemeyle bakmayı başarıyor. "Görünüşe göre ortak bir noktamız var. Sen-" "-Ortak neyimiz var?" Straik odaya geri adım atarak soruyor. Cüppesi etrafında dönüyor

durakladı ve Dopekh'e sert bir bakış attı. "Lütfen konuşmanıza devam edin."

Güçlü ve kendinden emin görünen a'ani, Straik'in öfkeli bakışları altında neredeyse küçülüyor. Elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuğa benziyor. Dopekh'i her zaman kendime kıyasla büyük ve güçlü biri olarak düşünmüşümdür ama Lord Straik'in yanında benden çok da büyük

görünmüyor. Straik o kadar iri olduğu için mi? Yoksa sadece ırkının korkutucu derecede büyük olmasından mı? Her iki durumda da, bundan nefret ediyorum.

Dopekh doğruldu, yüzünde boyun eğmişlik vardı. "İtiraf etmek için buradayım Lord Straik." Straik kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "İsyan hakkında mı?"

"Ne? Hayır, isyan falan yok-" Dopekh panik içinde bana bakıyor. "Lordum, ben asla-"

"Bu benim hatam," diye sesimi yükseltiyorum ki bana bakabilsinler. "Beni gemiye alması için onu ikna ettim. Beni bilgisayar sistemlerine eklemesi karşılığında göğüslerime dokunmasına izin verdim."

Straik'in ifadesi düpedüz zafere dönüşüyor. "Demek bir dişi tarafından alaşağı edildin?"

Dopekh cevap vermeden yere bakıyor.

Onun adına tekrar konuşmaya karar verdim. "Bu doğru. Güçlü olmaya çalışıyordu ama ben göğüslerimi resmen yüzüne vurdum. Böyle bir cazibe karşısında ne yapabilirdi ki? Onu senden çaldım." Şimdi sadece kıyamet göğüslerime eşlik edecek bir bıyığa ihtiyacım var. "O yüzden onu rahat bırak."

Straik bakışlarını bana çevirerek odanın içinde ilerliyor. Ne yapacağından emin değilim ama battaniyeyi üzerimden çekip göğsümü incelediğinde bunun o olmadığını anlıyorum. "Güzel göğüsler," diye kabul ediyor. "Ama bunun mürettebatımın en sadık üyelerinden birini dönüştürmek için yeterli olduğundan şüpheliyim."

"İnsan memelerinin gücünü asla küçümseme," diyorum ona. "Erkeklere her şeyi yaptırabilirler."

Homurdanıyor ve battaniyeyi tekrar üzerime atıyor. Bakışları tekrar a'ani'ye yöneldi. "Bu senin için hayal kırıklığı Dopekh, ama sanırım insanlar hakkında meraklı olman doğal. İsyandan ne haber?"

Boğazımdan sinirli bir ses çıkarıyorum. "Aman Tanrım, isyan falan yok! Hepsi benim suçum! Buraya seni gözetlemeye geldim!" İnanamayarak başımı ona doğru sallıyorum. "Hayatımın en kötü hatası, çünkü *Yıldız*'da kalıp lanet olası arkadaşlarımla birlikte ölmeliydim-"

Bu da suratıma bir parmak yememe neden oluyor. "Ölmeyecekler," diye tersliyor Straik sözümü keserek. "Şunu söylemeyi bırak."

"Onları kırık bir gemide terk ettin! Bir buz alanına doğru gidiyorlar! Bunun neresi herkesin tamamen iyi olacağına benziyor?" Ona bağıriyorum. "Onları terk ederek öldürüyorsun!"

"Terk edilmedi!" diye bağıriyor. "Onlar için geri dönüyoruz." "Ne zaman?"

"Bir şekilde elde ettiğim tüm *kölelerle* ne yapacağımı çözer çözmez!" Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor, vahşi gözlerle. "Kef ailemden *kimin* servetimizi geri kazanmak için et satmaya karar verdiğini öğrenir öğrenmez! Gerçeği öğrendiğime göre ne yapmam gerektiğini öğrenir öğrenmez! Tüm bunlardan sonra! *Sonra* geri döneceğiz! Tatmin oldun mu?" Ona göz kırpiyorum.

Yüzüme karşı bağıriyor, son derece ateşli ama... söylediklerinden nefret etmiyorum. "Söz veriyor musun?"

Yüzündeki ifade düpedüz kuşku dolu. "Ben de ölmelerini istemiyorum. Sadece ben bir şeyleri çözene kadar oldukları yerde kalmalarını istiyorum." Parmağını tekrar yüzüme saplıyor. "Sonra seni ve arkadaşlarını amcamın gezegenine atacağım ve umarım yaşadığım sürece başka bir insan yüzü görmek zorunda kalmam."

"Bu karşılıklı! Eğer başka bir mavi yüz görürsem, bu çok erken olacak!" "Güzel!"

"Tamam!"

Dopekh tartışmamızı izliyor. Bir ileri bir geri bakıyor ve ikimiz de birbirimize ters ters bakarken bir adım öne çıkıyor. "Kendimi hücreye götürüyüm mi efendim?"

"Evet," diye hırlıyor Straik, ama bakışları üzerimde kalıyor.

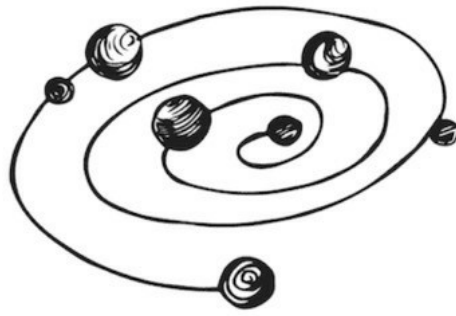
"İnsanı yanıma alayım mı?" diye devam ediyor, sesi yumuşak.

Bu Straik'in doğrulmasına neden olur. Kaşlarını çatarak Dopekh'e bakıyor. "Bu konuda hiçbir

şey değişmedi. Onu izleyebileceğim bir yerde kalıyor."

Gözlerimi kısıyorum. Sanki kalmamı istiyor gibi. Tartıştığımız için mi? Sorun bu mu? Yoksa kıyamet göğüslerim mi?

Eğer ikincisiyse, hapishanede daha güvende olabilirim.

T Kadın artık bağırıyor.
Bana bağırmasa nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ağrıyan yaramı ovuyorum, yüzey hala onu kapatan yapııştırıcı yama ile kaplı. O öyle biri değil hafife alınır. Eğer sessizse, bir şeyler planlıyor demektir. Ne olduğunu bulmalıyım, böylece her zaman ondan bir adım önde olabilirim.

Bana baktığında, bir sonraki patlamayı beklerken beklentiyle kaskatı kesiliyorum. Delirmiş olmalıyım, çünkü heyecandan neredeyse mırıldanıyorum. Sunacağı bir sonraki meydan okumaya hazırım.

Ama o sadece narin bir elle çıplaklığının etrafındaki battaniyeyi düzeltiyor. "Lütfen şimdi tuvalete gidebilir miyim? Tüm sırlarımı paylaştım ve daha fazla kozum kalmadı." Bileğindeki kelepçeleri çekiştiriyor ve bana beklenti dolu bir bakış atıyor. "Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim."

Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmeye böyle mi diyor? Dopekh içini dökmeye başladığında yaptığı çılgınca itiraf mı? Yüzüne gülmek istiyorum ama bunun başka bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum. O kurnaz akli başka bir şey planlıyorsa. Ve ben... bunu görmek istiyorum.

Yatağın kenarına geçerken bile ona "Sakın bir şey yapmaya kalkma," diyorum. "Korumalarım bu kapının hemen dışında."

"Sadece işemek istiyorum. Cidden."

"Sana güvenmiyorum. Seni bir saniye bile yalnız bırakmayacağım. Arkamı da dönmeyeceğim." Başparmağımı kelepçeye bastırıp devre dışı bırakıyorum ve beklemek için geri çekiliyorum.

Hayal kırıklığına mı uğradım? Tek yaptığı ince bileğini ovmak ve bana ters ters bakmak. Ayağa kalkıyor, battaniyeyi bir pelerin gibi vücuduna sarıyor ve tuvalete doğru yürüyor. Tabii ki nerede olduğunu söylememe gerek yok. Günlerdir beni gözetliyor. Sanırım iyiliğine karşılık vermenin zamanı geldi. Ruth tuvaletin kapısını açıyor ve ben hemen arkasından gelince duraklıyor.

"Ciddi misin?" diye soruyor.

"Sana güvendiğimi mi sanıyorsun?" Alay ediyorum. "Beni bıçakladın, bana kafa attın ve ben varlığından haberdar olmadan günlerce gemimde dolaştın. Sana zerre kadar güvenmiyorum, bu yüzden hayır, kesinlikle tuvaletimde yalnız kalmayacaksın. Bunu hak etmedin." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup eğilerek saldırmasını bekliyorum.

Ruth sırtıyor. "Adil. Ama çiş fetişin varsa söylemen yeterli." Battaniyeyi bir kenara atıyor ve çırilçıplak tuvalete giriyor, sonra da saçlarını savurarak tuvalete oturuyor.

"Bu konuyu açıp duran sensin. Belki de çiş fetişi olan sensin," diyorum, o işini yaparken bile. Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü ben canavar değilim. Bu onun için savunmasız bir an ve tek yapmak istediğim bir şeye kalkışmadığından emin olmak.

İşini bitirip lavaboda ellerini yıkıyor, ardından yüzüne su çarpıyor. Daha sonra kalın, emici plastik el havlularını karıştırıyor ve doğru olanı bulup ellerini kurulamak için kullanıyor. Birkaç adım gerisinde durmaya devam ettiğimde, battaniyeyi alıyor, sanki benim tutsağım değil de bir kraliçeymiş gibi omuzlarına atıyor ve sanki ona aitmiş gibi odama geri dönüyor.

Eğlenerek arkasından takip ediyorum. Gerginim, her an kaçıp kaçmayacağını görmek için

bekliyorum, ama

Sadece yatağa dönüyor ve kelepçelere tiksintiyle bakıyor. "Kaçmayacağımı söylersem bana inanır mısın?"

"Evet, sonuçta gidebileceğin hiçbir yer yok," diye belirtiyorum. "Ama bu beni bıçaklamaya, boğazımı sıkmaya ya da başka tatsız şeyler yapmaya çalışmayacağın anlamına gelmiyor. O yüzden kelepçelere geri dön."

"Sanırım bu adil." Narin bileğini havaya kaldırmış beni bekliyor ve kelepçeyi yerine taktığımda iç geçiriyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

İşte başlıyoruz. İşte benimle pazarlık yaptığı yer. Bunun olacağını biliyordum. "Özgürlük için vücudunu takas etmenle ilgilenmiyorum, o yüzden sorma bile."

Ruth bana bakıyor, dudakları kıvrılıyor. "Teklif etmiyordum. Sana a'anilerin aşık olmasının neden bu kadar önemli olduğunu soracaktım."

Oh. Bu... soracağını düşündüğüm şeyle uyuşmuyor. Ellerimi kalçalarımaya koydum, düşünürken yatağın yanında volta atıyorum. Bu yüzden mi bu gemide? A'anilerden birine mi aşık? Ya da adam ona? Birden mantıklı gelmeye başladı. "Önemli bir şey değil. Sana bu izlenimi veren ne?"

Omuz silkiyor, kelepçeyi ayarlıyor ve battaniyeyi tekrar vücudunun üzerine örtüyor. "Benim gibi köle oldukları için mi?"

"Onlar köle değil." Bu kelimeyi ona neredeyse tükürerek söyledim. "İnsanları köleleştirmeye hevesli olduğumu nereden çıkardın bilmiyorum ama adamlarımı satın aldım ve onları özgür bıraktım. Burada mürettebatım olarak kalanlar, burada olmak istedikleri için buradalar. Çünkü onlara iyi para ödüyorum. Köleleştirildikleri için değil."

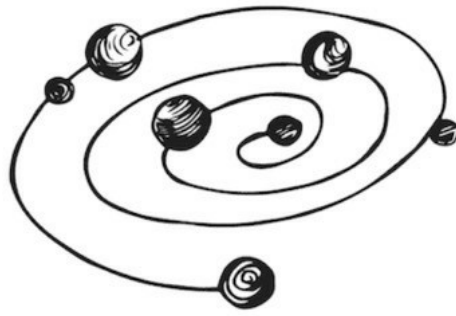
Ruth bunu düşünür, kaşları çatılır. "Peki aşık olmak neden kötü o zaman?" "Kötü değil. Bu fikre nereden kapıldın?" Neden her şeye rağmen aşka bu kadar takmış durumda? "Hiçbir şeye. Hiç kimse. Sadece merak ettim. Sorduğumu unut." Bir omzunu kaldırıp omuz silkiyor.

Tüm bu sorgulamaların ardında bir neden olmalı. "Adamlarımdan biri birine aşık olduğu için ayrılmak isteseydi, ona izin verirdim. Onlar hapsedilmedi. Sadakatlerinden dolayı kaldıklarını düşünmek hoşuma gidiyor." Gerçi şimdi dünyamdaki diğer her şey gibi bunu da sorgulamaya başlıyorum. "Birbirlerinin klonları ama bu sizi yanıltmasın, kendi akılları var ve herkes kadar keskinler." Durup düşünüyorum. "A'ani'lerden biri sana aşık mı?"

"Siktir, umarım değildir." Yüzünü buruşturuyor.

"Uzaylılardan bıktım usandım." Bir kahkaha attım. "Sence uzaylılar biz miyiz?"

"Öyle değil mi?" Bana meydan okuyan bir bakış attı... ve sonra ikimiz de gülmeye başladık. Kendisi bu kadar tuhaf görünürken, onun gözünde benim uzaylı olmam gülünç. Eğer bu kadar cani bir canavar olmasaydı, bunu duymak çok hoş olurdu. Bu haliyle, sadece komik.

W

Dopekh'in neden bu kadar üzgün ve kendinden nefret ettiğini şimdi anlıyorum. O bir klona aşık. Kendisinin karbon kopyası ama farklı bir zihne sahip. Vay anasını. Böyle bir şeyin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Enstest gibi bir şey mi? Eğer herkes

bir laboratuarda aynı "parti" içinde mi doğdu? Çok fazla sorum var.

"Ben, uzaylı," diye kıkırdıyor Straik, eğlenerek. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bir baş belası için en azından iyi bir gülümsemesi var.

Gülüşünü umursadığımdan değil. Eminim pek çok şeytani piçin güzel gülümsemeleri vardır. Ellerimi ayarlıyorum, aptal kelepçenin etrafında rahat etmeye çalışıyorum. "Beni zincirlemenin gerçekten gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gülümsemesi biraz daha sertleşiyor. "Bir bakalım. Birkaç dakika içinde beni bıçakladın ve kafama vurdun. Gitmene izin verirsem yine gemimde saklanacağından, mürettebatımı bana karşı kıskırtacağından ve muhtemelen beni uykumda öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yok. Yani evet, bunun gerekli olduğunu düşünüyorum."

Mmm. Yani, bu adil bir nokta. "Ya artık kafa atılmayacağına ya da bıçaklanmayacağına söz verseydim?" "O zaman hayatım için başka şekillerde endişelenirdim." Başını sallıyor.

"Bana güvenmiyor musun?" Alay ediyorum. "Ben yaralıyım."

"Aslında yaralı olan benim, unuttun mu?" Omzunu ovuşturuyor ve itiraf etmeliyim ki bundan biraz gurur duyuyorum. Benden daha iri ama yine de iyi bir vuruş yapmayı başardım. Galibiyeti alacağım.

Odaya bakıyorum ve bakışlarım tekrar yemeğe takılıyor. Gece boyunca masasında durmuş ve eriştelerin bir kısmı muhtemelen katılmış ve iğrenç, ama kek hala harika görünüyor ve o sadece koparmış. Üzerinde köpüklü pembemsi bir krema olan biraz ruloya benzeyen şeyler var ve midem yeniden gurulduyor. "Tüm sırlarımı verdiğime göre, şimdi de beni hücreye mi gönderiyorsun?"

En azından hücrede, a'anileri beni beslemeleri için ikna edebilirim.

Straik bana bakarken düşünceli görünüyor. Bir an düşünüyor ve sonra başını sallıyor. "Hayır, sen burada, burnumun dibinde kal."

"Mürettebatına hâlâ güvenmediğin için mi?"

Acı bir kahkaha atıyor. "Onlara sana güvendiğimden çok daha fazla güveniyorum. Seni gözümün önünden ayırırsam, bir gün içinde tüm gemiyi kendi melodine uyduracağından hiç şüphem yok. En azından sen buradaysan, bir nebze de olsa kontrolüm var."

Bu biraz gurur verici. Beni tam bir baş belası gibi gösteriyor. Birinin yatağına zincirlenmiş, çıplak ve açken kendini kötü hissetmek biraz zor ama yine de benden korkması hoşuma gidiyor. "Peki, Bay Kontrol, en azından yemeğinizi paylaşacak mısınız? Yoksa beni de mi açlıktan öldüreceksiniz?"

Straik o hoşnutsuz bakışlarıyla beni süzüyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Görünüşe göre zayıfım." Masaya doğru ilerliyor ve sebze gibi görünen bir tabak alıyor. Midem guruldasa da, o masada bir avuç yeşillikten daha iyi görünen şeyler var.

"Aslında," diyorum ve o da dönüyor. Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. "Şu pastadan

biraz alabilir miyim?" "Yani Şimdi de ne tür bir yiyecek alman gerektiği konusunda talepte mi bulunuyorsun?" İnanmaz görünüyor.

"Yani... eğer bir kedi yavrusu istiyorsanız bir midilli isteyin?" Omuz silkiyorum. "Sormaktan zarar gelmez. Ve sen yemiyorsun

o."

Straik tiksinti dolu bir ses çıkarır. Pastadan bir parça alır ve tabaklardan birinin üzerine atar, ve ıslak bir plop yapmasını bile umursamıyorum. Onu yiyeceğim, yarım yamalak kek ve hepsi. Keklerden birini

Orada da bir şeyler yuvarlıyor ve beyaz bir şeyden uzun bir şerit. Birbiri ardına, tabağı her türlü şeyle dolduruyor ve sonra yatağın kenarına doğru ilerliyor, onu benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

Beklentiden ağızım sulanıyor ve duraklayıp bana baktığında endişeleniyorum. "Ne?" diye soruyorum, sinirlenerek. "Şimdi ne olacak?"

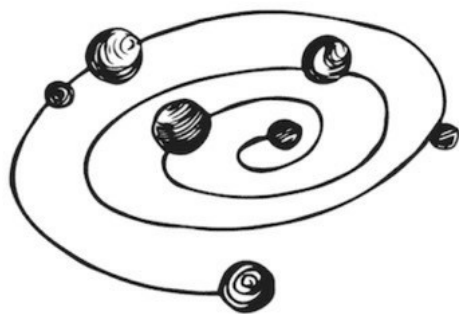
"Sadece senden koparmam gereken başka bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorum." Bana düşünceli düşünceli bakıyor, sonra kabarık rulolardan birini uzatıyor. Ona uzandığımda geri çekiyor. "Kim aşık olmuş yine?"

Orospu çocuğu. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Ben, tamam mı?" Yalan söylüyorum. "Dopekh'e aşığım. Onu *Star*'da gördüm ve ilk görüşte aşık oldum, bu yüzden onu buraya kadar takip ettim. Ama top oynamaya istekli değil, bu yüzden hiçbir yere gitmiyor."

Straik bana o kadar sert bakıyor ki sanki gözleriyle tenimde delikler açıyormuş gibi hissediyorum. Yüz ifademi yumuşak tutuyorum ve sonunda homurdanarak ruloyu bana uzatıyor.

Ağızıma attım ve neredeyse boğuluyordum. Bu bir rulo değil - bana patatesi hatırlatan bir çeşit sebze ve pembe şey de mayonez kıvamında kalın, tuzlu bir karışım. Acaba yemeği bana verdikten hemen sonra üzerine kusmam uygunsuz olur mu? Garip dokular karşısında öğürme dürtüsüyle savaşıyor yutkunmaya çalışıyorum. Bir ısırık boğazımda kaldığında, "Su. Lütfen."

"Sana daha iyisini yapacağım." Straik tabağı yatakta bacaklarımın yanına koyuyor ve sonra masaya dönüyor. Sürahiyle geri dönüyor ve kahve kokulu içeceğinden dumanı tüten bir fincan dolduruyor ve... birkaç yıldır ilk kez neşe duyuyorum.

A Tamam o zaman. Yeni taktik. Gardını düşürmek için onu besliyorum.

Dişi hala bana yalan söylüyor ama bunu tahmin etmeye başladım. Bir bakıma eğlenceli de. Vermek istemiyor ve ben de onu parçalara ayırmaya çalışmaktan zevk alıyorum. Geceyi nasıl geçirdiğini izliyorum.

Çayı avuçlarının arasına alır ve kokusunu içine çekerken yüzünde saygılı bir ifade belirir.

Bana birazcık bile güvenmesini sağlayabilirsem, belki planlarının birkaç detayını ağzından kaçırır. Gece çayından küçük bir yudum alıyor ve yüzünde hayal kırıklığı belirliyor. "Kahve değil mi?"

"Biz buna gece çayı diyoruz. Gece vardiyasında çalışanlar arasında çok popüler." Omuz silkiyorum. "Onayınızı almadı mı?"

"Yine de hepsini içeceğim," diyor ve bir yudum daha alıyor. "Ben sadece kahve bekliyordum. Aynı kokuyorlar. Şekeriniz var mı? Krema?"

Göz kırpyorum. "Neden?"

"Kahveme-çayıma-her neyse ona koymak için mi?" Kupayı işaret ediyor. "Tatlandırmak için mi?"

Bu düşünce karşısında dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındım. Sıcak bir içeceği neden tatlandırırsın ki? Kulağa iğrenç geliyor. Ama masanın üzerine serpiştirilmiş kaseleri karıştırıyorum, benim acı verici derecede tatlı bulduğum ama bazılarının hoşuna giden kremalı, süt bazlı bir puding buluyorum ve bir ikram olarak başucuna getiriyorum. Biraz tadına bakıyor, mutlu bir ses çıkarıyor ve ardından tüm kaseyi gece çayının içine atıp karıştırarak kremsi bir karmaşaya dönüştürüyor.

Gördüğüm manzara karşısında öğürmemeye çalışıyorum.

"Tamam, bu şey harika," diyor Ruth, sanki elinden alınmasından korkuyormuş gibi bardağı dudaklarına yaklaştırarak. Ağzının üzerinden bana bakıyor. "Burada başka tatlı var mı? Aklımdaki bunlar değildi." Kişisel favorilerimden biri olan havadar spor tutamlarından birini işaret ediyor. "Bunlar tofu mu?"

Tofunun ne olduğunu bilmiyorum ama söyleyiş şekli kulağa iğrenç geliyor. "Mantarlardan yapılan bir lezzettir."

Yüzünü buruşturdu. "Pasta mı? Bir keresinde bize pasta sözü vermiştin."

Bu yaratık bir çocuğun damak tadına sahip. Üstünde meyve kompostosu olan tatlı bir ekmek çıkarıp yatağa götürüyorum ve o da iştahlı bir ses çıkarıyor. Ruth yemek kaplarıyla bile uğraşmıyor. Sadece çayını bırakır, eliyle tüm pastayı alır ve avuç avuç yemeye başlar. Her tarafı parçalaniyor ama umurunda değil, parmaklarındaki meyveleri yalıyor ve yerken mutlu sesler çıkarıyor.

İğrenmem gerekirdi. Bir yanım iğreniyor ama diğer yanım dilinin elinin kenarında gezinmesini, bir damla yakalamasını izliyor ve sonra kendimi büyülenmiş buluyorum... ve böyle bir şeye dikkat ettiğim için kendimden nefret ediyorum.

Keki bitirdiğinde iç geçiriyor ve çayını tekrar eline alıyor, yüzünde mutlu bir ifadeyle biraz daha içiyor. Sessizce masadan bir kek daha alıp ona getiriyorum. Eğer yemezsek tüm bu yiyecekler çöpe gidecek ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Tabağı kendine doğru çekiyor ve en azından yemek çubuklarından birini alıyor, sonra bana bakıyor. "Peki *Yıldız*'a geri dönmeyeceksek nereye gidiyoruz?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak sandalyemde geriye yaslanıyorum.

"Sana neden söyleyeyim ki?" "Söylememelisin." Sırıttıyor. "Ama sormaktan zarar gelmez diye düşündüm."

Çay bardağını tekrar eline aldığında, yardım edemem ama şimdi çok... rahat olduğunu fark ediyorum. Neredeyse arkadaşça. Yemek yediği için mi? Yoksa o da benimle aynı planı denediği için mi -düşmanla dost olup sırlarını dökmelerini sağlamak için mi? İkincisi olduğundan şüpheleniyorum ve birkaç ipucu vermeye karar veriyorum. "Amcam, Lord va'Rin, insan köleliğine çok aşinadır. Ne yapacağını bilir."

"Büyüleyici," diyor düz bir sesle. "Baş köle yöneticisini görmeye gidiyoruz. Sabırsızlanıyorum."

Onu düzeltmek için ağzımı açıyorum ama sonra duruyorum. Bırakın ne isterse düşünsün. Eğer bu onu çaresiz bırakırsa, bana neler olup bittiği hakkında biraz daha bilgi verecektir. "Onaylamıyor musun?"

Bana kızgın bir bakış attı. "Benimle ilgili planın ne o zaman?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, amacın ne?" Eliyle kupasını işaret ediyor. "Beni yatağına zincirledin. Çıplağım. Buradaki planın ne? Benimle ne yapacaksın? En azından bana bunu söyleyebilir misin, böylece zihniyetimi ayarlayabilirim?"

"Yani hazırlanabilesin diye mi?" Alay ettim. "Yapacağım son şey düşmana planlarımı anlatmak olur." Gözleri kısıldı. "O zaman beni... sana hizmet etmeye mi zorlayacaksın? Bu yüzden mi kıyafetlerim yok?"

"İnsan bir yatak kölesiyle ilgilenmiyorum." Dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Ve kıyafetlerin yok çünkü küvetime giren sendin."

"Kıyafet alabilir miyim o zaman?"

Bunu düşündüm. Onu giydirmeliyim, kesinlikle. Hiç değilse mürettebat bana bir kez daha güvensin. Yine de, bu kadına istediği her şeyi verme fikrinden hoşlanmıyorum. Üstünlüğü elimde tutmalıyım. "Bana *Yıldız*'dan biraz daha bahset ve sana kıyafet bulmaya çalışalım."

Gözlerini deviriyor ve son kalan iğrenç çayını geri atıyor. "Ne bilmek istiyorsun?" Bu da onun numaralarından biri mi? "Bilmem gerek-"

İletişim birimim cıvıldıyor.

"Leydi Naasi sa'Rin'den gelen görüntülü arama talebi," diye sesleniyor bilgisayar neşeyle. "Kabul edeyim mi?"

Odama dehşet içinde bakıyorum. Her yerde yemek tabakları var ve yatağıma zincirlenmiş çıplak bir kadın var. Çıplak bir insan dışı.

Annem bunu göremez. Kadını bileğinden tutup üzerine eğildim. "Saklanmanı istiyorum." "Ne yapmamı?" Bana delirmişim gibi bakıyor.

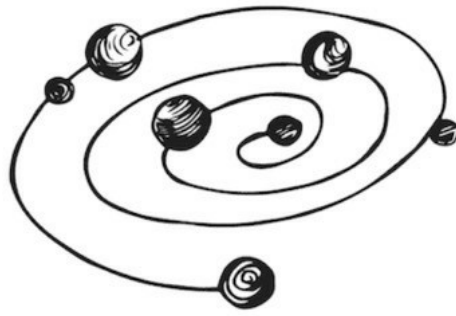
"Eğer saklanırsan," diyorum, yatağın üzerindeki kelepçeyi çözüp onu kolundan tutarak. "Sana bir düzine kek getireceğim. Sana kıyafet getireceğim. Sadece saklanmanı istiyorum. Çabuk ol." Çılgınca odamın etrafına bakındım ve sonra dolabımı gördüm.

Mükemmel.

Onu kapıya doğru sürüklüyorum ve sürpriz bir şekilde bana karşı koymuyor. Kapıyı açıyorum ve içeri girmesini işaret ediyorum, bilgisayar mutlu bir şekilde annemin telefonunun beklediğini tekrar söylüyor. İnsan dışı bana şüpheli bir bakış atıyor ama kapıyı kapattığımda bana karşı koymuyor. Son derece sessiz ve buna minnettarım.

Tuzak kokusu alıyorum ama yine de minnettarım.

Odamın uzak tarafına, video iletişim istasyonuna doğru koşuyorum ve elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Kef, darmadağın olmuş. Kapüşonumu saçlarımın ve boynuzlarımın üzerine çekip ayarlıyorum... ve tam çağrı kabul edilirken kolum düşüyor.

RUTH

T

Beni dolaba sokup kapıyı kapattığı anda bir çıkış yolu aramaya başladım. Ellerimi duvarlarda ve zeminde gezdirerek bir çeşit ızgara, panellerde bir boşluk, bir şey arıyorum. Elbette hiçbir şey yok, bu yüzden herkesin ceplerini kontrol etmeye başladım.

Cübbesinin içinde bir şey unutmuş olabilir diye. Bunu yaparken, bazıları dokunduğumda parçalanıyor. Belki de daha önce bıçağa biraz fazla yüklendim. Oh neyse.

Bilgisayar bir süre sonra tekrar "Leydi Naasi sa'Rin bağlanmak istiyor," diyor. "Müsait olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Daha telefona cevap vermedi mi? Neyi bekliyor? İşlemeli bir davetiye mi? Beni buraya ittiğinde acil olduğunu ve hemen cevap vermesi gerektiğini düşünmüştüm.

Merakıma yenik düşüp sürgülü dolabın kapısını biraz aralıyorum ve dışarı bakıyorum. Straik hâlâ odada, tamam. Ama çağrıya cevap vermiyor. Sadece bir ileri bir geri volta atıyor, bir elini dağınık saçlarında tekrar tekrar gezdiriyor. Kollarından biri düşmüş, bu da bana özellikle kötü bir tatmin duygusu veriyor. İletişim monitörüne yönelmesini, çağrıyı kabul etmeye hazırlanıyormuş gibi ellerini masaya dayamasını, başını öne eğmesini izliyorum. Sonra, elini bir kez daha saçlarında gezdirerek ve boynuzlarından kıl payı kaçınarak aniden uzaklaşıyor.

Ekrana arkasını döner, derin bir nefes alır ve sonra kapüşonunu saçlarının üzerine çeker. Ya da çekmeye çalışıyor - kapüşon ellerinde çıkıyor. Arkamdan gelen bir kahkahayı bastırıyorum.

Sinirli bir hırıltıyla kapüşonu fırlatıp atıyor, dolaba doğru karanlık bir bakış fırlatıyor ve sonra ellerini tekrar iletişim masasına dayıyor. "Keffing cevap verdi bile. Hadi şu işi bitirelim."

Ekrana parıldıyor ve ekranda güzel mavi bir kadın beliriyor. Yüz hatları Straik'inkine benziyor ama onun güçlü olduğu yerde narin. Kaşları narin mücevherlerle kaplanmış ve gözleri o kadar çok göz makyajıyla vurgulanmış ki, dolaptaki görüş noktamdan görebiliyorum. Boynuzları da oldukça süslü, gümüş iplerden küçük teller ustaca sarkıyor. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve daha fazla gümüş iple süslenmiş ve korkutucu derecede güzel görünüyor.

Bir eş mi? Merak ediyorum? Beni bu yüzden mi sakladı? Yatağında çıplak bir insan köleyle görünmek istemediği için mi? Ya da bir patronla? Başını belaya sokmak için "Tadaa!" diye bağırarak kendimi caz elleriyle dolaptan dışarı atmak istiyorum.

"Merhaba anne," diye
homurdanıyor Straik. Oh. Anne.
İşte bu ilginç.

Kadın suratını asar. "Sana defalarca söyledim hayatım, bana böyle hitap etme diye. Beni yaşlı gösteriyor."

"Leydi Naasi, o zaman. Ne istiyorsunuz?"

"Saçınıza ne yaptınız?"

"Bu yüzden mi aradın?" Straik'in sesi sinirli geliyor.

"Korkunç bir dağınıklığa benziyorsun. Tabii ki ne olduğunu soracağım." Gözleri kısılıyor ve sanki ekranı inceliyormuş gibi eğiliyor. "Kavga mı ettiniz? O klonlarınla kavga mı ettin? Arkadaş satın alamazsın, evcil hayvanım. Klonlar sadece hizmet etmek için iyidir. Tam gelişmiş zihinleri yoktur."

Straik sadece iç çeker.

Bu puştluğu kimden aldığını anlamaya başlıyorum.

"Zor birkaç gün oldu, Leydi Naasi. Söyleyeceğinizi söyleyin ve bırakın gideyim. Yapacak milyonlarca işim var."

Bir omzunun üzerindeki ışıltılı şalı düzeltiyor. "Seni aradım çünkü sorunumuz hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Köleleri mi kastediyorsun?"

"Kargo," diye düzeltiyor sert bir sesle. "Bana onu bulduğunuz söylendi?"

Straik acı bir kahkaha atıyor, kuyruğu şiddetle seğiriyor. "Bir yılı aşkın süredir Sönmeyen Yıldız'ın peşindeyim anne." Son kelimeyi bir lakap gibi söylüyor. "Bunu biliyordun. Burada onu kurtaracağımı ve aile servetine bir destek vereceğimi düşündüm. Ne zaman bana kölelerle dolu olduğunu söyleyecektin? Köle tüccarı olduğumuzu mu?"

Bilmiyor muydu? Kaşlarımı çatıyorum. Yoksa bu sadece benim çıkarım için bir performans sanatı mı?

"Bilmene gerek yoktu, tatlım. Kirli krediler de temiz krediler gibi harcanıyor." Omuz silkiyor ve göz makyajını düzeltirken bir gözünün altında parmağını gezdirerek eğiliyor. Oğlunun bariz öfkesinden çok kendi görünüşüyle ilgileniyor. "Bu konuda çeneni kapalı tutacağına inanıyorum. Ailenin itibarını zedelemek istemem. Skandalı düşün."

"Yani çenemi kapalı tutmamı öğütlemek için mi aradınız? Sanki ben konuşacakmışım gibi? Evrene nasıl canavarlar olduğumuzu mu anlatacaktım?"

Gözlerini deviriyor. "Dramatik olma, sevgilim. Sana hiç yakışmıyor. Güzelim saçlarını ne hale getirdiğine bir bak." Yüzükle kaplı elini ona doğru boş boş sallıyor. "Ve seni aradım çünkü bir şey yapmanı istiyorum."

Omuzları gözle görülür bir şekilde sertleşir ve çılgınca sallanan kuyruğu tamamen hareketsizleşir. "Ne?"

"Benimle bu tonda konuşma. Sadece kanıtlardan kurtulmanı istiyorum, hepsi bu. Aile adını koru. O gemiyi al ve doğruca en yakın yıldıza gönder. Ya da bir kara deliğe. Hangisi olduğu umurumda değil. Sadece kalıcı olarak yok olduğundan emin ol." Tatlı tatlı gülümsüyor. "O zaman sorunumuz çözülmüş olur."

Tırnaklarım ellerimi ısıyor. Bu güzel, mücevherlerle kaplı kadın tam bir canavar.

Straik homurdanıyor ve bir an için onu yumruklamak istiyorum. "Peki yolcularla ne yapmam gerekiyor anne? Yüzden fazla var. Hepsine ev bulmak, uygun susturma anlaşmalarını imzalatmak zaman alacak-"

"Dinlemiyorsun, sevgilim." Naasi Hanım eğilir ve sanki bir şekilde oğlunun kafasına dokunabilirmiş gibi ekrana dokunur. "Onlara yeniden ev verin demedim. Onlardan kurtulun dedim. Ölü köleler hikâye anlatmaz."

Straik yumruk yemiş gibi geriye doğru sendeler. "Yüzden fazla insanı öldürmemi mi istiyorsun?"

"Klonlar, sevgilim. İkimiz de o grubun çoğunun klon olduğunu biliyoruz. Onlar ve insanlar arasında önemli değiller. Elbette, tabiri caizse boşa giden bir para, ama bu iş yapmanın gerekli bir maliyeti." Omuz silkiyor, ifadesi soğuk. "Cinayetle bir sorunun olduğuna inanamıyorum. Yıllardır korsancılık oynuyorsun."

"Etrafta dolaşıp insanları öldürmüyorum!" Straik

bağırır. "Ama daha önce öldürdün."

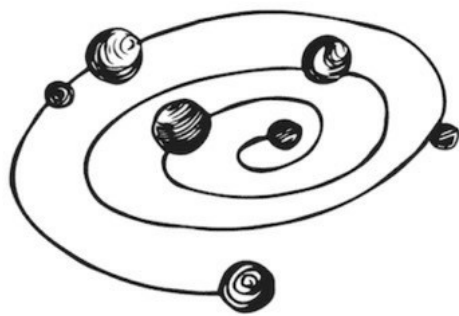
"Benimle savaşıyorlar, evet-"

Leydi Naasi eğilir. "O zaman hepsi seninle savaşıyormuş gibi davran." Sesi buz gibi. "Bunu bir

daha söylemeyeceğim. Onları yok et." Öne doğru eğilir ve oğlunu inceler. "Ve kendini topla. Rezil bir durumdasın."

Bununla birlikte, ekran göz kırpar.

Straik ellerini kırpılmış, pürüzlü saçlarına gömüyor, yüzünde tam bir tiksinti ve dehşet ifadesiyle ekrana bakıyor. Bunu yaparken, tuniğinin arka kısmı tamamen kopar, son dikişleri de sökülür.

E Hayatımdaki her şey parçalanıyor. Ekibim, kariyerim, ailem, kıyafetlerim. Sanki tam da kontrole en çok ihtiyaç duyduğum anda evren dünyamı paramparça etmeye karar veriyor. Tunığimin parçalarını vücudumdan kayarken yakalamaya çalışıyorum ama bu beni sadece öfkeliendiriyor. Daha fazla. Hayal kırıklığıyla kollarımdaki son parçaları da koparıp parçaların üzerinde tepiniyorum. Bu hiçbir şeyi çözmiyor ama en azından biraz daha iyi hissediyorum.

Ellerimi kalçalarıma koyuyorum, sinirli bir nefes üflüyorum ve sonra dolaba dönüyorum. Orada kötü niyetli bir varlık gibi gizlendiğini hissedebiliyorum. Kapıyı açtığımda çılgık atarak üzerime atlayacağından ve gözlerimi oyacağından şüpheleniyorum... tabii kaçmak için keffing duvarında bir delik açmadıysa. Ugh. Hayatımdaki dişiler beni delirtmeye kararlı.

Kendimi onun kaçınılmaz öfkesine hazırlayarak, dolabın kapısını bir dokunuşla açıyorum... ve onu giysilerimden oluşan bir yığının içinde otururken buluyorum. Ya da giysilerimin parçaları gibi görünen şeylerin. Nedense tuniklerimin çoğu parçalanıyor, biri askısına zar zor tutunuyor, diğerinin ise bir kolu neredeyse düşüyor. Kadın bu kaosu ortasında oturuyor. Bir tuniği battaniye gibi kendine doğru tutuyor ve bana isyankâr bir bakış atıyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Herkesi öldürecek misin?" Bana dik dik bakıyor, çenesi sıkılmış.

Bunu sormasına bile alındım. "Tabii ki öldürmeyeceğim. Ben canavar değilim." Homurdanıyor. "Annen öyle."

"Annem... başka bir şey." Leydi Naasi her zaman acımasız olmuştur ama ne kadar ileri gidebileceği hiç aklıma gelmemişti. Benden sadece onun emirlerini yerine getirmemi ve sırf varlıklarını sakıncalı bulduğu için yüzden fazla insanı öldürmemi mi bekliyor? Bir süre daha onu rahatsız etmek zorunda kalacak olmam onun için çok kötü, çünkü kimseyi öldürmek gibi bir arzum yok. Onlar dost korsanlar olunca durum değişiyor. Tabiri caizse oyunu biliyorlar. Ama masum insanlar? Yanlış zamanda yanlış yerde olmak dışında yanlış bir şey yapmamış dişiler, gladyatörler ve klonlar?

"Bir canavar," diyor Ruth açıkça. "Tüm o insanları ve beni öldürmeni istiyor çünkü eli kurabiye kavanozundayken yakalanmak istemiyor."

Ona bir bakış attım. "Seninle tanışan herkes muhtemelen seni öldürmek istiyordur."

Karşılık olarak bana attığı bakışlar tamamen alaycı. "Ben de senin için aynısını söyleyebilirim, dostum."

Muhtemelen bu konuda haksız değildir. Yine de ses tonu rahatsız edici. Üzerinde oturduğu yığından tuniklerden birini çekip alıyorum. Elimde parçalanıyor ve bir kenara atıp aynı durumdaki bir diğerini alıyorum. Bu seferki onun gibi kokuyor ve nedense bu beni rahatsız ediyor, çünkü kokuyu seviyorum.

Bu kadın kafama girmeye başladı ve bundan hoşlanmıyorum. Eğer burada kalırsa, *Karartılmış Göz* Risda III'e ulaştığında tamamen çıldırmış olacağım. Odamda bir ileri bir geri volta atarak dolaptan uzaklaşıyorum. Dişiye arkamı gösterdiğimin gayet farkındayım. Eğer bir silahı varsa bana saldırabilir. Bu noktada, dikkatimin dağılmasını neredeyse memnuniyetle karşılayacağım. Odanın bir tarafına geçiyorum, ellerim arkamda, uzak köşeye yürüyorum, sonra tekrar geri dönüyorum.

Düşünmem gerek.

"Eee?" diye soruyor kadın, dolabımdan sıvışırken.

Sadece tek bir kolu kalmış olan tuniklerimden birini omuz silkerek giyiyor. Dizlerine kadar sarktığı için üzerinde absürt duruyor ve yakası o kadar derin ki göğüslerini hiç örtmüyor bile olabilir. Buradan bile göğüs dekoltesini görebiliyorum... Tabii bu da planının bir parçası değilse.

"Peki ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Psikopat annen az önce sana herkesi öldürmen için emir verdi." Bana eliyle işaret etti.

"Eee?" Sanki cevap vermeye gerek varmış gibi. Volta atmaya devam ediyorum. "Onu dinlemeyeceğiz."

Ruth homurdanıyor. "Nedir bu 'biz' meselesi, mavi çocuk? Ben senin tarafında değilim."

Bunu görmezden geliyorum. Sadece beni kızdırmaya çalışıyor. Onların ölmesini istemediğini biliyorum. Ben de istemiyorum. Düşünerek volta atmaya devam ediyorum. Annemin görüntülü araması beni sarstı. Beni kendi isteğiyle aradığına göre canını sıkıyor olmalı. Normalde sadece Ana Dünya'ya döndüğümde konuşuruz, o da mümkün olduğunca kısa. O partiler ve siyasi entrikalar için yaşıyor, oysa ben tüm bunları inanılmaz derecede tatsız buluyorum. Ben yıldızların arasında olmayı, yeni yerler keşfetmeyi ve macera aramayı seviyorum.

Köleler bu maceranın bir parçası değildir. Onları öldürmek de öyle. Bu yüzden volta atmaya ve düşünmeye devam ediyorum, volta atıyorum ve düşünüyorum. Annemi görmezden gelmek sorunlara yol açacaktır. Bir de Sa'Rin ailesinin köle olduğunu öğrenen olursa, bu daha da büyük bir sorun olur.

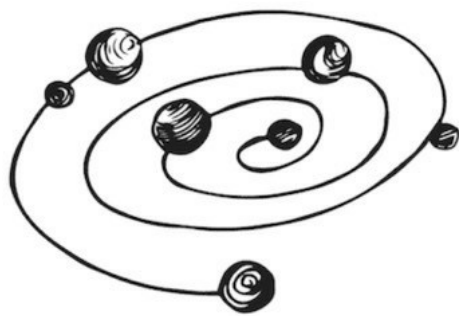
"Amcamla konuşacağız," diyorum kadına. Bu iyi bir plan. Onları yok etmek istemeyecektir ve ne karar verirse versin, anneme Rin Hanesi'nin reisine itaat etmek zorunda olduğumu söyleyebilirim.

Dönüp ona bakıyorum. Ruth tuniğimin tek kolunu kıvrırmakla meşgul, çünkü tunik ona çok ama çok uzun geliyor. "Senin için köleleri elden çıkaran amca mı?"

"Onlardan kurtulmak mı?" Alay ediyorum. "Amcamın kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ruth o inatçı bakışıyla çenesini kaldırıyor ve anlıyorum ki hayır, hiçbir fikri yok. Onu düzeltmedim. Bir süre durumu düşünmesine izin verdim.

Bir süreliğine başkasının da benim kadar mutsuz olmasına izin ver. Arkadaşlığı kullanabilirim.

RUTH

Henüz beni tekrar kelepçelemedi. Bu bir test mi yoksa annesiyle yaptığı görüşmeden sonra gerçekten unuttu mu bilmiyorum ama bunu belirtmeyeceğim. Onu gafil avlayacağım, umarım, sonra... ne olacak? Kaçamam, dediği gibi, gidecek bir yer yok. Şimdi

Burada olduğumu bildiğine göre, saklanmanın bir anlamı yok. Onunla arkadaş olmak ve aynı taraftaymışız gibi davranmak daha iyi. Dostlar yakın, düşmanlar daha yakın, ya da öyle bir şey.

O odada volta atarken ben de temkinli bir şekilde onu takip ediyorum. Yemek tabağının yanındaki sandalyelerden birine oturuyorum, bir parça meyve alıyorum ve sanki buraya aitmişim gibi kabuğunu soyuyorum. "Peki plan nedir? Amcana gideceğiz ve o da herkesi senin elinden mi alacak? Sonra ne olacak?"

Düşünerek adımlarken ellerini ovuşturuyor. "Bilmiyorum. Tabii amcam onları elimden alırsa. Bizim aile kolumuz ana Hanedan ile pek yakın değil."

"Büyüleyici annen yüzünden mi?" Kabuğunu bir kenara atıyorum ve meyvenin tıpkı bir portakal gibi bölümleri var. Bir tanesini ağzıma atıyorum ve hemen yüzüm kendi üzerine katlanıyormuş gibi hissediyorum, lanet şey çok ekşi. Çabucak yutkunmaya çalışarak kekeliyorum, gözlerim sulanıyor.

Straik bana bakıyor ve eğlenerek ofluyor. "Onları sade yeme. Lezzetine derinlik katmak için suyunu sonni eriştelerinin üzerine sıkmanız gerekiyor."

Koluyla ağzımı siliyorum ve masayı işaret ediyorum. "Bana ne yiyeceğimi göster o zaman."

Karşıma geçip tanımadığım bir meyveyi eline alıyor ve kemerinden bir bıçak çıkararak yuvarlak meyvenin çürük renkli kabuğunu soymaya başlıyor. "Bu çok tatlı. Dışı sert ve pürüzlü, ama içindeki yumuşak ete ulaştığınızda mükemmel oluyor."

Bir dilim kesip bana uzatıyor ve bekliyor. Az önce söylediği her şeyin bir tür metafor olduğunu hissediyorum ama bu yemi yutmayacağım. Sözlerini duymazdan gelip meyveyi alıyorum ve ağzıma atıyorum. Yeterince eminim, inanılmaz. Gözlerimi kapatıp tadına bakıyorum. Ne tam çilekli, ne tam mangolu, ama ikisinin arasında bir şey ve kesinlikle çökertici. "Yıldız'dayken tek yediğimiz erişteydi. Tatlıları çok özlemişim."

"Anlayabiliyorum." Straik'in sesi biraz daha sakin geliyor. Bana bir dilim daha kesiyor ve bıçağının ucuyla bana uzatıyor.

Bu da başka bir sınav gibi. Eline vurup bıçağı bırakmaya zorlayabilirim ve bunun için kavga edebiliriz... ama o kazanır. Onu tekrar bıçaklasam bile, ekibi kaçmama izin vermez. Tek yapacağım kendime bir kez daha pranga vurdurmak olurdu. Ona temkinli bir bakış atarak meyveyi aldım ve yedim.

Şu anda benim için en iyi plan nereye gittiğimizi bulmak ve güvenli bir yere vardığımızda kaçmak. Ama o zaman bile, bu beni arkadaşlarıma geri götürmeyecek. Düşünceli bir şekilde çığnıyorum, artık lezzetli meyvenin tadına bakmıyorum. Diyelim ki gezegen tarafına kaçtım. O zaman ne olacak? Param yok, silahım yok, diğer geminin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Daha önce olduğum gibi boku yedim. Onlarla burada, bu gemide kalmalıyım.

Mürettebatı ona karşı kışkırtmalıyım. İsyan, tıpkı onun düşündüğü gibi. Onun değil de benim tarafımda olana kadar diğerlerini kazanmalı ve beni Yüzen Yıldız'a geri götürmeleri için onları ikna etmeliyim. Arkadaşlarımı kurtar, günü kurtar.

Bu şımarık zengin çocuğunu hapse atın.

Memnun bir şekilde sandalyeme kıvrılıyorum ve onun kendisi için bir dilim meyve kesmesini, daha fazla kesmeden önce yemesini izliyorum. Onu çalışırken izliyorum. Elleri benimkilere kıyasla çok büyük. Her şeyi öyle,

Aslında. Dehşete kapılmam gerekirdi ama bu adamla ilgili bir şey içime korku salmıyor. Belki de onu bıçakladığım ve savunmasız olduğunu gösterdiğim içindir?

Belki de onu bıçakladığım ve o da beni bıçaklamadığı içindir.

Her iki şekilde de, Straik beni korkutmuyor. Beni kızdırıyor, evet. Nefretle dolduruyor, evet. Beni korkutuyor mu, hayır. "Amcanı ziyarete gidiyoruz. Ona, sorgusuz sualsiz üzerine atabileceğimiz birinci sınıf insan stokumuz olduğunu söyle. Ya hayır derse?"

Straik'in ağzı sert, neredeyse somurtkan bir çizgiye yerleşiyor. "O kadar ilerisini düşünmemiştim." Rakamlar. "Peki ya Sevgili Anneciğim ona itaatsizlik ettiğini öğrenirse?"

"Amcam benimle çalışmayı kabul ettiği sürece sorun yok. Evin reisi olarak her şeyi geçersiz kılar. Kadın itiraz edebilir ama emirleri veren o."

Görünüşe göre amca benim de yanımda olması gereken biri. Acaba baştan çıkarmanın bir yolu var mı? Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ama göğüslerim benim için her şey. Uzaylıların insan memelerinden etkilendiğini biliyorum. *Yıldız*'daki kısa ve korkunç karşılaşmalarımda bu çok açıktı. Memeler ve küçük bir boy ve büyük olasılıkla beni hafife alacaklar.

Belki de kendime güçlü birini baştan çıkarmalıyım.

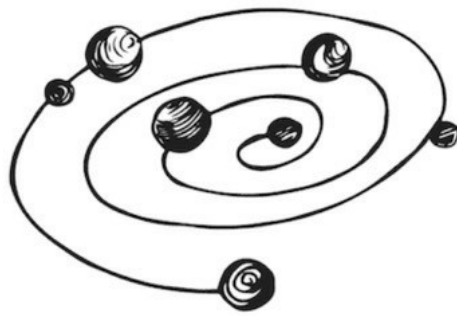
Straik'i düşünüyorum. Onu mu yoksa amcasını mı baştan çıkarmak daha akıllıca olur? Ya da mürettebattan birini? Hepsinin eşcinsel olduğunu sanmıyorum, bu yüzden işe yarayabilir, ama aynı zamanda çok fazla güce sahip değiller gibi geliyor.

Ugh. Sanırım Straik'i baştan çıkarmam gerekecek. Ağzımda meyveyle ilgisi olmayan sert, ekşi bir tat yükseliyor. Onu baştan çıkarırsam, gemide serbestçe dolaşabilirim. Arkadaşlarıma geri dönmesi için onu etkileyebileceğim... ve köle seven amcadan uzak durması için.

Tanrım, arkadaşlarım için yaptığım şeyler. Bunu takdir etseler iyi olur.

Straik bana bir parça daha meyve uzattı. "Bana *Yıldız*'ı anlatmanı istiyorum."

Bu kez elime aldığımda parmaklarımın onunkilere değdiğinden emin oluyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Sçok yumuşak davranıyor. Ona güvenmiyorum. Ya da ona. Nasıl oluyor da tek bir yemekten sonra hırçın ve cehennem ateşinden yumuşak, nazik bir şeye dönüşüyor? Ya iyi tarafını ortaya çıkarmak için onu sürekli tatlılarla doldurmam gerekiyor ya da bu bir numara.

Önemli değil. Bunu kullanabilirim. "Bana seni *Yıldız*'da uyandıran erkekleri anlatmanı istiyorum. Kimdi onlar? İsimleri var mıydı? Görünüşlerinde bana anlatabileceğin özel bir şey var mıydı? Onları teşhis edebilir misin?"

Gözlerindeki yumuşak, sinsi bakış kaybolur ve yüzünde kırılğanlık belirir. Oturduğu yerde daha küçük bir kambur gibi görünüyor. "Neden?"

Belli ki onu incitmişler ve onların hatırası bile onu endişelendiriyor ve mutsuz ediyor ve bu beni rahatsız ediyor. Hem de çok. "Böylece onları kendim öldürebilirim."

"Tamam, bu cevabı sevdim." Ruth biraz rahatlar. Kollarını kendi etrafında sarıyor, düşünüyor ve sonunda konuşmaya başlıyor. Bana mürettebat hakkında biraz bilgi verdi ama isimlerini bilmiyordu. Mesakkah olduklarını, birinin göz bandı taktığını, birinin "yanlış" görünen bir kolu olduğunu (muhtemelen bir tür sibernetik replasman), hepsinin yara izleri olduğunu ve... tatsız olduklarını söyledi. Yine de bana fazla bir şey söyleyemiyor ve ben de onu acı verici anıları yeniden yaşamaya zorladığım için kendimi aşağılık biri gibi hissediyorum.

Bu erkeklerin dişilere zarar verdiği açık ve bu düşünce beni daha da öfkeliyor. Birilerinin uyuyan insanlarla dolu bir gemiyi (üstelik çaresiz köleler) bu pisliklere emanet ettiğini düşünmek. Bunun sorumlusunun benim ailem olması durumu iki kat daha kötü hale getiriyor. Uzanıp onun küçük eline dokunuyorum. "Sana bunu yaptıkları için üzgünüm. Bunu yanlarına bırakmayacağız."

Parmaklarımı kavırıyor, bana sıkıca tutunuyor ve ben... garip hissediyorum. Suçluluk ve öfke hala orada, başka bir şeyle birlikte. İç içe geçmiş ellerimize bakıyorum ve... bu bir sorun.

Ayağa kalkıp tekrar yürümek için geri çekiliyorum. "Şu anda zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Geçmişinden bahsettiğim için üzgünüm ama tarif ettiğin adamların tanıdığım birine benzeyip benzemediğini görmek istedim."

"Peki ya onlar?"

Hayal kırıklığıyla dudaklarımı büzüyorum. "Hayır. Yani ya ailem işleri yürütmek için gizli ekipler tutuyor ya da korsanlar. Kef me, umarım korsanlardır."

"Korsanlar normalde bu kadar çok köleyi idare eder mi?"

Hayır, sorun da bu zaten. Kölelik yasadışı olmasına rağmen yaygındır. Çünkü köle tacirlerinin (ve korsanların) saklanabileceği ve yasaların etrafından dolaşabileceği çok fazla yer var. Ayrıca pek çok hanenin, kendilerine para kazandırdığı sürece bu durumu görmezden gelmeye istekli olmasından kaynaklanıyor. Her zaman Rin Hanesi'nin farklı olduğunu düşünmüşümdür ve öyle olmadığımız için iğreniyorum. Yine de amcam bu tür şeylere aşinadır. Kendi topraklarında pek çok insan kölenin özgürlüğüne kavuşmasına yardım etti. Ne yapacağını bilir.

Ve Risda III'e çok yakınız. Oraya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi.

Dişi olana bakıyorum. Tek kollu olmasına rağmen hâlâ benim tuniğimi giyiyor. Ona bir çadır gibi oturuyor ve bana insanların mesakkah'a kıyasla ne kadar kırılğan ve küçük olduğunu hatırlatıyor. Bana verdiği bıçak yarası bile omzuma batan bir iğneden biraz daha fazlasıydı.

İnsanları köleleştirmek ve boyun eğdirmek çok kolay ve bu bana daha fazla suçluluk hissettiriyor.
Tüm evrenden sorumlu değilim ama kendi köşemi düzenli tutmayı seviyorum. Bir fırçalıyorum

elini yüzüme indirdi. Gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim ama bu bir canavar olmam gerektiği anlamına gelmiyor. "Neye ihtiyacın var?"

Ruth şaşkınlıkla bana baktı. "Ben mi?" Başımı salladığımda omuz silkiyor. "Arkadaşlarım mı?

Geri dönmek için

Yıldız mı?"

"Size *sağlayabileceğim* neye ihtiyacınız var?"

Vurguluyorum. İfadesi kasvetli bir hal alıyor. "Hiçbir şeye.

Hiçbir şeye."

Bir an düşündüm ve bundan biraz daha iyisini yapabileceğime karar verdim. Her ne kadar benimle birlikte kamaramda kalacak olsa da, en azından ona eşlik etmesi için sevgilisini buraya getiremeyeceğimi söyleyen bir şey yok. Ona iyi bir erkek olduğumu, titiz ve güvenilir olduğumu gösterebilirim, etrafta dolaşıp herkesi bıçaklayıp sorun çıkarmayacaktır. Onu kazanmalıyım ki ekibim normale dönebilsin. Böylece adamlarım benim bir canavar olduğumu düşünmez. Böylece annem kaçınılmaz olarak adamlarını bizi kontrol etmeye gönderdiğinde kimse bana sırtını dönmez.

Ben de Ruth'a en çekici gülümsememi verdim. "Sanırım neye ihtiyacın

olduğunu biliyorum." Bana düpedüz temkinli bir bakış attı.

"Bilgisayar," diye sesleniyorum. "Lütfen Dopekh'in kamarama gelmesini sağlayın." Ona muzaffer bir edayla bakıyorum ama tedirginliği azalmamış. Aksine, eskisinden daha tedirgin görünüyor.

Bir duraklama olur ve sonra bilgisayar cevap verir. "Mürettebat Dopekh yolda. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, hepsi bu."

İnsan dişi kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Başı belada mı?"

Yani bunun bir ceza olduğunu mu düşünüyor? "Hiç de değil. Sana, sen ve ben, sarsıntılı başlangıcımıza rağmen iyi bir tür olduğumuzu göstermeye çalışıyorum. Üzgün görünüyorsun, bu yüzden seninle biraz zaman geçirmesi için sevgilini getiriyorum. Sana güvenebileceğimizi kanıtlamak için."

"Hepinize güvenmem sizin için önemli

mi?" "Kelepçelere geri dönmek ister

misin?" "Hayır."

"Ve etrafta dolaşıp insanları bıçaklamamanızı çok isterim. Şu anda başımda yeterince dert var."

Tek kaşını kaldırıyor. "Ben 'insanları' bıçaklamıyorum. Sadece seni." Ruth bana meydan okuyan bir bakış attı. "Ve sen de bunu hak ettin."

Sadece "sayılır" mı? Ne de olsa ilerleme kaydediyoruz. Ona en çekici sırıtışımı veriyorum, gemimde rastgele şeylere bıçak saplamaması için onu kazanmaya hâlâ kararlıyım. Bu kız çok vahşi bir şey. "Ve gerçekten de kelepçeleri hak ediyorsun ama Dopekh'e ve ona olan sevgine güveneceğim."

Küçük, zayıf bir gülümsemeyle idare ediyor.

Planımdan memnunum. Dopekh'in sadık olduğunu biliyorum. Daha önceki itirafından da belli. Kadını meşgul edebilir, ona korkacak bir şey olmadığını gösterebilir. Ona güçlü bir mürettebat olduğumuzu gösterir ve böylece insanlar zorlayıcı sorular sorduğunda sessiz kalır. Şu anda o sessizliğe her şeyden çok ihtiyacım var. Onun burada olması tehlikeli ama annemin düşündüğü gibi bir canavar olup onu hava kilidinden dışarı atmayacağım.

Kapı çalıyor.

"Girin," diyorum, adımlarıma geri dönerek.

Dopekh içeri adım atıyor, siyah saçları sanki bir elini endişeyle karıştırıyormuş gibi hafifçe dağınık.

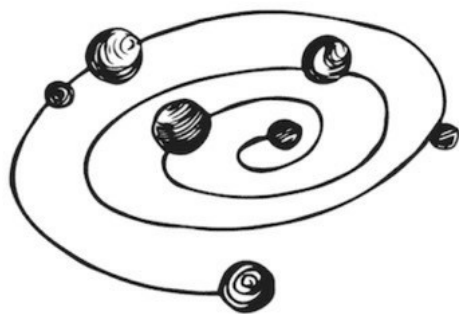
Ona gülümsüyorum, planımın bu kadar iyi gitmesinden memnunum. "Karar verdim ki eğer dışı

Onu izleyebileceğim bir yerde kal, senin de onunla birlikte olamayacağını söyleyen bir şey yok." Ayağa kalkan Ruth'a elimle işaret ediyorum. "Aşıkları ayrı tutmayı sevmem."

Klonun gözleri büyür. Ağzı açılıyor ve sonra dişi kendini onun kollarına atıyor, ağzını onunkine bastırıyor. Ve ben arkamı dönüyorum, çünkü nedense bu görüntü beni rahatsız ediyor. Dopekh iyi bir erkek. İyi bir mürettebat üyesi ve sadık. Sadece... dişi olan keskin ve tehlikeli. Zeki ve iradeli, oysa Dopekh daha uysal.

Onu canlı canlı yiyecek. Daha güçlü, daha kurnaz birine ihtiyacı var. Onun oyunlarını bilen birine. Şöyle biri.

Bu düşünceyi daha aklıma gelmeden uzaklaştırıyorum. Kesinlikle olmaz.

RUTH

Dopekh odaya girdiğinde kafası tamamen karışmış görünüyor ve kendimi onun üzerine atıp dudaklarını öptüğümde kafası daha da karışıyor. "Birlikte oynayalım," diye fısıldıyorum onu kendime doğru çekerken.

İyi bir oyuncu değil, zavallı Dopekh. Bir an için bana karşı bir balık gibi çırpındı. Sonra da garip bir şekilde elini sırtıma koydu. Hatta bir keresinde beni okşadı. Evet, çünkü insanlar tutkulu bir kucaklaşmanın ortasında sevgililerinin sırtını sıvazlar. Yasal görünüyor.

Bu yüzden (korkunç, korkunç) öpücüğü yanağına bir öpücük kondurarak bitiriyorum. "Utanma," diyorum biraz daha yüksek sesle. "Artık bizi biliyor."

Dopekh yutkunuyor, adem elması sallanıyor. "Öyle mi?" Panik içindeki bakışları ikimizin arasında gidip geliyor. "Kendimi hücreye götürüyordum-"

"Fikrimi değiştirdim," diyor Straik, elini umursamaz bir şekilde sallayarak. "Ruth seni burada istiyor. Seninle birlikte olmak için hayatını tehlikeye attı, bu yüzden en azından ikinizin birlikte olmasına izin vermeliyim." Yemekle kaplı masayı hareket ettiriyor ve o iğrenç mantarlı keklerden birini ağzına atıyor, sonra da veri defterini alıp uzaklaşıyor. Sanki bizi yalnız bırakmaya çalışıyor.

Beni iyi bir adam olduğuna inandırmak için şov mu yapıyor? Yoksa gerçekten o kadar da kötü biri değil mi? Annesiyle yaptığı görüşmeyi, annesinin ne kadar berbat biri olduğunu ve annesinin önerdiği her şey karşısında nasıl dehşete düştüğünü düşünüyorum. Bunların bir kısmının benim yararına olduğundan eminim, ama belki de onu biraz yanlış değerlendirdim.

Göreceğiz.

Dopekh'in elinden tutup kışını yatağa doğru sürüklüyorum. Oturup bana katılmasını işaret ettiğimde a'ani dehşetle bakıyor. "Orası kaptanın yatağı," diye fısıldıyor bana. "İçinde olmamalıyım."

"Ben de yapmamalıyım, ama işte buradayız," diye tıslıyorum. "Şimdi otur ve erkek arkadaşımın gibi davran."

Straik bize bakıyor ve ben de yüzüme sevgi dolu, tatlı bir ifade yerleştirmeye çalışıyorum. Muhtemelen kabız gibi görünüyorum. Hırçınlıkta tatlı olmaktan daha iyiyim. Bu Helen'in alanı... ve sonra arkadaşlarımı düşünerek üzüntüden içim acıyor. Onları kurtaracağım. Kurtaracağım. Şu anki durum bir hız tümseği, hepsi bu.

Elini çektiğimde bile Dopekh hâlâ tereddüt ediyor. "Şu anda kendimi çok rahatsız hissediyorum." Gözlerini kocaman açarak eğiliyor. "Sence mürettebatın geri kalanı bunu duyacak mı?"

"Fark eder mi?" Straik arkasını döndüğünde Dopekh'in elini çekip ona "gel lan buraya" der gibi bakıyorum. Sonunda yanıma oturdu ve en azından BİRAZ sevgi dolu görünelim diye terli elini kendi elimle kavradım. Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. "Arkadaşının kızlardan hoşlandığını öğrenmesinden mi korkuyorsun?"

Bana ters ters bakıyor, bakışları odanın diğer ucundaki kaptana kayıyor. "Sessiz ol." "En azından kim olduğunu söyle," diye fısıldıyorum. "Seninle aynı yüze mi sahip?"

Dopekh yüzünü buruşturuyor ve sonra başını sallıyor, yüzünde kederli bir ifade var. "Bu yanlış ama kendime engel olamıyorum."

Aramızda hiçbir şey olmayacak ama bu onu istememe engel değil."

O kadar üzgün görünüyor ki onun için üzülüyorum. Başımı omzuna yaslayıp elini destekleyici bir şekilde sıkıyorum. "Özür dilerim. Sahip olamayacağın birine aşık olmak zor olmalı."

İç çekiyor. "İlaçların eksikliği durumu daha da kötüleştiriyor." İlaçlar mı? "Ne demek istiyorsun?"

Dopekh yaklaşıyor. "Önceden, biz köleyken, herhangi bir sorun çıkmaması için hepimize ilaç verilirdi. Bizi steril ve itaatkâr tutmak için. Ama sonra Lord Straik bizi özgür bıraktı ve ilaçları almak zorunda olmadığımızı söyledi. O zamandan beri Kazex'in yanındayken bir şeyler hissediyorum. Parçalarım... bir şeyler hissediyor." Daha da yakına eğiliyor. "Özellikle de çıplak olduğunda."

Tanrım, merhamet et. Onunla Bebeğin İlk Ereksiyonu hakkında konuşmak istemiyorum. "Bastırdığın pek çok şey yüzeye çıkıyor. Bu normal bir şey. Kazex de aynı şekilde mi hissediyor?"

Başını sallar. "Kadınlarla çok ilgileniyor. Tek konuştuğu onlar. Bir eş istiyor. Tüm kredilerini emekli olacağı ve seveceği birini satın alacağı gün için biriktiriyor."

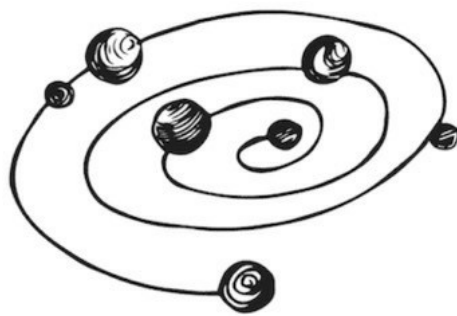
Ne kadar tatlı ve aynı zamanda berbat bir durum değil mi? Ama biri tarafından sahiplenilmiş bir klon olarak, belki de "satın almayı" "aşk" ile eş tutuyordur. Kim bilir. Dopekh'in yüzündeki üzgün ifade geri geldi ve elini sıkıp konuyu değiştirmeye çalıştım, çünkü onunla konuşması gereken koç ben değilim. Fısıltıyla yapılacak bir konuşma için çok fazla şey var. "Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi? Kaptanına aşık olabilirdin."

İkimiz de odanın diğer ucundan bize biraz mahremiyet sağlamak için elinden geleni yapan Straik'e bakıyoruz. Sandalyelerden birine uzanmış, boş boş veri defterini karıştırıyor ve bizi çok yakından izlememeye çalışıyor... neredeyse bir refakatçi gibi.

"Kaptan asla," diye mırıldanıyor Dopekh. "O iyi, onurlu bir erkektir ama kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez. Her zaman yalnızdır."

Hep yalnız mısın? Bu bana üzücü geliyor. Mavi adama bakıyorum ve onda kesinlikle yalnız bir şeyler var. Zavallı Straik, cehennemden gelen annesi ve kendisine ihanet ettiğini düşündüğü bir mürettebatla birlikte ve yine de aşkı teşvik ediyor.

Ya oradaki en kurnaz orospu çocuğu ya da en yumuşağı.

TKadın Dopekh ile saatlerce fısıldaşıyor. Birkaç hızlı ağız bastırma hareketinden fazlasını yapmıyorlar ve bu bile a'aniyi son derece rahatsız ediyor. Onlara plas-film teklif etmediğim için mi? Tüm söylentileri düşünüyorum.

İnsanlar ve hastalıkları hakkında bir şeyler duymuştum ama Ruth öyle birine benzemiyor. Taze, temiz ve bir insan için yeterince güzel görünüyor sanırım.

Yine de onları izlemekten hoşlanmıyorum. Beni rahatsız ediyor ve etmemesi gerektiğini de biliyorum. Sadece...ediyor.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle defalarca bana doğru baksa da, onları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Veri defterime odaklanıp amcama *Yıldız*'daki durumla ilgili bildiğim her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatan bir mektup yazıyorum. Çalışırken bir şeyler atıştırıyorum, çünkü tüm bu yemeği ben istedim ve yiyebilirim de.

Bir ara boynumda bir bükülme, yüzümde dağınık saçlarım ve ağzımda eski eriştelerin ekşi tadıyla uyanıyorum. Uyuyakalmış olmalıyım. Bir elimi yüzümde gezdirip yatağa bakıyorum. Yatak boştu.

İçimdeki dehşet duygusuyla ayağa kalkıp kamaramdan dışarı fırlıyorum... ve neredeyse Kazex'e çarpıyordum. Odamın dışında nöbet tutuyor ve bana tuhaf tuhaf bakıyor. Hâlâ yarı giyinik olduğumu, pantolonum ve botlarımdan başka bir şey giymediğimi fark etmem bir anımı alıyor. Adamlar beni geleneksel ev erkeği kıyafetleriyle görmeye alışkın. Muhtemelen darmadağınık ve biraz da deli görünüyorum.

"İyi misiniz Lord Straik?"

Saçlarımı boynuzlarımın arkasına itmek için gönülsüz bir girişimde bulundum. "Dişi. Dopekh. Nerede-"

Ben daha sözümü bitirmeden Kazex başını sallıyor. "Endişelenmeyin lordum. Yemekhanede mürettebatla birlikte yemek yiyorlar. Ruth yorgun olduğunuzu ve sizi rahatsız etmek istemediğini söyledi."

Ruth. Ona Ruth diyor. Bunu duymak beni aynı anda hem aptalca sahiplenici hem de sinirli hissettiriyor.

Şu anda ekibimden kaç kişi onunla arkadaş? "Ona göz kulak olman gerekiyordu."

Kara kaşları çatıldı. "Ben... ama onları odanızda birlikte tutuyordunuz. Dopekh onu hapisneden geri çağırdığınızı ve affettiğinizi söyledi. Kadın kelepçeli değil. İkinizin bir anlaşmaya vardığınızı söyledi."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi gıcırdatmak istiyorum. A'ani-klonlar iyi, sadık mürettebattır ama bazen de aşırı güvenirler. Eğer Ruth bunu biliyor ve kendi avantajına kullanıyorsa... kurnaz insan gün bitmeden bu gemiyi yönetiyor olacak. Kazex'e "Gözünü insandan ayırma," diyorum. "Ne derse desin. Onu izleyin. Eğer herhangi bir noktada kontrol odalarına doğru gidiyor gibi görünürse, onu kilitlemeni istiyorum. Anladın mı?"

Kazex bana geniş gözlerle bakıyor. "Elbette lordum. Eğer yanlış yaptıysam-"

"Sorun değil," diyorum sinirli bir şekilde, daha başlamadan özrünü elinin tersiyle iterek. "Ben hallederim." Yemekhaneye doğru ilerliyor, gemimin serin ve sade koridorlarını adımlıyorum. Son zamanlarda hayatım gibi görünen karmaşaya göre fazla temiz ve düzenli görünüyorlar. İki koridoru

dönüyorum ve yemekhaneye varmadan önce bile konuşmaları duyabiliyorum. Yükselen sesler ve kahkahalar.

Kapıdan içeri adımımı attığımda, tüm o kahkahalar ölüyor.

Ruth ve Dopekh ekipteki diğer birkaç kişiyle birlikte oturuyor, önlerinde masanın üzerinde kaseler var. Ruth'un her iki yanında da erkekler var ve kıyafetlerini değiştirmiş - artık benim cübbelerimden birini giymiyor ama

Dopekh'in iş üniformalarından birini giyiyor. Uzun saçları kuyruk şeklinde toplanmış ve Zaemen'e parlak bir şekilde gülümsüyor.

Hoşuma gitmiyor. Hiçbirini.

Odaya girdiğimde Ruth'un gülümsemesi biraz soluyor. "İyi uyudun mu?" Ses tonu parlak ve rahat. "Ne kadar uyuyacağından emin değildik, o yüzden bir şeyler yemeye geldik." Masayı işaret ediyor. "Bize katılmak ister misin?"

Geçmişte adamlarımla birlikte yemek yemiştım ama isyan tehdidi ve yanlarında oturan bir kadın varken bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyor. "Navigasyonu ve mevcut rotamızı kontrol etmem gerekiyor. Yakında Risda III'e yaklaşıyor olmalıyız."

Seyir subayımız Jerzec ayağa kalktı, son yemeğini de yuttu. Bana başıyla selam veriyor ve köprüye doğru koşuyor. Ben de mürettebata başımla selam verip ellerimi arkamda kenetledikten sonra Jerzec'in peşinden gidiyorum. Kadının yatağıma geri dönmesini ya da tekrar kelepçe takmasını talep etmiyorum. Dopekh'in kıyafetlerini giymesine bile kızmıyorum. Gerçekten, gösterdiğim tüm bu itidal için bana bir keffing madalyası verilmeli.

Köprüye vardığımda Jerzec istasyonunda parmaklarını yalıyordu. Nav haritalarını çıkarıyor ve bana bakıyor, belli ki çıplak göğsüme ya da kesilmiş saçlarıma bakmamaya çalışıyor. "Hâlâ yoldayız Lord Straik. Her şey olması gerektiği gibi. Yakıt seviyeleri de iyi."

Homurdanarak telsizlerle ilgilenen Aithar'a bakıyorum. "Amcamı aramakta başarılı oldun mu?"

"Yok efendim." Mürettebattaki en genç klonlardan biri olan Aithar iletişim panelindeki birkaç düğmeye basıyor. "Yine de tekrar deneyeceğim."

"Yanıt verene kadar isteği göndermeye devam et," diyorum sıkıca. Önümdeki iki a'aniyi de inceliyorum. Jerzec sessiz biri ve oldukça saçma sapan biri. Aithar ise son derece sadık ve çalışkan biri. "Ayrıca, ikinizin de Dopekh ve dişiye izlemenizi istiyorum. Onlara göz kulak olun."

"Dopekh?" Jerzec soruyor. "O ne yaptı?"

"O ve dişi birlikte," diyorum. "Dopekh'in öncelikli bağlılığının

Karartılmış Göz, hepsi bu."

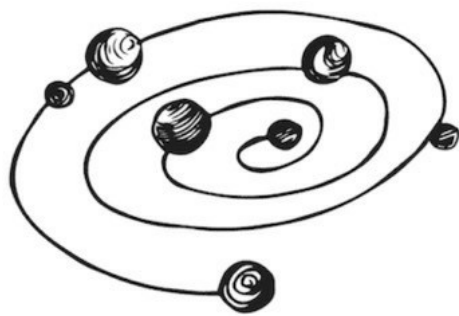
İki a'ani birbirlerine bakarlar. "Dopekh?" Aithar sorar. "Bir dişiyle mi?"

Başımı sallıyorum. Bana deliymişim gibi bakıyorlar ve bu beni rahatsız ediyor. "Sadece ikisini de izle. Tek istediğim bu. Şüpheli bir şey yaparlarsa bana rapor verin. Anladınız mı?" Aithar'ı işaret ediyorum. "Ve amcamı selamlamaya devam et. İzin alana kadar inemeyiz ve ben de haftalarca bu gezegenin yörüngesinde dolaşıp bana bir kemik atmasını umacak değilim. Halledin şu işi."

"İlgileniyorum Lord Straik," diye söz veriyor Aithar ve kulağına dokunarak kulağını saran iletişim cihazını etkinleştiriyor. "Size sonuçları ulaştıracağız."

"Bak bakalım," diyorum ve dışarı çıkıyorum. Eğer yakında amcamla buluşacaksak, muhtemelen parçalanmamış bir tunik bulmalıyım. Göğsüme dokunup kaplamalarımı ovuşturuyorum. Son yavaşmada gemiye bir tür parazit mi girmişti? İplikleri yiyen bir şey mi? Çünkü pahalı, el yapımı tuniklerim bu yolculuğa pek iyi dayanacak gibi görünmüyor. Lord va'Rin'i ziyaret ederken giymek için uygun bir şey bulmalıyım, İsim'in ilki.

Ve kadının giymesi için Dopekh'e ait olmayan bir şey bulmam gerekiyor... çünkü hala hoşuma gitmiyor.

RUTH

Ikafayı yemiş olmalı, çünkü Straik için kötü hissetmeye başladım. Saçı başı darmadağın olmuş, kıyafetleri üzerinden dökülüyor. Belki bıçağı yaraya saplamaya karşı koyamadığımdandır, belki de acıamamdandır. Belki de bir tren enkazına karşı koyamıyorumdur.

Her neyse, Dopekh'ten beni Straik'in kamarasına götürmesini istiyorum, böylece onunla konuşabileceğim. Odasında değil ama, ofisinde. Muhtemelen somurtuyordur.

Ben Straik'in ofisinin kapısını çalarken a'ani dışarıda bekliyor. Bunun yerine paneli kullanmam gerektiğini söylüyor, ben de elimi panelin üzerinde sallıyorum ve bilgisayar hemen varlığını bildiriyor. Bir an için Straik'in burada olduğumu görmezden geleceğini düşünüyorum ama kapı açılıyor ve içeri giriyorum. Odanın içinde volta atan Straik beni gördüğüne şaşırılmış görünüyor.

Dopekh hemen arkamdan geliyor ve Straik'in ifadesi biraz daha az hoş bir hal alıyor. Uh oh. Bu durum "herkesi benimle dans etmeye ikna etme" planıma pek uymuyor. Dopekh'e dönüyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim. Sorun olmazsa Straik'le özel olarak konuşmak istiyorum."

A'ani aramızda bakışıyor. "Ah. Elbette. Ben dışarıda bekleyeceğim."

O kapıya yönelip kapattığında gülümsemeye devam ediyorum ve beni Straik'in ofisinde yalnız bırakıyor. Burayı yukarıdan birkaç kez görmüştüm ama ilk kez bir havalandırma deliği yerine fiziksel olarak içinde bulunuyorum. Yüksek tavanlı, ağır masalı, hatta oraya buraya ustalıkla yerleştirilmiş birkaç bitkisi olan geniş ve sevimli bir oda. Çok iyi bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyor ve bana sahibini hiç hatırlatmıyor. Straik'in beni incelemek için adımlarına ara verişini izliyorum.

"Ne istiyorsun?" diye tersliyor.

Aklımdan yarım yamalak bir anı geçiyor. Ona yaklaşan her eli ısırın ama umutsuzca sevgi ve okşama isteyen bir sokak köpeği. Bana güvenene kadar onu günlerce yerel hamburgerciden patates kızartmasıyla beslediğimi hatırlıyorum ve sonra... ve sonra...

Ve sonra hafızam bomboş kalıyor. Bu sadece başka bir boşluk ve bunun benim anım olup olmadığını ya da karışık zihnimin geçmişimle ilişkilendirdiği bir TV programından bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek silkiniyorum. "Mürettebatla dolaşmamın sorun olmadığından emin olmak istedim. Yoksa beni sonsuza kadar yatağına zincirli tutmaya mı niyetlisin?"

Ses tonumu alaycı bir hale getirerek kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. Gerçek şu ki, onun yatağında bir oyuncak gibi hapsolmak yerine özgürce dolaşabilmek istiyorum ama bunun onun fikriymiş gibi görünmesini sağlamalıyım yoksa kötü bir şekilde geri tepebilir.

Straik homurdanıyor, kaşlarını çatarak hiçbir şeye bakmıyor. "Sadece kimseyi bıçaklama." "Bıçaklamayacağım."

"Hayır, sanırım bunu benim için saklıyorsun." Sesi ekşi geliyor.

"Çünkü sen özelsin," diye tekrar takılıyorum. "Bıçaklamak istediğim tek kişi sensin."

Ofluyor ama sesi çok daha az huysuz ve eğlenmeye yakın çıkıyor. "Bunun o kadar da özel bir şey olduğundan emin değilim. Şu anda beni bıçaklamak isteyen pek çok insan varmış gibi geliyor."

Kendine acıma. Şımarık zengin çocuk, arkadaşları boktan bir insan olduğu için ona kızıyor diye

surat asıyor. Bunu belirtmek istiyorum ama planıma uymuyor, bu yüzden gülümsemeye devam ediyorum. "Dopekh ile bu kadar çok vakit geçirmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük. Sadece bunu bilmeni istedim. Çok... naziksin..."

Zavallı Dopekh sinir krizi geçirebilir ama bu yeni özgürlük(lü) değişiklik bana çok şey veriyor

daha fazla hareket alanı. Birkaç ekip üyesiyle tanışma ve konuşma (ve onları etkileme) şansım oldu. Tek yapmam gereken onları kazanmaya devam etmek, beni umutsuzca yardımlarına ihtiyacı olan tatlı, kayıp bir şey olarak görmelerini sağlamak. O zaman onlarla çalışabilirim.

Straik'e yaptığım övgüler onu kızdırmışa benziyor. "Nazik. Evet." Sesi acı geliyor. "Tam da her korsanın düşmanlarının onu öyle görmesini istediği şey. Nazik."

Tanrım. "Yani düşman olmaya geri mi döndük?"

"Hayır." Bir elini saçlarında gezdiriyor ve tekrar volta atmaya başlıyor. "Evet.

Bilmiyorum." Ruh hali allak bullak olmuş durumda. "Biraz stresli göründüğünü söyleyebilir miyim?"

Straik bana bir bakış attı. "Benim durumumda olsaydın sen de stresli olurdun. Olaylara bir de benim açımdan bak. Bir isyan çıkabilir de çıkmayabilir de. Çok büyük bir köle çetesinin parçası olabilirim de olmayabilirim de. Şu anda yüzden fazla insan köleden ya da klondan ya da her ikisinden de sorumluyum. Evimin reisi beni kabul etmiyor, annem toplu katliam yapmamı istiyor ve gemimin her yerinde sanki geminin sahibiymiş gibi dolaşan ve mürettebatımı baştan çıkaran bir dişi insan var. Bunun neresi beni rahatlatabilir ki?"

Şimdiden ekibini baştan çıkardığımdan mı şüpheleniyor? Gerçekten o kadar belli mi ediyorum? "Adamlarını baştan çıkarmak mı?" Dikkatini dağıtmak için gülerек şaka yapıyorum. "Bana çok fazla kredi veriyorsun."

"Dopekh mürettebattan biri. Eğer onu *Göz'deki* hizmetinden uzaklaştırırsanız yerini doldurmak zor olacaktır." Straik çenesini ovuşturarak düşünüyor. "O iyi bir erkek ve istikrarlı bir mürettebat arkadaşı."

Dopekh'in Straik'in gideceğini düşündüğünü öğrenirse muhtemelen altına sıçacağını bildiğimden, "Bir yere gittiğini sanmıyorum," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyorum. "Aslında mürettebata güvenmemen için bir neden olduğunu sanmıyorum. Gördüğüm ve duyduğum kadarıyla, arkadaşlarımı mahvetmiş olsan bile sana çok sadıklar. Yine de sana hizmet etmeyi seçiyorlar, değil mi?"

Bana kısık gözlerle bakıyor. "Buraya bunun için mi geldin? Mürettebatımın bana karşı komplo kurmadığı konusunda beni rahatlatmak için mi?"

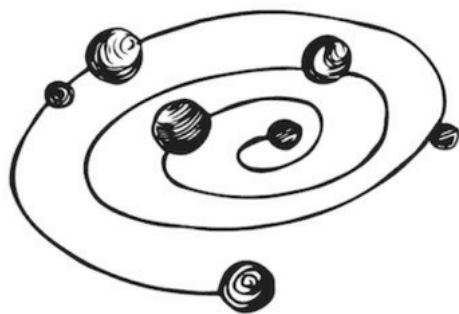
"Belki de senin için üzıldüm?"

Bu yanlış cevap. İfadesi kısa dönüyor. "Şimdiden seni esir alana sempati mi duyuyorsun? Daha dün boğazımı kesip açmaya çalışıyordun."

Bu oyunu dikkatli oynamalıyım. "Ve evet, daha dün arkadaşlarım için geri dönmeyi planladığını bilmiyordum. O zamandan beri biraz konuştuk, annenin saf kötü olduğunu ve ekibinin seni sevdiğini öğrendim. Ayrıca kelepçelerimi çözdün, karnımı doyurdun, sevgilimle vakit geçirmemi sağladın." Kelimede biraz boğuluyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor, "Ve şimdi geminde özgürce dolaşıyorum. Eğer sen geçmişin geçmişte kalmasına izin veriyorsan, ben neden vermeyeyim? Aynı fikirde olduğumuz sürece tabii."

Ben konuşurken yüzümü inceliyor ve sözümü kesmesini ya da saçmaladığımı söylemesini bekliyorum. Onun yerine düşünceli bir şekilde ağzıma bakıyor. Ve o kadar yoğun bakmaya devam ediyor ki telaşlanıyorum.

Bu planım biraz *fazla* iyi işliyor olabilir.

Iona kızmalıyım. Ruth'u gemimde keşfettiğimden beri -hatta birkaç gün önce- hayatımı mahvediyor. *Buoyant Star*'ı ve "mürettebatını" keşfettiğimizden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor. Gülümsediğinde ve mantıklı konuştuğunda

Böyle bir durumda üzölmek çok zor.

İstediğı zaman kazanan bile olabiliyor. Dopekh'in ona neden aşık olduğunu şimdi anlıyorum. Birkaç hafta daha geçsin, mürettebatımın çoğı muhtemelen onun şarkılarına eşlik ediyor olacak. Sanırım önümüzdeki günlerde Risda III'e varacak olmamız iyi bir şey. Bu ona başka kimseyi kendi tarafına çekme şansı vermeyecek.

Onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. Karşımda oturuyor, ruh hali hafif ve cilveli ve mutlu görünüyor. Son bir saat içinde Ruth'tan, onunla tanıştığımdan beri gördüğömden daha fazla gülümseme gördüm. "Neden buradasın?"

İfadesi düşüyor ve bir an için kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Sonra hatırladım ki Ben.

Ruth omuz silkiyor. "Beni arkadaşlarıma geri götürdüğönden emin olmalıyım. Eğer bu senin dostun olmak anlamına geliyorsa,

o zaman senin dostun olurum. Ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." "Kimseye ihtiyacım yok."

"Mmm." Cevabıma şaşırmamış gibi başını sallıyor. Elleri dizlerine gidiyor ve sandalyesinde sallanıyor. "O zaman sanırım emo saç modelinin sebebi bir şeyleri değıştirmek istemen?"

Kaşlarımı çatarak saçlarıma dokunuyorum. Amcamı görmeden önce gerçekten bir şeyler yapmalıyım, yoksa aklımdan geçen kargaşayı anlayacak. "Benim bakımım seni ilgilendirmez."

"Sen öyle diyorsan." Sandalyede arkasına yaslanıyor ve parmaklarını karnının üzerinde birleştiriyor. "Yani beni ya da Dopekh'i hücreye göndermiyorsun?"

"Doğru." Ne anlamı var anlamıyorum. Tasmaşını kısa tutmak onu kontrol altında tutuyorsa, çok daha iyi. Gerçi ben onun tasmaşının kısa olduğunu iddia ediyorum. Bazen sanki her şeyi o yönetiyormuş gibi geliyor... ve onu serbest bırakalı daha tam bir gün bile olmadı. Yanlış gibi geliyor. Bilemiyorum.

Kef, artık hiçbir şey bilmiyorum.

"Sadece söylüyorum..." Ruth tereddüt ediyor. "Amcan önemli biri, değil mi?" "Yine doğru."

"Ve onunla buluşuyoruz çünkü...?" Sözüünü kesiyor ve bana sert bir bakış atıyor.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez ve sen gemide kalacaksın. Kimseyle buluşmayacaksın." Tabii ki bunu söylediğim anda fikrimi değıştiriyorum. Onu mürettebatımla bırakmak inanılmaz derecede aptalca bir hareket gibi görünüyor. Ne yani, hepsini bir günlüğüne bırakıp döndüğömden orada olmalarını mı bekleyeceğim? Onu inceliyormuş gibi yapıyorum, onu yanıma almayı düşünüyorum. "Uslu duracağına söz verirsen benimle gelmene izin verebilirim."

Gözlerini bana dikti. "Köle Leia boku mu giymem gerekecek?"

"Öncelikle, bunun ne olduğunu bilmiyorum. İkincisi, size giymeniz için uygun bir şey sağlayacağım." Bunu düşündükçe, bu fikir beni daha da memnun ediyor. Hem onu Dopekh'in kıyafetlerinden kurtarabilirim -ki bu beni hâlâ rahatsız ediyor- hem de onu gözetimim altında

tutabilirim. Hepsinden iyisi, bunun benim planım olmadığını, bir şekilde onu yanıma almam için beni ikna ettiğini düşünecek. Ve ben de ondan iyi davranışlar alacağım. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. "Ama sadece sen

iyi davranış."

Parmağıyla son zamanlarda sürekli baktığım ağzına dokunuyor. "Şunu doğru anlamama izin ver. Eğer 'iyi' olursam, beni bir oyuncak bebek gibi giydirip büyük bir köle taciriyle tanışmaya mı götüreceksin? Vay be, kulağa harika geliyor," diyor alaycı bir şekilde. "Bir kız nasıl reddedebilir ki?"

Ses tonundan rahatsız olarak dudaklarımı büzüyorum. "Amcamın köle tüccarı olduğunu hiç söylemedim."

Ruth'un kafası karışmış görünüyor. "Öyle değil mi? Ama her zaman insan kölelerle uğraştığını söylemiştin."

Sonunda ona karşı üstünlük sağlamak iyi hissettiriyor. "Bu doğru. Onları serbest bırakıyor. Onlara toprak veriyor ve gezegenine yerleştiriyor -Risda III- ve kendi geçimlerini sağlayabilmelerini sağlıyor. Bana oldukça cömert olduğu söylendi. Ve içinde bulunduğumuz bu tür bir durum," diye devam ediyorum, gözlerinin nasıl açıldığının tadını çıkararak, "aşına olacağı bir durum. Ne yapacağını bilir."

"Köleleri serbest mi bırakıyor?" diye açık açık söylüyor. Başımı salladığımda kıkırdıyor. "Dostum, annen bundan nefret ediyor olmalı."

Acı acı gülümsüyorum. "Benim aile kolumun amcamla arası pek iyi sayılmaz.

Uzun süre nedenini hiç anlamadım. Şimdi resmin tamamını görmeye başlıyorum."

Sandalyesinde doğruluyor, dizleri sanki beklentiyle odanın içinde koşturmak istiyormuş gibi seçiriyor. Gözlerinde ya mutlu olduğu ya da bir şeyler planladığı anlamına gelen bir ışıltı var. Her iki durumda da yüzünü aydınlatıyor ve onu şaşırtıcı derecede çekici kılıyor... bir insan için. "Yani amcan kimseye zarar vermeyecek mi? Arkadaşlarımı köleleştirip satmayacak mı?"

"Bundan şüpheliyim," diyorum. "Onun da bir insan olduğunu düşünürsek, karısı oldukça gücenirdi."

Çenesinin düşmesini izlemek çok iyi hissettiriyor. "Seni bok parçası," diye ağlıyor. "Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

Sözleri sert ama ses tonu hafif, bu da bana "sakatat" demesinin şaka amaçlı olduğunu gösteriyor. "Bunu ne zaman belirtmem gerekiyordu? Bıçaklamadan sonra mı? Sen bana öfkeli sözler söyleyip beni öldürmekle tehdit ederken mi? Yoksa Dopekh'i baştan çıkarmanı mı engellemeliydim?"

Başını eğip bana temkinli bir bakış atıyor. "Kimseyi baştan çıkarmıyorum."

"Oh lütfen. İkimiz de onun etrafında daireler çizdiğini biliyoruz. Yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm. İlişkinizde bir kişinin sorunlu olduğu çok açık ve bu kişi o değil." Tüm bunların iyi huylu olduğunu anlaması için ona hafif bir gülümseme sunuyorum. Aslında, Ruth'u entrikaları konusunda uyarmak iyi hissettiriyor. Ne de olsa ona hayranım. Neden kabul etmeyeyim?

Uzun bir süre beni inceliyor ve sonra yumuşak bir hareketle ayağa kalkıyor. "Dopekh iyi bir adam."

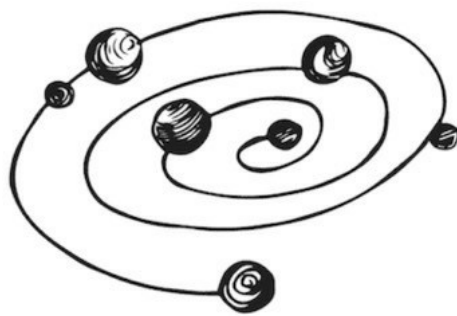
"Bunun farkındayım." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve masamın yanına doğru ilerlerken onu izliyorum. Hızlıca tarıyorum ama ulaşabileceği keskin bir nesne yok.

Ruth sandalyemin yanına doğru ilerliyor ve beni şaşırtarak kesilmiş saçlarımin bir tutamına dokunuyor. "Eğer büyük peynirle buluşacaksak, bunu senin için düzeltmeme izin vermelisin. Nasıl yapıldığını hatırladığıma eminim. Dünya'dayken saç yapardım." Duraksıyor ve sonra "Sanırım" gibi bir şey mırıldanıyor.

Ona kesici bir alet vermek saçma ve kötü bir karar gibi görünüyor. Ama sanki dokusunu düşünüyormuş gibi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, parmakları kafa derime sürtünüyor ve sonra

kulağımı okşuyor.

Aletim sertleşiyor ve aniden spor yaptığım ereksiyonu ona göstermek istemediğim sürece masamda sıkışıp kaldığımı fark ediyorum.

E Ne zaman bu adamı çözdüğümü düşünsem, işleri karmaşıklatacak yeni bir katman ortaya çıkıyor.

Bizi Köle Gezegeni 2.0'a götüreceğini sanıyordum, meğer amcasına götürüyormuş çünkü amcası insanları seviyormuş, biriyle evlenmiş ve ne yapacağını biliyormuş.

Köleleştirilmiş insanlarla ne ilgisi var? Amcanın iyi bir adam olduğunu ve Straik'in bu yüzden buraya geldiğini.

Bu, arkadaşlarımı terk ettiği için onu affettiğim anlamına gelmiyor ama birkaç şeyi bir araya getirmeye başlıyorum.

Anahtar bileşenlerden biri mi? İyi kalpli, insan sever amca Straik'in aile kolundan hoşlanmıyor. Açıkçası ben de sevmiyorum. Ama bu Straik'in iyi bir izlenim bırakması gerektiği anlamına geliyor ve şu anda adam tam bir karmaşa içinde. Bu en azından benim "herkesi baştan çıkarıp yönetimi ele geçirme" planıma uyuyor. Straik'in yanına gidip saçlarıyla oynuyorum. "Bunu eşit şekilde kesebileceğime eminim. Tabii bunu sizin için yapan bir tür robot saç kesiciniz yoksa?"

Homurdanıyor ama dokunuşumdan uzaklaşmıyor. "Robotların iyi olmadığı bir şey varsa o da görünüştür."

"Anladım. Makasınız var mı?"

Straik sakinliğini koruyor ama bana bakmak için başını arkaya yatırıyor. Bu garip bir şekilde savunmasız bir açı, başını geriye doğru uzatırken boğazı uzun, çıplak ve mavi ve boynuzları kıyafetlerime sürtünüyor. Gözlerimiz buluşuyor ve ben kendimi tuhaf hissediyorum. Savunmasız. Parmaklarımı tekrar saçlarında gezdirip cevabını bekliyorum.

Bir süre beni izledi ve sonunda "Sence sana başka bir keskin nesneyle güvenmeli miyim?" dedi.

"Artık aynı takımdayız, değil mi?"

"Öyle miyiz?" Göz kırıyor ve kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Bu kesinlikle haksızlık.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Seçeneklerime bir bak. Ya sen varsın, ya annen, ya da kendi başıma yola çıkıp beni *Yıldız*'a geri götürmeye çalışacak yabancılar bulabilirim. Sen benim en iyi seçeneğimsin."

"Ve Dopekh."

Doğru. "Sevgilim." "Evet, o da."

"Peki boğazımı kesip ekibimi ele geçirmene ne engel olacak?" Hafifçe söyledi ve gerçekten onu kesip açmamı beklediğini sanmıyorum. Sadece bu fikri araştırıyor. Neredeyse ön sevişme gibi, ki bu garip.

Parmağımı metal kaplamalı boynuzlardan birine hafifçe vuruyorum. Onunki ayrıntılı sembollerle kaplı ama yine de parlak ve dikkat dağıtıcı olmayı başarıyor. "Seni öldürürsem ekibinin beni takip edeceğini mi sanıyorsun? Şüpheliyim. Beni hava kilidinden falan atarlardı. Yani hayır, korkarım ki *Yıldız*'a dönene kadar sen ve ben birlikte sıkışıp kaldık."

"Öyle görünüyor." O şaşkın, yumuşak gözleriyle bana bakıyor ve sonra masasının altındaki bir şeye dokunuyor. Bir çekmece kayarak açıldı ve içinde bir yığın nesne vardı. Küçük bir uzay tabancasına benzeyen bir şey, birkaç bıçak ve sonra... başka bir bıçak, bunun garip bir sapı var. Bunu çekip çıkarıyor ve kapıyı tekrar kapatıyor. "Bu işe yarayacak mı?"

"Eğer öyle değilse, iyi haber şu ki saçların daha da kötüleşemez." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum ve elimi uzatıyorum.

Straik eğlenerek homurdanıyor ve bıçağın ucunu bıçağa sokmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor.

Elimi tuttu. "Üç çeşit aptal olmalıyım," diye mırıldandı. "Karşılaştığım en öfkeli insanı bir kılıçla silahlandırmak."

"O kadar da aptal değilim," diye teklif ediyorum, çünkü gerçekten de onun iyi tarafına geçmeye çalışıyorum. "Ve yaptığım her şey sana saldırmak için değil. Ama kabul etmelisin ki, sana güvenmemem için bana oldukça iyi bir sebep verdin, öyle değil mi? Beni yatağına kelepçeledin, çırılçıplak ve benden işkenceyle bilgi almaya çalıştın."

Dik oturuyor, sandalyesinde dönerek doğrudan bana bakıyor. Eğer mavi uzaylıların alınlarında bulunan o tuhaf, sert kaplama yerine kaşları olsaydı, kaşlarının kalkık olacağından hiç şüphem yok. "Ben mi? Kamarama girdiğini ve kaçak yolcumu yakalamaya çalıştığında beni bıçakladığını belirtebilir miyim? Lütfen bana bunu nasıl daha iyi idare etmem gerektiğini söyleyin."

Sandalyesinin bir kolunu tutup bana sırtını vermesi için döndürüyorum. Bıçağı masanın üzerine bırakıyorum ve parmaklarımı tekrar saçlarında gezdiriyorum. "Bu yöne bakmaya devam et."

"Yani boğazımı keserken bıçağı görmeyecek miyim?"

"Böylece senin lanet saçını kesebilirim, salak. Burası yırtık pırtık olmuş." Tırnaklarımı kafa derisinin arkasındaki kırpılmış saçlara geçiriyorum ve beni şaşırtarak küçük bir ürperti veriyor. Bundan hoşlanıyor, değil mi? Bunu baştan çıkarma cephaneliğime ekliyorum ve biraz daha kaşıyorum, kuyruğu sandalyeye ve bacaklarıma çarptığında fark etmemiş gibi yapıyorum. "Bunun nasıl görünmesini istediğine dair bir tercihin var mı?"

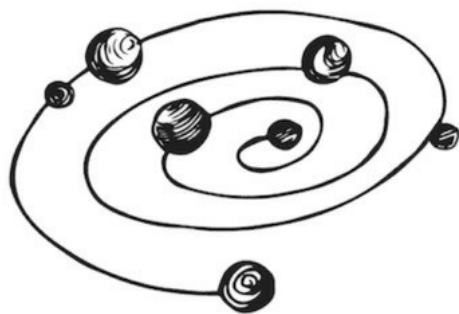
"Aklımı kaçırmış gibi görünmek istemiyorum."

Hepimiz öyle yapmaz mıyız? Tırnaklarımla kafa derisini hafifçe kaşıyorum. "Burası oldukça dağınık, ama iyi haber şu ki, saçlar hızlı uzar. En azından insanlar için öyle. Seninkinin de hemen hemen aynı olduğunu tahmin ediyorum. Kafa derisine çok yakın kesebilirim, biraz gürleştirebilirim ve biraz hacim vermek ve boynuzların arasında kel görünmemen için tepede biraz daha uzatabilirim. Ne dersin?"

Boğazından alçak bir ses çıkarıyor, neredeyse zevk alıyor gibi. "En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan."

Parmaklarımı tekrar kafa derisinde gezdiriyorum ve bir inilti çıkıyor. Duymamış gibi yapıyorum ama içimden biraz seviniyorum. Baştan çıkarma operasyonum bu kadar kolay olmayacaktı herhalde? O zengin ve güçlü bir adam. Onun için saçıyla oynayacak ya da kafa derisini ovacak birini bulabilir. Ama sonra Dopekh'in söylediklerini, Straik'in her zaman yalnız olduğunu düşünüyorum.

Birinin bu adama en son ne zaman dokunduğunu merak ediyorum. Ayrıca neden umursadığımı da merak ediyorum.

I Ona hâlâ tam olarak güvenmiyorum ama elleri kafa derimde iyi hissettiriyor. Eğer benimle oynuyorsa, en azından yüzümde bir gülümsemeyle çıkacağım.

"Bakalım bununla ne yapabilirim?" diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve yumuşak. Parmakları kulağıma değiyor ve ben bir iniltiyi daha bastırıyorum. Sürekli bir kadının ilgisine ihtiyaç duyan biri değilim. Aslında en son ne zaman bir yatak arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum. Ama bu dokunuşlarda beni rahatsız eden bir şeyler var. Belki de onun zorlu bir rakip olduğunu bildiğim içindir ve bana karşı zayıflık ya da yumuşaklık göstermeyi seçiyorsa, ya üstünlüğü ele geçirmişimdir ya da yine benimle oynuyordur.

Garip bir şekilde, ikisiyle de iyiyim. Şiddetli bir düşmana aldırmam. En azından asla sıkıcı olmaz. "Saçlarınla beni serbest bırakıyorsan başlayayım," diyor bıçağı eline alarak.

Homurdanıyorum, gözlerim üzerinde. Ona biraz güveniyor olabilirim ama yine de aptal değilim.

Bıçağın başının arkasına süründüğünü hissedene kadar geriliyorum. Küçük bir hareketle saçlarımı daha da kötüleştirebileceği aklıma geliyor, ama eğer yaparsa, hepsini tıraş eder ve onu her şeye rağmen hücreye geri atarım. Amcam bir dişi insana kötü davranılmasından pek hoşlanmayacaktır ama aynı zamanda onların yumuşak, tatlı ve çok kırılgan olduklarını düşünüyor. Bu düşünceye kendi kendime gülüyorum, çünkü Ruth'un savunmasız hiçbir yanı yok.

Sonra ona *Yıldız'daki tutsakları* sorduğum anı düşündüm ve fikrimi değiştirdim. Kırılganlığını herkesten daha iyi saklıyor.

"Bana amcandan bahset," diyor Ruth, bıçak saçlarımda gezinirken. "Vay canına, gerçekten iyi kesiyor. Ne tür bir bıçak bu?"

"Son derece keskin kalan bir metal türüdür. Onunla kendinizi kesmeyin. Ya da beni."

"Sadece saç," diye beni rahatlatıyor. Parmakları boynumda oynuyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, kendime ona güvenmemem gerektiğini söylesem bile onun bakımlarına teslim oluyorum. Bir şeylerin peşinde ama bunun cinayet olacağını sanmıyorum. Bu ne onun ne de benim ihtiyaçlarıma uymaz. Uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra tekrar konuştu. "Bana hala amcandan bahsetmedin."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Ruth nefesinin altında mırıldanıyor ve bıçak kafa derimin dibine sürünüyor. "Bilmem *gereken* bir şey var mı? Bana insan dostu olduğunu söyleme zahmetine girmediğin için, onun hakkında biraz daha bilgi edinmem gerektiğini hissediyorum."

"En kötüsünü düşünmekte acele ettin," diye takılıyorum. "Neden düşünmene izin vermiyorsun?" "Haklısın, bırak aptal insan herkesin onu köleleştirmeye çalıştığını düşünsün."

"Sana asla aptal demedim. Ayrıca elinde bıçak varken asla böyle bir şey söylemezdim."

Yumuşak bir eğlence sesi çıkarıyor. "Zekice." Parmaklarını boynumda gezdiriyor. "Amcana gelince, ne soracağımı bilmiyorum. İnsan bir karısı olduğunu söylemiştin. Onu satın mı aldın?"

Lord va'Rin'in karısıyla hiç tanışmadım ama aylardır böyle bir rezalet hakkında atıp tutan annemden her şeyi duydum. "Sanırım ona hediye edilmiş ve aşık olmuş. İnsan bir oyuncak olmaktan memnun değildi, bu yüzden onu kendisiyle evlenmesi için kandırdı. Sadece bir çiftleşme değil, ona haklar ve mülk vermek için gerçek bir evlilik. Büyük bir skandala neden oldu. Sanırım bu

beş yıl önceydi? Her neyse, şu anda üç numaralı çocukları var ve annem va'Rin'in tüm servetinin ailemizden biri dışında başka birine kalacak olmasına hala öfkeli."

"Bu annenin bakış açısı, değil mi? Bu piliç servet avcısı bir av köpeği mi?" Ruth'un sesi şüpheci geliyor. "Belki de sadece onu seviyor ve korumak istiyordur? Belki de ortada dolandırıcılık falan yoktur?"

"Belki." Bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi. Lord va'Rin her zaman yeterince zeki görünmüştür ama bildiğim kadarıyla insanlar manipülatif olabiliyor. "Bunun bir önemi yok. Kadın onun karısı ve onunla evlendiğinden beri insan mültecilere korkusuzca yaşayabilecekleri bir yer sağlamak için parsel parsel toprak veriyor. Çok heyecan verici bir gezegen değil ama Risda III'ün havası yeterince güzel. Sanırım tarımsal bir gezegen. Ben hiç gitmedim."

Bıçağı başımın arkasında gezdiriyor, sonra elini boynuzlarımdan birine bastırarak yukarı doğru hareket ediyor. "Bu kadar teçhizat varken bunu yapmak biraz zor." Boynuzlarımı tekrar dürtüyor, sonra eliyle başımı hafifçe çeviriyor. "Peki seni görmek istemezse ne yapacağız? Sevgili annen ve her şey göz önüne alındığında."

"Tam olarak emin değilim." Buraya koştururken aklıma gelen bir şey değildi bu. Aile olduğumuz için doğal olarak Risda III'te ortaya çıkacağımı ve işleri halledeceğimizi düşünmüştüm. İnsanları elimden almayı teklif edecekti, soru sorulmadan, kimsenin karışmasına gerek kalmadan, sa'Rin adının lekelenmesine gerek kalmadan. Beni görmeyi asla kabul etmezse bunun ne anlama geleceğini düşünmedim.

Bu en büyük ironi olmaz mıydı? Galaksinin öbür ucuna gidip amcam tarafından ezilmek için va Sithai kardeşleri ezmiş olmam. Ruth'un elleri saçlarımda gezinirken bunu düşündüm. Beni sandalyede döndürüyor, sonra öne doğru eğilip bıçakla saçımın ön kısmını kesiyor. Kaşları yoğun bir konsantrasyonla birbirine yaklaşıyor ve bana öyle geliyor ki, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor. Benim için doğru olanı yapmaya çalışıyor.

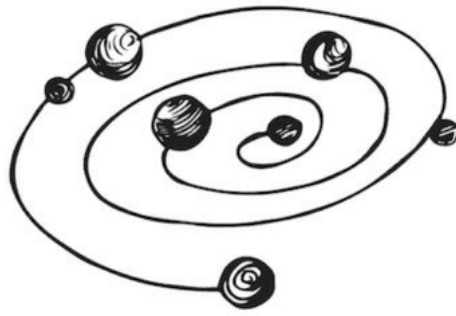
Bedenimi sıcak bir his kaplıyor ve gülümsüyorum.

"Ne?" diye soruyor, savunmacı bir tavırla.

"Hiçbir şey."

"O zaman kıpırdamayı bırak," diye talimat veriyor ama ağzı da hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Bakışları tekrar saçlarıma ve boynuzlarıma yöneliyor ve işine geri dönüyor. O çalışırken onu izliyorum ve öne doğru eğildiğinde göğüsleri neredeyse yüzüme çarpıyor.

Birdenbire saçımı hiç düşünmemeye başladım.

RUTH

Uşarkı söylemek her zaman harika bir baştan çıkarma tekniğidir. Bir erkeğin yüzündeki memeler her zaman dikkatini çeker. Straik koltuğunda kasıldığında ve hareketsiz kaldığında bunun tam olarak bakmasını istediğim şeye baktığı için olduğunun farkındayım.

Harika. Onu yakaladım... Şimdi onunla ne yapacağım? Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. İlk planım *Yıldız*'a geri dönmekti ama Risda III'e çok yakın olduğumuzu ve amcasının tanışmamız gereken birine benzediğini düşünürsek, şu anda *Yıldız*'a geri dönmek kötü bir fikir gibi görünüyor. Straik'i baştan çıkarmam gerekmiyor. Dopekh ile aramızda bir şey olduğunu düşünmeye devam etmesine izin verebilirim.

Ama... lanet olsun ki bu baştan çıkarma işinden zevk almıyorum. Biraz daha öne eğildim ve memelerim neredeyse ağzına değecekti. Saçlarına konsantre oluyormuş gibi yapıyorum ama daha çok beni tutup tutmayacağına odaklanmış durumdayım. Yüzüne doğru ittiğim şeyi alacak mı... ve o zaman ne yapacağım?

Bu şeyi devam ettirmek istiyor muyum? Kucağına atlayıp onunla öpüşmek mi? Onunla seks yapmak? Yoksa geri mi çekileyim?

Telsiz cızırdadı ve ben irkildim. Bıçağı masaya bıraktım ve sarsılarak uzaklaştım. Bu işi iyice düşünmeliyim. Eğer onu kendi ayarımda dans ettirirsem, devamını da getirmeliyim. Onu gerçekten baştan çıkarmalıyım. Cilveli davranmak yeterli değil. Tam anlamıyla baştan çıkaracak kadar soğukkanlı mıyım?

Dopekh'i baştan çıkarıyormuş gibi yapmak başka bir şey. Dopekh'le ilgilenen bir adamı gerçekten baştan çıkarmak başka bir şey.

Ben.

Straik boğazını temizliyor ve onun da benim kadar dikkatinin dağılıp dağılmadığını merak ediyorum. "Ne oldu?"

"Amcanız iletişim taleplerimize yanıt vermeyecek," diye cevap geliyor. "Bekliyoruz ama sanırım bizi görmezden gelmeleri için emir almışlar. Herhangi bir yanıt alamıyoruz."

Straik'e bakıyorum. Saçları sağa sola savrulmadan daha iyi görünüyor ama yine de suratı asık bir zengin çocuk havası var. Ailenin felakete meyilli tarafından kaçınmak istediği için amcasını suçladığımı söyleyemem.

Straik çenesini ovuşturuyor ve derisine yapışmış birkaç saç teli var. Saç kesiminden kalma ve oraya gidip onları fırçalamak için kaşınmama neden oluyor. Kıyamet Memeleri'yle baştan çıkarıcı Ruth bunu kesinlikle yapardı ama Pratik Ruth bunun kötü bir fikir olduğunu haykırıyor.

Pratik Ruth muhtemelen derin uzayda uzun süre dayanamazdı. Ona doğru yürüyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum.

Sertleşiyor ve sonra bana hem temkinli hem de meraklı bir bakışla bakıyor. "Amcamı aramaya devam et. Eğer gün sonuna kadar bir yanıt alamazsak, Aithar'a onun yerine bir liman çalışanını aramasını söyle. İnebilmemiz için onlara rüşvet ver. Burada daireler çizerek tüm yakıtımızı yakmayacağım. Bu aptallık olur."

"Evet lordum," diye yanıt gelir ve telsiz konuşmanın bittiğini belirtmek için son bir kez ötmeye başlar.

Yanında dururken parmaklarımı Straik'in çenesinde gezdiriyorum. Bakışlarının yüzüme geri dönmeden önce göğüslerime kaydığı gerçeğini kaçırmıyorum. Ona en tatlı gülümsememi veriyorum ve tenimin belirli bir noktasını okşuyorum. "Cildinde birkaç kesik kıl vardı."

Gözlerinin biraz karardığına yemin edebilirim. Kızgınlık mı? Tahrik mi?

"Muhtemelen ensende birkaç tüy daha çıkacak," diyorum, sanki burası onun değil de benim ofisimmiş gibi rahatça masasına yaslanarak. "Bir duş almak isteyebilirsin."

"Ve eğer yaparsam, beni yıkamayı teklif edecek misin?" Straik arkasına yaslanıp bana bakıyor ve bunun aramızda bir çekişme olduğu izlenimini ediniyorum. İkimiz de birbirimizi test ediyoruz, tıpkı dinozor filminde çitleri test eden yırtıcılar gibi. Biri kırılmadan önce birbirimizi ne kadar zorlayabileceğimizi görüyoruz.

Kırılan ben olmayacağım. Bu yüzden ona tatlı tatlı gülümsedim. "Soruyor musun?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beni izliyor. "Peki ya Dopekh?"

"Sanırım onu da yıkayabilirim, eğer onu da dušta istersen."

Straik sandalyesinden kalkıp üzerime doğru geliyor. Kaçmamak ya da onu uzaklaştırmak için elimi yüzüne vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunların hepsi oyunun bir parçası ve dediğim gibi kırılmayacağım. Ona gülümsemeye devam ediyorum. "Dopekh'i sevdiğini sanıyordum."

"Olmadığını kim söyledi?"

"Beni yıkamayı teklif ediyorsun." Bakışları ağzıma kayıyor. "Bu aşık bir kadının teklifi değil."

"Dopekh'in bana sahip olduğunu fark etmemiştim. Belki de istediğimi yapmaya iznim vardır, hmm?" Uzanıp bir parmağımı burnunun ucuna dokunduruyorum.

Straik doğrulur ve sadece başını sallar. "Ne istediğini anlayamıyorum." Evet, bu ikimiz için de geçerli.

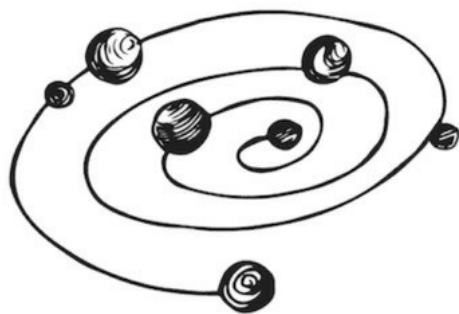
Dönüp uzaklaştı ve itiraf etmeliyim ki şaşırdım. Onu yıkama teklifimi kabul etmiyor mu? Yoksa bunun gardını düşürmek için başka bir yol olduğunu mu düşünüyor? Yani, öyle, ama böyle düşünmesini istemiyorum. Eğer dušta el işi yapmak durumu kontrol altına almak için bir bileitse, ben varım. Ve tabii... o bir uzaylı ve ben uzaylılardan nefret ederim, ama itiraf etmeliyim ki, ona dokunursam nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Seks sırasında ağlayan türden biri mi? Hakkıymış gibi kabul eden türden mi? Yoksa partnerinin hemen yanı başında boşalmasını sağlayacak türden biri mi?

Straik odadan çıkarken kaşlarımı çatıyorum ve koridorda yürürken peşinden gidiyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Kıyafetlere ihtiyacın var," diyor sert bir sesle, arkasını dönmeden. "Dopekh'in yatağından yeni çıkmış gibi görünerek amcamı ziyaret edemezsin."

Öyle mi? Tulumuma bakıyorum ama dar ya da açık değil. Saçlarım at kuyruğu gibi. Yoksa bunu sadece beni kızdırmak için mi söylüyor? Eğer öyleyse, işe yarıyor.

"Bahse girerim seks sırasında ağlıyorsundur," diye mırıldanıyorum peşinden giderken.

W

Benim neyim var böyle? Neden bir insanın benimle flört etmesine izin veriyorum? Dopekh'e aşık olduğunu iddia ediyor ama onu sadece kullandığı çok açık... ve şimdi de gözünü bana dikti. Bu çok açık... ve yine de bu kadar ilgimi çekmesinden nefret ediyorum.

teklifini kabul etti.

Sırtımı yıkamak istiyorsa, neden izin vermeyeyim? Sadece teklif edileni mi alayım?

Belki de geldiği durumu bildiğim içindir ve bu da bana böyle şeyler teklif etmesinin sadece iki iyi nedeni olduğu anlamına geliyor - ya beni elinde tutmak istiyor ya da bir koruyucu istiyor. Ve

ben ikisini de düşünecek kadar kafayı bulmuş durumdayım. Konuşabileceğim biri olduğunu hissetmeyeli ne kadar oldu? Gerçekten konuşabileceğim? Va Sithai kardeşler vardı elbette ama söylediğim hiçbir şeyi bana karşı kullanmayacaklarına asla tam olarak güvenemedim. Bir korsanla çok fazla konuşursanız geminizi ve mürettebatınızın hayatını yok eder. Ruth gibi bir kadınla çok konuşursan, gemini ve mürettebatını

Boğaz.

Bunu sevdim. Temiz. Doğrudan. Çekici.

Koridorda ilerlerken peşinden koşuyor ve bu durumda yine üstünlüğü ele geçirdiğimi hissediyorum. "Kıyafetlerinin bana çok büyük geldiğini belirtmem gerektiğini hissediyorum."

"Biliyorum. Zaten parçalanıyorlar. Kanallarda bir yerlerden güve kapmış olmalıyız." "Bunun olmasından nefret ediyorum," diye mırıldanıyor, yürümek yerine yanımdaki yerine geçerek

Adamlarım gibi arkamda. "Peki plan nedir?"

"Uygun kalıpları ve beden ölçülerini girdiğimiz takdirde bir şeyler basabilecek bir giysi robotu var. Sadece bilgilerinizi almak için sizi taramasını sağlamamız gerekiyor ve o da size kullanışlı bir elbise üretecek."

Sinirli bir ses çıkarıyor. "Ya elbise istemiyorsam? Ya pantolon istersem?"

Pantolon mu? Pantolon mu demek istiyor? Giydiği, kıcını saran ve tüm dünyaya kuyruğu olmadığını gösteren pantolonlar gibi mi? Kıcını çok yuvarlak ve büyüleyici bulduğumu ve ona bakmaya devam ettiğimi mi? "Bir elbise," diyorum kesin bir dille. "Amcamı ziyaret etmek için bir elbise uygun olacaktır."

"Tanrım, o da onlardan biri mi?"

"Onlardan biri ne?" Ona bir bakış attım.

Yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle hiçbir şeyi işaret etmiyor. "Hani şu küçük kadının yalınayak ve itaatkâr olması gerektiğini düşünen adamlardan biri. Erkeği bekleyen ve onun her ihtiyacını karşılayan?"

Amcamın insan karısıyla ilişkisi hakkında bildiklerime dayanarak, durumun böyle olduğundan çok şüpheliyim. Duraklıyorum, ellerimi arkamda kenetliyorum ve rahatmışım gibi davranıyorum. "Buna katılmıyorsun ama birkaç dakika önce beni yıkamayı teklif ediyordun."

Gözleri kısılır. Ağzında bir sırıtma beliriyor. "Beni kabul etmediğin için kızgın mısın?"

Evet. "Hayır."

"Yalancı."

Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Neden böyle bir şey teklif ettiğinizi merak

ediyorum." "Sence neden?"

Topu sürekli bana atmasına sinirlenerek başımı sallıyorum. "Bence tartışmayı seviyorsun, ben de öyle düşünüyorum."

Ruth gülerek tekrar arkamdan geliyor. "Acımasız bir uzay korsanına göre çok kolay kırılıyorsun."

"Aşık bir insan için, kendini özgürce sunduğundan emin olabilirsiniz." "İstedığımı elde etmek için yapmam gerekeni yaparım."

Bu beni tekrar duraklattı. Üniformalı botun tutulduğu malzeme deposunun hemen dışında duruyorum ve onu inceliyorum. Tartışmayı seviyor, diye karar veriyorum, yanaklarındaki rengi ve gözlerindeki canlı parıltıyı fark ediyorum. Bu oyunu o da benim kadar seviyor. "Peki sen ne istiyorsun, Ruth? Özgürlük mü? Ona sahip olacaksın, manipüle etmene gerek yok. Arkadaşların mı? Oraya geri döneceğimize söz verdim zaten. Zenginlik mi?" Yüz ifadesi isteksizleşiyor ve ne istediğine dair hiçbir fikri olmadığından şüpheleniyorum. Sadece bir şekilde kontrolü ele geçirmeye çalışıyor. "Güç mü? Aşk mı?"

Hemen cevap vermiyor. Ruth beni izlemeye devam ediyor, her zaman meydan okuyor ve hayranlığım (ve kızgınlığım) artıyor. Durağanlık kapsülünü açtıklarında neyi serbest bıraktıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu, değil mi?

Ruth kendini toparlıyor, duvara yaslanıp bana cilveli bir bakış atarken ağzında yine bir gülümseme beliriyor. "Oyunun kuralları sürekli değişirken ne isteyeceğini bilmek zor."

Bir elimi omzunun üzerinden duvara koydum ve eğildim. "Sana karşı kuralları değiştirdiğimi mi düşünüyorsun?" "Değiştirmiyor musun?" Çenesini kaldırıyor, sanki daha fazla eğilmem için bana meydan okuyor. Belki de benim

ağzını onunkine yapıştırmak istiyorum. Acaba bana izin verir mi, yoksa ısırır mı? Kesinlikle kafam karıştı, çünkü her ikisini de düşünmek hoşuma gidiyor. Onun boyun eğdiği nadir anları sevdiğim kadar meydan okumasını da seviyorum.

"Bilmen gerekir-"

Telsizden bir cıvıltı geliyor, ardından aciliyet belirten ikinci bir cıvıltı geliyor. Bir küfür savurdum, çünkü zamanlama berbat. Ruth'un gözleri yumuşamıştı ve kısa bir an için ağzıma baktığına yemin edebilirim, tıpkı benim onunkileri izlediğim gibi.

"Kaptan!" Aithar'ın sesi telsizden duyuluyor. "Kendini tanıtmayı reddeden başka bir gemi bize yaklaşıyor."

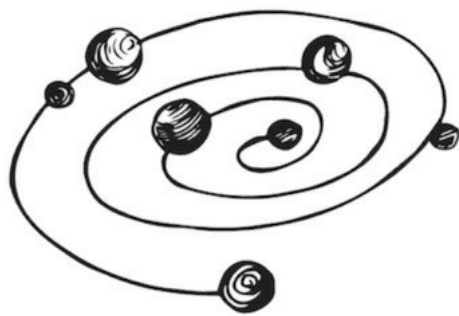
Ruth'a son bir kez baktıktan sonra ofisime geri dönüyorum. Yarı yarıya kaçmasını, tekrar kanalların içinde kaybolmasını bekliyordum ama peşimden gelince şaşırdım. Masamın arkasına geçip çevremizi iyice görebilmek için tüm ekranlarımı aktif hale getiriyorum. "Ne tür bir gemi, Aithar?"

"Sınıf II Susturucu, efendim. Çağrılarımıza cevap vermiyorlar ama alt tarafa monte edilmiş topun Ana Dünya yapımı olduğuna yemin edebilirim."

Sınıf II Susturucu mu? Bu seçkin bir gemidir ve uzaydaki daha popüler yerlerin dışında nadiren görülür. Gizlilikleriyle bilinirler ve bu nedenle, gizli görevler için kullanılan türden bir gemi olma eğilimindedirler... ya da suikastlar. Bir topa sahip olması bana ikincisi olduğunu söylüyor.

Ana Dünya sisteminden olması bana burada olmasının tesadüf olmadığını söylüyor.

Annem küçük probleminden, yani benden kurtulacak.

RUTH

I Biraz endişelenmeye başlıyorum. Straik bir ekran açıyor ve başka bir gemi belirliyor, şık ve oldukça ölümcül görünen bir şey. Onu gördüğünde nefesinin altından küfrediyor ve bu benim sinirlerimi biraz daha bozuyor.

Straik bir parmağını telsize vurarak eğiliyor. "Ondan kaç. Uzayın derinliklerine gidin ama normal rotaları kullanmayın. Şimdilik Risda III'ü terk ediyoruz. Nereye gittiğimiz umurumda değil, sadece bize kilitlenmeden önce şu lanet gemiden kurtulun."

"Anlaşıldı, Kaptan." Telsiz cıvıldıyor ve geminin motorları ayaklarımın altında dalgalanıyor.

Normal hızlanmanın nasıl bir his olduğunu bilecek kadar uzun süredir buradayım ve bu o değil. Sert bir şekilde döndüğünde, Straik'in masasının kenarına tutunuyorum, çünkü o gemiyi yakınlştırıyor ve yüzünde sert, kızgın bir ifadeyle ona bakıyor. "Neler oluyor?" diye soruyorum. "O gemide kim var?"

"Bilmiyorum," diyor Straik ve odanın diğer ucuna doğru ilerliyor. Bir grup renk sıçramasından başka bir şeye benzemeyen bir tabloya yöneliyor ve duvardan çekerek altında bilgisayarlı bir ped bulunan bir dizi metal kapıyı ortaya çıkarıyor. Bilgisayara bir şeyler yazar, sonra elini panele bastırır ve kapı açılarak bir sürü silah, bıçak ve hatta garip görünümlü bir kılıç ortaya çıkar. Hızlıca düşünüyör, sonra küçük silahlardan birini alıp bana uzatıyor. "Bunu sen al."

"Beni silahlandırıyor musun?" Silahı beceriksizce tutarak boğuluyorum. İnsan silahları gibi yapılmamış ve hiçbir yerinde tetik göremiyorum. "Düşman olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır." Straik vahşi gözlerle ekranı işaret ediyor. "*Bu* bir düşman. Ben sadece senin idman ortağınım." Kendisi için bir silah alır, kemerine sokar-

-Tuniğiyle birlikte yere düşer.

"Bu neden sürekli oluyor?" diye hırlıyor, öfkeli bir şekilde ve blasteri bir kez daha kapıyor. Duvardan bir kılıf kapıyor, kalçasına bağlıyor, blasteri içine sokuyor ve ardından iki tane daha sokmaya devam ediyor, ardından da bir bıçak.

"Ben de bir bıçak alabilir miyim?" Çabucak sordum. Hemen bana bir tane veriyor ve başımızın belada olduğunu anlıyorum. "Kim bu insanlar?" Tekrar soruyorum.

Straik dolabı kapatır, kilitler ve tabloyu tekrar üzerine koyar. "Ya annem suikastçılar gönderdi ya da amcam. Her iki durumda da biri beni ortadan kaldırmak istiyor ve ben buna izin verecek durumda değilim."

Suikastçılar mı? Cidden mi? "Bu evrende şu anda senin kışını tekmelemek istemeyen biri var mı?"

Sert bir kahkaha attı, sonra onu takip etmemi işaret etti. Öyle yapıyorum, keşke bütün kıyafetlerini parçalamasaydım diye hayıflanıyorum. Yine de suikastçılar tarafından gemiye alınacağımızı bilmiyor değildim. "Nereye gidiyoruz?"

"Gizli bir odaya. Orada saklanacaksın ve ben seni almaya gelene kadar dışarı çıkmayacaksın. Eğer biri odayı bulursa ve ben değilsem, onu vurun." Bir koridordan diğerine fırladı. "Benden başka birine saldırırken sorun yaşamayacağına inanıyorum."

"Hayır, yapabilirim," diye onu temin ediyorum, uzun adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum.

Gemi sertçe sarsılıyor ve kısa bir süreliğine asansördeymişiz gibi hissediyorum, ayaklarım yerden kesiliyor. Straik duvar boyunca uzanan parmaklıklara tutunarak ilerlemeye devam ediyor ve

ben de onu yakından takip etmeye çalışırken dengemi zar zor koruyabiliyorum. Her şey yana yatıyor ve dahili telefonda bir ses "Kaçınma

harekete geçin. Ayağınızı sabitleyin!"

Gemi yan dönmeden ve ben duvara fırlatılmadan önce aldığım tek uyarı bu. Parmaklık sırtıma çarpıyor, omurgama acı veriyor ve nefesimi kesiyor. Bir an sonra tekrar "dik" konuma geçiyoruz ve ben yüz üstü yere kapaklanıyorum, silahım yerde kayıyor.

Kendimi fayansın üzerinden kaldırırken Straik'in zekice bir yorum yapmasını bekliyorum ama o sadece hızla yanıma gelip ayağa kalkmama yardım ediyor, sonra da silahımı kapıp bana geri veriyor. "Yaralandın mı?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Öyleyim ama çürükler için sonra sızlanabilirim.

"Hadi gel." Tekrar kolumu tutuyor ve kapılarından birinde yazılar olan yan koridora doğru koşuyor. Kapıyı açıyor ve bir an için güçleri kesilmiş botları ve kimyasal madde gibi kokan şeyleri görüyorum. Depo mu? Duvarları kaplayan rafları itiyor ve botlardan birini kenara çekiyor, sonra elini duvarın kenarıyla birleştiği yerde gezdiriyor. Bir an sonra duvar kayarak geriye doğru hareket ediyor ve bir cep kapısı gibi kendi içinde kayboluyor. İçeride üç kişinin oturabileceği uzunlukta minderli bir bank ve duvarda bir tür makinenin yanı sıra bir tür ilkel tuvalet olması gereken bir bölme ortaya çıkıyor.

Tuvalet beni korkutuyor. Burada tam olarak ne kadar kalmam gerekiyor?

İçeri girmemi işaret ediyor ve ben de panik yapmamaya çalışarak içeri giriyorum. Bu *Star*'daki gibi değil, diyorum kendime.

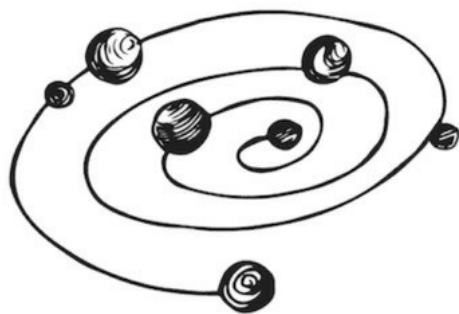
Yine geride bırakılmayacaksın. Biri senin için geri gelecek.

İçeri girip etrafa bakıyorum ve Straik beni işaret ediyor. "Sessiz ol ve unutma, bu kapıdan giren kişi ben değilsem onu vur."

Silahlı göğsüme bastırıp zorlukla yutkunuyorum. "Geri geleceksin, değil mi? Beni burada bırakmayacaksın değil mi?" Sesimde saklayamadığım yüksek, panik bir nota var. "Beni öylece unutmayacaksın değil mi?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyor tam bir güvenle. Tekrar kapatmak için kapıya dokunmak üzere hareket ediyor, duraklıyor ve sonra benimle birlikte küçük odaya giriyor. İki adım atıyor, beni omuzlarımdan tutuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırarak öpüyor. Ben şok olmuş bir halde öylece dururken, Straik bana muzaffer bir bakış atıyor. "Bu iş bittiğinde, seni duşa götüreceğim."

Bununla birlikte dönüp odadan çıkıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve ben dünyanın en boktan öpücüğü yüzünden zonklayan dudaklarla kalıyorum.

G Annemin beni öldürmeye çalıştığı gerçeğini göz önüne alırsak, olduğumdan daha kötü bir gün geçiriyor olmalıydım. Ama... Ruth'u öptüm. Onu da şaşırttım. Sanki antrenman yapıyormuşuz da bu raundu ben kazanmışım gibi hissediyorum ve bu, annemin beni ortadan kaldırmak için peşimden birini göndermesinden daha beklenmedik bir şey.

Annem sadece ve sadece tek bir şeyi önemsiyor: Kendisini. Beni kendi iradesine boyun eğdiremediği için benden kurtulacak. Bu beklenmedik bir şey değil ve duygularımı incitmiyor. Kişisel bir şey değil. Yaptıklarım onun itibarını, geçimini, servetini ve Sa'Rin Hanesi ile iş yapan herkesin itibarını tehdit ediyor. O kendini koruyor.

Yine de bu, uzanıp bunun olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

Dudaklarımı ovuşturuyorum, çok ürkmüş bir Ruth'a verdiğim öpücüğü düşünüyorum. Harika değildi. İnsanlar bu saçmalıktan neden bu kadar hoşlanıyor? Dokunmak çok daha iyi. Benimle duş almayı kabul etmesi anlamına gelse bile nasıl geri adım atmayı reddettiğini düşünüyorum ve köprüye doğru koşarken sırtıyorum. Sağ salim uzaklaşırsak, sırf kıvranışını görmek için onu ikna edeceğim.

Koridorlarda ilerlerken gemi aniden yana yatıyor ve ben ayaklarımın üzerinde durmayı başarıyorum. Köprüye vardığımda tekrar düzelmiştik ve mürettebat kontrollerin etrafında koşuşturuyor, peşimizdeki Susturucu'dan kaçmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Herkes görevinin başında ve Dopekh yanımdan hızla geçerek topçu odasına girmek ve toplarımızı düşmana kilitlemek için güvertenin altındaki merdivene yöneliyor. Onu gördüğümde bir parça suçluluk hissediyorum çünkü kadının öpmüştüm.

Bunu telafi edeceğim. Bir şekilde. Ya öyle yapacağım ya da onu kendime alıp telafi edeceğim. Kız zaten ona göre değil.

Navigasyon istasyonuna doğru ilerliyorum. Jerzec'in parmakları kontrol panelinin üzerinde gezinmekle meşgul, biz kaçarken gemimizin izlediği yol ekranda şekil değiştiriyor. İleride, Zaemen monitörlerin önünde oturuyor, gemiyi hızla bir tarafa çevirirken elleri kontrollerde. "PORT!" Aynı hızla, bize ateş açtıklarında diğer tarafa geri dönüyor. "STARBOARD!"

Böyle bir an için inşa edilmiş baş üstü demirlerinden birine tutunuyorum ve gemi bir kez daha doğrulana kadar ayaklarımın yerden kesilmesine izin veriyorum. "Vurulduk mu?"

"Hayır, lordum." Zaemen'in sesi kesinlikle neşeli geliyor. "Onlar amatör. Tamamen amatörler."

Homurdanıyorum. Güzel. Sanırım annemin adamları zehirler ve bıçaklarla derin uzay takibinden daha iyiler. "Mükemmel iş, Zaemen. Böyle devam et."

Jerzec bana bakıyor, bakışları kıyafetlerime -ya da kıyafetsizliğime- kayıyor. Üzerimde iç çamaşırım ve kemerimden başka bir şey yok, çünkü buraya gelirken her şey dağılmıştı. Garip gardırobuma bir süre daha bakıyor, sonra ekranını işaret ediyor. "Yeniden bir rota çiziyorum. Gemiye binmelerine izin verip onları dışarı mı çıkaracağız, yoksa onları kaybedecek miyiz?"

El ele ya da blasterdan blastera iyi bir dövüşü ne kadar çok istesem de, *Karanlık Göz*'ün hasar görmesi riskini almak istemiyorum, özellikle de yaşanacak güvenli bir yerimiz yokken. "Hayır. Karanlığa gidelim ve onları kaybedelim. Prefalon'da hâlâ bağlantın var mı?" Jerzec'e soruyorum, o da başını sallıyor. En sevdiğim istasyon değil, ama oradaki yetkililer kredilerinin nereden geldiğini umursamıyor, buyüzden hedefimiz orası. "Arkadaşlarımızı geride bırakıp yakıt almak ve yeniden

toplanmak için oraya gideceğiz."

"Ya Risda?" Aithar başını kaldırmadan hızlıca yazarak soruyor. "İletişim kurmayı denemeye devam etmeli miyiz?" "Şimdilik vazgeç," diye öneriyorum. "Bugün bununla bir yere varamayız-"

Zaemen kontrollere eğiliyor. "STARBOARD!"

Göz ağır ağır sağa doğru kayıyor. Başımın üstündeki bara tutunarak Jerzec'in koltuğunda zorlukla kalışımı izliyorum. "Hâlâ bize ateş ediyorlar mı?" Sinirlenerek soruyorum. "Dopekh'le birlikte başka kim topların üzerinde?"

Jerzec şaşkınlıkla bana bakıyor. "Kazex. Yeni güvenlik şefi, hatırladın mı?"

Lanetimi geri alıyorum. Haklısın. Çünkü Dopekh istifa etti. Kazex'in uzay savaşlarında berbat olması çok kötü. Yakından harika, uzayın derinliklerinde ise tam bir felaket. "Ben aşağı inip yardım edeceğim. Onları kaybettiğimizden emin ol, Zaemen."

"Hallediyorum efendim," der ve sonra tekrar bağırır. "PORT!" Gemi bir kez daha çılgınca yana yatar.

San Takhi İstasyonu'na hizmet veren nakliye şeridine geçtiğimizde SESSİZLİK nihayet ortadan kalkıyor. Her kimlerse, yetkililerin dikkatini çekmek istemiyorlar, bu yüzden belirlenen alanda ilerleyen düzinelerce başka gemiyle birlikte kalabalık nakliye şeridinde süzülüyoruz. Düşman geri dönmeyince, nihayet topların başındaki yerimi terk ediyorum, Dopekh'i iyi iş çıkardığı için alkışlıyorum ve kendime, adrenalın sistemlerimizde daha fazla yükselmediğinde ve bunu nasıl ortaya koymam gerektiğini net bir şekilde düşünebildiğimde, durumu kadınla daha sonra konuşacağıma söz veriyorum.

Ama sonra.

Mürettebatım bana bakıyor ve ben de onlara başımla onay veriyorum. "Şimdilik yoğun nüfuslu yıldız şeritlerinden uzak durun. Eğer peşimizden gelmek isterlerse, bunu tüm evrenin gözü önünde yapmak zorunda kalacaklar. Prefalon'a varıncaya kadar dikkat çekmemeye çalışın. Orada yeniden toplanır ve bizi takip etmeye devam edip etmeyeceklerine bakarız." Onlara bakıyorum, bir isyan düşüncesini aklımdan geçirdiğim için bile utanıyorum. Bugün iyi yağlanmış bir makineydiler ve hepimizin aynı şeyi istediği açıktı - Göz'ü çalışır durumda tutmak ve işimize geri dönmek. "Kendimize çeki düzen verdikten ve annemin suikastçılarını hallettikten sonra yakıt ikmali yapıp *Yıldız'a* geri döneceğiz. Amcam benimle konuşmazsa, insanlarla dolu bir kargo ambarıyla kapısına dayanacağım. Bu onun açılmasını sağlayacaktır."

Kazex merdivenden yukarı çıkıyor. "Bu konuda, efendim..." Uh oh. "Ne?"

Zaemen'e bir bakış atıyor. "Kendinize bir insan aldığınıza göre, acaba bize de insan olarak ödeme yapabilir misiniz?"

"Ne?" Çırpınıyorum. Ruth'un benim olduğunu mu düşünüyorlar?

"Köle olarak tutmak için değil," diyor Zaemen hemen. "Özgür bırakmak için. Bilirsiniz işte, eş olarak almak için."

"Gemide yer var," diye devam ediyor Kazex, gözleri parlayarak. "Kamaraların biraz daha kalabalık olması hiçbirimiz için sorun değil ve moral açısından da harika olur..." Ben sessizce bakmaya devam edince sözünü kesiyor. "Yani... sadece insan çiftleşmek isterse tabii ki. İzin isteriz."

Aithar, "İzin, kesinlikle," diye araya giriyor. O da mı? En genç mürettebat üyem ve kurallar konusunda en titiz olan kişi mi?

İç çekiyorum. Moral, gerçekten. Keşke Ruth'un gerçekte neyin peşinde olduğunu bilselerdi. "O

benim değil. Bunun gayet açık olduğunu sanıyordum." Dopekh'e bakıyorum ve ifadesi sönük görünüyor. Sanki biri ondan tüm enerjisini çalmış gibi. Kazex'in insanın benim olduğuna dair dikkatsizce yaptığı yorum yüzünden. Bu yanlış geliyor, çünkü Dopekh asla bir şey istemeyen iyi ve sadık bir a'ani. Çok da çalışkan. Daha iyisini hak ediyor. "O Dopekh'in eşı."

Bu açıklamayla birlikte, bir daha öpüşmeyeceğime ve banyodan bahsetmeyeceğime dair kendimi teslim ediyorum. Pekala. Eğer

Ruth benimle tartışırsa, bu, onunla eşinin arasına girmeyeceğim anlayışıyla olmalı.

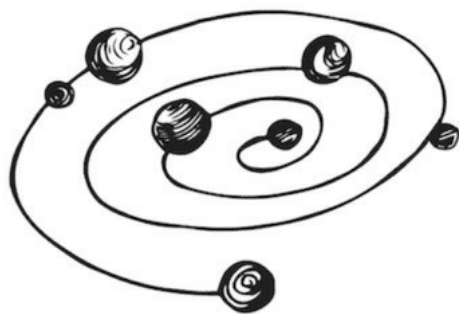
Mürettebat karşılıklı bakıştır. "Dopekh'in mi efendim?" Jerzec başını kaşıyor ve kafası karışmış görünüyor. "Emin misiniz?"

Gözlerini yere dikmiş olan Dopekh'e bakıyorum.

"Evet," diye tekrarlıyorum. "Ve muhtemelen o dışarı çıkmaya karar vermeden önce onu gizli bölmeden almalıyız." Neşesiz bir gülümsemenin ağzımı yamultmasına izin veriyorum. "Her ihtimale karşı onu silahlandırıdım. Muhtemelen benim adıma aptalca bir hareketti."

Tıpkı banyo olayını gündeme getirmek gibi. Bunu düşünmemeliyim. Birini yıkayacaksa bunun Dopekh olmasına da içerlememeliyim. Zaten bir eşe ihtiyacım yok. Şansım yaver giderse, annem onu da öldürtür.

Yalnız kalmam herkes için daha iyi olur. Kalıcı olarak.

RUTH

I O pisliğin beni öptüğüne inanamıyorum.

Küçük saklanma deliğimde oturuyorum, gemi çılgınca ileri geri sallanırken silahımı kucağımda tutuyorum. Bacaklarım yukarıda ve karşımdaki duvara dayanmış durumda-şansıma bu oda o kadar

Kendimi koltuğa sıkıştırabileceğim ve aynı zamanda ayaklarımı duvara koyabileceğim kadar dar, böylece uçmuyorum. Bunu yaparken, o öpücüğü düşünüyorum.

Öpüşme olarak berbattı. Dudaklarımı morarttı ve her şeyi dişlerime çarptı... ama önemli olan çabaydı. Hayatının karanlık ve tehlikeli bir anıyla karşı karşıyaydı - kendi lanet annesi onu öldürmeye çalışıyordu - ve savaşa kaçmadan önce beni öpmek istedi. Düşmanla karşılaşmadan önce mızraklarına kadınlarının iyiliğini isteyen şövalyelerin olduğu eski filmlere dair bölük pörçük bir anı daha geçiyor aklımdan. Bu da öyle bir şey miydi?

Benden hoşlanıyor mu? Yoksa sadece benimle uğraşmayı mı seviyor? Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim.

Gemi çılgınca savrulurken yavaşlıyor gibi görünüyor. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü midem daha fazlasını kaldıramaz. Odayı karıştırdım ve duvardaki garip cihaz bir çeşit su ve tablet dağıtıcısına benziyor. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama kendimi kafesteki bir gerbil gibi hissediyorum. Sessiz durgunluk beraberinde yeni endişeler de getiriyor. Gemiye bindiğimiz için mi gemi hareketsiz? Ben burada bir yumru gibi otururken düşman koridorlarda hızla ilerleyip Straik'in adamlarını mı öldürüyor? Ayağa kalkıp kulağımı kapıya dayıyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Bu beni rahatlatmak yerine daha da endişelendiriyor.

Benim için geri geleceğini söyledi. Döneceğini söyledi.

Patlayıcıyı ellerimde tutuyorum. Tetiği olmayan bir silaha benziyor ve sorunun bir kısmı da bu. Onunla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bana saldırmaya gelen birinin kafasına mı fırlatayım? Bu görüntü bana komik geliyor ve silahı göğsümde tutarken histerik bir şekilde kıkırdıyorum. Yine de kıkırdamalarım gözyaşlarına dönüşüyor, çünkü bunalmışlık hissi beni ele geçiriyor. Neden bir mola veremiyorum? Sadece bir kez? Neden evren beni yok etmeye niyetli?

Küçük odamda hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarımı siliyorum. Kendimi kapana kısılmış, çaresiz ve çok yalnız hissediyorum. Ve yorgun. Çok yorgun.

İçimde ne kadar çok adrenalin dolaştığını ve beni dünyaya saldırttığını fark etmemiştim. Şimdi oturuyorum ve kullanamadığım bir silahı tutup duvara bakmaktan başka yapacak bir şeyim yok, tüm o adrenalin benden akıp gitti ve geriye sarkık ve bitkin bir halde kaldım. Kanallardayken bile casusluk yapıyordum ve bu beni besliyordu. Straik'in esiri olmak beni ateşledi çünkü bir amacım vardı, ona meydan okumak. Ama şimdi beni arkadaşlarıma geri götüreceğine söz verdiğine ve insan dostu bir gezegenin etrafında döndüğümüze göre, saldırmak ve itaatsizlik etmek için tüm nedenlerim çocukça görünüyor. Ne anlamı var ki?

Elimdeki silaha bakıyorum. Straik bu konuda bana güvenmişti. Saçını kesmem için bana güvenmişti.

Biz düşman değiliz, dedi. Biz antrenman ortağıyız.

Garip bir şekilde, keşke beni öpmek yerine sarılsaydı diyorum. Bir sarılmaya ihtiyacım var. Jade

ve Helen'ı düşünüyorum. İkisi de harika sarılırdı, en çok da Jade. Alice o kadar kucaklayıcı değil ama iyi bir arkadaş. Onları özlüyorum. Dünya'yı özlüyorum -hatırlayabildiğim kısımlarını- ve *Yıldız*'ı özlüyorum. Oraya geri dönmek için her şeyimi verirdim, yanımda arkadaşlarımla aklımı kaçıracak kadar sıkılmış, bir tur daha sonsuz erişte yerdim.

Onları düşünmek bile tekrar ağlamak istememe neden oluyor. Dopekh iyi biri ama

Arkadaşlarım. Neden bu kadar çok mücadele ettiğimi anlamıyor. Straik anlıyor ama. Tartıştığımızda gözlerindeki o parıltı beni itiraf etmek istediğimden daha fazla anladığını söylüyor. Bana o kapıdan kim gelirse gelsin vurmamı söyledi ve ben de onun zafer kazanmış bir şekilde içeri girdiğini ve benim de onun emirlerine uyup onu vurduğumu düşündükçe gülümsemek için dudakımı ısıyorum.

Öldürmek için değil elbette. Sadece sakatlamak için. Sırf kaşlarımı çatabileyim ve bana söyleneni yaptığım için onunla dalga geçebileyim diye. Böylece bana küfretmesini izleyebilir ve geri dönüş saldırısını bekleyebilirim-

Aman Tanrım.

Ona şiddetle karşılık veriyorum.

Farkına varmak yüzüme bir tokat gibi çarptı. Vay anasını. Ondandır hoşlandığım için mi onunla taşak geçiyorum? İnatçı ve imkansız biri ve geri adım atmayı reddediyor ve üstünlüğü elimde tutmama izin vermiyor ama... bu da eğlencenin bir parçası, değil mi? Kimin diğerine üstün geldiğini görmek? Ondandır nefret etmeliyim -ve belki de bir parçam hala ediyor- çünkü o bir uzaylı. Yine de beni uyandıran ve hemen cehennem gibi bir kâbusun içine çeken diğerleri gibi değil. Straik çok ileri gittiğinde duruyor. Ben yüzüne vurmamak için bedenime bakmamaya çalışıyor. Bana tecavüz etme düşüncesi onu dehşete düşürüyor.

Ve garip anlarda beni kolluyor. Onu baştan çıkarmak için o kadar çok çalışıyordum ki, bu küçük oyunumuzdan zevk aldığımı fark etmedim. Kafam çok karışık.

Tekrar öpüşünü düşünüyorum, ağzıma dokunuyor. Gemi sessiz kalırken ve sinirlerim yıpranmaya başlarken o öpücüğü düşünüyorum. Kapıyı izlerken blasteri sıkıca tutuyorum ve zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Sonsuz dakikalar geçiyor ve düşmanın gemiye çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Acaba herkesi öldürdüler mi ve ben açlıktan ölene kadar bu aptal, küçük odada mı oturacağım? Acaba unutuldum mu?

Sonra dudaklarımı yalıyorum, sert ağzının benimkinin üzerindeki o kısa fırçasını hatırlıyorum ve unutulmadığımı biliyorum. Straik buraya hiç değilse kına yakmak için gelecek ve bu düşünce beni gülümsetiyor. Ortaya çıkacak, bay büyük fetihçi kahraman, bağırمامı ya da ona tekrar saldırmamı bekleyecek. Onu diken üstünde tutmak için.

Benim daha iyi bir fikrim var.

Bu fikri kafamda gizli bir neşeyle evirip çeviriyorum, bunun geldiğini görmeyeceği için kendimden memnunum. Onun tepkisini düşünmek, bu dolap büyüklüğündeki sığınakta geçirdiğim sonsuz zamanı geçirmemi sağlıyor, ta ki duvarın diğer tarafında birinin hareket ettiğini duyana ve blasteri tekrar elime alana kadar. Kısa bir süre için, bunun Straik olmayacağından endişeleniyorum. Düşman olacak ve ben bir kez daha esir düşeceğim. Bu korkunç düşünceyi hemen bir kenara itiyorum, çünkü bir kez hayatta kaldım ve yine hayatta kalacağım. Bunun üzerinde durmayı, kafamı kirlletmesine izin vermeyi reddediyorum.

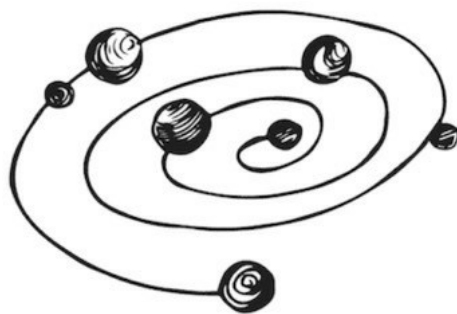
Biri diğer taraftaki kapı paneline vururken kendimi dik, güçlü ve korkusuz tutuyorum. Bu Straik, diyorum kendime. Öyle olmalı.

Yine de, kapı kayarak açıldığında ve Straik'in muzaffer formu dar giriş yolunu doldurduğunda rahat bir nefes alıyorum. Üzerinde lanet bir kemer ve siyah iç çamaşırından başka bir şey yok ama yine de kendini beğenmiş ve son derece sinir bozucu görünmeyi başarıyor ve onu görünce sırtımdan kendimi alamıyorum.

"Kahramanım," diye mırıldanıyorum, blaster'ı uzatarak. Silahı aldığımda kollarına giriyorum, bir elimi boynuna atıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Beklediğimden daha uzun olması bir

şeyler söylüyor ama yine de onu çektiğimde, sanki ne olacağını görmek istermiş gibi eğiliyor. Ben de yüzümü yukarı eğip ona en sinsi gülümsememi veriyorum ve "Birini işte böyle düzgünce öpersin" diyorum.

Ve ağzımı onunkinin üzerine koydum.

Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Nedense kulağıma bir şeyler fısıldayacağını düşünmüştüm. Bana diğerlerinin duymasını istemediği aptalca bir sır söyleyecekti.

Onun yerine, ağzını benimkinin üzerine koyup okşuyor. Beni benim onu öptüğüm gibi öpmüyor. Şefkatli ve nazik ve dudakları sanki sertçe bastırmak yerine benimkiyle alay ediyormuş gibi hissediyorum. Ve ağzı da çok yumuşak. Omuriliğime sıcak bir zevk dalgası gönderiyor ve kıpırdamadan duruyorum, ağzını benimkinin üzerinde sonsuza dek sürecekmış gibi görünen alaycı, ısırان bir öpücükle hareket ettirmesine izin veriyorum. Ya da belki bir dizi öpücük. Bilmiyorum. Tek bildiğim, istesem bile geri çekilemeyeceğim.

Kapana kısıldım. Memnuniyetle.

Arkamızdan bir ses geliyor. Dehşet içinde Dopekh ve Kazex'in tam arkamda olduğunu fark ettim, çünkü gelmelerini ben istemiştim. Dışının eşine ihtiyacı olabileceğini düşündüm ve tecritten çıkar çıkmaz gördüğü kişinin o olması gerektiğini düşündüm. Bunun bir kısmı da suçluluk duygusuydu; onun güvenliğini sağlayacak kişi ben değil, o olmalıydı. O benimmiş ve ekibimden birine aitmiş gibi davranmaya devam ediyorum.

Her hareketimle bir arkadaşşıma ihanet ediyorum ve bu beni kendimden nefret ettiriyor, çünkü zayıfım. Beni tekrar öpmesini istiyorum. Dopekh'in ondan vazgeçmesini istiyorum çünkü o benim olmalı. Onun dışısını sahiplendiğim için üzgün olmalıyım ama yine de hiç üzgün değilim. Bu değişmeli, hepsi değişmeli, yoksa kendi isyanımın sorumlusu ben olacağım.

İsteksizce Ruth'tan uzaklaşıyorum. Kapalı gözlerle bana bakıyor, ama beni şaşırtacak şekilde gözleri şiş ve kırmızı. Bu içimi burktu ve çenesini elime alıp yüzünü geriye doğru eğdim. "Gözyaşı mı? Neden gözyaşı?" Başını sallıyor, cevap veremiyor ve gözlerindeki o perili bakış hoşuma gitmiyor. Sanırım bu odada olmaktan hoşlanmıyordu ya da belki yine geride bırakılacağından korkuyordu. Üzerindeki hüznü atmak için her şeyi yaparım, bu yüzden başparmağımı çenesinde gezdiriyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Geri döneceğimi söylemiştim, değil mi? Ve şimdi bana bir çamaşır borçlusun."

Gözleri parlıyor ve benden uzaklaşıyor. "Hem de nasıl."

Bu daha iyi. Onu en çok kızginken ve ateş püskürürken seviyorum. Üzgün olduğunda ne yapacağımı bilemiyorum. Bu beni çaresiz hissettiriyor. Bana doğru bir kez daha meydan okuyan bir bakış fırlattığında ona sırtıyıyorum. "Hatırlıyor gibiyim-"

Başka bir boğaz temizlenir, bu sefer öncekinden daha yüksek sesle. Kef me.

Dopekh'i çok çabuk unuttum. Kadının sıkıntısına dair en ufak bir ipucu aklımı başımdan alıyor. Berbat haldeyim. Gözlerimi kapatıyorum, dikkatimi adamlarımın Ruth'u Dopekh'e geri verdiğimi görmeleri gerektiği gerçeğine veriyorum, yoksa herkesin bir insan arkadaşşı olmasının iyi olduğunu düşünecekler. "Dopekh'i buraya senin için getirdim," diyorum ona yüksek sesle. "Öpücüklerini ona sakla."

"Ah, Kaptan," diye başlıyor Dopekh.

"Ayrıldık," diye araya giriyor Ruth, kendinden emin bir sesle. "Sana söylememesine şaşırdım." "Ayrıldık...mı?" Gözlerimi kırptıştırıyorum. "Bu ifadeyi anlamıyorum."

Daha önce ona verdiğim bıçağı çıkarıyor ve sapını bana doğru uzatarak onunla oynuyor. "Yollarımızı ayırmaya karar verdik. O ve ben bu işin yürümeyeceğini anladık."

Kalbim yerinden fırlıyor, sikim de öyle. Sakin ol, kendime hatırlatıyorum. Sakin kal. "Bu ne zaman

ne olacak?"

Kadın omuz silkiyor. "Daha önce. Bunu geri mi istiyorsun yoksa bende mi kalsın?" Bıçağı bana doğru sallıyor, gözleri parlıyor. "Çünkü bende kalmasından memnunum."

"Kendini korumak için kılıca ihtiyacın yok. Dilin sana verebileceğim her şeyden daha keskin." Güldüğünde başım dönüyor. "Bana şu 'ayrılık' meselesini biraz daha açıkla. Anlamıyorum. Siz çiftleştiniz."

Çiftleşme sonsuza dek sürer, değil mi? Mesakkahlar tek bir eşe bağlanma eğilimindedir ve hayatlarının geri kalanında da bağlı kalırlar. Birden fazla eşi olan bir mesakkah bulmanız nadirdir... ve ben sadece anlamıyorum. Onun hakkındaki fikrini nasıl bu kadar çabuk değiştirebiliyor?

Ruth başını sallar. "İnsanlar için sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Dopekh ve ben... bu iş yürümez. Biz farklı şeyler istiyoruz."

"Daha çok aynı şeyler gibi," diye mırıldanıyor Kazex. Dopekh acı dolu bir ses çıkarır.

Bu ses arkamı dönmeme neden oldu. Kederli görünüyor, benim iyi, sağlam eski güvenlik şefim. Her zaman sadıktı, her zaman kavgayı en son terk eden kişi olmaya istekliydi. Bunu ona yapamam. Elimi omzuna koyuyorum. "Dostum. Çok üzgünüm."

Çaresiz bir bakışla Kazex'e bakar. "I..."

Ruth aniden, "Aman Tanrım, bu kadar oyun yeter," dedi. "Sonsuza dek bunun etrafında mı dans edeceğiz? Hepimiz biliyoruz. Dopekh eşcinsel, tamam mı? Ben onun sakalıyım."

Eşcinsel mi? Sakallı mı? Ona bakmak için arkamı döndüm.

"Sakın bunu tuhaflaştırma," diyor Ruth, elleri kalçalarında. "Eşcinsel olmak tamamen normal. Büyük bir sır olmamalı."

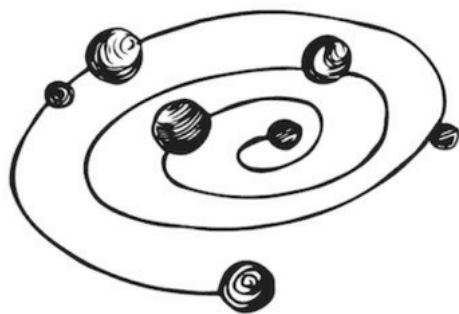
"Bu bir sır mıydı?" Kazex ekliyor, sesi eğlence dolu. "Hepimizin zaten bildiğini sanıyordum." "Biliyor muydunuz?" Dopekh sersemlemiş görünüyor.

Ruth'un kaşları kalktı.

"Evet, kimsenin umurunda değil." Kazex'e bakmak için döndüğümde omuz silkiyor. "Paramızı insan olarak alıyorsak, belki güzel görünümlü bir erkek falan bulabilirsin diye düşündük."

"Bekle, ne?" Ruth sert bir şekilde söylüyor. "Kim insan olarak ödeme alıyor?" "Mürettebat," diye devam ediyor Kazex.

"Kimse insanlardan para almıyor," diye feryat ediyorum. "Biri bana sakalın ne olduğunu söyleyebilir mi?"

RUTH

EDopekh'i ifşa ettiğim için kendimi çok suçlu hissetsem de, bu oyunların devam etmesine izin veremeyiz. Straik'in tekrar flört etmeye karar vermesinden ve arkadaşımın kurtulmaya çalışmasından endişeleniyorum. Annesinin cehennemden geldiğini düşünürsek, nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Dopekh'ten özür dileyeceğim. ama şimdilik onu bu durumdan tamamen uzaklaştırıp Straik'in bana odaklanmasını sağlamam gerekiyor.

Bu yüzden Dopekh'e özür dileyen bir bakış attım ve Straik'in göğüs kaslarındaki hayali bir toz parçasını savurmak için ilerledim. Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. "Yani kimse insan olarak ödeme almıyor mu? Emin misin?"

Straik elimi tutuyor ve bana temkinli bir bakış atıyor. "Beni manipüle ediyorsun." Yakalandım.

Dopekh'e aynı derecede sinirli bir bakış fırlatır. "Ve sen bana yalan söyledin." Kazex'e bakar. "Ve sen... ya inatçısın ya da kulakların ağır işitiyor, ama kimse insan olarak ödeme almayacak. Özgür mürettebatımın kimseyi köleleştirmesine izin vermeyeceğim. Hem de hiç. Anladın mı?"

Kazex iki parmağını neredeyse utangaç bir hareketle birbirine vuruyor. "Onları köleleştirmeyeceğiz.

Sadece, bilirsiniz, onları çiftleştirin. Gerçekten iyi oluruz."

"Seni orospu çocuğu," diye hırlıyorum, tatlı ve seksi olmayı unutarak. Sözleri beni kıpkırmızı yaptı. Straik'in elini sıkarak ona doğru hamle yapıyorum. "Biz evcil hayvan dükkanından aldığın hamsterlar değiliz. Sen-"

Straik yıldırım hızıyla bileğimi tekrar yakalıyor ve ben Kazex'in üzerine atlayıp onu bir güzel pataklayamadan korsan lordu beni omzunun üzerinden fırlatıyor. "Bunu odamda tartışacağız. Kimse köleleştirilmiş bir insanı satın almaz. Haberi yay."

"Ama-" Kazex yeniden başlıyor ve açıkça bir kütük kadar aptal. Dopekh onda ne buluyor?

Kırmızı derili a'aninin gözlerine pençe atmak için uzanıyorum ama ikisi de yan çiziyor ve Dopekh Kazex'e bir el atarak onu uzaklaştırıyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin Kaptan."

Straik cevap vermez, sadece döner ve koridorda mürettebatın aksi yönünde yürür.

Omzu karnıma saplanıyor ve ben de rahatsız bir şekilde onun üzerinde dönüyorum. Beni teninden koruyacak bir giysi yok ve omzu sert ve inatçı geliyor. "Beni yere bırak."

"Hayır. Sen de yaramazlık

yapıyorsun." Gözlerimi

deviriyorum. "Nasıl yani?"

"Oyun oynuyorsun," diyor, sesi acı ve kızgın. "Ve ben bundan bıktım."

"Aslında oyunlarımı toparlamaya çalışıyorum," diye belirtiyorum. "Yoksa zavallı Dopekh'i dışarıda bıraktığımı fark etmedin mi?"

"Erkeklerden hoşlanması kimin umurunda?" Straik diyor ki. "Kimsenin umurunda değil. Bu yönde bir eğilimi olduğunu düşündük. Diğer mürettebat üyeleri istasyona her gittiğimizde kantindeki dansçılara ağzının suyu akararak bakıyor ama Dopekh bakmıyor. Bu onun işini yapma kabiliyetini etkilemiyor, bu yüzden önemli değil."

Mükemmel bir nokta ve onun da bu şekilde görmesine sevindim. Yine de mürettebattan birine

aşık olduğunu söylemiyorum. Bu çok fazla mahremiyet ihlali olur ve hepsinin birlikte duş alıp almadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bir grup kaslı adamın birbirlerinin sırtını yıkadığını hayal etmek beni duraksatıyor. İlgimi çekti. "Erkeklerinizin ayrı duşları var mı?"

"Ne?"

"Yok bir şey, sadece merak ettim." Tekrar sırtına vuruyorum. "Beni hâlâ yere indirebilirsin. Kazex'e aptal olduğü için saldırmayacağıma söz veriyorum." Straik beni görmezden gelince gözlerimi deviriyorum ve pes ederek beni gemiye taşımasına izin veriyorum. Her şey düşünüldüğünde, onu kandırdığımızı anladığında biraz sinirleneceğini biliyordum. Bu beklenmedik bir şey değildi. "En azından nereye gidiyoruz?"

"Kamarama. Sen ve ben konuşacağız." "Şu anda konuşmuyor muyuz?"

Uzandı ve kıcıma hafif, azarlayıcı bir şaplak attı. Sersemlemiş bir halde bir çığlık attım ve bir anda olmam gerekenden daha fazla tahrik oldum. Straik'in yürüyüşü de kekeliyor, sanki otomatik olarak hareket etmiş ve ne yaptığını çok geç fark etmiş gibi. "Terbiyeli ol," diye homurdandı. "Sabrımın sonuna geldim."

Tekrar kıpırdanıyorum, arkam acıyor ve popomdaki elini ya da bunu ne kadar rahat yaptığını düşünmemeye çalışıyorum. Sadece bum. Kıcıma şaplak. O zaman şaplak atmayı seviyor mu?

Öyle miyim? Bunu merak ediyorum. Öyle olduğumu sanmıyorum. Sanırım dövüşmeyi seviyorum ama vurmayı değil. Beynimde anılar arıyorum ama hâlâ adamın omzunda lanet geminin içindeyken ve ellerim çıplak sırtındayken konsantre olmak zor.

Bir kapı duvara çarparak geri dönüyor ve Straik tekrar kamerasına giriyor. Beni nereye bırakacağını merak ederek etrafıma bakıyorum ve odanın uzak ucuna yöneldiğinde midemde sıcak bir iplik kıvrılıyor. O-

Yatağa geri fırlatıldım, yumuşak, yumuşacık şiltenin üzerinde zıpladım. Ona meydan okurcasına bakarak yayılıyorum. "Beni yatağında istemeyen bir adam için, beni buraya geri getirmeye devam ediyorsun."

Straik bana ters ters bakıyor. Bir süre beni izliyor, bakışları gövdemden aşağı iniyor ve sonra açılmış bacaklarıma yöneliyor. Sonra arkasını dönüp hızla yürümeye başlıyor, bu da tedirginliğinin kesin bir işareti. Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bana neler olduğunu açıkla. Alay edilmekten hoşlanmıyorum."

Delirmiş. Neden kızgın? "Kimse seninle alay etmiyor."

"Sakal nedir?" diye tersliyor. "Benim üzerimden yaptığın bu küçük 'in' şakalarından hoşlanmıyorum."

Oh. Bacaklarımı birleştirerek doğruluyorum çünkü bu kendimi savunmasız hissettiriyor. Onları altımda kıvırıyorum ve rahat görünmeye çalışıyorum ama yataktan kalkmıyorum. "Sakal, eşcinsel bir erkeğin eşi gibi davranan bir kadın için kullanılan bir terimdir. Birlikteymişler gibi davranır."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"İnsanlar bir erkeğin başka erkeklerden hoşlanmasından hoşlanmazsa diye."

"Ve bu yüzden mi rol yaptın?" Straik başını öne eğiyor. "Dopekh gerçekten de beni ve a'ani dostlarını kim olduğunu saklayacak kadar az mı düşünüyor?"

Bence bu, birden fazla penis olup olmamasından ziyade *kimden* hoşlandığı ve DNA'larının uyuşmasıyla ilgili. Ama omuz silkiyorum. Bu benim sırrım değil ki söyleyeyim.

"Bu gemiye bu yüzden mi geldin? Dopekh'in rol yapmasına yardım etmek için mi?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bakmamaya çalışıyorum. Neden birdenbire onun büyük kollarını fark ettim? Ya da göğsünün sert ve kaslı olduğü gerçeğini? Ya da siyah, dans eden dövmelerin ön kollarına kadar uzandığını ve sanki dokunulmak için yalvarıyor gibi göründüğünü? Hay sikeyim. Sanırım onunla öfkeyle flört ettiğimi fark etmediğim zamanları daha çok seviyordum.

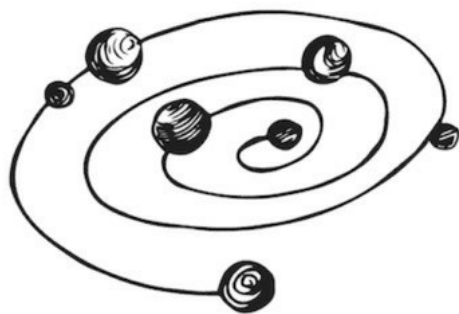
Şimdi bir şeyler *fark* ediyorum... ve *fark* etmek istemiyorum.

Omuz silkiyorum, bir elimi kaldırıp (yırtık pırtık, berbat) tırnaklarıma bakıyormuş gibi yapıyorum çünkü bu bana bakacak bir şey veriyor. "Aslında sizi gözetlemek için gemiye geldim. *Yıldız*'daki dördümüze zarar verip vermeyeceğinizi görmek için. Havalanacağınızı bilmiyordum."

Bu Straik'in tekrar volta atmaya başlamasına neden olur. Elini başının üzerinde gezdirir, ama orada hiç saç kalmamıştır.

-Her şey neredeyse sıfıra indirgenmiş durumda ve duraklamasından bunun onun için sarsıcı olduğunu anlayabiliyorum. "İnan bana, buna pişmanım." Duraklıyor ve sonra bana bakıyor. "Beni neden öptün?"

Vücuduma sıcaklık yayılıyor. Bunu sormak zorundaydı, değil mi? "Bu işte pek iyi değildin. Eğitime ihtiyacın olduğunu düşündüm."

S okul?
Öpüşme konusunda *eğitime* ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Kırıldım.

Ayrıca oldukça rahatsız göründüğünü de fark ediyorum. Ruth gözlerimin içine bakmıyor. Benden korkuyor mu? Daha önce ona şaplak attım -ne kadar doğal görüldüğü konusunda beni şok eden bir eylem- yoksa başka bir şey mi var? *Beni* öptü. Bunun nedeni korku olamaz, değil mi?

Tabii daha çok entrika değilse.

Cevap bu olmalı ve bunu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğradım. "Manipülasyon oyunların bende işe yaramayacak."

Ruth telaşlanır ve ayağa fırlar. "Bu manipülasyon değildi, seni ahmak."

Yanına gidip omzuna dokunuyorum ve onu hafifçe yatağa düşürüyorum. Tekrar yatağa çarpıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Orada kal," diye emrediyorum. "Ve eğer bu manipülasyon değilse, neydi?"

Yatakta huzursuzca kayıyor ve bir daha gözlerime bakmıyor. "Sana söyledim. Bana boktan bir öpücük verdin," diye mırıldanıyor. "Onun yerine sana sarılmalıydım."

"Bir kucaklaşma," diye yankıladım. Parmağını yatağımın üzerinde gezdirip omuz silktiğinde, tuhaf bir şekilde utangaç davrandığını fark ediyorum. "Neden bana sarılasın ki?"

Ruth parmağıyla yatağın üzerinde daireler çiziyor ve omuzlarını kaldırarak bir kez daha omuz silkiyor. "Ben sadece dünyanın başına yıkılmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve sen de oldukça kötü günler geçiriyorsun."

O zaman sempati miydi? Yoksa bu da onun oyunlarından biri mi? Bilemiyorum. Günümün ne kadar kötü geçtiğine dair yorumu beni yorgunluk ve hayal kırıklığına uğrattıyor. "Kesinlikle unutulmaz bir hafta oldu, tüm yanlış yönleriyle." Annem beni öldürtmeye çalışıyor, amcam benimle hiçbir şey yapmak istemiyor, bir gemi dolusu insan ve klonum var (ve şimdi üç öfkeli korsan) ve mürettebatım et olarak ödeme almak istediklerine karar veriyor.

Aslında daha kötü bir hafta geçirdiğimi sanmıyorum. Yatağымda yatan ve başımın belası olan insan mı? O sorunlarımın en küçüğü ve bunu fark etmek çok tuhaf.

Ruth başını eğdi ve bana baktı. "Sarılmak ister misin?"

Yüzündeki bu sempati mi? Beni bu yüzden mi öptü? Bu düşünce ruh halimi bozuyor. "Hiç sarılmadım."

"O zaman kesinlikle bir taneye ihtiyacın var," diyor hızlıca ayağa kalkarak. Kollarını açıyor. "Hadi gel. Kucaklaşalım."

Bu düşünce ilgimi çekerek ilerliyorum. Annem sevecen değildi ve babam ben doğmadan önce ölmüştü. Arkadaşlarım, istediğim her şeyi bana vermek zorunda olan yaşlı hizmetçilerdi. Zengin bir yetiştirilme tarzıydı ama kesinlikle sıcak bir yetiştirilme tarzı değildi. Bir şeyleri kaçırıyor olabileceğim hiç aklıma gelmemişti... ta ki şimdiye kadar. Va Sithai kardeşleri ve sürekli birbirlerini nasıl azarladıklarını, birbirlerini omuzlarından tutup yanaklarını çimdiklediklerini ya da parmaklarını kulaklarına soktuklarını ve çocuklar gibi birbirlerinin canını sıktıklarını düşünüyorum. Yine de aralarında büyük bir sevgi olduğu açıktı ve bir an için kıskançlıktan çatladım.

Öne doğru ilerliyorum ve Ruth kollarını bana dolayarak başını göğsüme yaslıyor. Beni sıkıyor,

kendini tenime bastırıyor ve sırtımı ovuyor. "İşte şimdi, daha iyi değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.

Çok garip. Teninin tenime değmesi rahatlatıcı bir his, ellerinin sırtımda aşağı yukarı gezinmesi de öyle. Ama aynı zamanda vücudunu benimkine doğru itiyor, göğüsleri de dahil ve bu da bazı parçalarımın tepki vermesine neden oluyor. Esir bir insandan etkilenmediğime yemin ettiğim yanlarım.

Görünüşe göre konu bu kadın olduğunda ben de en az Dopekh kadar yalancıyım ama tamamen farklı nedenlerle. O yalan söyledi çünkü onu çekici bulmuyordu, ben ise yalan söylüyorum çünkü onu düşünmeden edemiyorum. Ruth kollarımda iç çekerek beni kendine yakın tutuyor, ben de tereddütle ona sarılıyorum. Bu konuda tam olarak rahat değilim ama çenemin altına mükemmel bir şekilde oturuyor.

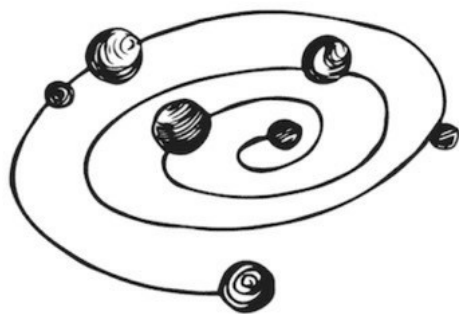
Çok da güzel kokuyor. Sabun ya da kıyafetleri gibi değil, tamamen ona ait farklı, doğal bir koku.

Ruth kucağımdan ayrılmak için acele etmiyor gibi görünüyor ve onun hareketlerini taklit ederek bir elimi omurgasında aşağı yukarı gezdirdiğimde kollarımda rahatlıyor. Rahat olduğuna yemin edebilirim. Belki de kucaklanmaya ihtiyacı olan oydu, diye düşünüyorum. Belki de kötü bir hafta geçiren tek kişi ben değilimdir. "Ruth?"

"Mmm?" Sesi boğuk ve yumuşak, bu da sikimin tepki olarak seğirmesine neden oluyor. "Beni... sana verdiğim öpücük kötü olduğu için öptüğünü mü söyledin?"

Biraz sertleşiyor ama kollarımdan ayrılmıyor. "Evet. Ne olmuş yani?"

Aramızdaki bu kırılgan barışı bozmak istiyor muyum? Sanırım istiyorum. "Yani... Hâlâ kötü öpüşüyorum. Belki de daha fazla eğitime ihtiyacım var."

Ruth bana bakıyor, gözleri kocaman.

Kaçmaya hazır görünüyor, karar verdim. Paniklemiş ve kaçmaya hazır. Tüm baştan çıkarıcı çabalarına rağmen, içimden bir ses bu çabalarının karşılık bulmasını beklemediğini söylüyor. Ya öyle, ya da

yeterince ileriye düşünmüyor. Her neyse, soruma hazır görünmüyor. Ağzıma bakarken bakışlarındaki temkinliliği görmek içimi acıtıyor.

Birisi bu muhteşem, ateşli yaratığı kollarına almıştı ve onun güvenini kötüye kullandı. Onu korkuttu. Bu düşünce beni düpedüz katil yapıyor. Eğer kapsülleri açan o adamlarla karşılaşsam, canlarını *yakacağım*. O zamana kadar, Ruth'un benden kaçmadığından emin olmalıyım. "Fazla bağlanmaktan korkuyorsan anlarım," diyorum kayıtsızca. "Cazibemin kadınlar üzerinde böyle bir etkisi var."

Tedirginliği azalıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve sonra tekrar ağzıma bakıyor. Ruth uzanıp çeneme dokunuyor, yüz ifadesi düşünceli.

Ondan çok daha uzun olduğum için eğildim. Bana dokunması için sabırsızlanıyorum. Beni öpmesi için. Bana "gerçek" öpücüğün nasıl olması gerektiğini göstermek için. Beni daha önce öptü elbette ama bu çok ama çok kısa sürdü. Daha fazlasına ihtiyacım var. Tereddüt ediyor, bakışları gözlerime kayıyor. "Sen... sen evli değilsin, değil mi?"

Soruya şaşırdım. "Romantik bir ilişkim yok." Kollarımdaki sinir bozucu, büyüleyici insan dışı hariç.

Ruth başını sallıyor ve parmakları tekrar çenemi okşuyor. Hafif dokunuş omurgamda bir zevk ürpertisi yaratıyor. Hiç kimse bana sırf dokunmuş olmak için dokunmaz. Bu tamamen onun fikri değil -hâlâ beni bir şekilde manipüle etmeye çalıştığına ikna olmuş durumdayım- ama kabul ediyorum. O yumuşak okşamalar içimi acıtıyor, tıpkı bana baktığında gözlerindeki hayranlık gibi. Sanki bana baktığında hoşuna giden bir şey görüyor gibi.

Muhtemelen hayal gücüm.

Dudaklarını yalıyor, pembe dilini bana gösteriyor ve sonra içeri giriyor. Dudakları yine benimkilerin üzerinde geziniyor, okşuyor ve ben büyüleniyorum. Onu korkutmak istemediğim için tamamen hareketsiz kalıyorum ve beni öpmesine izin veriyorum. Ruth'un ağzı benimkine doğru hareket ediyor, hafif, tüylü öpücüklerle bastırıyor ve sikimi kıpırdatıyor. Ona verdiğim öpücüğü neden beğenmediğini anlamaya başlıyorum. Ruth'un öpücükleri nazik ve geçici, bir fetih yerine bir vaat. Hoşuma gitti, karar verdim. Hafif, yumuşak ve nazik ama hoşuma gidiyor. İnsanlar hakkında duyduğum onca şeyi ve ağızlarına dokunurken plas-filmin nasıl teşvik edildiğini düşünüyorum ve nedenini merak ediyorum. Bu güzel. Bu hoş.

Sonra eli boynuma doğru ilerliyor ve başımın arkasındaki kırpılmış kirli sakala sürtünüyor.

İnliyorum, gözlerim kapanıyor, çünkü keş me, bu iyi hissettiriyor. Parmakları kafa derimin üzerinde dans ediyor ve sürtünüyor, harika hissettiriyor. O-

Ruth alt dudağımı hafifçe ısırtıyor.

Nefesimi tutup ağzımı açıyorum. Bunu yaptığım anda dili ağzıma giriyor ve dişlerime çarpıyor. Sersemlemiş bir halde kıpırdamadan duruyorum, ellerim onun sırtında sıkıca kenetleniyor. Onu kendime doğru çekmek istiyorum ama bunun kaçmasına neden olacağından endişeleniyorum.

İstediğim son şey onun kaçması.

Dilinin tekrar benimkiyle alay etmesini istiyorum.

Kafatasımın tabanını tekrar kaşıyarak o sıcak zevki bir kez daha içime gönderiyor.

ve bunu yaparken dili tekrar ağzıma giriyor. Benimkine sürtünüyor, sonra utanıyormuş gibi uzaklaşıyor ve Ruth geri çekiliyor.

"Ben... Ben bunu hiç yapmadım, o yüzden haddimi aştıysam söyle," diyorum hızlıca, neredeyse kelimelerimin üzerinde takılıp kalarak. "Dilimi senin üzerinde de kullanabilir miyim? Yoksa bu kötü bir şey mi?"

Gözleri parlıyor, dudakları hafifçe şişmiş ve benimkine bastırıldığı için pembeleşmiş. "Yapabilirsin," diyor usulca. "Sadece-"

O daha düşüncelerini tamamlamadan benim hevesli ağzım onunkinin üzerindeydi. Ağzının içine dalıyorum, dilimi sokuyorum ama geri çekildiğini hissediyorum. Doğru ya. Aptal, kendime hatırlatıyorum. Yumuşak ve şefkatli olmayı seviyor, vahşi itiş kakışları değil. Yavaşlıyorum, bana tam olarak neyi sevdiğini gösterdiğini kendime hatırlatıyorum ve böylece onun hareketlerini taklit ediyorum. Dilimi ağzının kenarına doğru daldırıyorum ve fethetmek yerine onunla alay ediyorum.

Tadı ve hissi inanılmaz. Ağzı o kadar yumuşak ve ıslak ki aklıma kaygan, hazır bir amcık geliyor. İnsanların bunu ağızlarıyla yapmaktan hoşlanmalarına şaşmamalı. Ve tıpkı bir amcık gibi, nazik davranılması gerekiyor. Bu yüzden alay ediyorum, oynaşıyorum, flört ediyorum, okşuyorum ve dilimin vaatlerde bulunmasına izin veriyorum. Geri çekildiğimde nefesi kesildiğinde ve bir inilti kaçtığında iyi yaptığımı anlıyorum.

Ruth'un bakışları odaklanmamış bir şekilde bana bakıyor. Onun güzel ağzına karşı koyamıyorum, bu yüzden eğilip alaycı bir yalama daha yapıyorum. "Daha iyi mi? Yoksa daha fazla pratiğe mi ihtiyacım var?"

Gözleri tekrar ağzıma kayıyor. "Daha iyi," diye nefes alıyor. "Çok daha iyi."

Geri çekilmiyor, parmakları hâlâ boynumun dibini o sarhoş edici şekilde kaşıyor. Bu cesaret verici. "Daha fazla talimata ihtiyacım var," diyorum cesurca ve sonra onu kendime çekip tekrar öpüyorum. Bu sefer liderliği ben alıyorum, okşuyorum ve ağzına giriyorum, onu yakın tutarken her şeyini tadıyorum.

Kef plas-film. Ruth'a bu şekilde dokunmak beni yıllardır olmadığım kadar tahrik ediyor. Dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve ne kadar yumuşak olduğu beni büyülüyor. Bana yaptığı gibi onu ısırmaya karşı koyamıyorum ve acısını almak için emiyorum.

Tekrar inliyor ve sonra odama garip, yeni bir koku doluyor. Yoğun ve misk gibi ve tamamen Ruth'tan yayılıyor.

Uyarılma.

Bir iniltiyi bastırıyorum, çünkü bu tehlikeli. Ağzım sulanıyor ve onu yatağa fırlatıp yüzümü kalçalarının arasına sokmaktan ve ağzını dillediğim gibi amını da dillemekten başka bir şey istemiyorum. Ama o ürkek. Geçmişte incinmiş ve ben onu kullanmayacağım.

Nazikçe, mükemmel ağzına son bir öpücük konduruyorum ve sonra onu serbest bırakıyorum. "Bu mükemmel bir dersti. Teşekkür ederim."

Anlayışsızca bana göz kırıyor. Gözleri hâlâ uyarılmanın etkisiyle sersemlemiş durumda ve etrafımızdaki havaya sinen o yoğun, muhteşem koku sikimin delicesine ağrımına neden oluyor. Yine de onu zorlayamam. Onu herkes gibi kullanmayacağım.

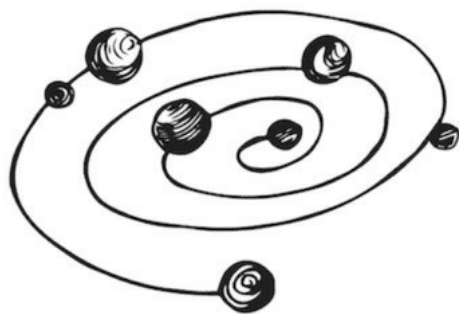
Yatağıma gelirse, orada olmaya karar verdiği için gelecektir.

Ruth kendine gelir gibi oldu. Başını hafifçe sallayarak kollarımdan çekiliyor ve volta atmaya başlıyor. Ağzına dokunuyor ve sonra odanın uzak tarafına doğru hareket ediyor, görünüşe göre sarsılmış. "Peki... şimdi ne olacak?"

"Sizin rızanız olmadan hiçbir şey, elbette." Doğruluyorum. "İşleri ne kadar ileri götürmek istediğiniz tamamen sizin kararınız."

İnsan bana boş bir bakış attı. "Demek istediğim... gemi hakkında. Gezegen hakkında. Nereye gittiğimizi. Sen ve ben değil." Yanaklarına renk geldi. "Biliyorsun... *şimdi* ne olacak?"

Ah. Benim de yüzüm ısınıyor.

F

Nedense kızarmasını çok sevimli buluyorum.

Bunu daha önce hiç görmüş müydüm? O bana gülümserken bile mavi yanakları utançtan daha da koyulaşıyor mu? Ben de gülümsüyorum çünkü mutlu hissediyorum.

Mutlu olmamalıyım-

Hayatlarımız için kaçıyoruz. Gideceğimiz gezegene ulaşamıyoruz. Tehlikedeyiz.

Ama az önce bu kadar ihtiyacım olduğunu fark etmediğim harika bir sarılma, sevdiğim mi yoksa nefret mi ettiğime karar veremediğim bir adamdan yoğun, inanılmaz öpücükler aldım ve sürücü koltuğunda olduğumu bir kez daha yineledi. Ben istemedikçe bana dokunmayacak. Bu güçlü, rahatlatıcı bir duygu ve kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Flört edip eğlenebilirim ve bunun çok ileri gitmeyeceğini biliyorum.

Tuhaf bir doğru ya da yanlış duygusuna sahip olmasına rağmen, bana tecavüz etmeyeceğine ya da zarar vermeyeceğine dair verdiği sözden kesinlikle dönmedi ve bu da güvenlik hissini artırıyor. Onu öperken etkilenmeyi beklemiyordum. Sarıldığım için ve üstünlüğü ele geçirmek istediğim için yaptım. Dilini yüzüme sokup çıkarmaya başladığında pişman oldum. Bazı erkekler nasıl öpüşüleceğini bilmez ve asla öğrenemez. Ama inanılmaz bir şekilde bana ve bundan zevk alıp almadığıma dikkat ediyordu. Bir şeyleri değiştirdi.

Tepkimi *fark* etti. Öpücükten aldığım zevk onun için önemliydi. Aklımı başımdan alan kısım da bu. Hoşlanıp hoşlanmadığımı önemsemi, bu yüzden yaptığı şeyi değiştirdi. Daha yavaş, daha yumuşak... daha tatlı.

Ve hoşuma gitti. Aslında daha fazlasını istiyorum.

Yatağa bir kez daha yerleşirken ağzıma tekrar dokunuyorum, kalkıp adım atma dürtüsü hissetmemek için bacaklarımı altımda çaprazlıyorum. Bu odada bir kişinin volta atması yeterli ve Straik'in de bunu yapmasını bekliyorum. Onun yerine, başını hafifçe eğerek düşünceli düşünceli bana bakıyor. Kafasındaki o küçük eğiklik (ve yeni saç kesimi) boynuzlarını neredeyse müstehcen bir şekilde dışarı çıkarıyor, sanki beni yargılamaya gelmiş bir tür mavi iblis gibi.

Onayını almış olmalıyım, çünkü alt dudağını ovuşturuyor ve sonra... tam olarak adım atmıyor. Her zamanki gibi değil. Normalde sanki vücudundaki öfkeli enerjiyi dışarı atmak zorundaymış ve bunu yapacak bir yeri yokmuş gibi kendini odanın içinde bir ileri bir geri savurur. Kafesteki bir aslan gibi adım atıyor. Öpüşmemizden sonra mı? İleri geri yürüyor ama düşünceli. Bastırılmış.

Dikkatim dağıldı.

"Mürettebatın talimatlarını bilmediğini unutmuşum," diye mırıldanıyor Straik, bir ileri bir geri salınarak. "Prefalon İstasyonu'na gidiyoruz. Orada kullanabileceğimiz özel bir rıhtımı olan bir bağlantım var. Oradan yakıt ikmali yapacağız ve suikastçıların hâlâ peşimizde olup olmadıklarını görmek için bekleyeceğiz. Eğer öyleyse, ya onları temizlememiz ya da bir şekilde kaybetmemiz gerekecek. Onları *Buoyant Star*'a geri götüremem. Eğer onları gönderen annemse, gemideki herkesi yok etmeleri için emir verecektir ve ben buna izin veremem."

"Karşı oy kullanıyorum, evet." Zayıf bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Sence hâlâ bizi takip ediyorlar mı?"

Bana bir bakış fırlattı. "Ben olsaydım, evet, olurdu. Bu yüzden pes etmediklerini düşünmek zorundayım."

"Ama... her Şey sessiz. Kimse saldırmıyor mu?"

"İŞlek bir yıldız Şeridindeyiz. Bize alenen saldırıp yetkililerin dikkatini çekmek istemeyeceklerdir. Daha az seyahat edilen bir rotaya gitmemizi ya da yakıt ikmali için yanaŐmamızı bekleyeceklerdir.

ne zaman saldıracaklarını."

Suikastlara aşına gibi görünüyor. Acaba daha önce yaptı mı, yoksa sadece hedef mi oldu? Bilmek istediğimden emin değilim. "Anlıyorum."

"Güvende olacaksın. Merak etme."

Bu evrenin hiçbir yerinde asla tam anlamıyla *güvende* değilim, ama söz verebileceğini düşünüyorsa, bunu kabul edeceğim. Muhtemelen onunla daha güvendedeyim... "Peşimizdeki suikastçılar" meselesi hariç. "Bu istasyonu iyi biliyor musun? Oraya gitmek benim için güvenli olacak mı?"

Straik ensesini ovuşturuyor, rahatsız görünüyor. "Tek başına değil. İnsan bir evcil hayvan gibi davranırsan kimsenin sana soru sormayacağını düşünüyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Ya da gemide kalırım."

"Ya da bu. Yine de Prefalon'a birkaç gün var." Bakışları yatağında rahat ettiğim yere düşüyor ve odasının etrafına bir göz atıyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Muhtemelen seni rahat ettirmeliyiz."

Gözlerimi kısıyorum, çünkü ne demek istediğinden emin değilim. Filmlerde soyunurken yaptıkları gibi "beni daha rahat ettir" mi? Yoksa ne? "Nasıl yani?"

Yeniden tüm enerjisiyle daha hızlı adımlar atmaya başlar. "Birkaç gönüllümüz olacak. Adamlar bir odada iki kişi yatıyor, bu yüzden sadece iki kişinin odalarını bırakması gerekiyor. Seni tekrar Dopekh'le aynı odada tutmak doğru olmaz ve bunu yaparsak adamlar arasında karışıklığa neden olabilir."

Yani biri benim için odasını mı verecek? Bu fikirden nefret ediyorum. "Kimseyi odasından kovmak istemiyorum. Varlığıma içerlerler."

"Benim yanımda olmazlar," diye kabarıyor.

Sanki ne düşündüklerini kontrol edebiliyormuş gibi. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Zaten stresli ve mutsuzlar. Ben tek başıma bir odada uyuyabileyim diye onları bir odadan vazgeçmeye zorlamak... bana haksızlık gibi geliyor." Aklıma bir fikir geliyor ve kirpiklerimi ona doğru kırıştırıyorum. "Kamaranızı paylaşıyor musunuz Kaptan?"

Straik bana ateşli bir bakış attı. "Eğer yapsaydım, bana nasıl öpüşüleceğini öğretmen için ısrar eder miydin?"

Bir şekilde gurur verici olmayı başaran garip bir onur duygusu var. "O zaman sorun çözüldü. Burada zaten rahat olduğum için burada seninle kalacağım." Yatakta yan yatıyorum, sanki hep buradaymışım gibi davranıyorum.

Kıpırdamadan duruyor. "Beni manipüle etmeye mi çalışıyorsun?"

Başımı sallıyorum. "Aslında hayır. İşlerin ne kadar ileri gideceğine ben karar veririm demiştin, değil mi? Bunu dostça sürdürebiliriz. Yerde ya da dolapta uyuyabilirim, ayak altında olmayan bir yerde. Arkadaş gibi takılabiliriz."

"Dostlar" diye yineliyor ve bakışları uzanmış bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

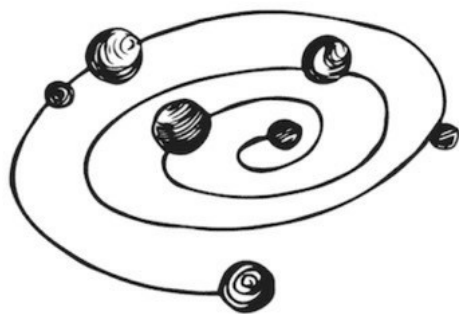
Tamam, belki de yatağında uzanmak bu "dostun" yaptığı en parlak hareket değildi. Ayağa kalktım. "Bak. Senin yanında kendimi mürettebatın yanında hissettiğimden daha rahat hissediyorum. İyi adamlar olduklarına eminim ama onlar için ben bir hamsterım. Sen en azından bana bir insan gibi davranıyorsun. Ve eğer odalardan birini işgal edersem, bu herkes için işleri garipleştirecek. Yerleri değiştirilenler sinirlenecek. Fazladan bir kişi alanlar da kızacak. En azından bu şekilde bu sorunu çözmüş oluruz."

Straik'in bakışları ağızma düşüyor ve kendini ayarlamak istercesine ağırlığını değiştiriyor. "Bir

hatırlatma olarak, eğer bu bir baştan çıkarma ise, sorumluluk sende. Tek bir hareket bile yapmayacağım-"

Bu adam. "Tanrım, *biliyorum*. Unutamıyorum. Her beş saniyede bir kafama çakıyorsun." Yataktan kalkıyorum. "Sanki büyük bir ödölmüşsün gibi."

Şaşkın kahkahası odanın öbür ucundan duyuluyor. "Hayır, Ruth, seni temin ederim ki kesinlikle değilim."

E Berbat bir fikir olduğunu ve geri dönüp beni rahatsız edeceğini bilsem de Ruth benim odamda kalacak. Kendine ait bir oda alırsa insana gerçekten kızacaklarını düşünmesem de, onunla daha fazla zaman geçirmeleri için onları cesaretlendirmek de istemiyorum, özellikle de

kendi insanlarını edinmek. Onu odamda tutmak daha iyi, gözden uzak, akıldan uzak.

Ben de ekstra battaniye ve yatak takımlarının çamaşırhane tarafından kamarama teslim edilmesi için talepte bulundum. Depo odalarına geri dönüp kıyafetlerinin basılma durumunu kontrol ediyorum ama henüz bitmemiş, bu da sinir bozucu. Nasıl oluyor da bir kadın için elbise basmak standart bir mürettebat üniformasından iki kat daha uzun sürüyor? Yine de sabaha kadar hazır olmayacak, bu yüzden bu gece benim tuniklerimden birini ödünç alması gerekecek. Nedense onun Dopekh'in kıyafetlerini giyeceği düşüncesi beni her geçen an daha da rahatsız ediyor.

Elbette benim kıyafetlerim parçalanıyor ama yine de onunkiler yerine onunkileri giymesini tercih ederim. Ayrıca tuniğimi giydiğini ve üzerinde parçalandığını düşününce biraz terlemeye başlıyorum. Onu daha önce de çıplak görmüştüm ama şimdi durum farklı.

Şimdi öpüştük.

Ruth'u bir süreliğine bıraktığım odama doğru dönüyorum. Çamaşır yıkama robotu kapılarıma doğru ilerlerken ona yetişiyorum ve kapılar açılıyor. Hemen dışarıda duran nöbetçi -Erzah- beni büyük bir ilgiyle izliyor, gözleri parlıyor. "Onu tutuyor musun?" diye ağzından geçiriyor, şüphesiz yakında kendi insanına sahip olacağını hayal ediyor. "Bu şu anlama mı geliyor-"

"Kimseyi tutmuyorum," diye çıkışıyorum, kapıları elle kapatmak için ilerliyorum, çünkü Erzah eğiliyor ve kafası kapı sensörlerinin kapanmasını engelliyor. Kapılar nihayet kapanırken Erzah'a ters ters bakıyorum ve ortalık bir kez daha sessizleşiyor.

Ruth sandalyelerden birinden kalkarak bana meraklı bir bakış attı. "Ne sorduğunu bilmek istiyor muyum?"

Elimi ağzıma götürüyorum. "Muhtemelen hayır."

Elindeki dekoratif masa oymasını yere bırakıyor ve dudaklarını bana doğru büzüyor. "Çok tek fikirliler, değil mi?"

"Bunun yetiştirilme tarzlarının bir parçası olduğundan şüpheleniyorum." Omuz silkiyorum ve bottan mühürlü battaniye paketini alıyorum. "Klon oldukları için mi?" İlgilenmiş benziyor. "Helen uyandığında, neden bu kadar masum olduğunu anlayamadık. Durağanlık kapsüllerinin hafızasına ya da başka bir şeye zarar vermiş olabileceğini düşündük. O hiçbir şey bilmiyordu."

Doğru. Qura'aki. Kef me, Kur'aki olduğunu unutmuşum. Bu bir sorun olacak, ama bu gelecek için. Şimdi buna çok fazla odaklanmayacağım yoksa kendimi strese sokarım. Battaniyelerin üzerindeki mührü yırtıp açıyorum ve kendiliğinden şişerek kollarımı dolduruyorlar. "Bu klonlar için tipik bir durum. Bazılarına hafıza ekleri veriliyor - alıcının isteyebileceğini düşündükleri temel bilgiler - ama bazıları kasıtlı olarak kurcalanmadan bırakılıyor. Onlara bir şey öğretilip öğretilmeyeceğinin sahibinin takdirine bağlı olduğunu söylüyorlar. Bu barbarca bir uygulama."

Battaniyeleri çözüyorum ve ona bir yatak kurmak için uygun bir yer arıyorum. Kamaramdaki her şey sert ve rahatsız görünüyor. Uzanacak kanepem yok. Sandalyelerim hoş olmaktan çok pahalı.

Zemin kötü bir fikir gibi görünüyor. Ne de olsa üzerinde uyudum ve ne kadar sert olduğunu biliyorum. Ruth...ince. Yumuşak. Dayanıklı bir mesakkah gibi yapılı değil.

Belki de yatağı o almalı.

"Klonlar... klonlar herhangi bir tür anıya sahip olurlar mı?" Ruth'un sesi düşüncelerimi delip geçiyor ve o kadar çok odaklandığımı fark ediyorum ki ne hakkında konuştuğumuzu unutmuşum.

"Mmm, kimi ya da neyi klonladığınıza bağlı sanırım." Yatağı inceliyorum. Yerden çok daha yumuşak görünüyor. Gerçekten, ona ait olmalı. Odam neden bu kadar rahatsız? Mürettebatın dinlenme odalarındaki kanepeleri düşünüyorum. Belki onlardan birini kapabiliriz. "Birinin uyanıp zihninin bir parçasını kaybetmesi, sonra da klon olduğunu bilmeden hayatına devam etmesiyle ilgili eski hikâyeler hep vardır. Bana çok tuhaf geliyor."

"Zihinlerinin parçaları mı?" Ruth yineliyor. "Bu hikayeleri hiç duymadım."

Kıkırdıyorum, battaniyeleri yatağa seriyorum. Bu gece burada uyuyacak. Yarın başka bir şey düşünürüz. "Nasıl olduğunu bilirsin. Birisi uyanır ve kendisiyle ilgili sadece ufak tefek şeyler hatırlar. Hayata devam ettikçe, yaptıkları tüm korkunç şeyleri duymaya devam ederler ve merak ederler, ben bir canavar mıyım? Ben bu kadar kötü müyüm? Sonra en başından beri bir klon olduğu ortaya çıkar. Klonlama hakkında uyarıcı bir hikaye. Karaborsada ya da başka bir yerde yapıp yapılmadığı ve üretimde köşelerin nasıl kesildiği hakkında bir şey. Ama benim adamlarım için endişelenmenize gerek yok. Onları serbest bıraktıktan sonra iyice inceledim ve sadece psikolojik değerlendirmeleri geçenleri mürettebat olarak tuttum." Yatağı işaret ediyorum. "Bu gece burada uyuyacaksın. Senin için en iyi yer burası."

Cevap vermeyince arkamı döndüm.

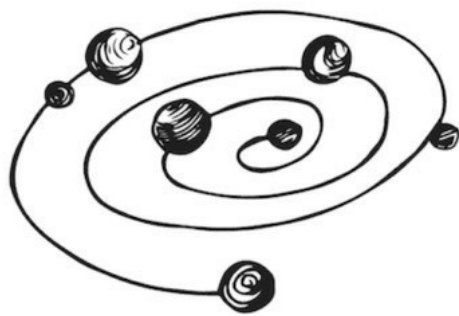
Ruth'un beti benzi atmış, kollarını neredeyse koruyucu bir hareketle göğsünde kavuşturmuş. Yatağa değil, doğrudan bana bakıyor.

Olamaz. Hareketlerimi yanlış anladı. Onu yatağıma girmeye zorladığımı sanıyor. Yanına gidiyorum, irkilerek uzaklaşıp bir adım kayınca kendimden nefret ediyorum. "Ruth," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Öyle demek istemedim. Yatağı sen alacaksın. Ben yatmayacağım. Ben yerde yatacağım. Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Gözlerini kırıştırdı, sersemlemişti. "Bana bağlı olduğunu söylemiştin. Ne kadar ileri gideceğimiz tamamen bana bağlı. Bunu hatırlıyorum."

Titreyen dudaklarını öpmek istiyorum ama zamanı değil. "Bu doğru. Burada kontrol sende. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Ruth sertçe yutkunuyor ve sonra sarsak bir şekilde başını sallıyor. O kadar mutsuz görünüyor ki kendimi çok kötü hissediyorum. Burada onu rahat ettirmeye çalışıyorum ve yine korkuttum. Saldırmamasına şaşırdım ama belki de çok sarsılmıştır. Geçmişinde her ne travma yaşadıysa zor olmalı. Kolunu ovuyorum ve ona hafif bir gülümseme veriyorum. "Sana tekrar sarılmayı teklif ederdim ama-"

Daha cümlemi bitiremeden kendini kollarıma bırakıyor.

RUTH

Straik'e sığınmış, rahatlamak istiyor.

Yataktan bahsettiği için üzgün olduğumu sanıyor. Onunla yatağa girme düşüncesi karşısında işlevimi yerine getiremeyecek kadar kırılgan olduğumu düşünüyor. Doğruyu söylemek gerekirse, eğer beni

istemeyerek de olsa ondan yine nefret ederdim. Ondan nefret ederdim, çöküşünü planlardım ve gerçek bir isyan için çalışırdım... ama hayatta kalırdım. Tıpkı daha önce hayatta kaldığım gibi.

Beni sinirlendiren bu değil. Bir klon olduğumdan endişeleniyorum.

Ben Helen gibi değilim, bizden öğrendikleri dışında hiçbir şey hatırlamıyor. Ama onun hikayeleri, hafızalarında büyük boşluklar olan, zihinlerindeki boşluklar dışında gayet iyi işleyen insanlar hakkında. Birileri işin kolayına kaçtığı için yaratılmış insanlar. Beynimin bozuk kısımlarını hep diğerlerinden sakladım, çünkü "daha az" gibi hissetmek istemedim. Ama durağanlıktan uyandığımdan beri kendimi "kötü" hissediyorum. Sanki bir sorun varmış da tam olarak ne olduğunu anlayamıyormuşum gibi. Bunun sadece durumdan kaynaklandığını ya da o kadar uzun süre durağanlık uykusunda kaldığım için önceki anılarımin bir kısmını çiğnediğini düşündüm.

Peki ya "öncesi" yoksa?

Ya sadece bir öncesi olduğunu *düşündüğüm* için kafam karıştıysa?

Ürpererek Straik'e sarılıyorum, bir çeşit teselli için çaresizce. Keşke beni tekrar yatağa atsa ve anlamsızca öpseydi, çünkü o zaman en azından kafamdaki düşüncelerden uzaklaşmış olurum. Bir öpücükle hepsini susturabilirdi ve belki bana dokunurdu ve ben de bundan nefret etmezdim. Ama o sadece saçlarımı okşuyor ve beni kendine yakın tutuyor, çünkü kötü ve acımasız olmaya çalışsa da içi yumuşak. Sadece içine doğduğu dünya onu sert olmaya zorluyor.

Nasıl bir şey olduğunu bilirim.

O gece Straik'in yatağında uykusuz yatarken aklıma bir fikir geldi.

Yatağın üzerinde yuvarlanıyorum -ki artık kelepçeli olmadığım için son derece rahat- ve ona bakıyorum. Yine yerde yatıyor, koca vücudunu ince bir battaniye örtüyor. O kadar da rahatlatıcı görünmüyor ama panikle sarılmamdan sonra ikimiz de yatağı "kankalar" gibi paylaşmaya hazır değildik. Bana kesinlikle takdir ettiğim bir alan bırakıyor ve daha fazlası için en ufak bir zorlamada bulunmuyor. Bu bana rahatlamam ve C-kelimesinin ben olup olmadığımı düşünmem için alan sağlıyor.

Gemideki diğer insanlar klonlar -Dopekh, Zaemen, Aithar- hepsi de Straik'in serbest bıraktığı ve sonra işe aldığı klonlar. Bana klon olmanın nasıl bir his olduğunu anlatabilecekler. Onların deneyimlerini benimkilerle karşılaştırabilir ve tüm bunların kafamın içinde mi yoksa gerçekten endişelenmem gereken bir şey mi olduğunu anlayabilirim.

Straik'in uyuyan bedeninin etrafından dolanarak yataktan çıkıyorum. Uyanmıyor ve ben de

odayı geçip kapı paneline dokunuyorum. Sessizce gümbürdüyor ve koridora adım attığımda, orada bana şaşkınlıkla bakan bir adam var.

Lanet olsun. Straik'in kapısının önünde bir muhafız olduğunu hep unutuyorum. Ona parlak bir g l msemi veriyorum.

kapı arkamdan kayarak kapandı. Genç a'anilerden biri, adı aklıma gelmiyor. Aptalı oynamaya karar verdim. "Merhaba. Mutfak ne taraftaydı?"

Vücudundaki gerginlik azalır. "Dağınıklık iki koridor aşağıda, sağa dönün ve sonra sola dönün."

"Bana gösterebilir misin? Straik uyuyor ve onu uyandırmak istemiyorum, ayrıca kendi başıma bulabileceğimden de emin değilim." Ona en kazanan gülümsememi veriyorum. Gerçek şu ki, pisliğin tam olarak nerede olduğunu biliyorum, çünkü bu gemideki her santim kanalın üzerinden tırmandım. Ona saçlarımı savurmak dışında, baştan çıkarıcı olmadan olabildiğince arkadaş canlısı ve tatlı görünmeye çalışıyorum.

Bakışları üzerimdeki ödünç tunikte -Straik'in tuniği- ve uykuda buruşmuş saçlarımda geziniyor. Ne düşündüğünü az çok anlayabiliyorum ama gülümsemeye devam ediyorum.

"Görev yerimi terk edemem," diyor a'ani başını sallayarak. Ben itiraz edemeden bileğine vuruyor. "Dopekh müsait mi? İnsanın dağılmak için bir refakatçiye ihtiyacı var."

"Dopekh bu sabah tamirde," diye cevap veriyor başka bir ses. "Jerzec'i sana gönderiyorum." "Anlaşıldı." Bileğine tekrar dokunuyor ve bana başını sallıyor. "Kısa süre içinde biri burada olacak."

"Teşekkür ederim." Ona bakıyorum. "Adın neydi senin? Görünüşe göre bir süre daha burada olacağım, isimleri hatırlamaya başlamam gerek."

"Aithar," diyor kibarca başını sallayarak. "İletişim."

Ona bir el salladım. "Ruth. Resmi bir unvanım yok. Esir, sanırım."

Başını sallar. "Hücrede değilsen olmaz. Sen Lord Straik'in misafirisin." Sanki çok daha fazlasını ima ediyormuş gibi az önce çıktığım odaya bakıyor.

Doğru. Lord Straik'in "misafiri" o zaman. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun, Aithar?"

"Standart bir yıl." Omuz silkiyor. "Mürettebatın en yenisiyim. Son iletişim şefi emekli oldu."

Onun da bir klon olup olmadığını ve emekli klonların nereye gittiğini sormak istiyorum, ama üzerine atlamak kaba bir şey gibi görünüyor. Havadan sudan konuşmaya devam ediyorum ya da etmeye çalışıyorum. "Daha önce nerede çalışıyordun?"

Aithar bana şaşkın bir bakış atıyor. "Çalışmak mı? Ben bir köleydim." Dudakları hafifçe kıvrılıyor. "Bir fabrika uydusunda, iş istasyonuma zincirlenmiş bir homurdanıyordum. Fabrikanın sorunsuz çalışmasını sağladım ve sahibim sonunda bana verdiği görevden daha zeki olduğumu anladı, bu yüzden bana bir eğitim çipi verdiler ve kar elde etmek için beni satışa çıkardılar."

Sertçe yutkunuyorum. "Burnumu sokmak istememişim."

"Meraklı değilim." Doğruldu. "Lord Straik beni satın aldı ve gemiye bindiğimiz anda kelepçelerimi çıkardı ve üzerimdeki tüm köle takip cihazlarını çıkardı. Onun için çalışmak istersem bir iletişim uzmanına ihtiyacı olduğunu, istemezsem yeni bir yerde başlayabilmem için bana kredi vereceğini söyledi. O iyi bir kaptan ve mürettebata karşı da iyi. Ona asla ihanet etmeyiz."

Bu küçük yorumun benim yararına olduğundan eminim ama Straik'e ihanet etmekten çok klon meselesiyle ilgileniyorum. "Fabrikada çalışırken... merak ediyorum... klon olduğunu her zaman biliyor muydun?"

Başını iki yana sallar. "Her zaman değil, hayır. Yeni çalışanlar geldiğinde ve ikisinin yüzü benimle aynı ve tenleri kırmızı olduğunda anladım."

Doğru. Helen'ın da teni kırmızıydı. Belki de ben klon değilimdir çünkü benimki kırmızı değil. Bunu duyunca biraz rahatladım. "Hepinizin klon olduğunu fark ettiğinizde ne hissettiniz?"

Aithar omuz silkiyor. "Sanki eksik bir parça yerine oturmuş gibi."

Dudağımı ısırıyorum. O tıklamayı yaşamadım ama bu bir şey ifade etmiyor. "Artık bir klon olduğunu bildiğin için farklı hissediyor musun?"

Bana kaşlarını çatarak bakıyor ve yarım bir kıkırdama sesi çıkıyor. "Nereden bilebilirim ki? Ben her zaman bir klon oldum."

Mükemmel bir nokta. Bir klon da yaşayan, nefes alan herhangi bir insan gibi hissedecektir.

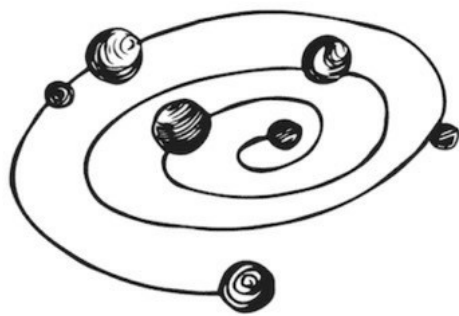
"Üzgünüm eğer

Bir sürü soru soruyorum. Sadece merak ediyorum."

Aithar koridordan aşağı bakarken başka bir klon -yine aynı yüz, sadece biraz farklı saç ve üniformayla- bize doğru geliyor. Jerzec olmalı. Aithar'ı inceliyorum ve sol kulağında iki halka olduğunu ve yüz hatlarının Dopekh'inkinden biraz daha geniş olduğunu fark ediyorum. Bunu hatırlamam gerekecek. Onları kopya olarak düşünmeyeceğim, sadece... tek yumurta ikizleri. Ve tek yumurta ikizlerini küçük farklılıklardan ayırt edebilirsin.

"Merakını ve korkunu anlıyorum," diyor Aithar alçak bir sesle. "Yenisin ve buranın güvenli olup olmadığından emin değilsin. Özgürlük gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü için herkes sana yalan söylüyor olabilir. Ama sana söz veriyorum bu korku geçecek. Lord Straik'in özgür olduğunu söylerken ciddi olduğunu anlayacaksın ve bir korsan olmasına rağmen, güçlü bir onur duygusuna sahip iyi bir erkek. Göreceksin."

Nedense bu beni çok daha iyi hissettiriyor. Eğer bir klonsam, diğer her şeyle başa çıktığım gibi bununla da başa çıkacağım. "Teşekkürler, Aithar. Minnettarım."

Boynumda bir ağrı ile uyanıyorum ve Ruth'un ben uyurken kaçtığını fark ediyorum.

Hemen ayağa kalkıp battanileri tekrar yere atıyorum. Üzerimde hâlâ pantolonum var, bu yüzden kapıya yönelirken ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. Kandırıldım mı?

Tüm bu sarılmalar beni hazırlıksız yakalamak için miydi? "Bilgisayar!

Ruth nerede?" Yapay zeka bana neşeyle "Ruth makine dairesinde," diyor.

Kef me. Kamaramdan çıkıp koridorlarda koşturuyorum, zarar vermeden önce ona ulaşmaya çalışıyorum. O kadar yer varken, keffing makine dairesi. Kafası karışmış birkaç mürettebatın yanından hışımla geçiyorum ama onlara bağırarak zamanım yok. Bunu daha sonra, Ruth güvenli bir şekilde kontrol altına alındığında yapacağım. O kadar kızgınım ki gardımı düşürdüm. Sarılmaların ve öpücüklerin dikkatimi dağıtmasına izin verdim. Annem ne kadar aptalca davrandığıma ve ne kadar güvendiğime histerik bir şekilde gülerdi ve yavaş asansörü atlayarak merdivenden makine dairelerine doğru inerken bunu fark etmek dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Ana makine dairesinin kapısı kapandı ve ben de elimi kontrol paneline vurarak kapıya çarptım. Ruth'un neden olduğu kaosu ancak hayal edebiliyorum. Onun küçük, narin ellerinin neşeyle çipleri ve kabloları söktüğünü, yüzünde bir gülümseme olduğunu hayal ediyorum-

Kapı kayarak açılıyor ve ben odaya, Ruth ve Jerzec'in ayaklarının dibine dökülüyorum.

"Aman Tanrım," diyor Ruth ve sonra yanımda diz çöküyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Sen iyi misin?"

Kendimi geriye doğru itiyorum, elim üniformamı düzeltmeye gidiyor - ki üniformam orada değil. Sadece pantolon giyiyorum. Tamam. Saçlarımı karıştırmak için hareket ediyorum... o da yok. Harika. Şimdi seğiren bir karmaşa gibi görünüyorum. "Burada neler oluyor?" Ekipmanı tarayarak talep ediyorum.

"Ruth'a yemekhaneye kadar eşlik ettim ve ona gemideki yerleri göstermenin iyi bir fikir olabileceğini düşündüm lordum. Bir süre bizimle birlikte olacağı için." Jerzec'in yüz ifadesi şaşkındı. "Her şey yolunda mı?"

Boğazımı temizliyorum, gizlice ekipmanı kontrol ediyorum. Her şey yerli yerinde görünüyor, teşhis panellerinin hiçbirinde yanıp sönen kırmızı ışık yok. Ruth'un bana şaşkın şaşkın baktığını görünce telaşlı bir aptal olduğumu anladım. Ben uyuyakalmışım, o da aç ve sıkılmış. Jerzec sadece kibarlık yapıyor.

Panik olan benim. "Devam et."

Ruth bana hafifçe gülümsüyor ve Jerzec'e dönüyor. "Muhtemelen her şeyi sabote etmek için burada olduğumdan endişeleniyordur."

Ona sırtıyor, yanakları kırmızının daha derin bir tonuna bürünmüş ve nedense kışkırdığımı hissediyorum. Muhtemelen onunla vakit geçirebilmek için ona gemiyi göstermeye gönüllü oldu. Bundan hoşlanmadım. Ruth *beni öptü*. Başka kimse onu öpemez. "Aslında," dedim, çok yüksek sesle, "benimle öğle yemeği yemek isteyip istemediğini görmek istedim."

"Öğle yemeği vakti geldi mi?" Ruth şaşırmış görünüyor, ama yanıma gelip ellerini kolumun arasına sokuyor ve içimdeki o azgın kıskanç canavar biraz sakinleşiyor.

"Öyle mi değil mi bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Bu sadece onu ondan uzaklaştırmak için aklıma gelen bir fikirdi. "Ama ben öğle yemeği yiyeceğim. Bana katılabilirsin... ya da seni turunla baş başa bırakabilirim."

Son kısmı o kadar isteksizce ekliyorum ki kendimi açıkta hissediyorum.

Ruth kolumu sıktı. "Yemek kulağa harika geliyor. Turun geri kalanını başka bir zaman alacağım, eğer sorun olmazsa, Jerzec?"

"Elbette, Leydi Ruth." Kibarca başını sallıyor, yanakları daha da kırmızı bir renk alıyor.

"Sadece Ruth," diye düzeltiyor onu ve sonra beklentiyle bana bakıyor.

Leydi Ruth. Bırakayım mı? Onun benim olduğunu ima ediyor. Lordumun leydisi. Devam etmesine izin verirsem, birlikte olduğumuzu düşünecekler. Aksi takdirde, mürettebatın neredeyse tamamının ona ilgi duyacağından şüpheleniyorum. Prefalon İstasyonu'na varmadan önce her a'aninin ona kur yapmasını sağlayacağım. Ruth'un istediği buysa sorun yok.

Sanırım.

Ama bana bakıyor, bekliyor ve ben de Jerzec'e başımı sallıyorum. Dayanabilir. Kendime, ona sadece isminin korumasını verdiğimi söylüyorum. Hepsi bu. Başka bir şey olması gerekmiyor.

Ayrılmak için dönüyorum ve o da arkasına bile bakmadan benimle geliyor; içimde yükselen kendini beğenmişlik ve hemen ardından gelen aptallık duygusunu bastıramıyorum. Hepsi bir oyun. Ruth kendini sevdirmek için elinden geleni yapıyor çünkü bu onun için daha güvenli. Mürettebatı kendi tarafında istiyor. Beni kendi tarafında istiyor. Bu yüzden beni öptü. Bunu biliyorum ama umursamak da zor. Bırak güvende hissetmek için ne gerekiyorsa yapsın.

Ne de olsa kalbim işin içinde değil.

Onu yemekhaneye götürüyorum ve boş olduğunu gördüğüme seviniyorum. Standart öğle yemeği için biraz erken ama bu benim için sorun değil. Ruth'a bir masa seçmesini işaret ediyorum ve o da hemen dışarıdaki yıldızları gören bir masaya yöneliyor. "Az önce bir geminin geçtiğini gördüm," diyor bana. "Bu normal mi?" "İşlek bir yıldız şeridindeyiz," diyorum, insana ne yedireceğine karar vermeye çalışırken. Hatırladığım kadarıyla tatlı şeyleri seviyor, mantar bazlı yiyecekleri değil. Ona kremalı bir çorbayla birlikte şurupla kaplanmış daha tatlı sebzeli keklerden birkaç tane sipariş ediyorum. Onun için erişte yok ama kendim için bir kase yapıyorum.

"Güvenliğimiz başkalarının etrafımızda olmasında yatıyor ve dikkat çekmeden saldırıya uğrayamayız." "Doğru." Ruth yıldızlara bakıyor, sadece yemek tepsisini masaya getirdiğinde bana bakmak için dönüyor.

Masa. "Sanırım görmek çok garip. *Star*'ın pencerelerinden dışarı bakardım, tekrar tekrar ve nadiren bir gemi gördüğümüzde, kötü haber olurdu. Ama sanırım tüm gemiler kötü değil, değil mi?"

"Endişelenmen gerektiği zaman sana haber veririm," diye onu rahatlatıyorum ve yiyeceklerini masanın kendi tarafına koyuyorum. "Umarım beğenirsin."

Bana sinsî bir bakış attı. "Yapsam fark eder mi?"

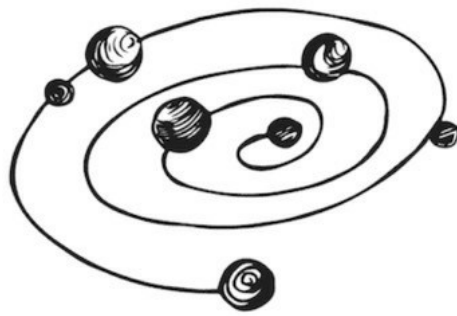
Nedense bu beni kızdırıyor. Belki de bana bakış şeklinden, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi alaycı ve eğlenerek bakmasından. "Neden fark etmesin ki?"

"Üç yıl boyunca aralıksız erişte yedim çünkü başka bir şey yoktu." Yemek çubuklarından birini eline alıyor ve aletin diken diken olmasına neden olacak şekilde onunla oynuyor. "Güvenli olan her şey elinden alındığında, ağzına ne gireceği konusunda o kadar da seçici olmamayı öğreniyorsun."

Dudaklarına bakıyorum, sikimin şimdi pantolonumun içinde sıkıca yükselmesinden nefret ediyorum.

Ruth bana ince bir gülümseme veriyor. "Yani bu her neyse, sorun değil. Eminim hayatta kalmamı sağlayacak tatsız bir şeyi mideye indirebilirim."

Umarım hala eriştelerden bahsediyordur.

RUTH

DAcaba klonlar tatlı sever mi? Yemeğimi dürtüyorum, yemek çubuklarıma geçirmeye çalışıyorum. Tuhaf küçük sebzeli keklerin garip bir kıvamı var ama bana biraz memleketteki şekerlenmiş yer elmasını hatırlatıyor ve bu hoşuma gidiyor. Erişte ya da o iğrenç mantarlı puf gibi şeyler değil.

geçen gün, yani her şey yolunda. Straik bir kase erişte ile yetiniyor gibi görünüyor ve yerken de sessiz.

Sessizliğin iyi bir şey olduğundan emin değilim. "Prefalon'dan uzakta mıyız?"

"Bir ya da iki gün daha," diyor omuz silkerek. "Aceleniz olduğunu fark etmemiştim."

Yemek çubuklarımdan biriyle eline vuruyorum. "Sinirlenme. Sadece yemek yerken boş boş sohbet ediyorum."

Başını iki yana sallar. "Fark etmemiştim. Ben... yemek sırasında sohbet etmeye alışık değilim. Onlarla yemek yerken erkekler genellikle benimle konuşmazlar ve evdeyken annem hiç konuşmamamın daha iyi olacağını düşündü."

Annesinin yine boktan bir duruma karışmış olmasına neden şaşırmadım? "Bu beni daha çok konuştururdu."

Yemeğini dürterken ağzında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Bir süre öyle oldu ama cezalar çok fazla gelmeye başladı."

Ceza. Yemek sırasında konuştuğu için. Neredeyse Straik için üzüleceğim. Bir lordling yerine korsan olmak istemesine şaşmamalı. Ben de çılgılık atarak kaçardım. Boş konuşmalarda iyi olmamasına şaşmamalı. Adamların da patronları yemeğe çıktığında rahat hissettiklerini sanmıyorum. Onu çok seviyor gibi görünüyorlar ama sanırım bu işleri engelliyor. Sanırım dizginleri ele almam gerekecek, çünkü yemek yerken sessizce oturma fikrinden hoşlanmıyorum. Kendimi yeniden tutsak gibi hissetmeme neden oluyor ve bu hoşuma giden bir duygu değil. "Ne tür erişte yiyorsun?"

"Jirri. Biraz baharatlı. Acıyı severim." Nedense bunu söylediğinde boynuzlarının dibi kızarıyor. İlginç.

Her ne yiyorsam ondan bir dilim daha yiyorum. "Peki başka şeyler varken neden erişte yiyorsun? Bu sebzeli şeyler gibi mi?" Tabağımı işaret ediyorum. "Bunların adı ne?"

"Sebzeli kekler. Genellikle çok tatlı olurlar." Burnu kırışıyor, sadece bir dokunuş, çıkıntılar hareket ediyor. "Onlarla ilgilenmiyorum."

"Ama erişteden başka şeyler de var."

Straik başını sallıyor. Tekrar sustuğunda bir sopayı eline vuruyorum. Boynuzları tekrar kızarıyor ve ben de neler olduğunu merak ediyorum. Normalde benim yanımda dili tutulmaz, sohbet başlatıcı olsun ya da olmasın. İlk randevusundaki bir bakire gibi davranıyor.

Aman

Tanrım... Bu

bir randevu

mu?

Ona bakıyorum, ama Straik göz temasından kaçınarak kibarca erişte yemeye devam edince, gerçekten öyle mi yoksa sadece tuhaf bir ruh halinde mi olduğuna karar veremiyorum. "Madem

büyük patron sensin, neden gemide sevmediğin yemekler var?"

"Mürettebat çeşitliliği seviyor ve ben de onların mutlu olmasını sağlamak istiyorum." Omuz silkiyor, eriştesini karıştırıyor. "Burası onların evi. Rahat olmalarını istiyorum."

Bu şaşırtıcı derecede düşünceli. "*Star'da* erişteden başka bir şey yoktu."

Yüzünde alaycı bir ifadeyle tekrar bana bakıyor. "Çoğu gemi erişte taşır, başka bir şey değil. İyi saklanırlar ve kolayca yeniden nemlenirler ve yapmak için çok fazla özel kap gerektirmezler. Ama dediğim gibi, mürettebat çeşitliliği sever. Küçük bir şey onlara büyük keyif veriyor, bu yüzden farklı limanlarda menüyü değiştiriyoruz." Straik bana bakıyor. "Beğendin mi?"

"Noodle olmayan her şeyi severim ama evet, bu güzel." Ona gülümsüyorum ve o yine kızarıyor. Aman Tanrım, bu bir randevu.

Bu çok sevimli. Sırıttıyorum ve yemeğimden bir ısırık daha alırken bile sırtımdan duramıyorum. Bir öpücük ve birkaç kucaklaşma ve şimdi de randevuda mıyız? Ne kadar şirin değil mi? Görünüşe göre ben gülümsedikçe Straik daha da telaşlanıyor. Bakire olup olmadığını merak ediyorum. Annesi onu o kadar sıkı mı tutuyordu da hiç kadınlarla flört edemedi? Ya da bu onların kültüründe nasıl işliyor? Bilmek için sabırsızlanıyorum ama muhtemelen bunu sormak uygunsuz olur. "Yani..."

"Evet?"

"Yeni istasyona varana kadar üstsüz mü dolaşacaksın?"

Göğsüne dokunuyor, yüzü boynuzlarının dibi kadar koyu maviye dönüyor. "Gemide bir güve istilası var gibi görünüyor. Kıyafetlerim onların saldırısından kurtulamadı."

Aman Tanrım. İtiraf edeyim mi? Dudağımı ısırtıyorum, sertçe. Bunu başka bir ana saklamaya karar veriyorum, çünkü zaten garip hissettiği ortadayken ona bununla vurmak düpedüz zalimce görünüyor. "Bilgisayar benimkini yazdırmayı bitirdiğinde belki kendine yeni kıyafetler alabilirsin?"

Straik doğruldu, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Elbiseni unutmuşum. Gidip getireyim mi?" Ayağa fırlar. "Ben-"

"Sorun yok," diyorum çabucak ve eline dokunmak için uzanıyorum. "Kal. Öğle yemeğimizi bitirelim."

"Tabii ki." Tekrar karşıma geçip göğsünü kaşıyor ve ben de kendimi tutamayıp bakıyorum. Gerçekten de güzel bir vücudu var. Evet, mavi ve yer yer garip kaplamaları var ama kasları kalın ve sıkı ve teninde dans eden dövmelere bayılıyorum. Gerçekten, o gömleksizken ona bakmak bir angarya değil.

Straik sanki konuşmayı tek başıma yürütebilecekmişim gibi beklentiyle beni izliyor. Bu gerçekten berbat bir randevu ama içimden üzülmek gelmiyor. Sadece deniyor olması ve bu konuda nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikri olmaması çok çekici. "Peki eğlenmek için ne yaparsın, Straik?"

Sanki onunla konuştuğumdan emin değilmiş gibi tekrar göğsüne dokunuyor ve sonra gözlerini kırıştırıyor. "Ben... egzersiz mi yapıyorum?" Kulağa o kadar da eğlenceli gelmiyor. "Peki ya gevşemeye ihtiyacın olduğunda?"

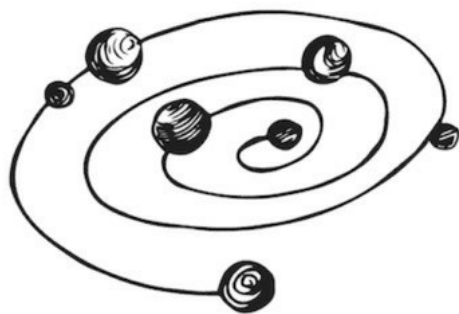
Büyük elini bir kez daha göğsünde gezdiriyor. "Ben... egzersiz mi yapıyorum?"

Gülmemek için kendimi zor tutarak yemek çubuklarımı yere bıraktım. "Ciddi misin?" Bu onun neden bu kadar taşaklı olduğunu açıklıyor, ama bu ne kadar üzücü? "Müzik sever misin? Şarkı söylemeyi? Dans etmeyi? Kart oyunları? Ne?"

Straik bir an için bunu düşünür. "Bunları yaparken eğlenmiyorum. Eğlenmek için ne yaptığımı sordun." Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Herhangi bir şeyle eğleniyor musun?"

Gerçekten çok uzun süre durakladığında, onun için üzülüyorum. Nasıl eğleneceğini hiç bilmiyor mu? Ne bileyim, sefilce korsanlık yapmaktan, spor yapmaktan ve korkunç annesine öfkelenmekten başka bir şey yapmıyor mu? Yaşamak için berbat bir yol.

"Seninle eğleniyorum," diyor yavaşça. "Bana meydan okuduğunda." Peki o zaman.

L Sanırım her şey yolunda gidiyor. Ruth tüm yemeklerini yiyor ve ona farklı şeyler yedirmek beni memnun ediyor çünkü erişteden nefret ettiğini biliyorum. Tüm zaman boyunca bana güldü, konuştu ve gülümsedi ve bu... iyi hissettirdi. Sanki gerçekten yanımda olmak istiyormuş gibi hissettim.

hiç alışamadım. Annem beni hiç istemedi, amcam da öyle. Ekibim burada olmak için para alıyor. Diğer insanların çoğu mesafelerini korumaya meyillidir.

Ama bazen düşünüyorum da... belki de... Ruth benden nefret etmiyordur. Bu düşünce içimi aptalca bir sıcaklıkla dolduruyor ve aptal gibi sırtıtmama neden oluyor.

Öğle yemeğinden sonra, onun baskılı elbisesini bottan alıyoruz ve benimki parçalandığı için benim için başka bir tunik basmaya ayarlıyorum. Elbiseyi denemek için tuvalete giriyor ve çıktığında o lanet şeyin içinde yüzüyor. Elbisenin Ruth'tan farklı bir uzaylı tipine uygun olduğu açık; omuz dikişleri üst kollarının yarısına kadar sarkıyor, kolları ellerini tamamen sarıyor ve etekleri yerde sürükleniyor. Ailesinin dolabında giydirme oynayan bir çocuk gibi görünüyor ve kalın malzeme bile - elbiseler için değil, üniforma tunikleri için mükemmel - cildine tam oturmuyor gibi görünüyor. Düşünerek çenemi ovuyorum. "Prefalon'dan biraz kıyafet alacağız. Eminim senin bedenine göre kesilmiş bir şeyler bulabiliriz."

Ruth bir kolunu bana doğru çırpı. "Senin kıyafetlerini giysem daha iyiydi."

Ben de benimkini giymesini tercih ederdim. "Korkarım benimkiler parçalanıyor, yoksa sana seve seve tuniklerimi verirdim."

"Önemli olan düşünce sanırım," diye mırıldanıyor, bir kolunu kıvrarak. Bunu yaparken yakası açılıyor ve önünden aşağı kayarak dikkatimi perçinleyen uzun bir teni ortaya çıkarıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, ofisimde çalışmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacınız olursa telsizi kullanın."

Her ne kadar onun yanında kalmak istesem de, fazla derine indiğimi biliyorum. İkimizi de rahatsız edecek şeyler söylemeye başlamadan önce aramıza biraz mesafe koymam gerekiyor.

Zamanımı ofisimde mali durumumu, gemi envanterini ve iletişim listemi gözden geçirerek geçiriyorum. Amcam hariç, annemle en ufak bir bağı olabilecek herkes gitmiş. Hâlâ bana bir şekilde yardım edebileceği umudunu taşıyorum. Olmazsa, ne yapacağımdan emin değilim. Yüzden fazla insanı köle pazarında yeniden satmak söz konusu değil. Onlardan kurtulmak da masada değil. Annemin düşündüğünün aksine, insanlar ve klonlar da insan.

Karanlık Göz genel olarak iyi tedarik edilmiş durumda. Yakıt hücrelerimiz yetersiz ama yiyecek stoklarımız bol ve silah fişeklerimiz tam dolu. Prefalon'da durduğumuzda, sessiz bir nebulada saklanabilir ve annemin suikastçılarının ne getireceğini görebiliriz... ya da onlarla istasyonda yüzleşebiliriz. Hangisinin daha güvenli olduğuna henüz karar vermedim. Adamlarımın bir savaşta kendilerini idare edebileceklerinden şüphem yok ama Ruth için endişeleniyorum. İçimden bir ses olduğu yerde kalmayacağını söylüyor.

Sanırım onu silahlandırmam ve güvenli bir şekilde saklamam gerekecek. Gizli bölmeden memnun değildi ama onun için en güvenlisi bu olabilir. İstasyonda, açıkta ve savunmasız. Düşündükçe, Ruth'un *Göz*'de saklı kalmasının en iyi yol olduğunu daha çok hissediyorum.

Eylem.

Yine de ona söyleme fikrinden hoşlanmıyorum.

Akşamı finans kayıtlarını inceleyerek, hesaplarımın işaretlenmediğinden veya annemle herhangi bir şekilde bağlantılı olmadığından emin olarak geçiriyorum. Kredi hesaplarımın çoğu takma isimler altında ama annemin casuslarının her yerde olduğunu da biliyorum. Hesaplar arasında gezinerek uzaktan sorgulama olup olmadığına bakıyorum ve birkaç tane bulduğumda şaşırmıyorum.

Bu hesapları derhal boşaltıyorum ve fonları isimsiz olarak yetimler için bir Homeworld hayır kurumuna bağışlıyorum. Annemin korsanlığımı onaylamaması ama kredilerime el atması ironik. En azından fonları bağışlarsam, onlara dokunamaz. Bu onu öfkeliendirir, bu da her şeyi daha tatlı yapar.

Kuyruğumuzu kaybettiğimizde, fonlarımızı yenilemeye geri dönmek zorunda kalacağız. Soyulmak için yalvaran birkaç şişman görünümlü yük gemisinin yanından geçtik ve kaç fırsatın elimizden kayıp gittiğini düşündükçe kaşınmaya başlıyorum. Her seferinde bir şey.

Bilgisayar cıvıldaığında son hesabı henüz kapatmıştım. "Prefalon İstasyonu Yakınızayına hoş geldiniz," diye sesleniyor yapay zeka hevesle. "Bu saatte yanaşacak mısınız?"

Koltuğumdan kalkıyorum. "Henüz kenetlenme prosedürü yok. Saluruus Bist ile temasa geçin," diyorum. "Ona eski bir arkadaşının kantini keşfetmek istediğini söyle." Bu kadarla bırakıyorum, çünkü Bist bunun ne anlama geldiğini bilecektir. Ne de olsa Lord Straik sa'Rin'in limana yanaştığını duyuramam. Annemin fedailerinin hepsi anında bunun üzerine atlayacaktır. Köprüye ping atıyorum. "Aithar?"

"Evet, lordum?"

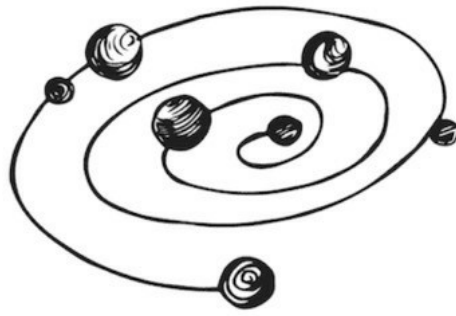
"Bist'e bir mesaj gönderdim. Yaklaşmadan önce, gemi kimliğimizi değiştirin. *Baskın Tüy* etiketlerimize geri dönün. Onları bir süredir kullanmıyorduk."

"*Baskın Tüy*. Tamamdır. Her şeyi karıştıracam. Limana yanaşıyor muyuz?"

"Bist'ten haber alana kadar olmaz."

"Pekâlâ lordum. Emirlerinizi bekleyeceğim." Telsizi kapatıyor ve ben de ofisimden çıkıp odama doğru ilerliyorum. Umarım bir arada duran bir tünüm vardır, yoksa Bist neler olduğunu merak edecek. Eğer avlandığımı öğrenirse, evrendeki hiçbir kredi miktarı onu limana yanaşmama izin vermeye ikna edemez.

En iyisi ona hiç söylememek.

W

Straik aceleyle kamarasına döndüğünde yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve iri vücudu yeterince güneş almayan bir bitki gibi hafifçe solmuş görünüyor. Dün gece yatağa gelmedi ve içimden bir ses öğle yemeği randevumuzun onu sarstığını söylüyor.

Ürkek olduğunu ve benden kaçtığını.

Nedense bu beni üzüyor. Onunla takılmayı seviyorum ve umarım bunun tek taraflı olduğuna karar vermemiştir. Yarı flörtöz öğle yemeği randevumuzdan sonra geri çekilmeye karar vermemiştir. Sanırım onu suçlayamam. En iyi günlerimde bile geçinmesi zor biriyimdir. Ama bu tür şeylerden hoşlandığını sanıyordum. Kendimden şüphe etmekten nefret ediyorum. Bu çok aptalca. Onun benim düşmanım olması gerekiyordu, dostum değil, bu yüzden benden kaçmasının bir önemi olmamalıydı. Kucağımdaki tuniği ve elimdeki iğneyi saklıyorum ve ona meydan okuyan bir bakış atıyorum. "Bir papatya kadar taze görünüyorsun."

Fırtına gibi içeri giriyor, tüm işi bu ve hiç normal yürüyüp yürümediğini merak ediyorum. Hayatı boyunca gürelemeden bir yere gitmeyi hiç düşündü mü? Muhtemelen düşünmemiştir. "İstasyona vardık."

Oh. Çıplak göğsüne bakıyorum ve sonra dikişlerimi tekrar kucağıma çekiyorum. Kıyafetleri konusunda kendimi çok kötü hissettim. Elbette, mükemmel bir kaltak hareketiydi, ama kendine yeni kıyafetler yapmak yerine bana bir elbise yapmaya karar verdiğinde kendimi suçlu hissettim. Son birkaç gündür ortalıkta darmadağın bir halde dolaşıyor ve ben göğsüne hayranlıkla bakmaktan hoşlansam da onun bu durumdan pek hoşlandığını sanmıyorum. Dün gece yatağa gelmedi ve ben de endişelenerek yalnız uyuyamadım, bu yüzden botlardan birinden iğne ve iplik istedim ve tuniklerinden birini tamir etmeye başladım. Dikişleri takip etmek yeterince kolay ve *Yıldız*'dayken çok fazla dikiş diktim ve kıyafetleri yeniden boyutlandırıdım, bu yüzden iyi olduğum bir şey. "Şimdi ne olacak?"

Bana bakıyor ve sonra iletişim istasyonunun yanında adım atmaya başlıyor. "Bağlantım bizimle temasa geçene kadar bekleyeceğiz. Umarım uzun sürmez. Özel limanına yaşayabileceğimizi onayladığında, yakıt ikmal ve ikmal yapacağız. Vereceği bilgiye bağlı olarak ya annemin suikastçılarına tuzak kuracağız ya da yolumuza devam edeceğiz. Henüz karar vermedim ve Bist'in bir şey duyup duymadığını merak ediyorum."

Bist. Bu ismi boktan beynime kazıyorum ve ipliğimin ucunu sabitleyerek kolunu bitiriyorum. "Anladım. Yani henüz karaya çıkmıyoruz."

"Bazılarımız hiç karaya çıkmayacak."

Dikişlerimi bırakıp ona bakıyorum. "Ne? Beni burada bırakamazsın." "Gizli oda güvenli."

"Hayır!" Ayağa fırlıyorum ve ona doğru hışımla ilerliyorum. "Straik, hayır. Yıllardır bu gemide ve *Yıldız*'da tıkalı kaldım. Dışarı çıkmak istiyorum."

Bana inanmayan bir bakış attı. "Ve bir istasyona gitmenin dışarı çıkmak olduğunu mu düşünüyorsun? Orada hava bu gemidekinden daha az temiz. Her yer tıka basa insan dolu. Koku-"

"Umurumda değil," diyorum ona, tam önünde durarak. Bakışları bana, birkaç hızlı, stratejik dikişle gelişigüzel bir şekilde formuma daha uygun hale getirdiğim elbiseme kayıyor. Harika değil

ama artık üzerimden bir çuval gibi sarkmıyor. "Sadece farklı bir şey görmek istiyorum. Nasıl bir evrende olduğumu görmek istiyorum. Bir değişiklik istiyorum. Lütfen." Onların mola verip istasyona gitmeleri ve benim geride kalıp gizli dolaba tıklılmam düşüncesi işkence gibi geliyor. Bu istasyonu görmek istiyorum. Burada hayatın nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Straik tekrar "Hayır," diyor ama sesi daha az sert çıkıyor.

"Hep yanında olacağım," diye söz veriyorum. "Hatta iki adım arkanda. Bana evcil hayvanınızımı gibi davranmanıza izin vereceğim." Kısa bir süre önce bu düşünceden nefret ediyordum, ama onlar rahatlayıp eğlenirken burada kalma düşüncesinden daha da nefret ediyorum. "Lütfen. Lütfen, lütfen."

Straik beni izliyor ve bakışları ağzıma yöneldiğinde zafer çığlıkları atmak istiyorum. Hâlâ beni öpmeyi düşünüyor. "Berbat bir evcil hayvan olurdun."

"Ben tam bir veledim," diye kabul ediyorum. "Ama bunu seviyorsun. Şımarık bir evcil hayvan olabilirim, değil mi? Kaçmadığımı sürece?"

Başını iki yana sallar. "Kesinlikle kaçma, Ruth. Güvende olmazsın. Ben ciddiylim. Bu istasyonlardaki varlıklar, bulaşmak isteyeceğin türden varlıklar değil."

"Kaçmak gibi bir niyetim yok, söz veriyorum. Beni arkadaşlarıma geri götürecekse olmaz. Lütfen, seninle gelip şımarık evcil hayvanınızımı gibi davranabilir miyim?" Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

İç çekiyor. "İyi. Ama-"

Heyecanla bir ılık attım ve kollarımı boynuna doladım. Ya da yapmaya çalışıyorum.

Çoğunlukla omuzlarında çırpınıyorum, çünkü çok büyük. Ama beni yakalıyor ve kendine doğru çekiyor, bakışları yine ağzıma gidiyor. Başka bir ipucuna ihtiyacım yok - onu aşağı çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu tekrar öpüyorum. Bu sefer, Straik de beni öptüğünde, daha iyi oluyor. Sanki nazik olması gerektiğini hatırlıyor, dilinin benimkini kandırması bıçaklamaktan daha iyi hissettiriyor ve dudakları sıcak ve ılıktan huzursuz. Ağzına karşı inliyorum, ne kadar iyi hissettirdiğinden büyüleniyorum. Bir uzaylıyı öpmek bu kadar eğlenceli olmamalı. Bu bir kabus olmalı, ama bir şekilde... değil.

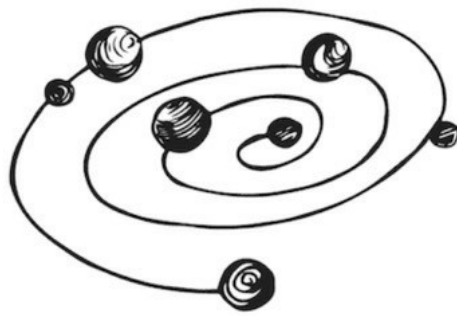
Hoşuma bile gidebilir. Hem de çok.

"Uslu durman gerekecek," diyor nefessiz öpücükler arasında, beni yatağına doğru çekiştirirken bile.

"Sadece tahmin etmeni sağlayacak kadar," diye kabul ediyorum ve eli beni ona doğru tutmak için kıcıma kaydığında, bacaklarımı beline doluyorum. "Meydan okumayı seviyorsun."

Straik inliyor ve sonra birbirine dolanmış bedenlerimizi yatağına doğru hareket ettiriyor. Kenara oturuyor, ben kucağına tünüyorum ve beni öpmeye devam ediyor, sıcak, ıslak ve acil. Dili benimkine sürtünüyor, bana dilinin çıkıntılarla kaplı olduğunu hatırlatıyor ve eğer daha fazlasını yapmak istersem çok eğlenceli olabileceğini söylüyor. Ve alt dudağımla ısırıldığında, bana bunun çok eğlenceli olabileceğini hatırlatıyor... ve sorumlu benim. Kalçalarımı ona karşı sallıyorum, suları test ediyorum ve sertleştğinde, ağzı şaşkınlığını iletiyor, ne kadar tecrübesi olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Straik?" Öpücükler arasında soruyorum. "Bakire misin?"

Iağına doğru panik bir ses çıkararak geri çekildi.

Bakire mi? Neden bilmek istiyor? "Bunun bir önemi var mı?" Sesimde suçlayıcı bir ton var. "Bu bir şeyi değiştirir mi?"

Parmakları başımın arkasını kaşıyor, yoğun bir dikkat dağıtıcı, sevgi için yarışan bir evcil hayvan gibi eline sürünmek istememe neden oluyor. "Panik yapma. Sadece merak ettim. İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin."

"Güzel," diyorum sertçe, onu kucağımdan indirip ayaklarıma doğru yürüyorum. Tekrar adım atıyorum, sikimin pantolonumun içinde zonklamasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Bunu sormak zorunda olması, deneyim eksikliğimin bariz olduğu anlamına geliyor. Fırsatım olmadığından değil. *Denemediğimden değil*. Kadınlar ve erkekler, sadece sosyal basamakları tırmanmak için ev ismi olan herkese kendilerini atacaklardır. Ama sanki karşılaştığım herkesin bir çıkarı ya da hesaplı bir amacı varmış gibi geliyor, o yüzden hiç güvenmedim.

Daha önce de odama gizlice giren kadınlar olmuştu. Birkaç gece birlikte yattıktan ve birkaç dokunuştan sonra bir şeyler hissedeceğimi umarak yoldaşlar da tuttum. Dokunmaya devam etmek, gerçekten çiftleşmek için bir çeşit arzu. Ama hiçbir yere varmıyor ve onları memnuniyetsiz bir şekilde gönderiyorum.

Bir müşteriyle sadece uyumak -uyumaktan *başka* bir şey yapmamak- çoğu fahişe tarafından hoş karşılanmaz. Yine de biriyle uyumayı seviyorum - yanımda kıvrılmış sıcak bir bedenle. Kendimi daha az yalnız hissettiriyor. Yani yatak arkadaşı mı? Evet.

Aşık mı? Hayır. Tek istediğinin birkaç kredi olduğunu bildiğin birinin sana dokunmasını istemek zor. Ben de denedim. Birçok kez denedim ve kadınlara dokundum, ama ne zaman bana dokunma sırası onlara gelse, onları durduruyorum. Sebeplerine güvenmiyorum.

Ruth'un da hesapçı bir amacı var elbette ama arkadaşlarıyla yeniden bir araya gelme arzusu, insanların yatağıma girmeye çalışma nedenlerinin çoğundan daha samimi geliyor. Belki de bu yüzden onu defalarca öptüm. Belki de bu yüzden onun bana dokunma fikri midemi bulandırmıyor.

"İstasyona girmek için beni baştan çıkarmana gerek yok," diyorum ona. "Arkadaşlarının yanına dönmek için de beni baştan çıkarman gerekmiyor. Senden hiçbir şey istemiyorum. Bunu unutma."

Yüzü buruşuyor ve ayağa kalkıp bana bir tunik fırlatıyor. "Siktir git. Seni baştan çıkarmıyorum! Duyarlı olmaya çalışıyordum, seni orospu çocuğu."

Tuniği yakalıyorum ve tuttuğumda elime sert bir şey batıyor. Hemen bırakıyorum ve avucumu açıp başparmağımın dibinden çıkan iğneye bakıyorum.

Ruth sanki çarpılmış gibi soluk soluğa kalır ve yataktan fırlar. "Aman Tanrım!" Bana doğru koşuyor ve elimden iğneyi alıyor, sanki bir şekilde sorumluymuş gibi yere bakıyor. "İğnenin orada olduğunu unutmuşum."

"İğne mi?" Aptalca yankıladım, iğne batması açısından çok onun tepkisiyle ilgileniyordum.

Elimi avucunun içine alıyor ve perişan bir halde ona bakıyor. "Giyecek bir şeyin olsun diye tuniklerinden birini dikiyordum. Kendimi kaybettim ve... seni bıçaklamak istememiştım. Straik, çok özür dilerim."

"Önemli bir şey değil."

"Bir şey yok. Kanaman var." Damlacık tenimde belirlediği anda elimi ağızına götürüyor ve

yalayarak uzaklaştırıyor.

Sikim metal gibi sertleşti.

Ruth duraksıyor ve bakışları benimkilere kayıyor. Sanki ne yaptığının yeni farkına varıyormuş gibi yanakları kızarıyor ve küçük pembe dili tenimi yalamak için tekrar dışarı fırlıyor. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Alışkanlık sanırım. Ne zaman kendimi bıçaklasam, yalayarak temizliyorum. Özür dilerim. Muhtemelen insanların iğrenç olduğunu düşünüyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "İğrenç olduğunu düşünmüyorum, Ruth."

"Seni incitmeye çalışmıyordum," diye tekrar fısıldıyor, ağzını elime bastırarak. "Lütfen beni de istasyona götür."

İşte böyle, büyü bozuldu. Sanki içimde uyandırdığı hisleri bir şekilde silkeleyebilirmişim gibi elimi onun avuçlarından çekip sallıyorum. "İstedliğini elde etmek için beni öpmen ya da baştan çıkarman gerekmediğini söyledim, Ruth," diye bağıryorum. Hayal kırıklığına uğradım. Ben onun farklı olduğunu sanıyordum, o ise istediğini elde etmek için nazik sözcükler ve okşamalar kullanıyor.

Dürüstlük buraya kadarmış. Öfkesini ve kızgınlığını aldatmasına tercih ederim. Bir şeyleri istememi sağlıyor... kasıtlı olarak. Ve şimdi bakire olduğumdan şüphelendiği için, onun hilelerine daha da açık hale geldim.

"Ama şimdi kızgınsın," diye karşı çıkıyor.

Bu iğne batması yüzünden mi? Beni ağzıyla manipüle etmesi gerektiğini düşündüğü için daha çok kızgınım. "Sadece düzgün giyindiğinden emin ol ve ben seni çağırana kadar odamda kal. Döndüğümde bir köle tasması takmayı bekle. Şok etkisini etkinleştirmeyeceğim ama yine de bir evcil hayvan gibi davranman gerekecek. Eğer bunu zorlaştırırsan, bu yolculuğun geri kalanını hapishanede geçirirsin."

Cevap vermesine fırsat vermeden arkamı döndüm ve hışımla odadan çıktım. Aptal, dedim kendime. Üç kere aptal.

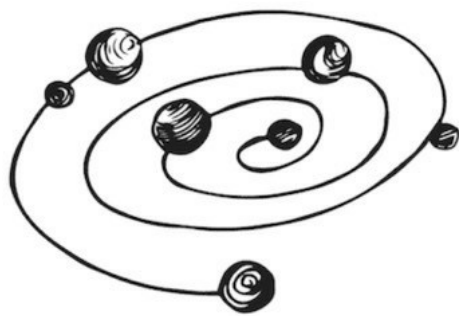
Kahrolası annem nasıl da gülerdi. Bana doğru gönderdiği unvanlı kadınları düşünüyorum, her biri beni annemin tarafına çekmeye ya da bir tür ittifaka ikna etmeye çalışıyordu. Herkese dokunmaktan nefret etmeme şaşmamalı. Hepsi benden *bir* şey istiyor ama aslında beni istemiyorlar.

Ruth'un öpücüklerini severdim. Şimdi, korkarım, lekelenmişler. Benden bir şey istediğini düşünmeden beni tekrar öpmesine dayanamayacağım. Kara kara düşünmek ve Saluruus Bist'in benimle tekrar iletişime geçmesini beklemek için ofisime geri dönüyorum. Masamda oturup parmaklarımı şıklatıyorum ve sonra volta atmaya devam ediyorum. Bir yanım Ruth'un peşinden gelmesini, beni öpmek istediğini, beni manipüle etmediğini açıklamasını diliyor. Ama gelmiyor ve bu da ruh halimi daha da kötüleştiriyor.

Bist tek satırlık mesajını gönderdiğinde, tamamen kötü bir ruh hali içindeydim.

Mesajda, "*Senin için elli bin hoş geldin, dostum*" yazıyor. Bu elli bin kredinin şifresi ve ben tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. Bist'in fiyatı onu her kullandığımızda daha da artıyor. Bundan sonra fonlarımızı yenilemek için kesinlikle birkaç ticaret gemisini alaşağı etmemiz gerekecek. Masamdan bir şok tasması ve kontrol eldiveni çıkarıyorum ve ardından tasmaya bir şok önleyici çip ekliyorum. Ruth'u bir şekilde kaybetsem bile -ya da kaçarsa- kimse tasmayı ona karşı kullanamaz. Işığı yanacak ve titreşecek ama acı vermeyecek. Bu tamamen göstermelik ve "cezalandırılması" gerektiğinde başkalarını kandırmak için.

Bakire ve aptal olabilirim ama ona zarar vermem. Ben annem değilim.

W

Bunu berbat ettim.

Tıpkı onun yaptığı gibi Straik'in odasında volta atıyorum ve bu lanet zihnimi sakinleştirmeye yardımcı olmuyor. O iğneyi kendine batırdığı an panikledim, kendimi aptal gibi hissettim ve

Onu yaladım çünkü acısını dindirmek istedim. Bana kızacağını ve onu manipüle ettiğimi düşüneceğini fark etmemiştim. Demek istediğim, geçmişte onu manipüle etmeye çalışmışım ama bunu tamamen istediğim için yapmışım. Çünkü onu yatıştırmak istiyordum. Çünkü ona dokunmayı ve ağzımı sürmeyi takıntı haline getirmiştım.

Ki bu gerçekten çok boktan. Uzaylılardan nefret etmeliyim. Hepsinden nefret etmeliyim. Ama bundan nefret etmiyorum. Azıcık bile.

Fikrini değiştireceğinden ve beni gemide bırakacaklarından endişe ediyorum. İğneyi tunikten çıkarıp düzeltiyorum ve Straik döndüğünde giymesi için yatağın üzerine koyuyorum. Kendi kıyafetlerimi düzeltiyorum ama ayakkabım, çantam ya da başka bir şeyim yok. Sadece bu elbise var. Külot yok, sütyen yok, hiçbir şey yok. Straik'in kamarasında saklanmak sorun değil, ama şimdi istasyona çıkıyoruz... biraz daha fazlasına sahip olmam gerekmez mi?

İstasyona evcil hayvan getirmenin adabı nedir? Keşke bilseydim.

Tam hayal kırıklığı içinde odadan çıkıp Straik'i aramak üzereyken içeri giriyor. Karşılıklı bakışıyoruz ve sonra yatağın üzerinde bıraktığım tuniğe doğru ilerliyor. Onu alıp başının üzerine geçiriyor. "İstasyona gitmeye hazır mısınız?"

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum, o şeyi tekrar bir araya getirmek için kaç saat harcadığımı düşünüyorum, bir teşekkür bile almadan. Tabii ki onu parçalara ayıran bendim... ve ona bir iğne batırıp sonra elini yalamış da olabilirim, ama yine de.

Tuniği üzerine çekip kemerini bağlıyor ve yamalı olduğu düşünülürse oldukça güzel görüldüğünü görmekten memnun oluyorum. Yanına gidip omzundan bir parça iplik koparıyorum ve parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. "İyi görünüyorsun."

Boynuzlarının dibi kızarıyor ve bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

Çıplak ayağımı ona doğru salladım. "Ayakkabıya ihtiyacım var mı?"

Tereddüt ediyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Uyan bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum ve bir şeyler yazdıracak zamanımız da yok. Belki de kalmalısın-"

"Yalınayak gideceğim," diyorum hemen. "Bu sadece bir istasyon, değil mi? Ayaklarıma bir şey olmaz. Ve bu, insan evcil hayvan olayını satmaya yardımcı olur, değil mi?" İkna olmuş görünmeyince ellerimi kavuşturuyorum. "Lütfen. Beni geride bırakmayacağını söylemiştin. Evcil hayvan olayını kesinlikle satabilirim."

Straik sonunda başını salladı ve bana bir tasma uzattı. "Bunu devre dışı bıraktım. Her ihtimale karşı. Yine de yanar ve titreşirse, sizi etkiliyormuş gibi davranmak iyi bir fikirdir."

Başımı sallıyorum, ama kendim takmak yerine saçlarımı kaldırıp dönüyorum ve ona boynumu gösteriyorum. Eli beni sıyrıyor ve parmaklarını kaplayan garip bir eldiven hissediyorum. Tenime değdiği anda ürperiyorum. Bu neden beni tahrik ediyor? Tüm bu durumdan iğrenmem gerekirdi ama nedense iğrenmiyorum. Belki de nazik davrandığı içindir? Dokunuşundan etkilendiğim için mi?

Ama sonra tasma boğazımı sıkıyor ve neden orada olduğunu hatırlıyorum. Boğazımı tırmalama dürtüsüne direnerek sertçe yutkunuyorum. Bununla ilgili belli belirsiz bir anım var. Çok belirsiz. Ve bundan nefret ediyorum.

Straik'in büyük eli sırtımdan aşağı kayıyor, rahatlatıcı bir jest. "Sen iyi misin?"

Başımı sallıyorum ama kendimi iyi hissettiğimden emin değilim. "Bir tur at, lanet şeyin çalıştığından emin ol."

"Pekâlâ." Elini önüme uzatıyor ve elini esnettiğinde yakası titriyor. Çevresel görüşümde küçük bir ışığın yanıp söndüğünü görebiliyorum. "Tatmin oldun mu?"

"Bunu tanımlamak için kullanabileceğim bir kelime olduğundan emin değilim," diyerek boğazımın etrafındaki şeye dokunuyorum. Eski anılar titreşiyor, hiçbiri iyi değil. "Güvenli bir kelime bulabilir miyiz?"

Straik omzumdan tutup beni kendisine doğru çeviriyor. Benimkini incelerken yüzünde sert bir ifade var. "Güvenli kelime?"

"Bilirsin, çok fazla olursa diye? Çıldırdığımı anlamayı sağlayacak bir kelime? 'Yardım et' ya da 'şunu üstümden al' gibi sohbet sırasında ortaya çıkmayacak bir şey."

"Fikrimi değiştirdim," diyor karanlık bir sesle. "Sen kalıyorsun."

"Hayır!" Elini tuttum, eldiveni sıktım. "Lütfen. Bunu yapabilirim. Dışarı çıkmak istiyorum. Son üç yıldır senin geminden ve *Yıldız*'dan başka bir yere gitmedim. Dışarının nasıl bir yer olduğunu görmem gerek."

Bana bakıyor, gözleri kısılmış.

"Kendimi toparlayabilirim. Söz veriyorum."

Straik başını sallıyor. "Senin kelimen 'iğne'. Eğer bundan ya da dikişten bahsedersen, mücadele ettiğini anlayacağım ve hemen geri döneceğiz. Anladın mı?"

"Evet. Teşekkür ederim." Elini bir kez daha sıkıyorum ve sonra bırakıyorum.

Straik bir elini koyu renk giysisinin üzerinde gezdirdikten sonra doğruldu ve yüz hatlarında buyurgan bir ifade belirdi. "Her zaman bir adım arkamda yürüyeceksin. Eğer oturursam, ya arkamda duracaksın ya da ayaklarımın dibine oturacaksın, ama sadece izin alarak." Eğiliyor, bakışları o tuhaf sahiplenici tavrıyla üzerimde geziniyor. "İtaatkâr olmadığını ben de biliyorum, sen de biliyorsun ama rol yapman gerekecek."

Küçük bir kahkaha atıyorum. Hepsi rol icabı. "Yaramaz bir köle olabilir miyim?"

Ağzının bir tarafı seğiriyor ve maske gibi takındığı o buz gibi tavrı kırıyor. "Senden daha azını beklemezdim. Hadi o zaman." Dönüp odasından çıkıyor, ben de arkasından tırıs gidiyorum, elim garip bir his uyandıran yakasında.

Başka bir yan koridordan aşağı iniyoruz ve büyük bir portal açılmış, eve dönerken uçağa binmek için kullandığınıza benzemeyen kapalı bir rampaya çıkıyor. Bu rampa aşağıya doğru iniyor ve biz yaklaşırken tüm a'ani mürettebatının yakınlarda beklediğini fark ediyorum. Hepsinin üzerinde tüye benzeyen bir yama olan tuhaf renkli üniformalar var ve hepsinin belinde blasterlerle dolu silah kemerleri var.

Straik duraksıyor. "Hepinizin gemisi ve sahiplik kimliği var mı?"

Adamlar başlarını sallıyor ve hatta biri parlak görünümlü bir kart çıkarıp bir profil ve okuyamadığım bir sürü karalama yazısı gösterecek şekilde etkinleştiriyor. İnsanlarının çoğu köleleştirilmişken, a'ani'lerin özgür klonlar olduğunu unutmuşum. Tıpkı benim gibi, onlar da birilerinin malı gibi davranmak zorundalar ama erkek oldukları için muhtemelen daha güvendeler.

Straik yanıtıtan memnun görünüyor. "Yanlış bir şey olursa bana haber verin ve sokağa çıkma yasağına kadar gemiye dönün. Bana ihtiyacınız olursa arkadaşım Bist'le akşam yemeği yiyeceğimi sanıyorum." Bana doğru döndü. "Takip edin."

Rampadan aşağı iniyoruz ve ben a'aniye mahcup bir bakış atıyorum. Dopekh ben geçerken başparmağıyla beni onaylıyor, bu da demek oluyor ki iyi görünmeliyim, diye düşünüyorum.

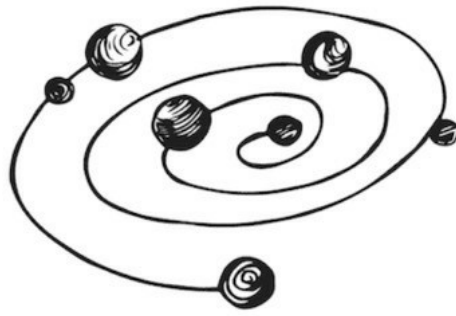
Bir rampanın dibinde bir figür belirir. Sonra bir başkası. Tüylü, kediye benzeyen yüzleri olan ve

hepsi aynı kıyafeti giyen birkaç adam daha pahalı, gösterişli kumaşlarla kaplanmış kare bir masanın etrafını sarıyor. Bir an sonra, adamlardan biri masanın üzerine bir şey bırakır ve hepsi onun önünde eğilir.

O bir insan değil. Bir metre boyunda bir hap böceğine benziyor. Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki iğrenme hissiyle savaşmaya çalışıyorum, çünkü o şey sayısız kol ve bacağıının üzerinde geri dönüp onları sallıyor

havada.

"Bist," diyor Straik net bir sesle, böceklerle konuşurken. "Seni tekrar görmek güzel *dostum*."

Bist her zamanki gibi görünüyor. İğrenç.
Selamlamak için bana bir düzine el sallıyor ve kara gözlerindeki ışıltıdan beni gördüğüne memnun olduğunu anlıyorum. Aldığı ücrete bakılırsa memnun olmalı. Kibar bir şekilde

yüzümde bir gülümseme yarattı. Genel olarak Threshianların hayranı değilim ama Bist benim ihtiyaçlarımı karşılayacak kadar çarpık. "Uzun zaman oldu. Her zamanki gibi görünüyorsun."

"Sen de hatırladığım kadarıyla iğrenç görünüyorsun," diye mırıldanıyor Bist, yuvarlak, parmaklıklarla kaplı ağzından ıslak sesler çıkıyor.

"Sana da aynısından." Bist'e parasının bende olduğunu bildirmek için belimdeki izi sürülemez kredi çantasını parmaklıyorum. Korumalarına bakıyorum. Bire karşı Praksiyalılar, ki bu pek hayra alamet değil. "Misafirperverliğinizin her zamanki gibi iyi olduğunu görüyorum. Güvenliği arttırıyor musunuz?"

Bist'in segmentlerinde omuz silkme olabilecek bir dalgalanma var. "Prefalon tehlikeli bir yer. Suçlular gizlice girmeye çalışıyor. Hazırlıklı olmak akıllıca olacaktır." Bu cüretkâr ifade hakkında yorum yapamadan geri çekiliyor, elleri havaya kalkıyor ve sulu bir sıkıntı sesi çıkarıyor. "Arkadaki o şey de ne?"

Omzumun üzerinden bakıyorum ama oradaki tek şey Ruth. "O benim insanım."

"O pis yaratıklardan birini rıhtımına mı getirdin?" Bist yine iğrenç bir ses çıkarıyor, sanki geriye doğru kusuyormuş gibi. "İğrenç!"

"O 'iğrenç' şey benim," diyorum kayıtsızca. "Ona hakaret etme yoksa duygularımı incitirsin." Bacakları yine çırpınıyor. "Bir eş mi aldın? Annen hiç memnun olmayacak."

Sorusunu ne onaylıyorum ne de reddediyorum. "O zaman bir tane almak için daha fazla neden var, öyle değil mi?"

Bist kahkaha olabilecek bir ses çıkarır. "Aynen öyle, aynen öyle. Eğer hazırsanız, iyi mi iyi arkadaşımı akşam yemeğine davet etmek istiyorum. Cantina'da en sevdiğim masayı ayırttım, orada arayı kapatabiliriz."

En kötü hamle bu değil. Kantina ikimiz için de tarafsız bir bölge, çünkü Bist'in evi muhtemelen dinleniyordur ve halk içinde olursak ona saldıramam, tersi de geçerli. "Akşam yemeği kulağa hoş geliyor. İnsan da benimle geliyor elbette. Mürettebatım boş zamanlarını hak etti ve benim için oturup ona göz kulak olmalarına gerek yok."

"Elbette, elbette." Bist bir düzine kolunu tekrar havada sallıyor. "Küçük arkadaşınızı ağırlayacağız."

Ruth sessiz, ki bu iyi bir şey, ama ne düşündüğünü merak ediyorum. Korkup korkmadığını. Yine de onu bir evcil hayvan gibi görmezden geliyorum ve mürettebatıma bakıp başımı sallıyorum. Bu, istasyona yayılabileceklerine dair bir işaret. Bu bir parça kıyı izni, bir parça casusluk görevi. Eğer suikastçılar ya da annem hakkında bir şey duyarlarsa hemen kaçırız. Bist'in yanında güvende olmalıyım, çünkü o her zaman etrafını korumalarla çevirir, ama insan asla çok dikkatli olamaz. Kazex geride kalıyor, bu özel toplantı için benim refakatçim ve korumam.

Bist'in kızıağı harekete geçtiğinde ve korumaları bizi özel iskelesinden çıkarıp Prefalon'un kıvrımlı, karanlık koridorlarına götürdüğünde, arkamda Ruth'un varlığını hissedebiliyorum.

Gergindi. Seğiriyor. Kıyafetleri ve elleri arada bir bana sürtünerek arkamda ne kadar yakın yürüdüğünü gösteriyor. Tüm bunları Ruth'un gözünden hayal etmeye çalışıyorum. Tüm Sa'Rin gemileri gibi temiz ve sade olan *Buoyant Star*'ı gördü. Benim gemim *Karartılmış Gz' gördü*, temiz ve bakımlı, çünkü ben güzel bir gemiye sahip olmakla gurur duyuyorum.

Prefalon İstasyonu...güzel değil. Ya da düzenli. Ya da bakımlı. İstasyonun ana merkezine giden özel tünellerde yürürken, zeminlerde yoğunlaşma birikintileri var ve tavandaki borulardan damlıyor. Aydınlatma bazı yerlerde titriyor ve havalandırma delikleri sanki filtreler uzun süredir değiştirilmemiş gibi kokuyor. Koridorlar da gemide olduğu kadar açık ya da ferah değil, çünkü bir istasyonda yüksek tavanlar sadece işlenecek daha fazla hava anlamına geliyor. Her şey dar ve sıkı ve Bist'in muhafızları sıkışık koridorlar nedeniyle kızağının etrafında tek sıra halinde hareket ettiğinde, Ruth'un elinin sırtımın ortasından geçtiğini hissediyorum.

Adımlarımı yavaşlatıp omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yüzündeki ifade her zamanki gibi sert ve meydan okurcasına ve bu beni gururlandırıyor. Kendisine karşı kullanırlar diye endişesini asla kimseye göstermezdi. "Yakınımda kal," diyorum ona. "Koridorlar birazdan açılacak."

"Evet, lordum. Elbette." Ses tonu o *kadar* inanılmaz derecede tatlı ki, bunun gerçek olduğunu anlıyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"İyi eğitilmiş hayvan," diye karşılık veriyor Bist.

"Oh, aşırı derecede. Elimden falan yiyor," diyorum, alaycılığımı fark etmemesini umarak. "Çok sevecen bir yaratık."

Ben yürürken, eli kuyruğumu tutuyor. Şaşkınlıkla sırıyorum, vücudum bir sarsıntıyla tepki veriyor ve ona ters ters bakmak için geri dönüyorum. "Kuyruk değil," diyorum kaşlarımı çatarak.

Kötü hissettirdiğinden değil. Sadece biraz... fazla iyi hissettirdi.

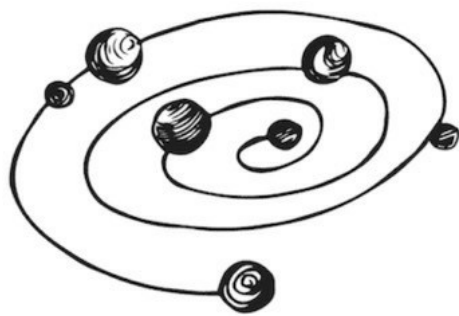
Bana kirpiklerini kırptırıyor, tamamen masum ama en azından vücudundaki gerginlik gitmiş. En azından bu da bir şeydir. Sadece çok özel bir *parçama* transfer oldu.

Birkaç yan tünelden daha geçiyoruz ve sonra istasyon merkeze açılıyor. Yukarı bakarsanız, istasyonun yirmi katını görebilirsiniz, çoğu gecekondu ve ucuz konutlar, hepsi de sürekli hareket eden bir asansör devresiyle birbirine bağlı. Burada tropik bitkiler saksılardan sarkıyor ve hava ıslak hissediliyor. Duvarlar boyunca sıralanan stantlar ve tüccar çadırları, alışveriş yapan kalabalıklar geçerken mallarla dolup taşıyor. Burada, istasyonun devasa motorlarının ayaklarınızın altında uğuldadığını hissedebilirsiniz; sabit, rahatlatıcı bir uğultu. Hafif bir esinti de buradan akar ve yüksekte, ortalığın fazla durgunlaşmasını önleyen bir hava sirkülasyon ünitesi bulunur. Her türden insan alışveriş yapmak ya da satış yapmak için buraya doluyor. Erişte kapları satan bir yiyecek satıcısının hafif kokusu ve uzaklarda bir yerde müzik tınları var.

Ruth'un eli sanki güvence arıyormuş gibi tekrar sırtıma dönüyor ve birden fazla kişinin durup ona baktığını görüyorum. Bu beklenen bir şey -son zamanlarda lanet olası şeylerle birlikte yüzüyor gibi görünsem de insanlar nadir ve değerlidir.

Bist'in maiyeti ikinci kata çıkıyor, ben de Kazex ve Ruth'la birlikte ayrı bir asansöre biniyorum. Kapılar açılır açılmaz müziğin sesi yükseliyor, neşeli sesler aşağıdaki konuşmaları bastırıyor. Adımlarımı hızlı ve kararlı atarak kantine doğru ilerliyorum. Daha önce de iğrenç kantinler görmüştüm ama bu diğerlerinden daha iyi görünüyor. Pencereerde dans eden köleler yok, mekânın kendisi temiz görünüyor ve girişte bir szzt muhafızı bile var.

Kantinlere göre burası oldukça şık bir yer.

RUTH

D Tanrım, burası tam bir çöplük. Uzay restoranı olması gereken bir yere doğru ilerlerken Straik'e yaklaşıyorum. İstasyon beni şok etti. Farklı olmasını bekliyordum ama kalabalığı, kokuları tahmin edememiştim,

bunaltıcı nem. Akla gelebilecek her şekil ve boyutta çok sayıda tuhaf görünümlü uzaylı var ve sanki hepsi bana bakıyormuş gibi hissediyorum. Bu hiç hoşuma gitmiyor ve birden kaçmadığıma seviniyorum. Eğer burası kaçacağım türden bir yer olsaydı, bir kalp atışında mahvolurdum. Bir insan buraya uyum sağlayamaz. Straik'in bile buraya uyum sağladığından emin değilim. Bazı mavi postlar görüyorum ama çok değil. Tam bir türler karmaşası ve garip harflerle yanıp sönen bir tabelanın yanından geçerken hiçbir şey okuyamadığımı fark ediyorum.

Çifte sikiş.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Straik'e bağımlıyım. Bunu biliyordum ama buraya gelmek iyi oldu. Sadece evrendeki güvencesiz konumumu vurguluyor. Aslında *Buoyant Star'ı* ve onun tertemiz, boş koridorlarını özlememe neden oluyor. En azından kendimi oraya ait hissediyordum. Buraya ait olmadığımın eminim ve "kurtarıldığımızda" ne olacak? Dört gözle beklememiz gereken şey bu mu? Bu düşünce beni dehşete düşürüyor ve ona biraz daha yaklaşıyorum.

Milyarlarca kez soğuk su birikintisine girmiş gibi hissediyorum ve onlar bir restorana girerken peşlerinden gidiyorum. İlk başta bir restoran olduğunu düşünüyorum ama kısa süre sonra buranın daha çok bir striptiz bar olduğu anlaşılıyor. İçeri girdiğimizde havayı garip, ağlamaklı bir müzik dolduruyor ve insanlar yemek yerken masaların arasında dönen ve dans eden açık saçık kıyafetli kadınları görebiliyorum. Straik ve böcek adam arka taraftaki bir masaya yöneliyorlar ve dansçılardan biri hemen soyunup bize doğru geliyor. Straik sandalyesine oturup cüppesini düzelttiği anda dans etmeye başlıyor, neredeyse kolunun her yerine sürtünüyor ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsüyor.

Adam tiksinişmiş gibi geri çekiliyor ve cebinden birkaç kare fiş çıkarıp kadına fırlatıyor. "Git başımdan."

Öyle yapıyor, biraz somurtuyor. Yardım edemem ama onu gönderdiği için kendimi biraz muzaffer hissediyorum. Neredeyse yine bir buzlu su birikintisinin içinde durduğum gerçeğini telafi ediyor. Benden başka kimse dikkat etmese de tavandan su damlıyor gibi görünüyor. Straik ve böcek arkadaşının önündeki masaya bir damlacığın düşmesini izliyorum ve ortadaki bir paneli çalıştırdıklarında masadan sıcak ve buharlı yiyecekler yükseliyor.

Ayaklarımı kaydırıp Kazex'e bakıyorum. Birkaç adım ötede durmuş her şeyi izliyor, elindeki tabancayla. Böcek adamın adamlarının hepsi kedi ve insanın garip bir karışımı gibi görünüyor ve ben de onlara baktığımda beni izlediklerini fark ediyorum. Straik'in koltuğuna biraz daha yaklaşıyorum. Titriyorum, çünkü burası hiç de hoş olmayan bir şekilde soğuk, ama bu durum kimseyi rahatsız etmiyor gibi görünüyor ve ayak parmaklarım soğuk metal zeminde buz küpleri gibi hissediyor. Birisi elinde yeşil biraya benzeyen bir şeyle geçip onu başka bir masaya bırakıyor ve dans eden başka bir kız yanımdan geçip gidiyor, belli ki Straik'in dikkatini çekmeye çalışıyor. Kazex aç bir bakışla onu izliyor ama Straik sadece bana bakıp kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu? Kıpırdanıyorsun." Sanki onu rahatsız ediyordum gibi bana ters ters bakıyor.

Bu gösterinin bir parçası mı yoksa burada olmaktan dolayı genel olarak huysuz mu bilmiyorum. Kendisine sürtünmeye çalışan dansçı kızıdan kesinlikle hoşlanmadı. Boğazımdaki tasmaya dokunuyorum, kendime bir tabak erişteyi korkunç bir hızla yiyen Bist için bir gösteri yaptığımızı hatırlatıyorum. I

dudağımı çiğneyerek tereddüt ettim ve Straik'e doğru eğildim. "Baş belası olmaya çalışmıyorum. Sadece... soğuk. Zemin buz gibi."

Straik ayaklarıma bakıyor ve sonra sandalyesini hafifçe iterek büyük kalçalarından birini gösteriyor. "Gelip buraya oturabilirsin."

İki kere söylemene gerek yok. Bu sadece oyunun bir parçası olacak. Hevesle kucağına tırmanıyorum, büyük bir kalçasının üzerine tünüyorum ve bacaklarımı diğerinin üzerine kaydırıyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve rahatlamak için biraz kıpırdanıyorum. "Çok naziksiniz lordum."

"Biliyorum," diye homurdanıyor. Yemek çubuklarını eline alıp yemeğini dürtükledikten sonra oval şekilli pembe bir lokmayı bana uzatıyor. "Al bakalım. Tatlı seviyorsun."

Beni de mi besliyorsun? Tam bir lokum. Köle kızını kucağına alıp ona ikramlarda bulunurken, birilerinin onun büyük ve sert bir korsan olduğuna inanacağını nasıl düşünür? Bunun da mantar aromalı bir canavar olmasından çekinerek küçük bir ısırık alıyorum. Tadı çilek reçeli ve çikolata karışımı gibi ve ağızda eriyor. Mutlu bir ses çıkarıyorum ve dudaklarımı yalayarak hepsini yiyorum. "Bundan gemi için de biraz almalıyız."

"Öyle mi?" Eğlenerek beni izliyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

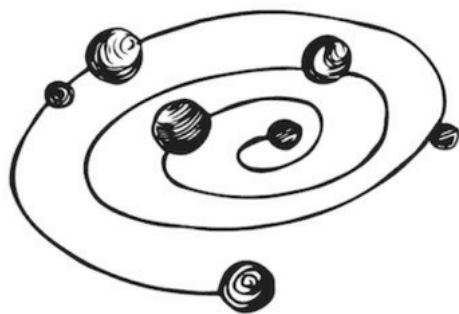
"Lütfen," diyor masanın karşısındaki böcek. "Bunu herkesin içinde yapmak zorunda mısın? Bazılarımız yemek yemeye çalışıyor." Straik onu görmezden geliyor ve tabağındaki pembe ikramlardan bir tane daha alıyor. Onu bana yediriyor, Bist'e bakarak. "Bana işinizden bahsedin. Son zamanlarda işler nasıl gidiyor? Thresh uzayındaki yeni anlaşma nasıl gidiyor?"

Konuşma işle ilgili, ama ben hiçbirini takip etmiyorum, bu yüzden Straik'in bana verdiği ikramları yiyorum ve onun yerine restoranı izliyorum. Buradaki müşterilerin çoğu oldukça korkutucu görünüyor ve hepsi silah taşıyor ama Straik rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ya her şeye rağmen gerçekten güvendeyiz ya da hepsi rol yapıyor. Her iki durumda da onun kollarında kendimi oldukça güvende hissediyorum ki bu çok hoş. Turuncu derili canavarların arasında acımasız bir kavga çıktığında bile Straik gözünü bile kırpmıyor. Sadece Bist'le sohbet etmeye devam ediyor ve benim için birkaç ikram daha seçiyor, hepsi de mide bulandırıcı derecede tatlı ve beni susatıyor. Cesaretle Straik'in yeşil bira bardağına uzanıp bir yudum alıyorum, sonra da acı tadına dayanamayıp tükürüyorum.

Ağız eğlenerek seğiriyor. "Bu senin gibi küçük bir şey için uygun bir içki değil. Sana daha iyi bir şey getirelim." Uzanıp masanın üzerindeki bir kumandaya dokunuyor ve bir dakika sonra bir bardak köpüklü ve soluk mavi bir şey dolduruluyor.

Tadına bakıyorum... ve bu su. Straik'e yüzümü dönüyorum ama o başını sallıyor. "Neye tahammül edebileceğini bilmiyoruz. Hasta olmanı istemeyiz." Onu azarlayamadan, uzanıp dudağımdaki bir damlayı siliyor ve sonra birayı hiç düşünmüyorum.

Yaramaz bir köle olmayı düşünüyorum, çünkü onun derisinin altına girmeyi seviyorum.

H Ruth'un kucağında olması Bist'in söylediği her şeye dikkatimi vermemi inanılmaz derecede zorlaştırıyor. Gemicilikten, yeni liman düzenlemelerinden ve vergi artışlarından bahsediyor ve bunların hepsi sıradan şeyler ve ben bunların hiçbirine dikkatimi veremiyorum çünkü kucağında sıcak, kıpır kıpır bir insan var.

tatlı yerken mutlu sesler çıkarıyor.

Genelde kantinlerden nefret ederim. Çoğu iş anlaşması (özellikle de benim yaptığım) buralarda gerçekleşir, ancak bu atmosferi sevmek zorunda olduğum anlamına gelmez. Gürültülüdürler, kalabalıktırlar ve en kötüsü de müşterileri eğlendirmek isteyen az giyimli dansçılarla doludurlar. Dansçılar en kötüsü, çünkü sizi tutuyorlar, size dokunuyorlar, ilgileniyormuş gibi yapıyorlar ve tüm bunlar olurken gözleri ölü gibi. Midemi bulandırıyor.

Ruth kollarımdayken, dansçılar uzak duruyor. Bunu önermemin nedeni bu - ve onun soğuk ayakları - ve onun burada olması hissettiğim rahatsızlığın çoğunu ortadan kaldırıyor. Bist'in bir tur daha içki sipariş etmesine ya da enflasyon hakkında sızlanmaya devam etmesine aldırmiyorum. Yemeğin olması gerekenden daha uzun sürmesine aldırmiyorum. Tüm bunların bir gösteri olduğunu, Bist'in artık limana yanaştığım için benden daha fazla kredi isteyeceğini ve buna uymazsam beni tehdit edeceğini biliyorum. Bu yüzden ikmal yapmak yerine bu yemekte oturuyorum. Adamlarım eğlensin diye zaman harcıyorum. Zaman harcıyorum ki onlar ne bulabileceklerini öğrensiner, biz de oradan yeniden toparlanalım. Ve ilk defa, bunu umursamıyorum. Ruth kollarımda, onu beslediğim çerezlerin tadına bakıyor ve onun varlığı beni... memnun ediyor. Isırıklar arasında bana gülümsüyor ve tatlılar en sevdiğim şeyler olmamasına rağmen bazılarını yemem için ısrar ediyor. Bunları özellikle onun için sipariş ettim ve Bist'in fiyatı çok yüksek olmadığı sürece, umarım yeniden stok yapmak için zamanımız olur, böylece *Karanlık Göz'ü* onun için daha fazla ikramla doldurabilirim.

Threshian cevher ticareti hakkında uzun bir tartışmaya giriyor ve Ruth bana doğru eğiliyor, nefesi kulağıma fısıldıyor. "Her zaman seni sıkıp boyun eğdirmeye mi çalışır yoksa bu gece şansımız yaver gitti mi?"

Bir sırtışıma ısırdım.

Bist yüz ifademi fark ediyor ve biraz kıvrılıp geri çekiliyor. "Bu senin için yeni bir şey."

"Mmm?" Ruth hala yakın duruyor ve bu dikkatimi dağıtıyor. Yemek arkadaşımın söylediklerine odaklanmakta zorlanıyorum.

Bir düzine bacak sallıyor. "Gülümseme. Bunu daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Yeni evcil hayvanınız sizi çok mutlu ediyor olmalı."

"Yeterli," diyorum gelişigüzel. "Rol yapmadığı zamanlarda."

Ruth kucağında hareketsiz duruyor. Sonra bana sürtünerek göğsüme sarılıyor. "İyi olmaya çalışıyorum, efendim."

Bir an için bu fazla tatlı tonu ya da sesindeki sahte sızlanmayı yutmadım, bu yüzden omzunu okşadım. "Gayet iyi gidiyorsun."

Ama kalçama doğru kıpırdanıyor ve vücudumda kıvılcımlar çıkarıyor. "Daha iyisini yapabileceğime eminim." Sesi alçak ve gizemli. "Çok daha iyisini."

Mürettebatın yeterince zamanı olup olmadığını ya da Bist'i daha fazla oyalamam gerekip gerekmediğini merak ederek omzunu tekrar okşuyorum. "Bir içki daha?" Ona soruyorum. "Ben

ısmarlıyorum. Ve şu son sevkiyatın hakkında bir şeyler duymak isterim. Varanyum kolonilerde gerçekten bu kadar popüler mi? I-" Ruth kucağında kıpırdandığı için irkilerek boğuluyorum.

Bir sonraki anda, ağız kulağımda.

"Daha iyi olabilirim," diye mırıldanıyor ve sonra dili kulağımın hizasında geziniyor, yalıyor ve alay ediyor. Dilini tenimde gezdirirken bir nefes çekiyorum ve sonra dişleri lobuma çarpıyor. Bunu açıkça beni elde etmek için yapıyor.

İşe yarıyor.

Düzgün düşünemiyorum. Sikim pantolonumun içinde zonkluyor ve Bist kollarımdaki "kölenin" kulağımı şevkle dillediğini fark etmiyor ya da umursamıyor. Ruth'u görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, çünkü o sadece rolünü oynuyor, ama keşme, bu konuda gerçekten çok iyi. Dili her yerde, alay ediyor ve kulak mememi emdiğinde, koltuğumda sarsılıyorum.

"Yeni yasalar yüzünden varanyumun fiyatı son on yılda iki katına çıktı ve sanırım artmaya devam edecek," diye devam ediyor Bist, konuşurken garip bir şekilde yuvarlak olan ağız deliğine yiyecek tıkıştırıyor. Konuşmayı çok seviyor ve tüm konuşmayı onun yürütmesine seviniyorum çünkü Ruth'tan ve onun beni yalama hevesinden başka bir şeye odaklanamıyorum. Tamamen utanmaz, dizlerinin üzerine kalkıyor ve kulağımla daha da fazla öpüşebilmek için kalçamın üzerine oturuyor ve ben seğirdiğimde, sadece eğlenerek kıkırdıyor.

Hareketsiz kalmak her şeyimi alıyor. Etkilenmemiş gibi davranmak.

Ruth onun yanındayken etkilendiğimi biliyor. Onun varlığının beni etkilediğini biliyor. Hissetmeye alışık olmadığım şeyleri hissettiriyor. Beni *arzulatıyor*. Kulak mememi tekrar ısırırken sırtını okşuyorum ve biliyorum ki buradan çıktığımda aletimin kalkık olduğu çok ama çok belli olacak.

"Gördüğünüz gibi, tüm bu yasa değişiklikleri devam ederken," diye devam ediyor Bist, "İşte bu yüzden fiyatımın artmasından korkuyorum."

"Sizin... fiyatınız?" Bunu bekliyor olmama rağmen idare ettim.

"İki katı," diyor Bist, sesi neşeli geliyor. "Ne de olsa senin gibi varlıklı bir erkeğin pahalı bir evcil hayvanı var, elbette bir arkadaşına biraz daha fazlasını ayırabilirsin."

Ruth'un varlığını bir zenginlik işareti olarak algılayacağını bilmeliydim. "Fiyat aynı kalsa ve ben de insanı versem nasıl olur?" Beni asla kabul etmeyeceğini bildiğim için şaka yapıyorum.

Bist dehşet dolu bir ses çıkarıyor ve Ruth'un dişleri kulak mememe sertçe batarken bile tabağını itiyor.

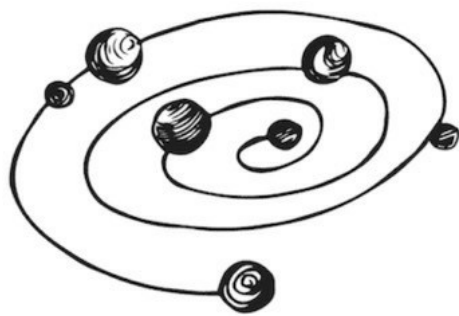
Tıslayarak onu kendimden uzaklaştırıyorum, ama onun vahşi kaşlarına bakarak sırtımdan kendimi alamıyorum. Köle rolü oynamak istiyorsa ben de oynarım.

"İnsan yok," diyor Bist, bacaklarını sallayarak. "İğrenç, kirli yaratıklar. Şuna baksana, seni tekrar tekrar yalıyor. İğrenç! Hayır, kredi olmalı. Bir gecelik konaklama için yüz bin kredi."

"Anlaştık," diyorum ve kredi kesesini masaya fırlatıyorum. Bist'in kiralık haydutlarından biri hemen kapıyor ve elinde zıplatıp tartıyor. Hafif bulacaktır. "Yarısı şimdi, yarısı da gitmeye hazır olduğumuzda." Bir şey denemeye karar verirse diye.

"Sıkı bir pazarlık yapıyorsunuz," diyor Bist.

Öyle mi? Sıkı bir pazarlık yaptığımı hiç sanmıyorum. İnsan diliyle pazarlık yapamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

RUTH

J Tam da Straik'le herkesin içinde öpüşerek tahrik olmaya başlamışken, o gidip böyle bir numara çekiyor.

İnsanı atmak mı? Onu taşaklarından vurmalıydım.

Masadan kalkıp giderken ona kaşlarımı çatıyorum. Ona bağırarak için yarım aklım var,

ama Kazex bana temkinli bir bakış atıyor ve ben de onun evcil hayvanıymışım gibi davranmamız gerektiğini hatırlıyorum. Doğru ya. Sanırım gemiye döndüğümüzde kulaklarını kabartacağım. Asık suratla arkasından yürüyorum, su birikintilerinden kaçarak asansörlerin bulunduğu atrium katına çıkıyoruz. Straik biraz yürüyor ve Bist'in maiyeti ters yöne yöneldiğinde, Straik Kazex'e dönüp ona gergin bir bakış atıyor. "Diğerlerini kontrol et. Bak bakalım ne bulmuşlar."

"Hallediyorum," diyor Kazex ve uzaklaşıyor, kolunu yüzüne yaklaştırıyor ve gölgeli bir oyuğa doğru ilerliyor.

Straik elini omzuma koyarak beni yakındaki bir dükkâna doğru yönlendiriyor. Vitrinde biz yaklaştıkça renk değiştiren parlak görünümlü kıyafetler ve hem dar hem de cehennem kadar uzun olan devasa, geniş şapkalar var - muhtemelen boynuzların etrafına sığdırmak için. Straik'in dokunuşuna omuz silkmek istiyorum ama ben evcil hayvanım, bu yüzden o vitrindeki ürünleri inceliyormuş gibi yaparken dişlerimi sıkıyorum. "Bana kızgınsın," diyor sonunda.

"Beni bir yabancıyla takas etmekten söz etmeni komik bulmuyorum sanırım," diye çıkışıyorum. "Bana deli diyebilirsin." "Bunu söyledim çünkü Bist'in mesakkah'tan daha iğrenç bulduğu tek şey insanlardır." Bana kalbimi çarptırmaması gereken sinsî bir sırıtış atıyor. "Beni asla kabul etmeyeceğini biliyordum."

o. Senden olduğu kadar ondan da intikam alıyordum." "İntikam mı? Ben yanlış bir şey yapmadım."

Bana uzun uzun bakıyor. "Yanlış olduğunu söylemedim. Sadece dikkat dağıtıcı."

Tamam, iyi, belki de dikkatimi dağıtıyordum. Çenemi kaldırdım. "Yine de beni satmakla ilgili şaka yapmak için bir neden yok."

"Seni asla satmam," diyor Straik, beni daha yakına çekerek. Beni kendisine doğru sürüklemesine isteksizce izin veriyorum ve parmağını çenemin altına koyarak başımı yukarı kaldırıyor. "Sen benim satacak malım değilsin. Ve eğer biri seni almaya kalkarsa, onu öldürürüm."

Cinayet konuşmaları bu kadar seksi olmamalı. "Hoşuma gitmedi. Sana o kadar iyi davrandıktan sonra." "İyi mi?" Homurdanıyor. "Herkesin içinde beni heyecanlandırmak için mi?"

"Dansçı kızlarla dolu bir yere bu yüzden gitmedin mi? Heyecanlanmak için mi?"

Dudağı hafifçe kıvrılıyor ve yüzünde gerçek bir tiksinti ifadesi belirliyor. "Bana kalsa orası seçeceğim son yer olurdu. Onlarla ilgilenmiyorum. Sadece seninle ilgileniyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Benimle ilgileniyor. Bunu bilmeliydim ama yine de bunu duymak beni heyecanlandırıyor. Etrafa göz gezdirerek ona yaklaşıyorum ve sonra elimi pervasızca pantolonunun önüne koyuyorum. Yeterince sert olduğu kesin, dokunduğum anda elime karşı adeta geriliyor.

Straik sarsılıyor, hemen beni kendine daha sıkı çekiyor ve kimsenin bizi fark edip etmediğini görmek için etrafa bakıyor. Titrediğini hissedebiliyorum, iri vücudu bana yaslanmış, nefesinin tizliği beni heyecanlandırıyor. Onun üzerinde böyle bir etkim olmasını seviyorum. Kontrolün bende olması hoşuma gidiyor. Onun kararsız ve tereddütlü, benimse cesur olmam hoşuma gidiyor. Bu güzel bir değişiklik ve elime bastıran alet tam bir canavar olsa bile kendimi onun yanında güvende hissetmemi sağlıyor.

"Şey, kesinlikle ilgileniyorsun," diye fısıldıyorum, elimle onu hızlıca ovuyorum. "Tabii bunların hepsi arkadaşın Bist için değilse."

Ofluyor, tamamen gergin ve parmakları omuzlarıma gömülüyor. Yine de beni itmiyor ve dokunuşumdan rahatsız olmadığı izlenimini ediniyorum, sadece bununla nasıl başa çıkacağını ya da ne hissettiğini bilmiyor. "Birileri seni görecek."

"Sadece iyi bir köle olduğumu görecekler," diye fısıldıyorum, onu tekrar okşayarak.

Straik'in burun delikleri genişliyor ve sanki hissettiği her şeyi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısıırıyor.

"İyi bir köle oluyor muyum?" Başımı ona doğru eğerek baştan çıkarıcı bir şekilde soruyorum. "Yoksa bu kadar yaramaz olmayı bırakmalı mıyım? Çünkü yaramazlığımdan hoşlandığını düşünüyorum. Beni en çok o zaman seviyorsun-"

Arkamızda bir boğaz temizleniyor.

Straik'in yüzü o kadar koyu maviye dönüyor ki mor görünüyor. Benden uzaklaşıyor, kıyafetlerini düzeltiyor ve bir elini başının üzerinde gezdiriyor, ancak orada hiç saç bulamıyor. "Evet, Kazex. Ne oldu?"

"Böldüğüm için özür dilerim lordum." Ses tonu neşenin sadece bir tarafı. "Ama diğerleri rapor verdi.

Uygunsuz bir şey kokusu yok. İkmal için yeterince uzun süre kalabiliriz."

Straik rahatlıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Güzel. Mükemmel." Eli kesinlikle sahiplenici bir hareketle kolumda geziniyor. "Dopekh'e söyle bir saat içinde seninle yer değiştirsin, böylece kendine zaman ayırabilirsin."

Kazex'in gülümsemesi genişler.

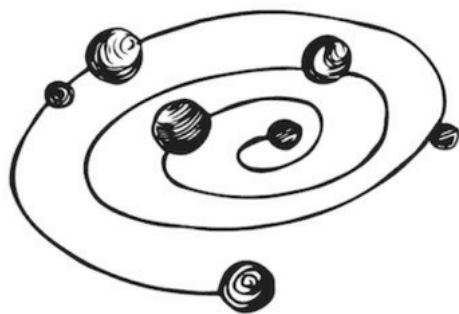
Parmağımla Straik'i dürtüyorum. "Peki ya ben? Ne zaman kendime zaman ayıracağım?"

Saçımın bir tutamını tutup hafifçe çekiştiriyor, sonra parmaklarından birinin etrafına doluyor. "Sen, benim yaramaz kölem, bana mahkumsun." Alaycı bir şekilde dudak büküyorum ama sesindeki o seksi tona aldırmiyorum. Onunla sıkışıp kalmak benim için sorun değil. Hatta bunu tercih ederim. Straik önünde durduğumuz dükkâna bakıyor, sonra bana içeri girmemiz gerektiğini işaret ediyor. "İnsanlar kıyafet alışverişini sever mi?"

"Bu insanda var," diyorum, çok fazla heyecan göstermemeye çalışarak. "Yine de benim bedenimde bir şey olup olmadığından emin değilim."

Straik, "Doğru miktarda kredi için yapacaklar," diye beni rahatlatıyor. "Gelin. Etrafa biraz para saçalım ve bir korsan lordu ile yaramaz kölesi için ne tür bir hizmet alabileceğimizi görelim."

Buna kıkırdadım ve onu dükkana kadar takip ettim. Yaramazlığımdan hoşlandığını biliyordum. Adam cam gibi şeffaf.

Mükkan sahibiyle ilgili teoriniz doğru - yeterli krediyi gösterdiğim anda, her şeyin Ruth için küçültülebileceğinden emin oluyoruz. Kendi kıyafetlerim için bir dosya aktarıyorum ve mağazanın botları (hepsi gemidekinden daha hızlı) çalışırken Ruth, benim için eskilerinin yerine yeni üniformalar dokurken hazır kıyafet rafları arasında dolaşıyor, kumaşlara dokunuyor ve kollara bakıyor. Kolları denemek için elbiselerle dolduğunda duraksıyor ve dükkân sahibine doğru eğilerek bir şeyler fısıldıyor. Adam başını sallayıp arka taraftaki dokuma odasına çekiliyor, bir süre sonra geri dönüp bize el sallıyor. "Buradaki giysileri deneyebilirsiniz ve seçimlerinizi yaptıktan sonra onları bedeninize göre uyarlayacağız."

Ruth'u dükkânın arka tarafına kadar takip ediyorum ve dükkân sahibi, içinde bir koltuk ve birkaç ayna bulunan küçük, perdeli bir alanı işaret ettiğinde, içeri giriyorum ve Ruth'un bana katılmasını işaret ediyorum. O da öyle yaptı, kaşları çatıktı. "Üstümü değiştirirken beni mi izleyeceksin?"

"Seni çıplak gördüm. Banyomu çalmıştın, hatırladın mı? Seni kıyafet denerken izlemek sorun olmamalı." Ve bunu kanıtlamak için köşedeki sandalyeye oturup bacaklarımı açarak olabildiğince fazla yer kaplıyorum. Bu ince bir meydan okuma ama onun burada tek başına kalmasına izin vermeyeceğim. Bu istasyonda adamlarım dışında kimseye güvenmiyorum ve Ruth'un gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim.

Yüzünde bir sırıtışla bana kaşlarını çatıyor. "İyi o zaman." Bununla birlikte, kötü yapılmış elbisesini başının üzerinden geçirdi ve sonra çırpılı çıplak kaldı. Uzun bacakları ve sıkı kalçaları var. İlk elbiseyi eline aldığı anda bana dönüyor ve ağzım kuruyor. Göğüsleri bir kadın mesakkahına kıyasla devasa, iki yüksek tümsek sanki benimle alay ediyormuş gibi göğsünden dışarı fırlıyor. Uçlarında, ağzıma almak için adeta yalvaran esmer meme uçları var ve amcığı, kalçalarının arasındaki koyu renkli buklelerle gizlenmiş.

Ağzımı ovuşturuyorum, çünkü karşımda ilk kez çıplak kaldığında vücuduna o kadar dikkat etmemiştim. Şimdi farklı. Aramızdaki her şey farklı ve bu bana kucağıma oturup kulağımı nasıl dillediğini, bana nasıl sürtündüğünü düşündürüyor. Koltuğumda kaydım.

Ruth ellerini kalçalarına koyar ve dimdik, meydan okurcasına durur. "Hoşuna giden bir şey gördün mü?" "Evet," diyorum kalın bir sesle, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Muhteşem bir kadın.

Ağzında bir gülümseme beliriyor. Bana küstah bir bakış daha attıktan sonra saçlarını savuruyor ve ilk elbiseyi vücuduna doğru tutup aynada inceliyor. "Bu elbiselerin hepsi çok... yumuşak görünüyor."

"Çoğu insan evcil hayvanı yumuşaktır."

"Ya birinin kışını tekmelemek isteseydim?" Bana meydan okuyan bir bakış attı. "O zaman çıplak yap derim."

Homurdanıyor. "Öyle diyorsun." Ama ilk elbiseyi başının üzerinden geçirirken gülümsüyor. Kumaş kayıyor ve sonra teninin üzerinde titriyor, otomatik olarak bedenine göre şekilleniyor. Fazla kumaşın toplandığı arka kısımda toplanıyor ama ön kısımda göğüslerine yapışıyor ve kalçalarını vurguluyor. Ruth bir elini elbisenin üzerinde gezdiriyor. "Bunu beğendiğimden emin değilim. Kaç tane almamı istiyorsun? İki tane mi? Daha fazlası israf gibi görünüyor."

"İstedğin kadar al." Ellerini vücudunda gezdirirken onu izliyorum ve ağzım kuruyor, sikim dayanılmaz derecede sertleşiyor. Birine karşı bu tür bir tepki vermeye alışık değilim... herhangi birine, gerçekten. Ruth bana bir şeyler yapıyor. Belki de bana sürekli meydan okuması ya da soyadımla ilgilenmemesi. Her neyse, konu ona gelince tamamen kayboluyorum.

Aynada elbiseyi biraz daha inceliyor ve sonra bana dönüyor. "Kendin için kıyafet alıyorsun, değil mi?" Başımı salladığımda beni aşağı yukarı süzüyor ve ne kadar tahrik olduğumu fark edip etmediğini merak ediyorum. "Neden siyahtan başka bir şey giymiyorsun?"

"Siyahı severim."

"Ben de öyle, ama başka renkler de giyerdim." Elbisenin içinden sıyrılıyor ve ardından tenine doğru incecik bir elbise çekiyor. "Oh, bu çok yumuşak."

"Satın al," diye törpüledim. "Satın al ki onu senden sıyrılabileyim."

Ruth dönüyor ve ikimiz de birbirimize bakıyoruz. Böyle bir şeyi yüksek sesle söylediğim için ben de en az onun kadar şaşkınım. Rezervimi mahvediyor. Elbisesini hala çıplak vücuduna tutarak bana doğru yürüyor. Uzanmış bacaklarıma ulaştığında, etraflarından dolaşmak yerine aralarına giriyor. "İç çamaşırın bile siyah."

"İç çamaşırımı fark ettin." Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Şu anda ne kadar yumuşak görünüyor. Kahverengi gözlü bakışlarının beni okşayışına, sanki beni incelerken gördüklerinden hoşlanıyormuş gibi. Onun bakışlarıyla sarhoş oluyorum. Sarhoş ve ağrıyor.

"Seninle ilgili pek çok şey fark ediyorum," diyor Ruth, yumuşak bir sesle. Sertçe yutkunuyorum. "Ne gibi?"

Elbisesini bir kenara fırlatıyor, bir kez daha çıplak ve sonra ilerliyor. Beni şaşırtarak kucağıma tırmanıyor ve yüzünü bana dönerek cesurca üzerime atlıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Muhteşem ve çok yakın. Ellerim ona dokunmak için kaşınıyor ve ağzımı tekrar onun ağzına koymak istiyorum. Bundan da öte, dilini kulağımda ya da ağzımın içinde istiyorum. Eğiliyor, göğüslerinin uçları göğsüme değiyor. "Beni izlediğini fark ettim."

"Nasıl yapamam?" İhtiyaçtan sesim kısılmış, bakışlarım çıldırmış bir halde onun kendinden emin ve gururlu görüntüsünü yutuyorum. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kalçalarını ağrıyan aletimin üzerinde sallıyor, benden bir nefes kaçıyor. "Söylenecek en doğru şey buydu," diye fısıldıyor bana. "Kendine bir hediye kazandın."

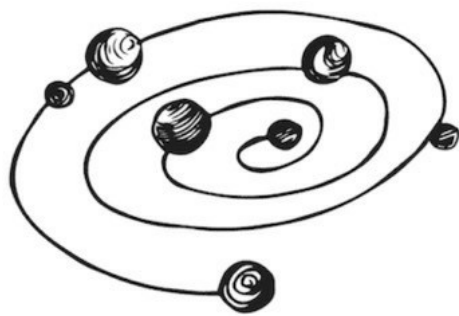
Bakışlarım küçük soyunma odasının perdesine kayıyor. Ona durmasını söylemeliyim ama sanırım önce dilim tutulur. "Hediye mi?"

Karşılık olarak eğilip ağzımı yalıyor, uzun, yavaş ve duygulu bir şekilde. Dudaklarımı ayırıyorum, çünkü ondan daha fazlasını istiyorum, her yerini. "Bir hediye," diye kabul ediyor. "Ama gözlerini kapatman gerekecek."

"Bunu burada mı yapsak?" Ağırlığımı sandalyeye vermek istiyorum ama Ruth'un benim için yaptığı planları bozmaktan korkuyorum. "Burası pek özel değil-"

"Yeterince özel," diyor tekrar üzerime eğilerek. "Dükkân sahibi burada yaramaz evcil hayvanınızla olduğunuzu düşünüyor. Biraz daha yaramazlaşmamın bir önemi var mı?"

Boğazımda yükselen iniltiyi bastıramıyorum. Bu insan beni öldürecek.

RUTH

T

Durumun kontrolünü elinde tutmanın inanılmaz sarhoş edici bir yanı var. Herkes benim Straik'in kölesi olduğumu mu düşünüyor? Elbette. Durumun kontrolü tamamen bende mi? Evet.

Çıplak olabilirim ama güç bende. Bütün kıyafetlerimi giyip istasyonda küfürler savurarak koşsam ve insanlara ateş etsem, Straik'in beni kesinlikle destekleyeceğinden hiç şüphem yok. Dizginleri bana veriyor, yapabildiği kadarıyla ve yine de beni güvende tutuyor. Belki de onun etrafında, onunla birlikte olmayı bu kadar çok sevmemin nedeni budur - büyük bir oyundan bahsediyor ve sonra kontrolü tamamen bana bırakıyor.

Sadece bunu pekiştirmek için, suları test ediyorum. Parmağımı göğsünde gezdiriyorum. "Burada kaç elbise var?"

"Kaç tane istiyorsun?" Nefes alış veriş hırıltılı, dikkati dağınık. "Ya hepsini istediğimi söylersem?"

"O zaman dükkân sahibini çok mutlu edersiniz."

Parmağımı çenesinin kıvrımı boyunca kaydırıyorum. "Peki ya ayakkabılar?" "Bütün ayakkabılar."

"Peki ya silahlar?"

Homurdanıyor. "Silah istiyorsan, bundan sonra alırsın."

Beni o kadar dikkatle izliyor ki, tüm bunları talep ettiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. "Hepsini istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki birkaç çift pantolon ve gömlek ve iyi bir bıçak."

"Biliyorum." Straik'in elleri sandalyenin kollarında kenetlenmiş, sanki bana dokunmamak için elinden geleni yapıyor. "Bana sadece kontrolün sende olduğunu gösteriyorsun. Nasıl olsa bütün bunları sana verirdim."

Sırıtiyorum ve kalçalarımı onun sikinin üzerinde sallıyorum. "Biliyorum. İkimiz de şu anda seninle ne istersem yapabileceğimi kabul ettik."

Straik, "Ne istersen," diye hışırıyor, bakışları son derece yoğun. "Ne istediğini söyle."

Birkaç gün önce olsa bunu duyduğuma çok sevinirdim. Hemen arkadaşlarıma yanına dönmeyi talep ederdim. Ama şimdi böyle bir şey söz konusu değil. Onları güvende tutmak istiyorsak olmaz. Ve ben de değiştim. Çünkü artık sadece bunları istemiyorum. Onu gülümsetmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum.

Straik'i bana ne kadar ihtiyacı olduğu konusunda ürpertmek istiyorum.

Belki de başka bir güç gösterisi. Bilmiyorum, umurumda da değil. Tek bildiğim, şu anda kanımın damarlarımda dolaştığı ve bundan ne kadar keyif aldığının başımı döndürdüğü. Bunu fazla analiz etmemeye ve akışına bırakmaya karar veriyorum. Böylece kucağından aşağıya doğru süzülüyorum, ellerim kalçalarında ve tuniğinin kemerini çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Straik'in sözleri boğuk ve gergin. Sanki sormak için yanıp tutuşuyor ama aynı zamanda da korkuyor.

"Yaramazlık yapacağım," diyorum ona. "Senin güvenli kelimen 'iğne'. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana durmamı söyle."

Başı arkaya düşer, gözleri kapanır ve elleri sandalyenin kollarına yapışır. "Ruth..."

Kemerini çekiştirerek gevşetiyorum ve serbest kaldığında yere atıyorum. Tunliğini yukarı

kaldırıp kemeri pantolonuna kadar ortaya çıkarıyorum. Sadece bu adam iki lanet kemer takar. Kemerin üzerindeki bağlantı elemanını

İkincisi, pantolonu avuçlarımda gevşedi ve ben de içeri uzanıp zorlanan sikini serbest bıraktım.

Adamın son derece güzel bir siki var. Uzun ve koyu mavi-mor renkte, başı kalın ve belirgin. Çıkıntılı çıkıntılar şafttan yukarı tırmanarak genişleyen tepeye ulaşıyor. Sikine bakarken, başından aşağıya doğru bir damla ön sperm kayıyor ve ağzım bu manzara karşısında sulanıyor. Mahmuzu kalın ve çıkıntılı ve mahmuz bir uzaylıda en sevdiğim ekipman olmadığı için onu görmezden geliyorum. "Şu haline bak," diyorum Straik'e. "Ne kadar ağız dolusu."

Ağırlığını kaydırıyor, yanlışlıkla elimi itiyor ve nefesi kesiliyor. "Ruth..."

"Bu pis insanın o pis ağzını sikinin üzerine koymasını ister misin?" Parmaklarımı şaftının etrafında kıvrarak soruyorum ve nefesimin teninde dolaşmasına izin vermek için eğiliyorum.

Çıkardığı nefesi seviyorum. Straik'in gözleri bana bakarken büyüyor ve bırakırsa parçalanacakmış gibi sandalyenin kollarını kavıyor. "Ruth... sen..."

"Evet, evet. Gerek yok. Biliyorum. Ama belki... belki sana küçük bir öpücük vermek istiyordum?" Eğildim ve dudaklarımı sikinin başına bastırdım. "Belki iki öpücük?"

Başını tekrar geriye atar, nefes nefese kalır ve adem elması sallanır.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum," diye mırıldanıyorum tenine karşı, elimle onu çalıştırıyorum. Aletin başını yalayarak alay ediyorum. "Sana dokunduğumda verdiğin tepki hoşuma gidiyor. Daha fazlasını istemek yanlış mı? Sözünü biliyorsun. İstedğim zaman durabilirim." Dudaklarımı hafifçe sikinin baş kısmına bastırıyorum ve ağzıma alıyorum.

"Kef," diye hırlıyor. "Kef, Ruth... Benim piercingim yok."

Ağzım onun sikinin üzerindeyken bu konuyu açmak rastgele bir şeydi ama neyse. "Umurumda değil."

"Sen- sen-" Terliyor, bana bakarken yüzünde çaresiz bir ifade var. İzlendiğimi bildiğim için dilimle sikinin tadına bakıyorum ve her seferinde vücudunun sarsılmasıyla ödüllendiriliyorum.

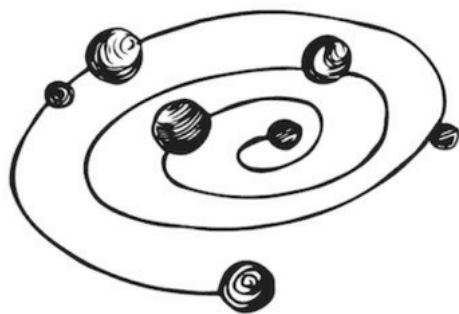
"Piercing yok... gerek olduğunu düşünmedim..."

Tekrar omuz silktim. "Tamam." Hâlâ ne demek istediğinden emin değilim ama bunu başka bir zaman sorarım. "Durmamı ister misin?" Umutsuzca başını salladığında, eğilip dilimi sürekli damlayan pre-cum ile ıslanan sikinin başında gezdiriyorum. Vücudu altımda adeta titriyor ve bu bende daha fazlasını yapma isteği uyandırıyor. Dilimle uzunluğuna bariz bir yalama yapıyorum ve sonra horozunun tabanını sıkarak onu bir kez pompalıyorum. Çenesi esniyor ve elimi şaftından yukarı kaydırıyorum ve elimi bir akordeon üzerinde sürüklemek gibi hissettiriyor, çıkıntıları çok belirgin. "Bunların hepsini ağzıma sığdırabilir miyim bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ona. "Ama deneyeceğim."

Ve onu ağzıma alıyorum, başını dudaklarımla sarıyorum ve sonra onu dilimin üzerinde daha derine kaydırıyorum.

Bunu yaptığım anda elleri sandalyeden havalanıyor ve başıma bir kez dokunuyor. "Çok fazla, Ruth," diye inliyor. "Çok fazla. Yapamazsın-!"

Sonra boşalıyor, ağzımı salgısıyla dolduruyor.

Başımı arkaya doğru sarkıtıyor, zeminin bir kara deliğe dönüşmesini ve beni bu evrenden çekip almasını istiyorum. Utanç üzerime çöküyor. Bir elimle yüzümü ovuyorum, gözlerim kapalı.

Kontrolümü kaybetmediğim tek zaman.

Bu utanç verici. Ruth hakkımda çok kötü şeyler düşünecek. Zaten piercingim olmadığını görmesi yeterince kötü. Neden iletişim kanallarını açıp tüm istasyona eski sevgililerim olmadığını haykırmıyorum? Her şey bitmiş olur. "Ruth. Özür dilerim."

Sıcak elleri sikimi kavırıyor, vücudumda bir sarsıntı yaratıyor ve dili sikimin üzerinde gezindiğinde daha da şaşıyorum. Yedi lanet olası, beni ağzıyla temizliyor. "Utanılacak bir şey yok," diye fısıldıyor yalamalarının arasında. "Bu hoşuma gitti. Ben de sana kontrolünü kaybettirmemden hoşlandım."

Başımı kaldırdığımda bana gülümsüyor ve pembe dili sikimin üzerinde parlayarak bir çıkıntıyı yalıyor. İçimde tekrar bir uyarılma hissi uyanıyor ve onu geri itiyorum. İhtiyacım olan son şey kendimi iki kez utandırmak. "Yapma-"

"Kapa çeneni," diyor bana. "Güvenli kelimeni kullanmazsan, bunu yapmaya devam edeceğim." Ve beni tekrar yalıyor.

Hırıltılı bir sesle tekrar sandalyeye yaslanıyorum, onu durdurmak için çaresizim. Hayatımda gördüğüm en güzel şey o. Ağzı tenimde geziniyor, göğüsleri bana bastırırken kalçalarım sürtünüyor. Sustum, çünkü aptal değilim. Eğer Ruth ağzını üzerimde gezdirmek istiyorsa, bunun binlerce kez olmasına memnuniyetle izin veririm.

Güvenli kelimeye gerek yok.

Sonunda Ruth arsız bir göz kırpışla ayağa kalkıyor ve bir parça giysi alıp tekrar vücuduna tutuyor. Kendimi toparlamaya çalışarak pantolonuma geri sokuluyor ve kıyafetlerimi düzeltiyorum. O istediğini seçene kadar, çoğunlukla yeniden kendime geliyorum. Dükkan sahibinin neyin peşinde olduğumuzu bildiğinden şüpheleniyorum, çünkü ödeme zamanım gelene kadar ortalıkta görünmüyor. Ruth'un birkaç elbise ve ayakkabı seçtiğini, aynı zamanda benimkiyle aynı siyah tonda birkaç takım pantolon ve insan boyunda tunik aldığını görmek beni pek şaşırtmadı. Zeki velet. Onu benim gibi giyinmiş görmekten hoşlanacağımı biliyordu. Filmsi bir elbise giyip yeni bir çift gülünç derecede küçük bot giyerken bana meydan okuyan bir bakış attı.

Kolileri alırken dudaklarını yalayıp bana göz kırptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Yaramaz insan, gerçekten.

Dopekh geldi ve Kazex ayrılmak üzere yola çıktı. O giderken onu kenara çekip Ruth'un kantinde sevdiği tatlılardan daha fazla almasını söylüyorum. Sırf onun parmaklarını zevkle yalamasını izleyebilmek için gemiyi onlarla doldurmak istiyorum.

Sonra gecenin geri kalanını kendimize ayırdık. Gemiye dönmek için acelem yok, bu yüzden Ruth'u Prefalon'da gezdiriyorum, ona etrafı gösteriyorum. Satıcılar ve her türden hurdacılar tarafından kurulan düzinelerce stantta durduk ve sadece alışveriş yaptık. Başka bir kantinin önünden geçerken yüzünü buruşturuyor, bu seferkinin pencerelerinde dans eden kadınlar var. Ve bir genelevin önünden geçtiğimizde, ifadesi soğuyor.

"Evrenin olduğundan daha iyi olmasını bekleyip duruyorum ve o da bana olmadığını hatırlatıp

duruyor" diyor uzaklaşırken. "Oraya gidersem insanları mı görecekđim? Köleler mi?"

"Muhtemelen insanlar değildir," diyorum. "Böyle bir yer için çok pahalılar." "Ama köleler," diye yineliyor kesin bir ifadeyle. "Onlar da orada olacak."

Başımı salladım. "Köleler yaygındır."

Ruth bana bakıyor, yüzü sefaletle dolu. "Senden oraya gidip kendi isteğiyle orada olmayan tüm köleleri satın almanı istesem yapar mıydın?"

"Evet," diyorum. Cevap tereddütsüz. "Ancak bunu yaparsam, bu kadar çok krediyi etrafa saçarak yetkililerin dikkatini çekeceğimizi ve bu istasyonu bizim için güvenli bir yer olmaktan çıkaracağımızı bilin. Ayrıca onları da yanımızda götürerek tehlikeye atmış oluruz."

Ruth başını sallar, düşünür. Uzun bir süre sessiz kalır ve sonra hışımla uzaklaşır. "Kahretsin."

Nasıl hissettiğini biliyorum. Onu düzeltmiyorum bile ve bir kölenin arkamdan yürümesi gerektiğini söylemiyorum. Şimdi zamanı değil. Sadece yanına gidip elimi omzuna koyuyorum ve keşke bu acıyı ondan alabilseydim diyorum. Boncuk dizileri ve yuvarlanmış taşlardan yapılmış kolyelerle dolu bir sonraki kabine doğru adım atıyor. Bir tanesini parmaklıyor ama ona bakmadığını biliyorum. Ruth bütün gece mücevherlere hiç ilgi göstermedi. Ne kadar üzgün olduğunu saklamaya çalışıyor.

Elindeki teli inceliyor ve sonra bana bakıyor. "Geri gelebilir miyiz? İşimiz bittiğinde?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor ve bana sarılmak için hamle yapıyor. Onu düzeltmiyorum. Kölelerin efendilerine sarılmaması önemli değil. Bu sarılıyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Bana sarılırken saçlarını okşuyorum. Bir anlığına, kirli istasyonun geri kalanı kayboluyor. Annemin entrikaları kayboluyor. Sadece Ruth var, titriyor ve yumuşacık, göğsüme bastırıyor. Kısa bir süre önce bana hınzırca gülümseyen ve ağzını sikime dayayan Ruth. Şu anda onun için her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum ama sadece saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Geri dönmek ister misin? Gemiye mi?"

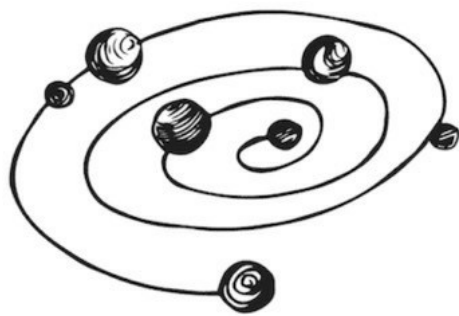
"Henüz değil," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Görebildiğim her şeyi görmem gerek. Burası hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeliyim. Tüm bu yerler hakkında. Böylece ne beklemem gerektiğini bileceğim."

"Ne beklemeliyim?" Onun düşünce tarzını takip etmeyerek yankıladım.

"İşimiz bittiğinde." Kolyeyi yere bırakıyor ve birkaç szzt kadının arasından geçerek bir sonraki kabine ilerliyor.

İşimiz bittiğinde. Ah. Tüm bunlar bittikten sonra Ruth'un beni terk edeceğini unutmuşum. Arkadaşlarının yanına dönmek ve hepsinin yerleşebileceği güvenli bir yer bulmak istiyor. Öz annesi onu yok etmek isteyen huysuz bir korsanla kalmak istemeyecektir.

Aksini ummak aptallık olur.

RUTH

T Genelevden çıktıktan sonra boynumdaki tasma boğulacak kadar sıkı geliyor. Elbette içeri girip orada olmayan herkesi kendi isteğiyle kurtaramayız. Tüm evreni kurtaramam. Savaşlarımı seçmeliyim ve şu anda geri dönmeye odaklanmalıyım.

Jade, Helen, Alice ve kargo bölümündeki insanlar.

Yine de çekip gitmek çok zor. Çok zor. Kendime diyorum ki belki de herkes isteyerek oradadır. Belki de hiç köle yoktur ve seksin eğlenceli olduğu ve para için yapmanın daha da eğlenceli olduğu kültürlerden geliyorlardır. Umarım bunu kendime yeterince söylersem, inanırım. İstasyonun nemli ve pis kokulu koridorlarına yayılan tuhaf pop-up çarşıya odaklanmaya çalışıyorum, ancak her şeyin tüm heyecanı ve macerası kayboldu. Alışveriş beni bu evrenin bir bok çukuru olduğu gerçeğinden uzaklaştırdı. Straik ve onun sevimli utangaçlığı da beni bundan uzaklaştırdı.

Yine de şimdi hatırlıyorum. Herkesi yeni bir şüpheyle izlememe neden oluyor. Yanımdan geçen ve bana bakan her insanın köle sahibi olup olmadığını merak ediyorum. Başka birinin hayatını mahvettiklerini bilerek geceleri nasıl uyuyabildiklerini. Stantlardaki kıyafetleri ve kolyeleri görüyorum ve o mallarla kaç köle satın alabileceklerini merak ediyorum. Her şeye gölge düşürüyor. Yine de kendimi etrafımı fark etmeye zorluyorum. İstasyonda dolaşan uzaylı ırkları, ne giydiklerini, para için ne kullanıldığını ve herkesin nasıl davrandığını not etmek için. İleride bu topluma karışacaksam, köpekbalıklarıyla birlikte yüzebilmeliyim.

Ve bana kalırsa, herkes köpekbalığıdır.

Bir koridorun sonuna yakın, patates kızartması kokan kalabalık bir standın önünden geçiyoruz ve bir sıra hasreti dalgası beni yolumda durduruyor.

"Aç mısın?" Straik beni kendine çekerek soruyor. Elini enseme koyuyor, ilk başta kılıcıyorum ama insanlar bana bakınca burada köle olduğumu, itaatkâr ve ezilmiş olmam gerektiğini hatırlıyorum.

Sertçe yutkunuyorum, tasma boynumu boğacak kadar sıkıyor. "Sadece bana tanıdık geldi."

Straik başıyla onaylıyor ve kabinin önüne doğru ilerliyor. Yanından ayrılmıyor, onunla birlikte ilerliyorum. "İki kızarmış kök," diyor Straik, tezgâha bir kredi fişi koyarken.

Tezgâhın arkasındaki uzaylı bana ters ters bakıyor ve tezgâhın üzerine koymaya çalıştığım ellerime vuruyor. "Burada evcil hayvan yok!"

Straik'in yüzü çirkin bir renk alıyor ve ben daha düşünmeden tezgâhın diğer tarafına uzanıp kurbağa görünümlü uzaylıyı tüniğinden yakalıyor ve yüzüne bir blaster dayıyor. "İki kızarmış kök dedim," diye hırlıyor. "Bir sorun mu var?"

Gözlerim irileşiyor ve etrafıma bakıyorum. İnsanlar dikkatlice uzaklaşıyor ama Straik'in az önce bir patates kızartması satıcısına silah çekmiş olması kimseyi telaşlandırmışa benzemiyor. Bu tam olarak radarın altında uçmak sayılır mı bilmiyorum ama Dopekh o kadar da endişeli görünmüyor. Sadece silahını omuzluyor ve sanki tüm bunlar tamamen normalmiş gibi etrafımızı izliyor. Straik'in bacağına gizlice dokunuyorum. "Bunu atlayabiliriz."

"Hayır, yapamayız," diyor Straik o gergin sesiyle. "Aslında, a'ani arkadaşım için üçüncü bir kızarmış kök istiyorum. Onlardan da servis etmiyorsunuz, değil mi?" Patlayıcıyı kurbağanın derisine sertçe iterek yastık gibi girintili çıkıntılı hale getiriyor.

"Kabin kuralları," diyor kurbağa, kızarmış köklerle dolu üç plas-film taşıyıcıyı kabinin üzerine yerleştirirken bile

Bir tepsi.

"Kurallarınızdan hoşlanmıyorum," diyor Straik tehlikeli bir şekilde. Yiyecekler tezgâha konduğunda burun delikleri alevleniyor ve silahını indiriyor. "Bunların üç sistemdeki en iyi kızarmış kökler olduğunu umsan iyi edersin dostum."

"En iyisi," diye mırıldanır kurbağa.

Yeni ayakkabılarımla gizlice Straik'in bacağına tekme atıyorum ve neşeyle gülümsüyorum. "Gidebilir miyiz?" "Acıkmışsın."

"Artık değil." Artık o köklü şeyleri yemek istemiyorum. Hem de hiç. Sadece buradan uzaklaşmak istiyorum. Herkesin Straik'in yaptıklarını görmezden geldiği gerçeğinden kurtulamıyorum. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Straik'in uzay hapishanesine gitmeyecek olması iyi, umarım, ama burası nasıl kanunsuz bir yer ki bir fast food çalışanına silah çekebiliyor ve kimse kılını kıpırdatmıyor?

Kabinden tepsiyi aldı ve bana uzattı. "Ye." Başımı sallıyorum. "Hayır. Yaptığın numaradan hoşlanmadım."

Straik'in çenesi sıkıştı. Tepsiyi Dopekh'e uzatıyor, o da porsiyonlardan birini alıp uzaklaşarak bize yer açıyor. Straik tepsiyi tekrar burnumun dibine soktuğunda, yüz ifadesi inatçı. "Yiyin."

Benim itaatkar bir evcil hayvan olmam gerekiyordu. Hay sikeyim. Yemeği aldım ve ona ters ters baktım. "Yemek servisindeki herkese silah mı çekeceksin?"

"Sadece bana saygısızlık edenler." Silahını yerine koyar ve yemekten bir ısırık alır. Tıpkı ismine benziyor - bir sürü filizi olan büyük, şişman bir kök, hamura batırılmış ve derin yağda kızartılmış. "Sana kaba davranmak da bana saygısızlıktır. Şimdi, ye."

Ona gözlerimi deviriyorum ve sadece onu tatmin etmek için kökünden küçük bir ısırık alıyorum. Bir an sonra ağlamak istiyorum. Tanrım, tadı kocaman bir kızartmaya benziyor. Memleket hasreti bir tuğla gibi tekrar yüzüme çarpıyor ve bir ısırık daha alırken burnumu çekiyorum.

Straik kaskatı kesiliyor, gözyaşlarımı görünce gözleri çılgına dönüyor. "Ne oldu? Bir şey mi yaptı?" Kabine bakıyor, belli ki kendini kaybetmek üzere. "İhtiyacım var mı?"

Kızartma aşçısına karşı onurumu tekrar savunmadan önce tuniğini avuçluyorum. "Sadece bana evimi hatırlatıyor, tamam mı? Hepsi bu."

"Oh." Yüz ifadesi düştü. "Üzgün olman hoşuma gitmiyor. Kendimi... çaresiz hissettiriyor." Etrafımızdaki yoğun istasyonu görmezden gelerek beni dikkatle inceliyor ve sonra eğiliyor. "Beni tekrar bıçaklamayı tercih ederim."

"Bir başkasına silah çekersem, ben de çekebilirim," diye burnumu çekerek idare ediyorum. Elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum ve kökünden bir ısırık daha alıyorum. "Yine de bu oldukça lezzetli."

Straik'e bir hediye verdiğimi sanırsın. Memnun bir şekilde doğruldu. "Gemiye biraz getireceğiz, böylece istediğin kadar yiyebilirsin. Kazex'e haber vereyim." Yemeğini tepsiye geri koyuyor ve telsizine dokunarak bir adım uzaklaşıyor.

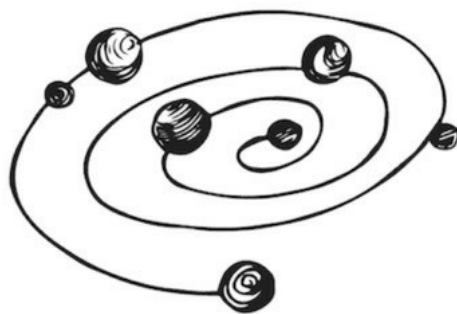
Dopekh kökünden büyük bir ısırık daha alıyor ve bana doğru eğiliyor. "Bunu daha önce hiç görmemiştim." "Ne?" diye soruyorum.

"Lord Straik böyle sinirleniyor. İnsanlar a'ani'ye saygısızlık ettiğinde sinirlenir ama biz bunu bekleriz. Yine de sokak yemeği yüzünden böyle sinirlendiğini hiç görmemiştim. Sizi korumak istiyor."

"Beni korumak mı?" Straik duymasın diye sesimi alçaltmaya çalışarak kekeliyorum. "İnsanların suratna silah dayayarak mı?"

"Seninle uğraşılmayacağını bilmelerini sağlayarak," diye düzeltiyor Dopekh. "Birinin sana tekrar böyle bir numara çekeceğini mi düşünüyorsun?" Sırıttıyor. "Prefalon'daki en saygı duyulan evcil hayvan sen olacaksın."

Huh.

Ruth istasyondaki gezintimizin geri kalanında yeterince mutlu görünüyor ve ben de rahatlıyorum. Giysi torbalarını ondan almak istiyorum ama bu tür şeyleri bir kölenin halletmesine izin vermem gerekiyor. Yine de bu beni rahatsız ediyor. Onunla ilgilenmek istiyorum... bana yaptığı gibi.

Dudağımı ısııyorum, soyunma odasında ağzını bana nasıl dayadığını düşünmemeye çalışıyorum. Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama sürekli aklıma geliyor, sürekli ve yoğun bir şekilde hatırlatıyor. Kalçalarımın arasına diz çöküp ağzını üzerime koyarken o kadar güzeldi ki. Harika da hissettirdi. İlk defa birinin bana dokunmasından nefret etmiyordum. İlk kez, başka biriyle doruğa ulaşacak kadar rahat hissediyordum. Biraz *erken* orgazm oldum ama Ruth kendimi aptal gibi hissetmeme neden olmadı. Sadece bana gülümsedi, beni yaladı ve kendimi bir kral gibi hissetmemi sağladı.

Peki ben ne yaptım? Ona istasyonda bir genelev gösterdim ve kızarmış kök aldım. Ben tam bir aptalım. Onu etkilemek için daha fazlasını yapmalıyım. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek için. Ama ne yapmalıyım?

Gemiye döndüğümüzde, kollarında şeker kutularıyla bir kurye beklediğinde memnun oluyorum. Endişeli görünüyor, bakışları kalçamdaki tabancaya gidiyor ve ooli kökü satıcısını tehdit ettiğimi duyup duymadığını merak ediyorum. Ama umurumda değil. Parasını ödedikten sonra Dopekh'e başımı sallıyorum. "Bunları yemekhaneye götür ama odama bir kutu bırak."

"Elbette lordum." Dopekh hızla hareket ediyor ve ben de Ruth'a rampadan yukarı, iskelede beklediği *Karartılmış Göz'e* kadar eşlik ediyorum. Hızlı bir kontrol Sakkar'ın hâlâ gemide olduğunu gösteriyor. Dopekh köprüye döndüğünde, eğer doktor istasyonda dolaşmak isterse Sakkar ile yer değiştirebilir. Muhtemelen istemez ama. Sakkar yalnız bir tip ve istasyondaki kalabalıktan hoşlanmıyor. Onu suçlamıyorum. Herkesin Ruth'a bakışını sevmiyordum. Erkeklerin sert bakışları, onu yataklarında hayal etmeleri ve kadınların o yokmuş gibi davranmaları.

Ve boynundaki tasmayı her fark ettiğimde nefret ediyordum. Bu onu onların gözünde "daha az" yapıyordu, ki bu ironik bir durum, çünkü Ruth benim gözümde "daha az" değil.

O her şey.

Gemiye binip odalarımın doğru ilerlerken vücudum onun farkındalığıyla karıncalanıyor. Hemen çantaları bana uzatıyor (ben de alıyorum) ve omzunun üzerinden bana flörtöz bir bakış fırlatıyor. "Tatlıdan başka şeyler de yediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama bu kadar uzun süre erişte yedikten sonra bir ikramın hoşuna gideceğini düşündüm."

"Beni böyle beslemeye devam edersen kışımın alacağı boyutu takdir ettiğin sürece."

"Edeceğim," diyorum ona hararetle. Onu daha az kusursuz bulduğumu hayal bile edemiyorum.

Kollarını ovuşturuyor, yeni giysileri hışırıyor. "İstasyonda kaldıktan sonra kendimi pis hissediyorum. Hepsi böyle mi?"

"Öyle' derken neyi kastettiğinize bağlı."

Odama girdiğimizde omuz silkiyor. "Kirli. Sırılsıklam. Kalabalık. Bunaltıcı. Tehlikeli."

"Ah." Bir an düşündüm. "Sık sık gittiklerimizin hepsi öyle, evet. Daha temiz olanlar da var ama onlar da daha sıkı kolluk kuvvetlerine sahip ve yoğun devriye gezilen yerler. Orada hoş

karşılanmazdım."

Bana bakmak için döndü. "Dur tahmin edeyim, ben de yapmazdım?" Başımı sallıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Senin evrenin berbat." Duraklıyor ve sonra bana bakıyor. "Aslında çoğu berbat. Bir ya da iki tane

sevdiğim iki şey var."

Yüzüm ısınıyor ve onun ağzını, sikimi yalarken kalçalarımın arasından bana nasıl baktığını düşünüyorum. Kef me. Ona kendimi tamamen kaptırmıştım. Pantolonumu tekrar indirip ağzını bir kez daha üzerime koymasını istemekten başka bir şey istemiyorum ama bu açgözlülük gibi görünüyor. Bundan daha fazlası, onu memnun etmek istiyorum. Beni mutlu ettiği gibi onu da mutlu etmek istiyorum.

Dairelerime güvenli bir şekilde girdiğimizde, küvetimi işaret ediyorum. "Kendini pis hissediyorsan banyo yapıp rahatlayabilirsin?"

Ruth çenesini kaldırır, yüzünde şakacı bir ifade vardır. "İzleyecek misin?"

Daha fazla istediğim bir şey yok ama mürettebatı ve ikmal ve yakıt taleplerimizi kontrol etmeliyim. İstasyonda geçirdiğimiz zaman, her ne kadar hoş karşılsa da, şimdiden programımın içine etmeye başladı. "Önce kontrol etmem gereken bazı şeyler var ve muhtemelen rahatlamak için benden uzak kalmaya ihtiyacın var. Daha sonra döneceğim."

"O zaman kısa bir banyo yapacağım ve yaparken de birkaç bonbon yiyeceğim." Elini boynuna götürüyor, kendinden emin sözlerine rağmen yüzünde kararsız bir ifade beliriyor. "Yapabilir miyiz.... yapabilir miyiz..."

Başımı salladım. "Çıkarabiliriz."

Rahatladığı her halinden belli oluyor ve yanına gittiğimde, nefret ettiği tasmayı çıkarmadan önce parmaklarımın rahatlatıcı bir dokunuşla teninde gezinmesine izin veriyorum. "Bunu takmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Ben de, ama artık bitti." Ruth dönüp bana bakıyor, başını yukarı kaldırırken yüzünde düşünceli bir ifade var. "Daha önce yaptığımız şey, umarım seni manipüle ettiğimi düşünmüyorsundur."

Başımı sallıyorum, kelimelere güvenmiyorum.

Onun rahatlamış gülümsemesini görmek bir zevk. "Güzel. Çünkü ben yapmazdım. Şimdi olmaz." Öne doğru ilerliyor ve tuniğimin ön kısmına dokunuyor, elleri bağlantı yerlerinde geziniyor. "Bilmelisin ki bundan çok keyif aldım ve bunu tekrar yapmak istiyorum."

Boğazımdaki düğüm çok büyük. Sikim de öyle, aniden. "Sen... şimdi mi?"

Ruth kıkırdar. "Yapacak çok işin varsa şimdi olmaz. Ama sonra, evet. Sana tekrar dokunmaktan çekinmem." Parmakları kemerimi sıyrıyor, her şey gibi bir söz. "Çok uzun zamandır ilk kez birine dokunmaktan hoşlandım. Umarım çok otoriter olduğumu düşünmemişsindir."

"Patronluk taslamayı sevdim," diye mırıldandım, kendimi aptal gibi hissetmeden bu sözleri itiraf etmek zordu. "Seni... hayal kırıklığına uğratmadım o zaman?"

Başını iki yana sallıyor. "Eğer bu tür şeylerde yeniysen, tetiği çekmek zaman alır. Pratik yapabiliriz diye düşündüm." Dudakları boğucu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Eğer buna hazırsan."

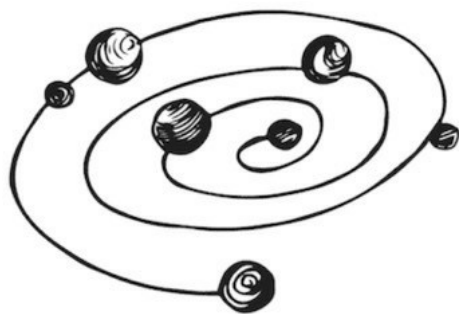
"Bazı parçalarım çoktan ayağa kalktı ve ağrıyor."

"Peki o zaman." Ruth sırtıyor. "O parçalarına daha sonraya kadar beklemek zorunda kalacaklarını söyle."

Birileri meşgul."

Başımı sallıyorum. Keşke ben olmasaydım ama öyle. Göz'ün sabah tekrar fırlatılmaya hazır olması için her şeyi aceleyle halletmem ve ardından sırf Ruth bana tekrar dokunabilsin diye odama geri dönmek için yarışmam gerekecek.

Belki bu sefer ona ilk ben dokunurum. Bu fikri sevdim.

U Ne yazık ki kamarama döndüğümde geç olmuştu. Erzah'ın ikmalden sorumlu olma sırası gelmişti ve o iyi bir pazarlıkçı değil. O da benim gibi yapmaması gereken durumlarda öfke patlamaları gösteriyor ve sonunda onu istasyonun ambarından kurtarmak zorunda kalıyorum.

Jirri fiyatı yüzünden bir erişte satıcısıyla talihsiz bir kavga. Mürettebattan biri kantinde sarhoş olup bir köle kızı eve götürmeye çalışınca onu da kurtarmak zorunda kaldım.

Temel olarak, kıyı izninde aptal gibi davranıyorlar, ki sanırım öyleler. İstasyona her geldiğimizde bu oluyor ve normalde umursamıyorum. Sadece bu sefer, kamaramda beni bekleyen ıslak, çıplak bir insan var ve onun ağzının sikimde olmasının nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bugün bu saçmalık için çok ama çok sabırsızım.

Her şey yoluna girdiğinde ve herkes gemiye döndüğünde Ruth'un uyuyor olacağını biliyorum. Onu uyandırmak ve bana tekrar dokunmasını istemek bencillik olurdu, bu yüzden benim için zemin olacak. Hayal kırıklığımla savaşıyorum. Yarın yeni fırsatlarla dolu yeni bir gün olacak. Bekleyebilirim. Sabırlı olabilirim.

Odama girdiğimde ışıklar kısıktı ve Ruth her yeri dağıtmıştı. Aslında buna aldırıyorum. Normalde mobilyaların üzerine dökülen yeni kıyafetlere ve küvetin yanındaki boş ikram kutusuna sinirlenirdim. Atılmış ayakkabıları toplayıp yatağa doğru ilerliyorum. Ruth orada kıvrılmış, çıplak sırtı bana dönük ve elimi omurgasının çizgisinde gezdirmekten ve sadece... vücudunu öğrenmekten başka bir şey istemiyorum.

Ona dokunmak istiyorum. Bana hissettirdiği gibi ona da kendini iyi ve çekici hissettirmek. Benimle güvende olduğunu bilmesini sağlamak. Ona değer verildiğini. O...benim.

Hayır, benim değil, zihinsel olarak düzeltiyorum. Ruth kendine ait. Ama ondan alabileceğimi alacağım.

Yatağa doğru ilerleyip onun uyumasını izliyorum. Ne kadar güzel olduğu ve onu ne kadar çok istediğim içimi acıtıyor. Karşı koyamayıp, elimi çıplak tarafında gezdiriyorum.

Ruth alçak sesle, uykulu bir inilti çıkarır.

Kalçasını nazıkçe çekiştiriyorum, onu sırt üstü yatırıyorum ve battaniyeleri üzerinden çekiyorum. "Daha önce bana dokunuşuna bayıldım," diyorum ona, çıplak bacakları dokunuşumla açıldığında heyecanlanıyorum. "Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum. Sana kendini çok iyi hissettirmek istiyorum, Ruth. Bana yaptığın gibi sana dokunacağım."

Yumuşak bir inilti daha çıkarıyor.

"Çok uykum var," diye kıkırdıyorum, kalçalarını ayırıyorum. "Bırak bütün işi ben yapayım."

Prod'umla kalçaları daha da açılıyor ve muhteşem amını bana gösteriyor. Bu haliyle çok güzel, pürüzsüz, mükemmel bir teni ve narin uzuvları var. Bir elimi uyluğunun iç kısmında gezdiriyorum, onu görünce büyüleniyorum. Videolar izledim ve bir kadının amının neye benzediğini biliyorum, ama kendim için keşfedecek bir tanesine sahip olmak ve onu gerçekten keşfetmek istemek çok farklı bir şey. Nefesimi tutarak bir parmak eklemimi kıvrımlarında gezdiriyor, onları ayırıyor ve bir tepki vermesini bekliyorum. Yatakta sadece hafifçe kayıyor ama bu iyiye işaret sanırım.

"Sözünü unutma," diye mırıldanıyorum. "İğne."

Parmağımı tekrar kıvrımlarında gezdiriyorum ve amının tepesinde benim için yeni olan garip,

küçük bir et düğmesi olduğunu fark ediyorum. Yine de her amcığın farklı olduğunu söylerler ve belki de bu Ruth'a özgü bir şeydir. Kıvrımlarını aralıyorum, kokusunu içime çekiyorum ve başımı ona doğru indiriyorum. "Seni iyi hissettirmek istiyorum, Ruth. Bana neyi sevdiğini söyle."

Ve onu yalıyorum. Dilimi kışının büzgüsünden o küçük et tomurcuğuna kadar uzun, kapsamlı bir vuruşla, çünkü onun her şeyini tatmak istiyorum.

Ruth hiç tepki vermez. Sadece orada yatıyor.

Oturduğum yerden kalktım. Yanlış yaptım da söylemek mi istemiyor? Yoksa o beni benim onu istediğim kadar istemiyor mu? Yanılıyor muyum ve beni ağzıyla tatmin etmesi beni kontrol etmesinin başka bir yolu muydu? Cevap vermesini bekliyorum ama sessiz, gözleri kapalı. "Ruth?"

Yanıt yok.

Belki de çok ileri gittim ve ellerimi üzerinde istemiyor. Daha önce de tacize uğramıştı, ama ben aptalca...

Farklı olduğumu sanıyordum. Sahip olduğumuz şeyin farklı olduğunu. Belki de yanılıyorum. Ağzımı ovuyorum, kendimden nefret ediyorum. "Eğer dokunuşumdan hoşlanmıyorsan keffing kelimesini kullan. Bunu bir daha asla yapmayacağım, sana söz veriyorum."

Boğazından ağlamaklı bir ses çıkarıyor, gözleri dalgalanıyor ve sonra yine hareketsiz kalıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü bu bana doğru gelmiyor. Kızgın ya da hoşnutsuz olduğunda bile, Ruth'un her zaman söyleyecek çok şeyi vardır. Eğer ona yanlış bir şey söylersem, beni düzeltirdi. Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam, beni parçalamaya çalışırdı. Orada öylece yatan Ruth değil. Yüzüne daha iyi bakabilmek için yanına yaklaştım. Kızarmış, ağzı gevşemişti.

Omzuna dokunup sertçe sarsıyorum. "Ruth?"

Gözleri kısa bir süre kırpışıyor ve sonra tekrar gevşiyor. Bir an sonra boğulur gibi bir ses çıkarıyor ve ağzından safra dökülüyor... ve hala uyanmıyor.

Dehşete kapılarak Ruth'u yan çeviriyorum ki aspire etmesin. Ben sırtını ovarken o kusmaya devam ediyor ve işi bittiğinde de gevşek kalıyor. O kadar öksürdü, o kadar kustu, derin bir uykuda da olabilirdi. Onu kollarıma alıyorum, yüzünü battaniyeyle siliyorum ve bir kez daha sertçe sarsıyorum. "Ruth? Uyan artık. Uyan hadi."

Başı arkaya düşüyor ve bir erişte kadar gevşek.

Yüzüne dokunuyorum ve bu kez gözlerinin çılgınca çırpındığını fark ediyorum, ama bir göz kapağını araladığımda beyazdan başka bir şey görmüyorum. Ters giden bir şeyler var. Onu göğsüme sarıyorum, saçlarını okşuyorum ve üzerime salya akıtmasını umursamıyorum. Terli olduğunu nasıl fark etmedim? Ateşi olduğunu? İstasyondan bir şey mi kaptı? Temiz değil ama bir gün geçirdiğim için hiç hastalanmadım. Ama Ruth bir insan, belki de daha savunmasızdır? Çaresiz, cevap aramak için odaya göz gezdiriyorum.

Bakışlarım küvetin yanındaki boş tatlı tepsisine takılıyor. Onları teslim eden gergin satıcıyı düşünüyorum. Gemime teslimat yaptığı için endişeli olduğunu düşündüm ve belki de daha önce yaptıklarımı görmüş ya da duymuştu. Ama ya tamamen farklı bir nedenden dolayı gergindiyse?

Ya Ruth'u zehirlediyse?

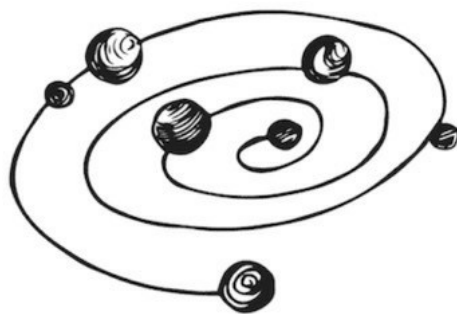
Başparmağımı ağzına sokup dişlerini aralıyorum ve nefesini kokluyorum. Kusmuk gibi kokuyor ama dilinin üzerinde daha önce olmayan hafif mavimsi bir kaplama var. Sikimi yaladığında dili pembe ve baştan çıkarıcıydı.

Birisi onun yiyeceğini bilerek tatlılarının içine bir şey koymuş. Muhtemelen bana da birkaç tane yedireceğini umuyordu. Öfkeden çaresiz, dişimi göğsüme bastırıp onu kucaklıyorum. Terli alnına bir öpücük konduruyorum. Benim Ruth'um. Dişim. O bunu hak etmiyor.

Bu işten sorumlu olan herkese bedelini ödeteceğim. Anneme, suikastçılara, eğer işin içindeyse Bist'e... *herkese*.

"Bilgisayar," diye hırladım. "Doktor Sakkar'ı hemen buraya getirin! Ona Ruth'un hasta olduğunu söyle ve eğer

Önümüzdeki iki nefes içinde onu odamda bırakacağım!"

RUTH

I

dünyanın en kötü uykusuna girip çıkıyorum. Sanki sürekli rahatsızım ve çok fazla tatlı yediğim için karnım ağrıyor, ama gözlerimi açıp tam olarak uyanamıyorum. Acının ve sıcaklığın belli belirsiz farkındayım, tıpkı nazik kolların belli belirsiz farkında olduğum gibi

Beni tutup kaldırıyor ve arada bir ağzıma bir bardak et suyu bastırıyor. Bazen neredeyse ağır uykudan uyanıyorum çünkü alnımda ıslak, serin bir bez hissediyorum ve bu her kimse ona teşekkür etmek istiyorum ama dudaklarım çalışmıyor.

Bu yüzden
sadece
sürükleniyoru
m. Zaman
geçiyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama bedenim bu inanılmaz uzunluktaki uykudan yorulmaya başlıyor. Bir el benimkini okşuyor, büyük parmaklar benimkilerle sarmaş dolaş oluyor ve sanki şimdiye kadarki en yumuşak eldiveni giymiş gibi hissediyorum. Çok yumuşak. Bana Straik'in tenini hatırlatıyor ve bu da beni gülümsetiyor çünkü onun gibi iri yarı, asık suratlı bir adamın böyle harika dokunulabilir bir teni olmamalı. Evrenin oyuncak ayısı gibi.

"Ruth?" Bir el çenemi okşuyor. "Gülümsediğini gördüm. Uyanıyor mu?"

Benden önce başka bir ses cevap veriyor. "Gaz olabilir lordum."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum, çünkü asla ama asla başkalarının yanında osurmadım. Bunu ima etmek bile kabalık. Dudaklarımı yalıyorum, onlara lanet olası bir kadın olduğumu söylemeye kararlıyım. Ancak güçlü bir ifade yerine, ağzımdan çıkan tek şey pısırik bir miyavlama oluyor.

"Uyanıyor! Bana çorba getirin!" Bu buyurgan ses kesinlikle Straik'e ait ve gözlerimi açıp ona odaklanmak için her şeyimi harcıyorum. Yüzü bulanık, bana doğru yaklaşıyor. "Sana sahibim, Ruth." Beni oturur pozisyona kaldırırken son derece nazikti. "Sana sahibim, aşkım. Sadece dinlen. Ben seninle ilgileneceğim."

Dudaklarımı yalıyorum ve bu bile çaba gibi geliyor. "Uyku bitti mi?"

"Uyuyakaldın mı?" Straik kıkırdıyor, yanağımı okşarken bile sesi kısık. "Hayır, hiç de değil. Hastaydın." Duraksıyor ve sonra sesi kısılıyor. "Çok, çok hastaydım."

Bu yüzden mi bu kadar yorgunum? Onun yüzüne odaklanmak, doğru düşünmek çok zor. Gözlerimi kapalı tutmak daha kolay ve ben de öyle yapıyorum. "İstasyon... mikroplar?"

Ofluyor. "Tam olarak değil. Tatlılar zehirliydi. Belli ki annemin suikastçılarından sandığım kadar uzak değildiniz. Zehirlerini çok sever." Ses tonu kendinden nefretle dolu. "Fark etmeliydiniz."

"Hey," diye fısıldadım. "Yok öyle bir şey." Straik beni biraz daha yukarı kaldırıyor ve sonra onun kokusuyla sarılıyorum, sıcak, tanıdık ve harika. Rahat ve güvende olduğumu bilerek tekrar uykuya dalmak istiyorum ama sesi o kadar üzgün geliyor ki beni uyanık kalmaya zorluyor. "Bilmiyordun."

"Bilmem gerekirdi." Kendisine hiç rahat vermeyeceği açık. "Seni korumam gerekirken yaralanmana izin verdim."

"Annen... tam bir kaltak," diyerek gözlerimi açmayı başarıyorum. Uzanıp yüzüne dokunmak

istiyorum, çünkü sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor, ama çok yorgunum. "Berbat görünüyorsun. Ne zamandır... hastayım?"

"Bir hafta," diyor Straik ve o kadar mutsuz görünüyor ki içim acıyor.

"Ah, bebeğim." Elini okşayacak gücü kendimde buluyorum. "Ve sen... bunca zamandır burada mıydın?" Zihnim boşlukları dolduruyor, sıcak eller, okşamalar ve bana çorba servisi. Ben çok hasta olduğumda cildimi yıkıyor.

sıcak ve ben olmadığımında sadece elimi tutuyor. Hepsi bir araya gelerek Straik'in son derece özenli ve sadık bir resmini oluşturuyor.

"Seni yalnız başına acı çekmeye bırakacağımı mı sanıyorsun?" Beni daha sıkı sıkıyor. "O ben olmalıydım." "Kapa çeneni," diyorum ona sevgiyle. "Ve bana şu et suyundan biraz ver. Ağzımın tadı... kirli çorap gibi."

Bu onu doğru ruh haline sokmuş gibi görünüyor. "Bunu alamam," diyor ve bir fincanı dudaklarıma doğru kaldırırken sesi biraz daha rahat çıkıyor. "Ağzın benim en sevdiğim yer."

Bu daha iyi. Gülemeyecek kadar yorgunum ama benimle tekrar şakalaşabildiği için memnunum. Birinin onu güldürmesi lazım. Kendini çok fazla ciddiye alıyor. Suyu yudumluyorum, içebildiğim kadar içiyorum. Midemi ağrıtıyor ama şikâyet etmiyorum. Gücümü yeniden kazanmak için bir şeyler yemeliyim ki ben iyileşebileyim ve Straik de sonunda uyuyabilsin.

Et suyunu bitirdiğimde kendimi bitkin hissediyorum. Sanki bir maraton koşmuş gibiydim. Straik saçlarımı okşuyor ve yakın zamanda gitmeme izin verecekmiş gibi görünmüyor, ki açıkçası buna aldırımıyorum. Bilincim yerinde değilken ve çaresizken bile benimle ilgilendiğini bilmek güzel. Bu beni güvende hissettiriyor. Çok uzun zamandır hissetmediğim şekilde güvende. "Hâlâ istasyonda mıyız?"

"Prefalon mu? Hayır. Günler önce ayrıldık."

Bu beni şaşırttı. "*Star*'a mı gidiyorsun?"

Straik tereddüt eder. "O da değil. Peşimizde kimsenin olmadığından emin olana kadar oraya tekrar gitmemiz güvenli değil. Korkarım biraz dolambaçlı bir yola girdik."

Patates kızartmasıyla kurbağa adama nasıl silah çektiğini düşünüyorum. "Dur tahmin edeyim. Zehircilerin peşinden mi gidiyorsun?"

"Beni iyi tanıyorsun." Sırtımı okşuyor. "Onlara yaklaşıyoruz. Annem başka bir gemi gönderdi - bu seferki ödül avcıları - ve onlara seni incitmenin bedelini ödetmeyi planlıyorum." Duraklıyor, bana bakıyor ve yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "Korkarım biraz kinciyim."

Elini okşamayı başardım. "Benim de. Her şey yolunda. Onları gökyüzünden uçur." Sırıttırıyor. "Anlayacağını ummuştum."

Hâlâ kuru olan dudaklarımı şapırdatıyorum ve o da bana bir yudum su vererek yardımcı oluyor, bardağı dikkatlice ağzıma götürüyor. İçtikten sonra ona gülümsüyorum. "Keşke yardım edebilseydim."

Bu onu sertleştirir. "İyileşene kadar bu yataktan çıkmayacaksın. O zamana kadar gemi bir hurdalıkta olacak ve mürettebat da uzayda bir lekeden başka bir şey olmayacak."

"Sapıkça." Göğsüne sarılıyorum. "Onları yakalaman ne kadar sürer?" "Birkaç saat. Neden?"

Çaba sarf ediyorum ama elimi uzatıp yatağı okşamayı başarıyorum. "O zamana kadar benimle uyuyabilirsin."

Doktorun emri."

Straik kaşlarını çatı. "Yatağa ihtiyacın var."

"Ve sen de en iyi oyununu oynamalısın." Oturdum, bitkin düşmüştüm. "Ben zayıf ve çaresizken benimle kavga mı edeceksin... yoksa yatağa girip bana sarılacak mısın?" Kendimi acınacak halde göstermek zor değil. Kendimi acınası hissediyorum.

Ağır ağır iç geçiriyor ama beni tekrar yatağa yerleştiriyor ve bir sonraki anda küçük, ince şilte onun ağır formuna uyum sağlayarak batıyor. Straik yatağın neredeyse tamamını kaplıyor ama sorun değil. Çok fazla odaya ihtiyacım yok. O rahat ediyor ve ben de kendimi ona yaslıyorum, kuyruğu bacağıma sürtündüğünde memnun oluyorum, sanki iyi olduğumdan emin olmak için her yerime

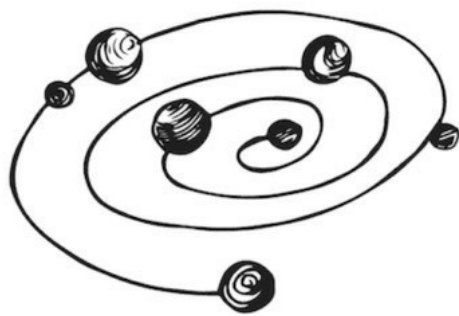
dokunuyor.

"Sen de uyu," diyorum ona esneyerek.

"Nasıl emredersen, benim talepkâr küçük insanım." Straik başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve rahatlıyor.

O uyuyana kadar uyanık kalmak istiyorum ama çok yorgunum. Yine de içimden bir ses kalacağını söylüyor.

Beni hayal kırıklığına uğratmak istemezdi.

K

Ruth'un iyileştiğini duymak yeniden nefes alabileceğim anlamına geliyor. Geçen hafta hayatımın en uzun, en öfkeli, en çaresiz haftasıydı.

Kendime onun sadece bir insan olduğunu söylüyorum, hem de huysuz bir insan
O denedi

Beni öldürüyor ve bu yüzden nefes almak için titremesine, nabzının çok hızlı atmasına ve revir sistemlerinin vücudunda hızla dolaşan zehre ayak uydurmakta zorlanmasına bu kadar üzülmemeliyim. İşe yaramıyor. Ruth'un acı çektiğini bilerek işlevimi yerine getiremiyorum.

Yol boyunca bir yerde, kafamda bir şalter attı. Onu küçümsemekten, ona takıntılı olmaya geçtim.

Mesakkah erkeklerinin dişilerine çabuk bağlandığına dair şakalar duydum ve hepsine gözlerimi devirmiştım. Tek kelimesine bile inanmadım, özellikle de cinsel açıdan kendimi ölü hissettiğim için. Artık içimde ölü değilim. Uyanığım ve mutsuzum ve iyi olmak için Ruth'a havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Ama şimdi güvende olduğunu bildiğime göre? Kapılar açık. Hiçbir şey yasak değil. Ruth ödül avcılarının kellesini istediğim kadar almamı da istiyor ve duymam gereken tek şey bu.

Kısa bir süre onun yanında uyukluyorum ama uyuyamıyorum. Çok gerginim. Bunun yerine, uyuklarken onu izliyorum ve bu kez uykusunun dinlendirici olduğundan emin oluyorum. Monitörleri de izliyorum, yarı yarıya yanacaklarından ve Ruth'un durumunun kötüye gideceğinden korkuyorum. Ama her şey sessiz ve telsizler vardığımızı bildirmek için çaldığında kendimi yenilenmiş hissediyorum.

O piçler benim dişime bulaştıkları için çok pişman olacaklar.

Yataktan fırlıyorum, sonra hemen Ruth'u kontrol ediyorum, parmaklarımın arkasını yanağına bastırıyorum. Kızarmış ama ateşi normal ve huzur içinde uyuyor. Tenini son bir kez daha okşuyorum, onu bırakmak istemiyorum ama birinin bunun bedelini ödemesi gerekiyor ve canı bir ruh halindeyim. Aklımda bu düşünceyle, sağlık istasyonunda bekleyen ve beni izleyen Sakkar'a dönüyorum. "Sen burada kal. Eğer acı içinde inlerse, bunu bilmek istiyorum. Anladın mı?"

Sakkar başını sallar. "Benimle güvende olacak Lord Straik."

"Güzel." Hışım ile çıkıp köprüye doğru ilerledim. Bütün hafta boyunca içimde yavaş yavaş kaynayan öfkenin doruğa çıkmasına izin vererek bir amaç uğruna hareket ediyorum. Köprüye vardığımda adamlarım oradaydı ve patlayıcı geçirmez zırhlarını giymişlerdi. Pahalı bir lüks ama umurumda bile değil. Tuniğimi çıkardım ve yeleğimi göğsüme bağladım. "Geminin durum raporu?"

Aithar sandalyesinde dönerek, "Bu bir hurda parçası," diyor. "Telsizlere yanıt vermedi, ben de nasıl tepki vereceklerini görmek için onlara bir virüs gönderdim. Bunu beklediklerini sanmıyorum." Hınzırca sırıtıyor. "Sonra bir baktım, tüm gemileri durmuş, sistemleri devre dışı kalmış. Tek bir raylı top bile ateşlememe gerek kalmadı."

Homurdanıyorum. İşler çok kolay olduğunda asla güvenmem ama belki de bu ödül avcısı işin kolayına kaçmıştır. "Uzay trafiğine göre neredeyiz?"

Zaemen ve diğerleri hazırlanırken Aithar iletişim panelindeki birkaç düğmeye daha dokunuyor. "Kimsenin fark etmemesi için ıssız bir sisteme çekildik," diyor Aithar bana. "Birisi görünmez olmadıkça, en yakın gemi iki bin parsek uzakta. Ödül avcısı bizi takip eden tek kişi, bu da

istediğimizi yapma özgürlüğüne sahip olduğumuz anlamına geliyor."

"Güzel." Çenemi kaldırıp adamlarıma bakıyorum. "Hepiniz talimi biliyorsunuz. İçeri girip gemiyi etkisiz hale getireceğiz.

Biz gemideyken uçamaz. Mürettebatı halledin. Silah kaldıran olursa, imha edin. Ama planlarımızda bir değişiklik var. Kaptan benim." Onlara sert bir sırıtış attım. "Onu buraya geri götüreceğiz ve annemin kimi ve neyi kiraladığını öğreneceğiz."

Kazex blasterını omuzlar ve mürettebata başıyla selam verir. "Bunu Lord Straik ve Leydi Ruth için yapıyoruz. Kimse halkımıza dokunamaz ve bu yanına kâr kalmaz."

"HİÇ KİMSE," diye sesleniyor a'aniler cevap olarak. Mürettebatın yüzünde kana susamış gülümsemeler görüyorum.

Garip bir şekilde memnunum. Birkaç gün önce Ruth'tan bahsetselerdi çok öfkelenirdim, çünkü onları bana karşı kıskırttığını düşünürdüm. Ona bakmaya gelmeleri, onun buraya, bize ait olduğu anlamına geliyor. Mürettebat da benden nefret etmiyor. Onlar bana sırtırken, kavga etmeye hevesliyken, va Sithai kardeşlerin adamlarıyla bağ kurmak için nasıl şakalaştıklarını düşünmeye çalışıyorum. Kulaklara bir sürü parmak sokar ve saçları çekiştirirlerdi. Acaba ben de aynısını yapmalı mıyım?

Gemi yavaşça kayar ve sonra yerine kilitlenir. "Biniş tüneli genişletildi," diyor Aithar. "Daha fazla talimat için burada bekleyeceğim."

"Emriniz üzerine hazırım lordum," dedi Kazex ve onaylamak için Aithar'a baktı.

"İyi bir ekipsiniz," diyorum ve sonra Adiron va Sithai'nin oyun kitabından bir sayfa almaya çalışıyorum. Parmağımı yalıyorum ve bana en yakın duran Erzah'ın kulağına doğru itiyorum.

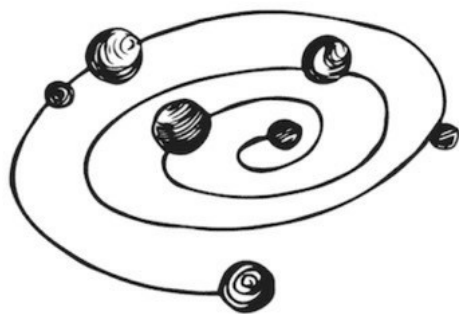
Erzah bembeyaz kesilir ve kararsız bir ifadeyle geriye doğru kayar. "Efendim?" "Ekip oluşturma," diye tersliyorum onları.

"Ben takım kuruyorum."

Kulağını ovuşturuyor, kafası karışmış. "Elbette, efendim."

Tuniğimi yeleşimin üzerine geri çekiyorum ve silahlarımı kemerime bağlıyorum. "Sadece git işine bak.

Kaptanın benim olduğunu unutmayın."

Düşman gemisine adım attığımız anda çatışma başlıyor.

Mürettebat tamamen hurdalardan oluşmuşa benziyor-szst ve bir blasterle bir halta yaramayan Praxiiian mercileri. Sakin ve sabit hareketlerle ilerliyorum, blasterım elimde ben birbiri ardına ateş ederken. Bir Praksiyalı bana doğru koşuyor, ama suratından vuruluyor. Ayaklarımın dibine yığılıyor ve ben de onun üzerinden geçip köprüye doğru ilerliyorum. Bu pislği kim yönetiyorsa orada olacak ve ben cevap istiyorum.

Başka bir szst bana doğru koşarken, ne tür bir canavarın çaresiz bir insanı zehirlediğini merak ediyorum. Kolunu kırıp yüzünü en yakın duvara çarpıyorum ve devam ediyorum. Canavarlar. Etrafım canavarlarla çevrili. Bu iğrenç düşünce karşısında başımı sallıyorum ve bir cesedin üzerinden geçiyorum. "Durum raporu, Aithar," diye sesleniyorum. "Nasıl görünüyoruz?"

"Motoru çalıştırmaya çalışıyorlar ama virüs izin vermiyor." Sesi kulağımda çınlarken neşeli, oraya yerleştirilmiş iletişim çipi sanki arkamda duruyormuş gibi ses çıkarmasını sağlıyor. "Hiçbir yere gitmediklerinden emin olacağım."

"Yap şunu," diyorum, düşmanlardan birini duvara sıkıştırmış olan Jerzec'in etrafından dolanarak ona vurmaya başlıyorum. Sanırım sadece biraz stres atıyor. Hepsi öyle. Bu ekip bir meydan okuma bile değil. Belli ki onları kim tuttuysa fazla para harcamamış. Dövüşte iyi değiller ve blasterleri de zırhımızı delmeye yaklaşamayacak kadar kötü.

Başka bir koridordan geçip köprüye yöneliyorum ve orada bir erkek duruyor, blaster'ı kafama doğrultmuş. Elleri titriyor ve ancak yetişkin bir szst olacak kadar yaşlı görünüyor, turuncu derisi yaşlıların dokulu görünümünden yoksun. Gerçekten mi? Bir genci öldürmek zorunda mı kalacağım? Bana doğrulttuğu silahı görmezden geliyorum ve kendi silahımı ona doğrultuyorum. "Dörde kadar sayacağım ve eğer akıllıysan silahını bırakıp en yakın kaçış kapsülüne tırmanacaksın."

Erkek yutkunuyor.

"Bir," diyorum

uyararak.

Silahı yere fırlatıyor ve koridorda hızla ilerliyor. Onu bir kenara atıyorum ve köprüye doğru ilerlemeye devam ediyorum. Ateş etmediğine memnunum - Ruth giysilerimin yanık kokusundan hoşlanmazdı ve Ruth'un neyi sevip neyi sevmediği benim için giderek daha önemli hale geliyor. Koridorda ilerliyorum, başka biriyle karşılaşma ihtimalime karşı tehditkâr görünmek için elimden geleni yapıyorum. Ödül sözleşmesini kabul eden sürüngen pislik yılanı yakalayın, gemiyi en yakın hurdacıya götürün ve peşimizden gelebilecek diğer herkes için bir tuzak kurun. Ve Ruth'a iyi bak. Güvende, mutlu ve tok olduğundan emin ol.

Köprüye varıyorum ve tabii ki kapı davetsiz misafirlere karşı mühürlenmiş, kontrol panelinde bir uyarı yanıp sönüyor. Kilitli. Paneli inceliyorum. Eğer hemen *Yıldız'a* dönmeyeceksek, Ruth'a gemimde nasıl rahatça dolaşabileceğini de göstermeliyim. Bazı düğmeleri biliyor ama bir yerde kapana kısılmaması için daha fazla komut öğrenmesi gerekecek. Elimdeki blasterı kaldırıyorum - ona blaster kullanmayı da öğretmeliyim - ve panele ateş ediyorum. Dumanlar çıkarıyor, kırmızı renkte yanıyor ve yumruğumu panele vurup altındaki hassas kabloları çekiyorum. Bunu yaptıktan sonra blasterımı kılıfına sokuyorum ve kapıyı elle iterek açıyorum.

"Biraz daha yaklaşırsan ateş ederim," diye sesleniyor bir ses. Erkek sesi. Mesakkah dili, ama

aksan Ana Dünya'ya ait değil. Muhtemelen kenar mahallelerdeki istasyonlardan biri.
"Benimle geliyorsun," diye sesleniyorum, blasterimi kılıfindan çıkarıp

Kapıdaki çatlaktan. "Benim için bir ödöl aldın. Beni yakaladın."

"Kişisel bir şey değil," diye sesleniyor adam kapının diğer tarafından. "Bu sadece bir iş. Bir ödöl."

Kişisel bir şey değil mi? Ruth'u zehirlediğinde bunu kişiselleştirmişti. Tabancamı bir kolumun altına sokuyorum ve kapıyı tekrar çekiştirerek daha geniş açıyorum.

Bir blaster mermisi vızıldayarak yanağımın hemen yanından geçiyor, yakıyor ve ardında yanık izi bırakıyor. Kapıya doğru bastırarak yana doğru sarsılıyorum ve hırlıyorum. Bu noktada sinirlenmenin de ötesindeyim. "Mantıklı olmaya çalışıyorum," diye hırlıyorum diğer taraftaki ödöl avcısına. "Ve sen de kadınıma bana kızdırmaya kararlısın, değil mi?"

"Hangi kadın?" Ses kalın ve paslı.

"Öldürmeye çalıştığın kişi, seni lanet olası cüruf parçası," diye karşılık verdim ona. "Ve şimdi misilleme olarak mürettebatını yok edip gemini alacağım."

Bir duraklama oldu. "İstihbaratım geminizde hiç kadın olmadığını söylüyor. Bir dişiye asla zarar vermem."

Gözlerimi deviriyorum. Onur kuralları olan bir ödöl avcısı mı? Buna inanmıyorum. "İstihbaratın işe yaramaz o zaman. Ne yani, bir çeşit tatlı bağımlılığım olduğunu mu düşünüyorsun? Şeker kökünün tadını sevdiğimi mi? O ikramlar kadınıma içindi, seni işe yaramaz aptal. Ona zarar verdin ve şimdi bunu ödeyeceksin. Seni deşeyeceğim ve canını acıtacağım."

"İş bir lordling içindi, bir kadın için değil," diye tekrar sesleniyor ses. "İstihbaratım-"

"Boktan bir şey," diye bağıriyorum ona, kıpkırmızı kesilerek. Neden bu uzay çöplüğüyle tartışıyorum ki? "Bir insanı zehirledin! *Benim* insanımı!"

Kapının diğer tarafında bir hışırtı duyulur ve bir an sonra bir blaster, önce sapı olmak üzere, aralıktan uzatılır. "Silahımı al. Teslim oluyorum."

Silahı alıp kemerime sokuyorum ve bunu yaparken kaşlarımı çatıyorum. "Sen nesen?"

"Teslim oluyorum. Ödöl bir lordlingi zehirlemek ve cesedini Ana Dünya'ya getirmektir. Kimse bana bir dışının etkileneceğini söylemedi. Ben dişilere zarar vermem. Bu işimin bir parçası değil." Bir duraklama oldu. "İçeri gelebilirsiniz. Daha fazla kavga etmeyeceğim."

Bunun bir tuzak olduğuna eminim. Mürettebattan iki kişi -Kazex ve Jerzec- bana doğru koşarken kaşlarımı çatıyorum, karar veriyorum. "Şimdilik temiz lordum," diyor Kazex. "Bir kaçış kapsülü fırlatıldı. Takip edelim mi?"

Bu genç olmalı. Başımı sallayarak kapıyı işaret ettim. "Kaptanı alalım ve sonra da gemiye bir çekme halatı bağlayalım. Aithar'a en yakın hurdacıyla temasa geçmesini ve bir şeyin geldiğini haber vermesini söyle." Köprüyü işaret ediyorum. "Bu teslim olduğunu söylüyor."

Kazex sadece parmaklarını çatlatır. "Öyle mi?"

"Yanlış bilgilendirildim," diyor ödöl avcısı. "Bana masum bir kadının zarar göreceği söylenmedi. Teslim oluyorum ve kendimi sizin merhametinize bırakıyorum."

"Kimin merhamet göreceğine biz karar vereceğiz." Jerzec kapıyı iterek daha geniş açıyor. "Sen değil."

Adamlar kapıyı açmaya çalışırken blasterımı hazır tutuyorum ve sonra geminin küçük köprü bölmesi ortaya çıkıyor. Bu bir navigatör sınıfı gemi, hem de döküntü görünümlü bir gemi. İşin ilginç yanı, tek bir kişi tarafından kullanılmak üzere tasarlanmış olması. Yani bu gemiyi her kim kullanıyorsa normalde mürettebatı yok. Ayrıca o mürettebata güvenmediği anlamına da geliyor. İlginç. "Mürettebatını" sadece bu iş için istasyondan ucuza almış olmalı.

Önemli değil. Yine de onu Göz'deki hücreye götüreceğim ve sorgulayacağım.

Köprünün içinde, elleri havada bizi bekleyen uzun boylu, iri yarı, yüz hatlarında acımasız bir ifade olan bir mesakkah var. Boynuzları kirli, hırpalanmış metalle kaplı, yüzü yaralı ve gözlerinden

biri sibernetik. Kırmızı parıldıyor, bu da onun nahoş tavrına katkıda bulunuyor.

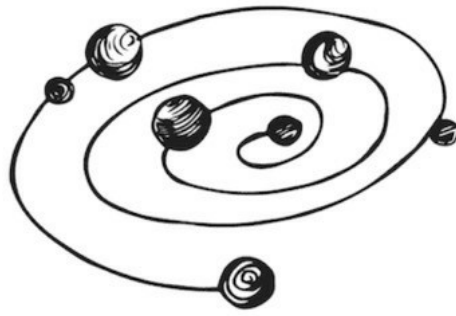
"Adın ne dostum?" Jerzec erkeği ararken soruyor. Havaya kaldırdığı ellerinden birinin sentetik olduğunu fark ediyorum. Yaşına bakılırsa, savaştan kalma bir başka döküntü. Bu benim savaşım.

bu tür şeyler için çok zengin ve unvanlı olduğundan hizmet etmedi.

"Jamef." Jerzec onu yere yatırırken ellerini boynuzlarının üzerine koyarak silahı olmadığını gösteriyor. Bana bakarken dudakları kıvrılıyor ve tuniğimin kenarlarındaki ev işlemelerini fark ediyor. "Ev ismi yok. Böyle bir şey talep etmeye zahmet etmiyorum."

Sanırım ben de yapmamalıyım. Yine de ses tonundan ya da her şeyi tarayan, vızıldayan ve kaydeden kırmızı sibernetik gözünden hoşlanmıyorum. Bu yüzden gözünün şişerek kapanmasını sağlayacak şekilde sertçe yumrukluyorum. Jamef geri çekiliyor, sendeleyerek geminin kontrollerine yaslanıyor. "Onu hücreye götürün. Onunla daha sonra konuşmak istiyorum." Kazex'in omzuna dokunuyorum. "Burada her şeyi halledebilir misin?"

"Hallediyorum lordum." Bir kez başını salladı. Güzel. Ruth'u kontrol etmem gerek.

Med-bay'de, hala hafifçe Straik'in sabunu kokan battaniyelere sarılmış uyuklarken, midem gurulduyor. Tatlı yok, diyorum kendime esneyerek. Hepsi zehirlenmiş olabilir-

Bir solukla doğruldum, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lanet olsun. *Hepsi* zehirlenmiş olabilir.

Yanımdaki Sakkar irkilerek sıçradı. "Ne oldu? Ne oldu?" A'ani sıhhiyecı bana iri gözlerle bakıyor. "Neyin var?"

Sesi panik içinde geliyor ve Straik'in acı çekersem onu bir şeyle tehdit edip etmediğini merak ediyorum. "Tatlılar," diyorum. "Lütfen bana başka kimsenin şekerleri yemediğini söyle."

Sakkar rahatlar ve derin bir nefes alır. "Kef me, az önce hayatımdan on yıl çaldın." Kaşlarını ovuşturur. "Hayır, kimse onları yemedi. Sen sıkıntı belirtileri gösterdikten sonra Lord Straik tüm yiyecek malzemelerini kirletici maddelere karşı tarattı. Bir insanın sindirim sistemiyle ters reaksiyona girebilecek her şey aradan çıkarıldı." Arkasını dönüyor ve zar zor "Kavrulmuş djorn ağacı fıstığı zulam bile" diye mırıldandığını duyuyorum.

"Özür dilerim," diyorum uysalca. Yine de içten içe biraz memnunum. Straik her zaman güvende olduğumdan emin olmak için geriye doğru eğilir. Zehirlendiğim için bir süre daha öfkeden kuduracak ve mürettebat için neredeyse üzüleceğim. Neredeyse. Onun için bu kadar önemli olduğum için çıldırıyor olması hoşuma gidiyor. Kendimi boktan bir şekilde iyi hissettiriyor. Tekrar yatağıma uzanıp esniyorum. "Ağaç fıstıkları pahalı mıydı?"

"Çok." Sakkar'ın sesi çok huysuz geliyor.

"Bir sonraki istasyonda sana daha fazlasını almasını sağlayacağım," diye söz veriyorum ona, sanki herhangi bir şey üzerinde böyle bir söz hakkım varmış gibi. "Ondan her şeyden kurtulmasını istemedim."

"Biliyorum." Sakkar koluma metal bir şey bastırarak değerlerimi kontrol ediyor ve bir ekrana bakıyor. "Ama bir mesakkah erkeği olduğunda böyle olur..." Kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. "Hayati değerlerin bugün daha iyi görünüyor."

"Bir mesakkah erkeği ne zaman?" Soruyorum. "İfadeni bitirmedin."

"Önemli değil," diye cevaplıyor kayıtsızca. "Gidip sana yeni battaniler getireyim. Bunların değiştirilmesi gerekiyor."

Arkasından kaşlarımı çatıyorum, dönüşünü bekliyorum. Bir mesakkah erkeği *ne* zaman, merak ediyorum. Unutmamak için kafamda tekrar ediyorum -hasarlı hafızam ve her şey- ve endişelenmemeye çalışıyorum. Onun yerine Straik'i düşünüyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum ama iyi değilim. Onunla tekrar konuşmak istiyorum. Onunla yatmam hakkında ne hissettiğini görmek istiyorum. Aramızda bir şey değiştiyse. Ben bu bitkin, zehirli kusmuk canavarı olmadan önceki o eğlenceli, heyecan verici flört seviyesine geri dönebilir miyiz?

Umarım beni hala çekici buluyordur. Ağzımı ona dayamak hoşuma gitti. Aklını başından almayı seviyordum. Straik'in çılgın, aç ifadesinin zihnimdeki görüntüsüne gülümsüyorum ve zihnimde sürüklenmesine izin veriyorum. Sakkar hemen geri dönmeyince uykum geliyor ve bir kez daha soyunma odalarını ve yaramaz şeyleri hayal ederek kestiriyorum. Uyandığımda, sinsi Sakkar dönmüş, sırtı yatağıma dönük ve odada yanık kumaş ve kömür kokusu var. "Bir şey mi yanıyor?" Uykulu bir şekilde soruyorum. "Burası tuhaf kokuyor."

Sakkar sertleşir. "Uh..."

"Sorun yok," diyor tanıdık bir ses. Straik. "Nasıl olsa ondan saklayabileceğim bir şey değil."

Sakkar yatağımdan uzaklaşıyor ve bir sonraki anda sakladığı şeyi görüyorum. Straik'in bir yanağında yatay olarak uzanan kötü kırmızı bir yara izi var. Nefesim kesildi, doğruldum. "Ne oluyor lan? Ne oldu?"

Straik yatağın benim tarafıma geçip oturarak, "Sorun yok canım," diyor. "Elinde patlayıcı olan bir aptal biraz heyecanlandı, hepsi bu."

"Bu *seni* aptal mı yapıyor?" Parmaklarım yüzündeki yaraya dokunmak için kaşınıyor. Bir elimi kaldırıyorum ve sonra tekrar bırakıyorum. Çok kötü görünüyor. "Acıyor mu? Ne kadar kötü acıyor? Dikiş atılması gerekiyor mu?"

Straik yarım bir gülümsemeyle idare ediyor. "Acımıyor ve dikiş atılmasına da gerek yok." "Yanık kremine ihtiyacı var," diye ekliyor Sakkar. "Ama biri bunun için hareketsiz kalmayacak." Suçlayıcı bir tavırla parmağımla Straik'i işaret ediyorum.

"Tamam, tamam." Straik derin bir iç çekiyor ama tünediği yataktan kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor. "Gel ve üzerime titre o zaman." Sakkar Straik'in yanağına bir sıra merhem sürerken ve ardından yaranın üzerine dar, şeffaf bir bandaj şeridi koyarken o hareketsiz duruyor. Straik'in tüm bu süre boyunca beni izlediğini fark etmeden edemiyorum, sanki doktor orada değilmiş ve odada sadece ben ve o varmışız gibi. Bu durum karnımın ısınmasına neden oluyor.

Sakkar sonunda işini bitirdiğinde, tek kelime etmeden odadan çıkıyor ve o zaman gerçekten kendi başımıza kalıyoruz.

"Sen iyi misin?" Straik'in parmaklarına dokunmak için uzanarak soruyorum. "Yaralanmadın değil mi? Daha önce aptal olduğun konusunda söylediklerimde ciddi değildim. Sadece endişelendim."

Gözleri daha da ısınır. "Ben iyiyim. Ödül avcısı elimizde. Aslında kurbanın sen olduğunu duyunca teslim oldu. Görünüşe göre kadınlara zarar vermekten pek hoşlanmıyor."

Sevinmeli miyim? Yoksa ölmesini mi istemeliyim? Hiçbir fikrim yok. Parmaklarımı Straik'inkilerle birleştiriyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

"Gemisini kredi karşılığında satacağız," diyor aniden. "Ve ambardaki arkadaşımız başıma konan ödülü yerine getirilemeyecek olarak işaretleyecek."

"Bu... iyi bir şey mi?"

"Bu kötü bir şey değil." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinden geçiyor ve elini elimden çekmiyor. "Ama bu henüz *Yıldız'a* geri dönebileceğimiz anlamına gelmiyor. Önce ödülü sabote etmeliyiz, yoksa nereye gidersek gidelim takip edilmeye devam edeceğiz."

"Tamam, o zaman plan nedir? Bir sonraki hamlemiz ne olacak?" "Biz mi?" Gülümsemesi daha da genişliyor.

"Tabii ki 'biz'," diyorum. "Ben de en az senin kadar bu işin içindeyim. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun. Bu artık sadece *Star'daki* arkadaşlarımla ilgili değil. Benim de yeni arkadaşlarım var." Bu kadarını söylemek bile beni inanılmaz derecede savunmasız hissettiriyor. Sanki birine bana karşı kullanması için bir silah veriyormuşum gibi.

Straik kelime seçimime yaklaşıyor. "Biz böyle miyiz yani? Arkadaş mıyız?"

"Benimle Dopekh'in arkadaşlığı gibi değil, sen daha fazla heyecanlanmadan söyleyeyim." Yüzüm ısındı. "Seninle benim aramın farklı olduğunu biliyorsun."

Başparmağı parmak eklemlerimi tekrar okşuyor. "Biliyorum. Sadece duymak hoşuma gidiyor."

Onun bu itirafı beni biraz daha rahatlatacak kadar cesur kılıyor. "Biz arkadaştan öte bir şeyiz. Daha önce hiçbir arkadaşına böyle oral seks yapmamıştım ve eğer sadece arkadaş olsaydık, bunu

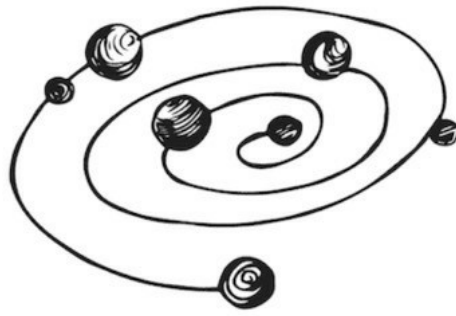
tekrar yapmayı düşünmezdim."

Straik'in gözleri kızarır. "Bunu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman." Bilincim yerinde değilken tabii ki. "Sen mi?"

"Her zaman." Sesi boğuk çıkıyor ve benimkine dolanmış eli birden daha sıkı kavlıyor. "Her zaman"

keffing time."

T

Jamefin gemi dediği uzay cürufu için aldığımız cüzi miktardaki kredi beni sinirlendiriyor. Neredeyse hurdaya çıkarılması için çekilme zahmetine değmeyecek. Ödül "tamamlanmadı" olarak işaretlendiğine göre, onu ve ondan sonra gelecek gemileri düşünüyorum.

Beni canlandırmak yerine, sadece yoruyor. Yapılması gereken bir düzine şey var ama tek yapmak istediğim Ruth'u tekrar kontrol etmek.

Jamef konuşmayı reddediyor. Sadece bunun bir ödül olduğunu ve kadınlara zarar vermediğini söylüyor. Onu ne kadar kışkırtırsak kışkırtalım ya da itiraf etmesi için ne yaparsak yapalım, hiçbir şey söylemiyor. Yiyecek vermemek ya da sıcaklığı düşürmek gibi her zamanki numaralarım, sibernetiği olduğu düşünüldüğünde işe yaramıyor. Tek bildiğim, göbeğinin tamamının sentetik organlardan ibaret olduğu ve aylarca yemek yemeden hayatta kalabileceği.

Onu öldürebilirim. Muhtemelen öldürmeliyim. Ama yorgunum. Onun yerine, sanırım onu en yakın istasyona bırakıp yetkililerin halletmesine izin vereceğiz. Onu evrak işleri ve yönetmeliklerle o kadar uzun süre meşgul edecekler ki ölmeyi dileyecek.

Parmaklarımı masama vuruyorum. Jerzec bir sonraki gideceğimiz yeri bilmek istiyor ki navigasyon işini halledebilsin. Henüz karar vermedim. *Buoyant Star*'a geri dönemeyiz. Başımda ve gemide ödül varken olmaz. Ana Dünya'ya kesinlikle gidemeyiz. Annemin suikastçıları üşüşür. Risda III devre dışı. Prefalon'a dönmek için çok erken ve zaten Bist'i zengin etmek gibi bir arzum da yok. Yeni bir yere ihtiyacımız var çünkü bir sonraki saldırıyı beklerken uzayda sürüklenmek pek akıllıca bir plan değil. Savunulabilir bir yere sığınmalıyız. Gemi gövdesine bir darbe alırsa, hepimizin anında ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalmayacağı bir yere.

Normalde bu tür şeylere dikkat etmezdim. Uzay savaşları bir yaşam biçimidir. Ama Ruth hala iyileşiyor ve kırılganlığı zihnimi kemiriyor. Onu mümkün olduğunca güvende ve rahat ettirmeliyim.

Ofisimi geride bırakıp koridorda volta atıyorum. Düşünmeye ihtiyacım var ve tempolu bir yürüyüş her zaman düşünmeme yardımcı olur. Ellerimi arkamda kenetliyorum ve bir koridordan diğerine geçiyorum. Normalde cüppemin bacaklarıma çarpması ve botlarımin yere vurması beni rahatlatır ama bugün böyle şeylere konsantre olamıyorum. Onun yerine Ruth'u düşünüyorum. Uyanalı iki gün oldu ve hala zayıf ve kolay yoruluyor. Yemeğini seçiyor ve çok uyuyor.

Bu beni deli ediyor.

Koridorlardan birinde köşeyi dönüyorum ve Dopekh'in elinde bir hava filtresiyle bana doğru geldiğini görüyorum. Beni fark ediyor, duraklıyor ve yüzündeki ifadeden kaçmak istediğini anlıyorum. O kadar karamsar mı görünüyorum?

O zaman ona biraz işkence etmeye karar verdim. "Dopekh," diyorum onu selamlarken.

"Lordum." İleri doğru birkaç tereddütlü adım attı. "Sadece birkaç filtreyi değiştiriyorum. Rahatsız edilmek istemiyorsanız bu salona geri dönebilirim." Yüzündeki ifadeden böyle bir şey umduğu anlaşılıyor.

"Seni ısırmayacağım," diyorum ona huysuzca. "Sadece zihnimi boşaltmaya çalışıyorum." Durup onu inceliyorum. "Bakımdan hoşlanıyor musun?"

Sanki soru karşısında kafası karışmış gibi duraksıyor. "Efendim?"

"Kısa bir süre önce güvenlik şefliğinden istifa ederek bakım işlerini üstlendiniz. İsteddiğiniz bu

değil miydi?"

Yüzü kızarıyor, yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor. "Ondan değil. Ben sadece... Ruth'un yardıma ihtiyacı vardı ve ben de bunun en iyi yol olacağını düşündüm... Bir kaçak yolcuya yardım ederken güvenlik şefi olarak kalmak doğru gelmedi."

Ah. "Peki pozisyonunuzu geri istiyor musunuz?"

Dopekh başını sallar. "Kazex'e haksızlık olur. Size neler yapabileceğini göstermek için uzun zamandır bekliyordu. O iyi bir seçim lordum."

Acaba Dopekh'in görüşünü bir mürettebat arkadaşınınkinden daha fazla renklendiren bir şey var mı? Dopekh'in arzuladığı kişi bu mu? Başka biri mi? Yoksa benim yanımda olduğu için mi yüzü kızarıyor? Bu teoriyi test etmek için elimi omzuna koyuyorum ve onunla rahat olmaya çalışıyorum. Yeterince eminim, yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor.

O bana aşık. Zavallı sot. Ruth'a tamamen tutulduğumu bilmeli. Ona karşı nazik olmalıyım. Omzunu sıkıyorum. "Sen değerli bir ekip üyesisin, Dopekh."

"Ben... teşekkür ederim, efendim?" Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir. "Sizi rahatsız eden bir şey mi var?"

Düşüncelerimi adamlarımla paylaşmaya alışık değilim ama Ruth hâlâ kamaramda uyuyor - dinlenmeye ihtiyacı var- ve belki de yeni bir bakış açısı zihnimin dönmesini sakınleştirmeye yardımcı olur. "Saldırganların dikkatini çekmek için yeni bir plana ihtiyacımız olduğunu düşünmeden edemiyorum."

"Ödül avcıları mı?" Dopekh elimden kurtulmaya çalışıyormuş gibi ağırlığını değiştirerek soruyor. "Evet." Adiron ve Kaspar'ın Mathiras'a yaptıklarını gördüğüm gibi kolumu omuzlarına doladım.

ve onu benimle yürümeye zorlayacağım. Ona biraz ilgi göstereceğim ve çaresiz ezilmişliği konusunda daha iyi hissetmesini sağlayacağım, diye karar verdim. Tabiri caizse arkadaşılığımın darbeyi biraz yumuşatacağım. "Bir yere gidip onları beklemeyi planladığınızı biliyorum ama nereye gideceğimizi bilmiyorum. Her zamanki uğrak yerlerimiz kötü bir fikir gibi görünüyor."

Dopekh başını sallıyor. "Çünkü normal işlerimizi yaparken o yerleri güvenli tutmak istiyoruz. Bu yüzden normalde gitmediğimiz bir yere gitmemiz gerekiyor. Mesela... terk edilmiş bir istasyon gibi?"

"Sanırım." Bazı nedenlerden dolayı bu fikre pek sıcak bakmıyorum. Terk edilmiş pek çok istasyon korsanlar tarafından ele geçiriliyor ve başka bir grupla daha sidik savaşına girmek istemiyorum. "Aslında Prefalon'a benzer başka bir istasyonu tercih ederim, böylece Ruth rahat edebilir. Yiyecek, silah ve oksijenle ilgilenilecek. Yakıt sorun olmayacak. Ama istasyonu sevdiğinden emin değilim."

"Neden ona sormuyorsun?"

Duraklıyorum ve Dopekh neredeyse tökezliyor. "Ona sormak mı?" Yankıladım. "Hangi istasyona gitmek istediğini mi sorayım?"

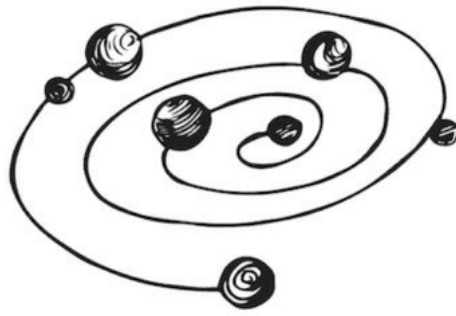
"Ya da bir istasyon değil," diyor kendini tutarak. "Evreni pek görmedi. Yıllardır *Yıldız'a* hapsolmuş durumda. Belki görmek isteyeceği bir şey vardır? Onu çekici bir yere götürmek? Kur yapmasına yardımcı olur." Yakasını çekiştiriyor, biraz rahatsız. "Eğer bu sana cazip geliyorsa tabii. Ben olsam haddimi aşmazdım lordum."

Ruth'a nereye gitmek istediğini sor. Ne tür bir yer görmek istediğini. Tabii ki. Ben bir aptalım. Uzay ödülleri ve nereye gidemeyeceğimizi düşünmekle o kadar meşgulüm ki nereye gidebileceğimizi düşünmeyi bıraktım. Belki sıcak bir yere gitmek ister? Ya da soğuk? Daha çok alışverişin olduğu bir yere mi? "Harika bir fikir, Dopekh. Sen mükemmel bir mürettebat

arkadaşısn."

İrkilerek uzaklaşır ve boştaki eliyle kulağını kapatır. "Teşekkür ederim efendim. İşimiz bittiyse, bu filtreyi takmak istiyorum."

Omzunu okşuyorum, bu sefer daha fazla takım çalışması yapmamaya kararlıyım. Fazla abartmak istemiyorum. "Elbette."

Kirli, yağlı saçlarımı kokluyor ve banyo yapmak için yeterli gücüm olup olmadığını merak ediyorum.

Odanın diğer ucunda ve geçmişte olsa bu hiç sorun olmazdı. Zihinsel radarımda bir işaret bile olmazdı. Şimdi iyileşiyorum ama çok uzak görünüyor.

Temizlenmek için o kadar çok *çaba sarf ediyorum* ki, burada yatakta kalıp debeleniyorum. Hasta olmaktan nefret ediyorum. İyileşmekten nefret ediyorum. Artık revir yerine Straik'in rahat yatağında olmamın bir önemi yok. Hâlâ işe yaramaz ve mızımız hissediyorum. Ve sıkılmış. Çok sıkıldım.

Straik düşüncelerimi duymuş gibi ellerini ovuşturarak odaya giriyor. Yatakta tek kolumun üzerinde doğrulup çenemi elime dayıyorum. "Memnun görünüyorsun."

"Değilim," diyor ve hemen adım atmaya başlıyor. "Dopekh'in bana aşık olduğunu biliyor muydun? Zavallı aptal." Başını sallıyor ve saç derisindeki kısa, siyah tüylerin bir takke gibi kalınlaştığını fark etmeden edemiyorum. "Onun ilgisini nazikçe dağıtmanın bir yolunu bulmalıyım ama şimdilik aklımda başka şeyler var."

"Pardon, Dopekh *sana* aşık mı?" Gülmemeye çalışarak dudağımı ısıırıyorum. Dopekh'in diğer a'ani'lerden birine aşık olduğunu ve aşkını karşılıksız kılan şeyin DNA'larını ve yüzlerini paylaşımları olduğunu biliyorum. Kaptanı için bir meşale tuttuğu için değil.

Straik bana bakıyor ve eğlendiğimi görünce kaşlarını çatıyor. "Biliyorsun, toplumun bazı çevrelerinde bir av olarak görülüyordum. Bu korsanlıktan önceydi, ama erkeklerden hoşlanıyorsa, doğal olarak düşmesi mantıklı" - vücudunu işaret ediyor - "tüm bunlar."

"Oh, kesinlikle." Yüzümü asmamak için elimden geleni yaparak başımı sallıyorum. Üzerinde işlemeler olan uzun, geniş siyah cübbesini giyiyor ve bugün uzaylı kılığına girmiş sinirli bir büyücü gibi görünüyor. Bu onun en sevmediğim kıyafeti çünkü onu siyaha boğuyor ve tüm o güzel kaslarını gizliyor. "Herkes sana saldırmak için can atıyor." Sahte bir zıplama hareketi yapıyorum. "Ben de biraz zıplardım ama bacaklarım çok yorgun."

Adamın yüzünde bir zevk ifadesi belirir ve hemen ardından endişe gelir. "Sakkar'ı çağırayım mı? Ne kadar yorgunsun?"

"Normal yorgunluk," diye onu rahatlatıyorum. "Sorun değil. Sadece mızımızlanıyorum çünkü banyo yapmak istedim ama kendimi iyi hissetmiyorum."

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Bu kolayca halledilebilir." Yatağın kenarına gidip battaniyeleri bir kenara atıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Sonra Straik kaşlarını çatıyor. "Her zamankinden daha hafif hissediyorsun."

"Dalkavuk." Yanağımı omzuna yaslıyorum. "Muhtemelen hastayken biraz kilo vermişimdir." Son zamanlarda hiçbir şeyin tadı güzel değil ve Sakkar et suyunun büyük bir hayranı. O tatlılardan bir daha yiyebileceğimi hiç sanmıyorum. Benim için mahvoldular.

"Bundan hoşlanmadım," diye yanıtlıyor Straik. "Senin için biraz daha ikram almamız gerekecek."

"Ben iyiyim ama Sakkar muhtemelen taşaklarından biraz daha ister." Göğsünü dürtüyorum. "Her şeyi atmak zorunda değildin. Ben olsam onun yemeğini arayıp bulmazdım."

Yüzünde inatçı bir ifade belirdi. "Güvende olmanı istedim."

"Biliyorum. Ama senin ekibinin de duyguları var," diyorum beni nazikçe küvetin kenarına

oturturken. "Çok fazla," diye homurdanıyor slip elbisemin eteğine uzanırken. Basit bir giysi. İstasyondan aldığım ve çıkması için başımın üzerinden çekilmesi gerekenler. "Dopekh'i nasıl nazikçe indireceğimi bulmalıyım."

Kıkırdamamaya çalışarak dudağımı ısıyorum. Beni yavaşça kollarına çekiyor, tamamen soyabilmesi için kaldırıyor ve sonra elbisemi bir kenara atıyor, hala beni tutuyor. Sanki kollarında çıplak değilmişim gibi iş yapıyor. Odaklanmıştı. Kontrol onda. "Biz insanların bu tür şeyler için söylediği bir söz vardır. Bu durum için de geçerli. İstersen senin için onunla konuşabilirim."

Straik küvetin kenarındaki bir düğmeye basıyor ve küvetin içine buharlı su pompalanmaya başlıyor. "Onunla konuşur muydun? Ne söyledin?"

Elimi cesurca bacaklarının arasına koydum, tam sikinin üzerinde duruyordu. "Ona onu yaladığımı, bu yüzden benim olduğunu söyledim."

Yanakları o kadar koyu bir maviye dönüyor ki neredeyse morarıyorlar. Nefes alış verişi hızlanıyor ve perişan görünüyor. "Ruth..."

Elimi bırakıyorum ve hayal kırıklığına uğramış hissetmemeye çalışıyorum. "Beklediğim tepki bu değildi." "Sen hastasın. Seni sınırlarının ötesine itmek istemiyorum. İyileşmek için zamana ihtiyaın var."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir kız, ölümün eşiğinde olduğunu düşünmeden bir erkekle flört edemez mi? Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Sadece yorgunum ama her geçen gün daha da gleniyorum. Ve sana dokunmak için bir ton kas gerekmiyor. Sadece, bilirsin, güçlü bir el ve iyi bir dil hareketi."

Straik inliyor, sonra beni suya atıyor. "Kendini daha iyi hissedene kadar böyle bir şey yapmayacaksın."

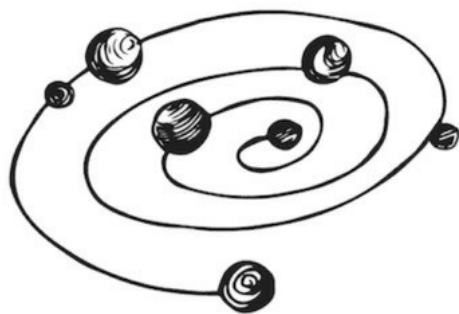
Spoilsport. Suya batıyorum... ya da henüz çok derin olmadığını düşünürsek batabildiğim kadar batıyorum. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Değilim," diye kabul eder. "Ben bu geminin kaptanıyım ve sana göz kulak olacağım." Straik bir an bana ters ters baktı ve sonra yakasına dokundu.

Otomatik bağlayıcıyı çalıştırdığını fark etmem bir anımı alıyor ve kayarak cübbesi açılıyor. Kemerini yırtıp cübbesini çıkartıyor ve altındaki pantolonu -kendi deyimiyle- ortaya çıkıyor. Aleti kesinlikle dikkat çekiyor, yani flrtlerime tamamen bağışık değil. "Ne yapıyorsun?" Belli olmasına rağmen soruyorum.

"Seni yıkayacağım," dedi bana. "Yorgunsun."

Bakişlarında kıpır kıpır bir ifade var ve dizlerime sarılarak suyun içinde doğruluyorum. "Atla o zaman."

A Suyun içine girdiğimde, iri cüssem büyük miktarda suyu yerinden oynatıyor. Ruth'un şikayet etmesini, küvetin kendisine kalmasını istediğini söylemesini bekliyorum ama ben bacaklarımı onun etrafında uzatıp onu kalçalarımın arasına alırken o sadece sabırla bekliyor. Ben yerleştikten sonra, o arkasına yaslandı

Bana yaslanıp iç çekiyor, memnun.

"İyi bir sırt dayanağı oluyorsun," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatarak. "Banyoda bana yardım ettiğin için teşekkürler."

"Seninle ilgilenmek benim görevim." Su kapandığı anda küvetin kenarından sabun tepsisi yükseliyor ve onun seveceğini düşündüğüm çiçeksi, tatlı kokulu bir tane seçiyorum. En yumuşak süngerini seçip köpürtüyorum ve elimdeki işe odaklanmaya çalışıyorum. Süngerini soluk altın rengi kolumda gezdirirken kendime kararlı bir şekilde Ruth'un temizlenmesi gerektiğini söylüyorum. Göğsümde ne kadar yumuşak ve kaygan hissettiğini düşünmenin zamanı değil. Poposunun sikime nasıl yaslandığını düşünmenin zamanı değil. Kesinlikle çıplak göğüslerini ve nasıl suyla boncuk boncuk olduklarını düşünmenin zamanı değil.

Tüm bunları kendime söylüyorum ve aletim hala bir kaya gibi sertleşiyor, ona doğru bastırıyor.

Ruth yine de bir şey söylemiyor. Sadece bana yaslanıyor, ben süngerini omuzlarında ve kollarında gezdirip onu yıkarken yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor. Bu kadın benim için çok değerli. Evrendeki diğer herkes için o tüküren, öfkeli bir cehennem zebanisi. Ama o burada, kollarımda yumuşacık, ona dokunmama ve onunla ilgilenmeme izin veriyor. Bu beni büyük bir gurur ve sevinçle dolduruyor ve onun için daha fazlasını yapmak istiyorum. Süngerini karnının üzerinde kaydırırken bile ağzımı şakağına bastırıyorum. Şu anda kasıtlı olarak göğüslerinden kaçınıyorum, çünkü onlara dokunursam boşalacağımdan ve suyu değiştirmek zorunda kalacağımızdan korkuyorum. Bu yüzden süngerini yüzeyin altındaki derisinin üzerinde gezdiriyorum ve onu kendime yakın tutuyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Gözleri kapalı kalsa bile gülümsemesi genişliyor. Göğüslerini havaya kaldırarak bana doğru yükseliyor. "Evet, ben çok edepsiz bir kıyım."

Kef me. Alnımı saçlarına bastırarak inliyorum. Daha fazla direnemeyerek süngerini yuvarlak bir göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve karşılık olarak çıkardığı sese bayılıyorum. Meme ucu geriliyor ve ben de etrafında küçük daireler çizerek kasıtlı olarak onu kızdırıyorum. "Soracağım şey bu değildi ama bilmek güzel."

Ruth bana doğru kayıyor, ıslak kollarından birini geriye doğru kaydırıyor. Elini kafatasımın tabanında gezdiriyor, kesilmiş saçlarımı kaşıyor. "Ne o zaman?"

Süngerini suya bırakıyorum ve göğüslerinden birini avuçluyorum, onları yıkıyormuş gibi yapmaktan vazgeçiyorum. Başparmağımı göğüs ucundaki sert tomurcuğun üzerinde gezdiriyorum, bana karşı kıpırdanması ve küçük zevk sesleri çıkarması hoşuma gidiyor. "Evrende herhangi bir yere gidebilseydin," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının küçük kabuğuna sürtünüyor. "Nereye gitmek isterdin?"

"Yüzen Yıldız'a dönüyoruz," diyor hiç tereddüt etmeden.

İçimdeki kızgınlık ateşine karşı koyuyorum. Bazen Ruth'un tek fikirliliği benim için bile biraz fazla oluyor. "Orada değil. Başka bir yerde."

Eli benimkini göğsünün üzerinde kapatıyor ve duraksamama neden oluyor. Başını eğip bana bakıyor. "Neden soruyorsun?"

Omuz silkiyorum. "*Yıldız*'a gidemeyiz çünkü takip ediliyoruz ve yapmak istediğim son şey bir grup kanun kaçağı ve ödül avcısının yüz çaresiz insandan haberdar olmasını sağlamak. Bu yüzden onları beklemek zorundayız.

Kuyruğumuzdan kurtulmak için. Belki ne görmek istediğini sorabilirim diye düşündüm. Ne deneyimlemek istiyorsun?" Dudaklarımı kulağının üzerinde gezdiriyorum, ürpermesine bayılıyorum. "Sana evreni göstermek istiyorum. Sadece Prefalon'u değil."

Bir an düşünüyor, sonra elimi aşağıya, göğsünden karnına doğru kaydırıyor. "Sahilde bir yerde tatil yapalım desem, kendimi eğlenemeyecek kadar suçlu hissederim. Arkadaşlarım *Star*'da sıkışmış, sürükleniyorlar. Erişte yiyorlar ve bizim yıllardır baktığımız aynı beyaz, sıkıcı duvarlara bakıyorlar. Güzel bir yere gidip sadece... rahatlamak doğru gelmiyor."

Yani bir plaj istiyor. Rahatlamak istiyor. Aklıma hemen eriştelerin meşhur olduğu Jirri IV geliyor. Orası bir tatil yeri. Pahalı, doğru, ama sular parlak mavi, kumlar yumuşak ve pembe ve hava ılıman. Ruth'un kıyıda dinlendiğini, güneş ışığını içerken yüzünde bir mutluluk ifadesi olduğunu hayal ediyorum ve ona bunu vermek istiyorum. "Arkadaşlarından bilerek uzak kalmıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Onların iyiliği için uzak duruyorsun. Neden suçluluk duyasın ki? Senin mutsuz olmanı isterler mi? Yoksa eğlenmeni mi isterler?"

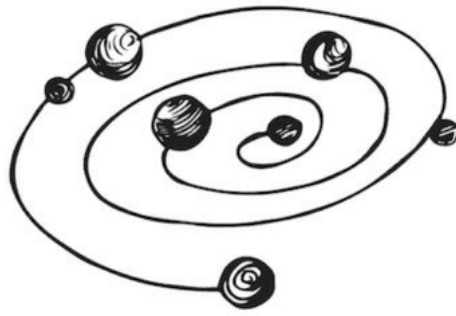
Ruth tereddüt eder. "Eğlenmemi isterlerdi. Ama bu yanlış geliyor."

Parmaklarımı yumuşak, düz karnının üzerinde gezdiriyor, teninde daireler çiziyorum. "Her şey eğlenceli olmayacak," diye hatırlatıyorum ona. "Hâlâ avlanıyoruz. Ama neden sefil bir yer yerine keyifli bir yerde avlanmayalım?"

"Güvenli olduğu anda geri dönüp onları alacağız?"

"Tam şu an," diye kabul ediyorum, kulağının kabuğunu ısıriyorum. Kef beni, ama onun teninin benimkine karşı verdiği kaygan hissi seviyorum. Aletim ihtiyaçtan zonkluyor, kesem tenime o kadar sıkı yapışmış ki boşalmam için fazla bir şey gerekmeyecek. Ama bu benimle ilgili değil. Bu dişimi memnun etmekle ilgili. Bu yüzden parmak ucumu göbeğine daldırıyorum, sonra daire çiziyorum. "Neden suçlu hissediyorsun? Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

Ruth'un parmakları başımın arkasını kaşıyarak kafa derime sürtünüyor. "Eğer durum buysa, neden bana daha aşağıdan dokunmuyorsun?"

My sabırsız, açgözlü kadın nefesimi kesiyor.

Ruth suyun içinde bana doğru kıvrılarak elini tekrar benimkinin üzerinde gezdiriyor. Kasıtlı olarak bacaklarını ayırıyor ve elimi tümseğinin üzerine koyarak bana tam olarak şunu gösteriyor

Ne istediğini.

Bu kadar sabırsız olmasına bayılıyorum. Bu durum tüm tahminleri ortadan kaldırıyor. Dokunuşumdan hoşlanıp hoşlanmadığı ya da çok talepkar olup olmadığı konusunda endişelenmeme gerek yok. Ruth olayların tam olarak nasıl gelişmesini istediğini bana bildiriyor ve bu da üzerimdeki baskıyı büyük ölçüde azaltıyor. Tecrübesizliğim canımı sıkıyor çünkü bana neye ihtiyacı olduğunu söyleyecek. Bu özgürleştirici.

Aminı avuçluyorum, parmaklarımı kıvrımlarına bastırıyorum. "Seni burada yıkamamı ister misin?" "Beni daha sonra yıkayabilirsin. Şimdi dokun bana. Beni iyi hissettir."

Ağzımı saçlarına sürterek inliyorum. "Bana neyi sevdiğini göster, ben de sana vereyim."

"Büyük parmaklarımı seviyorum," diye fısıldıyor, bacaklarını daha geniş açarak. Parmaklarımdan birini alıp kıvrımlarında gezdiriyor ve kendini okşuyor. "Onları her tarafıma sürersen vücudumu öğrenirsin." Bir parmağını daha derine, aminin banyo suyuyla ilgisi olmayan bir şekilde kayganlaştığı yere kaydırıyor ve sonra ucunu içine itiyor. "Buraya parmak sokmak hoşuma gidiyor." Daha derine inmeden elimi tekrar yukarı çekiyor ve beni tekrar kıvrımlarının arasından geçirerek aminin tepesine, küçük et düğmesinin olduğu yere götürüyor. "Ve klitorisimin kenarlarına dokunmandan hoşlanıyorum. Tam olarak değil. Sadece yanlara yumuşak dokunuşlar."

Sonra elimi bırakıyor ve iki elini de boynumun arkasına koyarak bana tutunuyor.

"Şimdi bana dokun," diyor Ruth, sesi boğucu bir mırıltıya dönüşüyor. "Beni iyi hissettir."

Prefalon'daki soyunma odasında ağzını bana dayadığından beri bu anı bekliyordum. Belki daha da uzun süredir. İstekli horozum seğirirken bir inilti ısıırıyorum, parmaklarımı aminin kıvrımlarında gezdiriyorum, onu öğreniyorum. Burada inanılmaz derecede yumuşak, bazı kıvrımları diğerlerinden daha büyük, ama hepsi daha önce onu memnun etmek için yaptığım başarısız girişimden hatırladığım kadar ağız sulandırıcı derecede güzel. Kendimi açık büfenin önüne konmuş aç bir adam gibi hissediyorum, ilk nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bu yüzden onu okşuyorum, dişlerimi kulağının üzerinde gezdirirken tepkilerini izliyorum.

Parmağım klitorisinin üzerinde gezinirken nefesini içine çekiyor, ben de oraya odaklanmaya karar veriyorum. Bana söylediklerini hatırlıyorum ve et yumrusunun etrafında yumuşak, alaycı daireler çiziyorum, ondan büyüleniyorum. Mesakkah kadınlarında bunlardan yok. Sanki onun da kendi mahmuzu var ama benimkinden çok çok daha hassas. Ruth inliyor, boynuma yapışıyor ve ben onu ovarken bana doğru bastırıyor. Kendime engel olamıyorum. Kalçalarımı sallıyorum, sikimi onun arka tarafına sürüyorum. Su dalgalanıyor ve sıçırıyor ama umurumda değil. Kollarımda kıvranan kadınla ve çıkardığı seslerle çok daha fazla ilgileniyorum.

Bir parmağımı yumuşakça bir tarafına sürterken "Siktir," diye pantolonunu indiriyor. "Siktir,

Straik, bu çok iyi hissettiriyor.

Diğer elini de ver. Parmaklarını üzerimde kullan."

Diğer kolumu küvetin kenarından kaydırıyorum ve kalçalarının arasına itiyorum. Kocaman ellerime kıyasla o kadar ufak tefek ki, ona bu şekilde dokunmam için yeterli alan kalmayacağından endişeleniyorum. Elini kalçalarımın bastırıyor ve bir bacağını kaldırıyor, ayak bileğini küvetin kenarına koyuyor ve sonra diğerini. Benim için tamamen açıldı, göğsüme doğru alçalıyor, böylece amcığı daha geniş açılabiliyor. Bir iniltiyle parmak ucumu vücudunun girişine, en ıslak olduğu yere bastırıyorum. "Böyle mi?"

Dudağını ısıyor, başını sallıyor. "Durma." Nefesi düzensiz. "Klitorisime dokunmayı bırakma."

"Asla." Daha sert ovuyorum, bir parmağımı amının tatlı kanalına sokarken bile hızlanıyorum.

Kef me, o kadar sıkı ve ateşli ki sikim tekrar sarsılıyor. Parmağım içine pompalarken bile sırtına sürtünüyorum. Elimin etrafında böyle hissedeceğini hiç hayal etmemiştim ve sadece horozumun etrafında ne kadar iyi hissedeceğini hayal edebiliyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum, sikimi hayal ettiğim gibi çalıştırıyorum ve kalçalarının sarsılmasına bayılıyorum. Amcığı sıkıca kenetleniyor ve bunu vücudunda *hissediyorum*. Bileğimi kavıyor, bana tutunuyor, ağzı sessiz bir çılgınlıkla açık.

Tekrar içine girdim, diğer elim klitorisini okşuyordu. "Böyle mi?"

Ruth sözsüz bir ses çıkararak elime doğru eğildi. Bana karşı sallanıyor, sürtünmeyi artırıyor ve ben kontrolümü kaybediyorum, sırtına doğru geldiğimin zar zor farkındayım, amcığı parmağımın etrafında bir kez daha kenetlenirken bile serbest bırakılmam içimde paramparça oluyor. Gözlerimin arkasında yıldızlar dans ediyor ve bileğimi sıkıca kavradığında ona karşı ürperiyorum. Hareket etmeyi bıraktım, ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum, çünkü kalçalarını elime doğru sarsıyor ve sonra amcığı sıkılıyor ve inliyor, tüm vücudu titriyor.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum, parmaklarımı onun vücuduna sokmayı, zevkin sıcak etkisi damarlarımdan akarken bile ona dokunmayı hatırlamaya çalışıyorum. Ruth bana karşı sertleşiyor ve parmak ucumu klitorisine değdirdiğimde küçük bir inilti çıkarıyor ve elimi itiyor. "Çok hassas," diye inliyor. "Bırak ineyim."

"Seni... ben mi...? Sen...?" Sormak zorunda kaldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yaptığından oldukça eminim, ama deneyimsiz bir erkek gibi, bir kez daha çok erken boşaldım.

Başını sallayarak inliyor. Hâlâ bir parmağım içine gömülü ve parmağımı hareket ettirdiğimde seğiriyor, amı tekrar sıkılıyor.

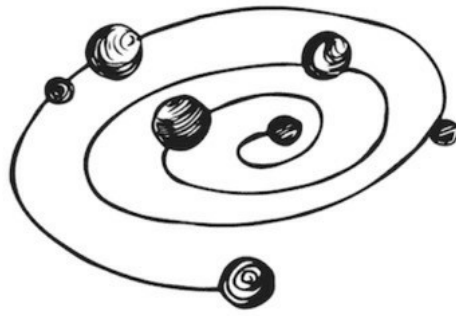
Benim kadını. Eşim. Şu anda burada, kirli, kullanılmış banyo suyunun içinde, parmağım onun vücuduna gömülü olarak kalabilseydim, kesinlikle kalırdım. Başka bir insanın varlığından hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum. Beni... ertesi günle yüzleşmek için istekli yapıyor. Geleceğin neler getireceğini görmeye heveslendiriyor.

İçinde daha fazla Ruth olduğu sürece, evren ne getirirse getirsin mutlu olacağım. Ellerimi isteksizce vücudundan çekip onu göğsüme yaslıyorum. "Küveti seçmemeliydik. Şimdi duşa girmeli ve gerçekten yıkanmalıyız."

Kıkırdıyor, sesi aynı anda hem yaramaz hem de yorgun. "Biliyorsun, insanlar duşta da sevişiyor." "Beni kışkırtma," diyorum ona, kuyruğum titreyerek. Birdenbire Ruth'u evimdeki her yüzeye yerleştirmek istiyorum.

ve tekrar tekrar boşalana kadar onun için amını ovacağım. Odamın onun zevki gibi kokmasını istiyorum. Kokusunun sinmesini istiyorum ki o gittiğinde elimde bir şey kalsın.

Çünkü kalbimde onun kalmayacağını biliyorum. Benimle kalmayacak.

W

Jirri IV'ün pembe kumsallarını gördüğümde, sanırım artık işler gerçekten hızlanacak. Mini "tatilimizi" yapmaya karar vermemizin üzerinden bir hafta geçti. Bildiğimiz kadarıyla

Avlanıyoruz, neden evrenin pisliği (diğer adıyla Prefalon) yerine eğlenceli bir yerde avlanmayalım, değil mi? Bu yüzden, göz alabildiğine uzanan plajları, kimsenin etrafında olmak zorunda kalmayacağımız anlamına gelen uzak tatil villaları ve bolca su ve güneş ışığı olduğu söylenen bu gezegene gidiyoruz. Arkadaşlarım hala *Buoyant Star*'da mahsur kalmışken oraya gitmeyi düşünmek beni inanılmaz derecede suçlu hissettirse de kulağa hoş geliyor. Kıyıda oturup mai tais'in yabancı versiyonlarını yudumlarken suçluluk duygusunu atlabileceğimden emin değilim ama Straik bunun bizim için iyi bir hareket olacağından emin.

Ve bencilce, yıllarca gemide kaldıktan sonra biraz güneş ışığı almak istiyorum.

Yine de vardığımızda, işler... garipleşti.

Plajın kendisi değil, ki çok güzel. Mercan dallarına benzeyen ağaçlar, ayak parmaklarımı soktuğum en güzel kuma sahip bebek pembesi plajlar ve tropikal meyve ve yumuşak yatak takımlarıyla dolu bir plaj kulübesinde rahat bir yatakla tamamlanmış, hiçbir yerin ortasında kendi özel küçük adamız var. Mürettebat sırayla nöbet tutuyor ve buraya gelirken en az iki kez saldırıya uğradık, her ikisinde de ödül avcıları çabucak halledildiği için olay olmadı. Jamef başka bir istasyona nakledildi ve şimdi Jirri'deyiz, güvendeyiz ve bazılarımızın canı çok sıkılıyor.

Kıyıya oturmuş sahile bakıyorum. İpliksi beyaz tuniğimin altından sızan kuma ya da mayomun olmamasına (görünüşe göre Jirri'de böyle bir şey yok) aldırmiyorum. Ilık su ayaklarımı yıkarken ayak parmaklarımı kuma gömüyorum ve bunun yerine baştan çıkarma planları yapıyorum.

Straik'in baştan çıkarılması gerekiyor.

Yaramaz banyomuzdan sonra her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Birbirimize açılacağımızı ve benimle aynı yatakta uyumaya başlayacağını. Birbirimize sarılarak uyanacağımızı ve her şeyin doğal akışına bırakacağımızı.

Hayır.

Seksi banyomuzdan sonra Straik beni yatağa yatırdı ve yerde uyudu. Ve geçen hafta boyunca yerde uyudu. Ara sıra alnıma kondurduğu öpücük dışında bana bir daha dokunmadı.

Düpedüz sinir bozucuydu. Jirri'ye gelmemizi bekleyip beklemediğinden emin değilim ama beni odama götürdüğünde ve tek kişilik dar yatağı gördüğümde, yakın zamanda biriyle yatmayacağımı biliyordum. Şimdi tam bir gündür buradayız ve Straik sevimli ve nazik olsa da kendini uzak tutuyor. Odanın karşısında yerde uyuyor ve benimle bir daha banyo yapmayı teklif etmedi.

Yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Dizlerime sarılıyorum, suya bakıyorum ve merak ediyorum. Tadını çıkaramadığınız zaman cennet o kadar da büyük değil ve ben de Straik'le aramda her şeyin yolunda olduğunu bilmeden keyfime bakamıyorum.

Küvette oynasırken çok mu ısrarcıydım? Ne istediğim konusunda çok mu ileri gittim? Daha çok mızımız bir bayan olup kendi vücudumda nelerden hoşlandığımı bilmiyormuş gibi mi davranmalıydım? Cesaretimden hoşlandığını düşünmüştüm ama belki de onu yanlış anlamıştım. Beynimi yokluyorum, patronluk taslayarak geçmişteki diğer ilişkilerimi mahvedip mahvetmediğimi hatırlamaya çalışıyorum ama bölük pörçük anılarımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Belki de hala hasta olduğum için endişeleniyordur. Her zaman böyle bir ihtimal vardır.

Artık ilgilenmediğini sanmıyorum. İlgilendiğini biliyorum. Sanki dudaklarımın arasından geçen her lokma onu sertleştiriyormuş gibi beni yemek yerken izliyor. Yanağıma, saçıma, koluma dokunuyor, sanki yanımda olması gerekiyormuş gibi sürekli. Gün boyunca ofisinde birlikte vakit geçiriyoruz, sadece birlikte oluyoruz ve gemi saldırıya uğradığında beni gizli odaya gönderiyor ve beni her geri aldığında en uzun süre bana sarılıyor.

Her zaman bu sarılmaların seksle sonuçlanacağını düşünürüm, ama onun yerine alnıma bir öpücük kondurur ve beni kendi halime bırakır.

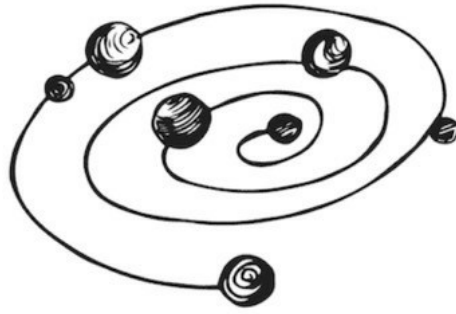
Yıllarca bir daha seks yapmak istemedikten sonra, gerçekten istediğimde reddedilmek düpedüz can sıkıcı. Sahile bir göz atıyorum. Zaemen ve Jerzec bugün benim muhafızlarım, sahilin uzun, pembe şeridinin her iki ucunda birer tane var. Daha sonra yer değiştirecekler, böylece yakında rahatlanan ve kendi kulübelerinin tadını çıkarabilecekler. Dopekh bana erkeklerin bir bungalovda iki kişi yattığını ve kendisinin Sakkar'la aynı ranzada kaldığını söylüyor ki bu ikisini de pek mutlu etmiyor. Sakkar mahremiyeti seviyor ve Dopekh, yani Dopekh hala Kazex'i seviyor.

Göz'den çıkan mavi tenli tanıdık bir figürle kendime geliyorum. Küçük adamızın en ucuna park etmiş olan Straik'in rampadan inişini izliyorum, siyah giysileri vücudunda dalgalanıyor. Sahile hiç yakışmıyorlar ama Straik alışkanlıklarına bağlı bir yaratık ve değişmeyi reddediyor.

Alışkanlık. Bu kelimeyi kafamda evirip çeviriyorum, düşünüyorum. Farkında olmadığım bir tür alışkanlık ya da gelenek mi var? Straik bir şey mi bekliyor? Bir şekilde duygularını mı incittim?

Amım neden dövülmediğinin cevabını istiyor, lanet olsun.

Ayağa kalkıyorum, kışımdeki kumları siliyorum ve Straik'le buluşmak için dışarı çıkıyorum. Konuşmamız gerek yoksa cennetin tadını çıkaramayacağım.

Sakkar sikimi dürttüğçe gözlerimi kapalı tutuyorum. "İyileştin mi?"

Sakkar homurdanıyor. "Siz mesakkahları ve piercing takıntınızı anlamıyorum."

Doğruldu ve uzaklaştı, giysilerinin hışırtısı bana artık güvende olduğumu söylüyor. gözlerimi açıyorum. Öyle yapıyorum ve geminin bilgisayarına bir şeyler yazarken onu izliyorum. "Ama evet. Piercingleriniz iyileşti ve hastalıklı olmadığı sürece insan dışıyla çiftleşmenizde bir sakınca yok."

"O hastalıklı değil," diye çıkıştım. "Ruth mükemmel."

"Genel olarak demek istedim," diyor Sakkar ekşiyerek. "Özellikle Ruth'un kirli olduğunu değil lordum."

Isı yüzümde geziniyor ve horozumu dikkatlice pantolonuma geri itiyorum. "Elbette. Tekrar teşekkür ederim, Sakkar. Ve bu konudaki sağduyunuz için teşekkür ederim."

Bana başını salladı, her zamanki kibarlığıyla. "Lordum."

Aletimi pantolonumun içinde bir kez daha ayarlama dürtüsüne direnerek revirden çıkıyorum. Çift piercing giysilerime sürtünüyor ve vücudumdaki değişimin inanılmaz derecede farkına varmamı sağlıyor.

Hayatımın en uzun keffing haftası oldu.

Ruth ve ben küvette yakınlaştığımızda, bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Aklında çiftleşmek olan her iyi mesakkah erkeği gibi, doktoruma gittim ve sikimi deldirmek için ısrar ettim. Bu benim türümün erkekleri arasında bir gelenektir, eşinizin zevkini düşündüğünüzü göstermek, onu iyi hissettirmekten başka bir şey istemediğinizi göstermek için. O senin her şeyin.

Kalmayacağını biliyorum, ama belki... belki ona ne kadar bağlı olduğumu gösterirsem, kaçınılmaz olarak ayrıldıktan sonra geri döner.

Ne kadar acı verici olacağını ya da iyileşmesini beklerken aletimin başına merhem sürmenin bir hafta süreceğini hesaba katmamıştım. Ruth'un etrafında olmanın sikimi hemen sertleştireceğini, bunun da acıyı artıracığını ve yürümemi, hatta düzgün düşünmemi bile zorlaştıracığını fark etmemiştim.

Kadınımdan kaçtım. Ona dokunmaktan, öpmekten ya da ara sıra okşamaktan başka bir şey yapmaktan kaçındım çünkü aletimin sertleşmesinden ve piercinglerimin enfekte olmasından korkuyorum. Şu anda olduğundan daha fazla acı verdiğini hayal bile edemiyorum, ancak Sakkar tarafından, eğer bir şeyler enfekte olursa, bunun Çok Kötü olabileceğine dair güvence aldım. Bu yüzden dikkatli davrandım. Çok dikkatli. Yerde uyuyorum, erkeklerle vakit geçiriyorum ve Ruth'un duygularını incitmeden ondan olabildiğince uzak duruyorum. Eğer sorarsa, planım ona iyileşmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemek. Kırılğan olduğunu.

Ki öyle, ama şu anda sikimin başı Ruth'tan çok daha kırılğan hissediyor.

Geminin rampasından aşağı inerken, elimi pantolonuma sokup bitlerimi kontrol etme dürtüsüne direniyorum. Bir haftadır ilk kez hiçbir yerim acımıyor. Neredeyse bir tür hile gibi geliyor, ama gerçek test ereksiyon olacak. Ruth'un etrafında olmak ve ona dokunmayı düşünmek beni hayal ettiğimden daha sert hale getirdiği için bu zor olmamalı.

Düşüncelere dalmışken, botlarım kuma değene kadar kadın olduğumu fark etmiyorum. Ruth benden kısa bir mesafe uzakta, mercan ağaçlarının arasında duruyor. Bunlar daha çok havaya

uzanan parmaklara benzeyen garip, yapraksız harikalar ama bazılarında gökyüzüne dallar gönderen ve çiçek gibi görünen yağmur anemonları var. Ruth güzel olduğunu söylüyor, ama bana göre bir patlayıcı savaşı varsa zayıf bir siper. Bir kulağının arkasına bir çiçek takmış ve uyumak için olması gereken ince ipekli bir tunikten başka bir şey giymiyor.

Teni güneş ışığıyla altın rengine bürünmüş ve inanılmaz görünüyor; beni selamlamak için ilerlerken çıplak bacaklarına kum parçaları yapışıyor.

Sikim hemen kabarıyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum.

"Sen iyi misin?" Ruth endişeli bir şekilde sorar. "Bir şeyler mi oluyor?"

Belden aşağısı acımıyor. Ne bir yanma ne de bir sızı var ve rahat bir nefes alıyorum. "Her şey yolunda." İlerliyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Plajın tadını çıkarıyor musun?"

"Konuyu değiştirme," dedi bana. "Neden *Göz'e* biniyordunuz? Yine mi takip ediliyoruz?" Yüz ifadesi endişeli bir hal alıyor. "Benden bir şey mi saklıyorsun?"

Burada güvende olmadığımızdan mı endişeleniyor? Bu küçük ada cenneti güzel ama kesinlikle savunulabilir değil. Sahip olduğu tek şey, herhangi birinin geldiğini onlar gelmeden çok önce bilecek olmamız. Saklanabilecekleri hiçbir yer yok... ve bizim de saklanabileceğimiz pek bir yer yok, gerçekten. "Sahiller güzel, değil mi?"

Yüz ifadesi öfkeye dönüşür. "Benden bir şeyler saklama, Straik. Her ne oluyorsa bilmek istiyorum."

Benim vahşi, güzel dişi. Bana çok kızgın görünmesine bayılıyorum. O korkusuz, benim Ruth'um. Onu gördüğümde saf bir zevk ve gururla ona bakmak istiyorum. Bir de onu örtmek istiyorum ki mürettebat onun bir parça ipekle zar zor örtülmüş muhteşem vücuduna bakmasın. Onu kendime doğru çekip başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Reviri ziyaret ettim, başka bir şey değil."

Bu kez, saf bir bıkkınlık sesi çıkarır. "Sana yüzlerce kez söyledim, kendimi iyi hissediyorum."

Sakkar'ı onun için ziyaret ettiğim varsayımını düzeltmedim. Sadece onu göğsüme yasladım. "Sadece dikkatli davranıyorum. Sen kırılğansın."

Bu kelime onu asla sinirlendirmez. "Kırılğan" deyince kaşları çatılıyor. Ağır tuniğimden bir avuç tutuyor ve beni ileri doğru sürüklüyor. "Bu kadar yeter. Şu andan itibaren ikimiz de resmi olarak tatildegiz. Gemi güvende mi?"

"Evet."

"Ve mürettebatın nöbet rotaları kilitli mi? Birileri her an tetikte mi?"

"Her zaman," diye kabul ediyorum, birdenbire bu kadar otoriterleşmesi beni eğlendiriyor. "Doğrulamak ister misiniz?"

"Hayır," dedi Ruth bana. "Kontrol altına aldığını biliyorum. Ama tüm bunlar artık eğlenebileceğin anlamına geliyor." Beni ileriye doğru yürütüyor, ayakları kuma gömülüyor. "Ve ilk adım sahili deneyimlemek. Sadece sana bakarak bile henüz deneyimlemediğini söyleyebilirim."

O haklı. Yeni piercinglerime tuzlu su bulaştırma düşüncesi şimdiye kadarki en kötü fikir gibi görünüyordu.

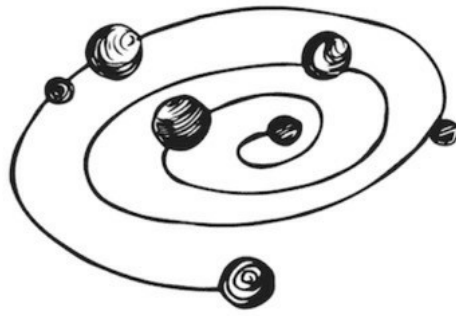
Şu anda bile bu konseptten emin değilim. "Bilmiyorum... Uzaktan tadını çıkarabilirim."

"Suyun tadını çıkaracaksın," diyor Ruth, her zamanki talepkârlığıyla. "Seni iç çamaşırlarına kadar soyacağım ve sen de benimle birlikte dalgaların arasında eğleneceksin, lanet olsun. Bu senin de tatilin." Bana doğru dönüyor ve parmak uçlarına basarak yüzüme doğru eğiliyor. "Biraz suda oynadıktan sonra odama döneceğiz ve tavşanlar gibi sevişeceğiz. Tabii bununla ilgili bir sorunun yoksa?"

Şok olmuş ve tahrik olmuş bir şekilde ona bakıyorum. Benimle birlikte olmak için ısrar etmesine bayılıyorum. Ve artık sikim yanıyormuş gibi hissetmediğine göre, bu fikir de hoşuma gidiyor. Ereksiyonum pantolonuma baskı yapıyor, piercingler kumaşa baskı yapıyor ve bana orada

olduklarını hatırlatıyor. "Yetki sende."

"Öyleyim," diyor bana, meydan okurcasına ve bu onun için daha çok acı çekmeme neden oluyor.

RUTH

H Beni görmekten mutlu görünüyor, bu yüzden bunu iyi bir işaret olarak kabul edip daha fazlası için zorlayacağım.

Onu suyun kenarına götürüyorum, korkunç cüppesinin eteklerine vuran dalgalara yeterince yaklaşıtıyorum. Böylesine muhteşem, yapılı bir adam neden yaşlı bir büyücü gibi giyiniyor?

hiçbir fikrim yok. O lezzetli vücudunu göstermeli. Etrafındaki herkesi kıskandırmalı. Beni susatmalı.

Aslında nasıl giyinirse giyinsin ona susamış durumdayım, çünkü tüm o katmanların altında ne olduğunu biliyorum. Ona doğru dönüyorum ve yakasının kalın kumaşında saklı olan otomatik fermuara dokunuyorum. Tıslayarak açılıyor, altındaki bir kat daha siyah giysiyi ortaya çıkarıyor (Tanrım) ve bornozunu omuzlarından itiyorum. "Plaj için giyinirsen plajdan çok daha fazla keyif alırsın."

Aşağı bakıyor. "Görünüşe göre bunun için beni giydirmiyorsun." "Aynı şey." Çenemi kaldırıyorum. "Neredeyse hiçbir şey giymiyorum-"

"Fark etmeden edemedim," diye mırıldanıyor ve sahildeki muhafızlardan birine ters ters bakıyor. "Sen de aynısını yapmalısın. Su, aşırı ısınmış tenine iyi geliyor."

Straik bana düşünceli bir bakış attı. "Aşırı ısındığımı düşündüren ne?"

"Milyonlarca kat giydiğin için mi? Yoksa benim yanımda olduğun için mi? Seç bakalım." Bornozu ayaklarına düşene kadar çekiştiriyorum, ayak bileklerimizde kucaklaşan okyanus dalgalarında dönüyor. Botları mahvolacak ama umurunda olduğundan emin değilim. Beni bir şahin gibi izliyor, o sahiplenici tavrıyla üzerime çullanıyor. Vücuduna yapışan siyah atleti ve siyah iç çamaşırından başka bir şey giymediğinde, kuyruğu ona dokunmam için bir davetiye gibi sallanıyor. Aleti fantastik bir paket gibi görünüyor, kalın ve umut verici, şortunun önünü çadırlıyor. "Merhaba."

Ona uzanıyorum, ama Straik beni durduruyor, bileğimi yakalıyor, ben onun boynunu kavrayamadan. İçimde bir acı belirliyor. "Ne yani, artık sana dokunmamı istemiyor musun?"

"Yapabilirsin. Sadece... nazik ol." Yanakları ya kızarmış ya da aşırı ısınmış olduğu için masmavi. "Dikkatli ol."

"Sana karşı dikkatli değil miyim?" Bu yorum da acıtıyor. "Bu yüzden mi artık bana dokunmak istemiyorsun? Ya da benim sana dokunmamı? Çok sert olduğumu mu düşünüyorsun?" Aramızda olduğunu düşündüğüm *onca* şey varken, sorun benim çok sert olmam değildi. Tanrım. Cesaretimden hoşlandığını sanıyordum ama sanırım hoşlanmıyormuş.

Straik elini çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırıyor. "Sinirlenmeden önce beni dinle." Sesi alçak ve sakin. "Son bir haftadır sana dokunmadım çünkü bu... acı vericiydi."

Acı verici mi? "Neden?"

Bileğim hâlâ kavrayışında kilitliyken, elimi tutuyor ve sikine doğru götürüyor. Parmaklarımı çok dikkatli bir şekilde uzunluğuna yerleştiriyor ve bekliyor. Hafifçe kayana kadar anlamıyorum ve sonra sert ve boncuklu bir şey kumaşın arasından tenime sürtünüyor.

Oh. Gözlerim açılıyor ve parmaklarımı -dikkatle, dikkatle- sikinin başının üzerinde gezdiriyorum. Bir değil, iki metal top tepeyi deliyor. Biri üstte, diğeri altta. Tamam, bu "nazıkçe" yorumunu açıklıyor. "Neden sikini deldin ki?"

Peki neden şimdi?

Dudaklarını yalıyor ve nedense yüzünde utangaç bir ifade var. "Bunu senin için yapmak istedim."

"Şimdi mi?"

"Seninle tanışmadan önce ihtiyacım yoktu." Boynuzlarının dibi de yanakları gibi derin bir renge bürünmüş, bu da kendini garip hissettiğinin bir işareti. "Bir erkek, dışısının zevki için sikini deldirir. Ona, ilişkide ihtiyaç duyduğu şeylerin kendisi için önemli olduğunu göstermek için. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutmak için."

İşte bu, bu garip uzay toplumunda arkasına sığınabileceğim bir şey. Parmağımı iç çamaşırının kumaşı üzerinden ucunda gezdiriyor, piercingleri hissediyorum. Elimin altında siki sertleşiyor ve birine dokunduğumda her seferinde sarsılıyor. Nöbetteki diğerlerinin -Zaemen ve Jerzec-kaptanlarını okşamamı izlediklerinden eminim ama umurumda değil. Bu an önemli hissettiriyor. Sanki Straik sosyal açıdan garip bir şekilde bana bir şey anlatmaya çalışıyor. Aklıma yeni bir fikir gelince nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bu... evlilik yüzüğü gibi bir şey mi?"

"Eğer benim de bir yüzük eklememi isterseniz, ekleyebilirim." Straik'in ifadesi soğukkanlı ve boyun eğmiş bir hal alıyor. "Sadece nereye yerleştirilmesini istediğinizi söyleyin." Yüzünü buruşturuyor. "İyileşmek için muhtemelen bir haftaya daha ihtiyacım olacak."

Kalbim çarpıyor ve gülsem mi yoksa ona sarılsam mı bilemiyorum. "Hayır, hayır, horoza takılmaz. Alyans evlenmek isteyen iki kişi arasında takılır. Hayatlarının geri kalanında başka kimseyi istemediklerini ilan ederler. Bağlılığın sembolüdür. Sizin düğünleriniz yok mu? Evlilikler?"

Karanlık, yoğun gözlerle bana bakıyor. "Buna ihtiyacın var mı? Evlenmek için mi?" "Soruyor musun?"

"Yapmamı ister misin?"

Dışlerimi gıcırdatıyorum, bir kızgınlık patlamasını geri püskürtüyorum. Başparmağımı sikinin başında gezdirmeye devam ediyorum, piercinglere tekrar tekrar sürtünüyorum. Dokunuşum çok mu dikkat dağıtıcı? "Neden bana cevap vermiyorsun?"

Straik çenemi tekrar yukarı kaldırıyor ve bu küçük dokunuş ondan başkası için küçümseyici olurdu. Onunla birlikteyken, gözlerimin içine baktığını biliyorum çünkü beni anlamaya çalışıyor. Kızarmış yüzünün her yerinde bu yazıyor. "Senin hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorum. Hislerinin üzerine basmamaya çalışıyorum. Kontrolün sende olduğunu hatırlamanı istiyorum. Tüm isteklerine uyacağım."

"Ya bana dokunmanı istersem?"

"Bunu çok isterim."

"Ya evlenmek istersem?"

"Bunu daha da çok isterdim," diye mırıldanıyor, nefesi hafifçe kesiliyor. "Ama... bunun kalıcı bir bağlılık olduğunu söylemiştin, değil mi? Bunu istediğinden emin misin? Benimle?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Çünkü arkadaşlarının yanına dönüyorsun ve ben seni kendi tarafımda tuzağa düşürmek istemem." Straik dudaklarını yalıyor ve dikkatle bana bakıyor. "Bunu ne kadar istesem de."

Bu büyük, şaşırtıcı kukla. Tanrım, beni mutlu ediyor. Beceriksizliğini bile seviyorum. Aletini narin bir şekilde sıkıyorum, nefesinin tekrar kesilmesine bayılıyorum. "Ne yani, seninle dalga geçeceğimi ve aramızda hiçbir şey yokmuş gibi çekip gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. İnsanları okumakta pek iyi değilimdir." "Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Bu kısım önemli mi?"

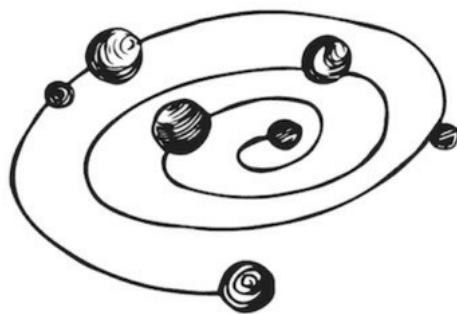
"Benim için öyle. Tıpkı ben bir soru sorduğumda cevap vermen gibi. Bu da önemli," diyorum sertçe ve elimi indirip şaftını sıkarak nazikçe okşuyorum.

Bakışları aç bir yoğunlukla yüzümü izliyor ama kılını bile kıpırdatmıyor. Sanki elimde donup

kalmış gibi. "Sikimi deldirdim, değil mi?"

"Bu bir evet mi, beni seviyor musun? Bunu söylemek neden bu kadar zor?"

"Çünkü ben sevdiğimde, onlar karşılık vermiyor," diye fısıldıyor. "Çünkü bu bana karşı kullanılabilecek bir silah."

RUTH

H Bu adam içimi acıtıyor. Bana bakarken yüzünde çok fazla açlık ve özlem var. Sanırım orada umut da görüyorum. Onu geri istediğime dair bir umut mu?

Ama kelimelere ihtiyacım var. Kelimelere ihtiyacım var çünkü bu sadece bedenimi Onun. Benim geleceğimi onunkine bağlıyor. Arkadaşlarımı ölüme terk eden adam bu. Diğerlerini kurtarmak için geri dönersek ve onu öldürmek isterlerse ne olacak? Daha kötü şeyler yaptığını öğrenirsem ne olacak? Korkunç şeyler mi? Tüm insanları satmaya karar verirse ne olacak?

Onunla aynı safta yer almak benim için tehlikeli. Hâlâ birbirimizi öğreniyoruz. Bu dünya -onun dünyası- benim için güvenli değil. Heck, onun için bile güvenli değil. Kendi lanet annesi tarafından tutulan düzinelerce ödül avcısı tarafından avlanıyor.

Yine de ona, yakışıklı yüzündeki savunmasız ve umut dolu ifadeye baktığımda, bunların hiçbirinin önemi kalmıyor. Bazı şeyler için risk almaya değer. Bana ne kadar değer verdiğini, benden önce kimseyi istemediğini göstermeye çalışıyordu. Sanırım piercing bu yüzden. Bu yüzden şimdi yaptırdı.

"Birkaç şeyi bilmem gerekiyor," diye mırıldanıyorum, dalgaların arasında dururken sikini okşuyorum. Şaftını sıkıyorum ve ucuna ulaştığımda bileğimi biraz büküyorum. Piercinglerinden kaçınıyorum çünkü hâlâ ne kadar hassas olabileceklerini bilmiyorum.

"Ne istersen sor," diye geveliyor, bana doğru eğilerek. "Sadece bana dokunmaya devam et."

Sanki hiç duracakmışım gibi. Boyunu tekrar okşadım. "Gelecek için planın nedir?"

"Yakın gelecek mi?" Büyük eli sanki kendini sabitlemek için omzuma gidiyor ve ben onu sıktağımda o da beni sıkıyor. "Ödülleri temizle. *Yıldız'a* geri dön. Arkadaşlarını kurtar. İnsanları güvenli bir yere götür."

"Ya ondan sonra?"

Straik inliyor, ben ona dokunduğumda gözleri kapanıyor. "Korsanlık hayatı hakkında ne düşünüyorsun?" "Mmm." Onunla tanışmadan önce düşündüğüm bir şey değildi. Nerede yaşayacağımı düşünüyordum.

Yine de evrene ait. Prefalon İstasyonu'nda olmadığı kesin. Burası da güzel ama Straik'in arkadaşlığı olmadan eğlenebileceğim kadar güzel değil. Başlangıçta gitmeye çalıştığımız çiftlik gezegeni mi? Kulağa cehennem gibi geliyor. Ben kesinlikle bir çiftlik kızı değilim. "Bulduğumuz köleleri serbest bırakabilir miyiz?"

"Kesinlikle," diye homurdanıyor ve omzumu tekrar sıkıyor.

"O zaman ben varım," diyorum. "Hadi evlenelim ve bir şeyleri mahvedelim." Sarsılarak başını sallıyor, nefes alış veriş zorlaşıyor.

"Hemen şimdi mi?"

Şey, hayır. Şu anda onun bekaretini almak istiyorum. "Şu anda biraz meşgul görünüyorsun." Şaftını serbest bırakıyorum ve kesesini okşamak için aşağı iniyorum. "Kötü bir zaman mı?"

"Bir haftadır geçirdiğim en iyi zaman bu," dedi pantolonunun altından. "Ama diğerlerinin izlemesini istemiyorsan, odana gitmeliyiz."

Onu kızdırmak dilimin ucunda. Onun yerine yüzmek istediğimi söylemek. Ama bana tekrar dokunması için bir hafta bekledim ve ben neyi yanlış yaptığımı düşünüp dururken, o beni sevdiği için aletine piercing taktırıyordu. En azından... Hiç söylememiş olsa da beni sevdiğini düşünüyorum.

"Beni seviyor musun?" Aniden soruyorum. "Yoksa bu senin için sadece bir hayranlık mı? Çünkü eğer evleneceksek sevgiye ihtiyacım var. Seks harika bir şey ve bu bir bağlılık olmak zorunda değil, ama
-"

Her iki kolumun altından birer elini geçirip beni havaya kaldırıyor. Ayaklarım yerden kesilip göz hizasına geldiğimizde ağzıma bir öpücük konduruyor, vaatlerle dolu nazik bir öpücük. "Seni seviyorum, Ruth. Seni seviyorum, seni talepkâr, imkânsız kadın. Beni istediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

"Seviyorum," diyorum ona. "Kaba olmaya çalışıyorsun ama aslında çok yumuşaksın, değil mi? Bu yumuşaklığı seviyorum. Uygun olmadığında bile başkalarını önemsemeni seviyorum. Ben de senin benimle ilgilenmeni seviyorum."

"Şu anda pek yumuşak değil," diyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşmış. "Hiç bu kadar sert olduğumu sanmıyorum." "O zaman beni yere bırak. Odama geri dönelim ve o küçük, saçma yatağına sıkışalım. benim için."

Straik beni göğsüne doğru çekiyor, elini kırımın altından geçiriyor ve beni yürümeye başlayan bir çocuk gibi taşıyor. "Daha iyi bir fikrim var." Meraklı bakışlarım üzerine dönüyor ve bornozunu bırakarak sahile doğru ilerliyor. "Gemiye geri döneceğiz ve seni yatağıma alacağım, çünkü ait olduğun yer orası."

"Planı olan erkekleri severim," diye itiraf ediyorum, eğilip kulağını ısıırıyorum. Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum. Benim de kendime göre bir planım var. İşe koyulacağız ve seks yapmadan önce onu boşaltacağım, sadece gerginliği azaltmak için. Saç tetikleyicisi var ve bunun tatlı olduğunu düşünsem de, aynı zamanda onunla yatakta güzel, sert bir tur atmak istiyorum.

Bu kadar cömert bir kız olduğum için şanslı, diye düşünüyorum kendi kendime kulak memesini nazikçe ısıırken. Gerçi onu memnun etmek benim için de bir zevk.

İç çamaşırı giymiş Straik, Zaemen'in yanından geçerken aklıma başka bir şey geliyor. "Mürettebatın ne olacak?" Diğerleri beni duymasın diye kulağına fısıldıyorum. "Evlenirsek üzülürler mi?"

"Dopekh olabilir," diye yanıtlıyor Straik. "Bana aşık olduğunu biliyorsun."

Kulağını tekrar ısıırıyorum, çünkü geçen hafta bu konuyu o kadar çok açtı ki.

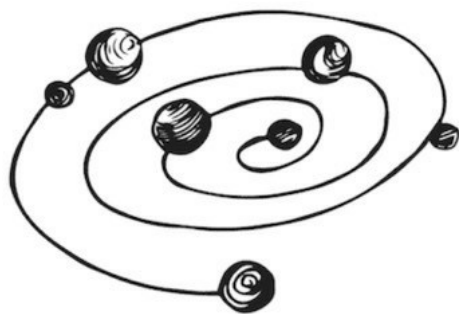
"Diğerlerine gelince, onlar senin benim olduğunu biliyorlar." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Sanırım bunu benden daha uzun süredir biliyorlar. Gerçi dişimle evlendiğimde muhtemelen kendi eşlerini almak için lobi yapacaklardır."

"Kadınlar ve erkekler istekliyse, ben seviştiğim sürece kimin seviştiği umurumda değil," diye takılıyorum ona. "Ama annenle tanıştığımda çizgiyi çekiyorum."

"Blaster'ımın namlusunun ucunda olmadığı sürece annemi bir daha görmek istemiyorum," diye homurdanarak rampayı adımlıyor. Bu adam bir amacı olduğunda kesinlikle hızlı yürüyebiliyor. "Yine de şu anda annemi düşünmeyelim. Seni ve seni nerede yalayacağımı düşünmeyi tercih ederim."

İşte bu hoşuma giden bir konu değişikliği. "Beni nerede yalamak istersin?" "Her yerimi."

Bana uyar.

H Ruth'u odama doğru taşırken düşüncelerimde endişe ve gerginlik savaşıyor. Tanıdık odalarım karşılık tropik adayı terk etmek biraz garip geliyor ama kadınımlı ilk kez kiraladığım bir yatakta değil, kendi yatağımda istiyorum. İstiyorum ki Ruth kollarımda güvende olduğunu hissetmeli. Ona sahip olduğumu ve ona değer verdiğimi. Travmasını ve ona nasıl nazik ve saygılı davranılması gerektiğini hatırladığımı.

Teninin her gözeneğine tapacağım.

Ruth'un hınzır dişleri kulak mememi kemiriyor, dili çıldırtıcı bir alaycılıkla derimin üzerinde geziniyor. "Benim için kendini delmene gerek yoktu, biliyorsun," diyor onu rampadan yukarı ve boş koridora taşırken. Aithar köprüde gemiyi izliyor ama monitörleri kontrol edip nereye gittiğimizi anladığında bizi rahatsız etmeyeceğini bilecek kadar akıllı.

"Sana bağlı olduğumu göstermek istedim," diye hatırlatıyorum ona, onu odama doğru taşırken poposunu sıkıyorum. Küçük, mükemmel gövdesinde ve kuyruğunun olmamasında çok cazip bir şey var. Onu daha önce nasıl tuhaf bulmuştum? Diğer tüm dişi türleri için beni mahvetti. Hiçbiri onun uzun, soluk altın bacaklarına ya da kendinden emin gülümsemesine sahip olamayacak. Hiçbirinde onun mükemmel memeleri, küt, beyaz dişleri ya da kulağımı müstehcen bir şekilde yalayarak sikimin seğirmesine neden olan o pembe dili olmayacak.

"Bir hafta boyunca amımı yalayabilirdin," diye kulağıma nefes veriyor. İnliyorum, çünkü bunu ben de yapabilirdim. "Ereksiyonun acı verici olacağından korktum."

"Mmm. Oyun parkı ekipmanlarını mahvetmeni kesinlikle istemeyiz. Nazik olmaya çalışacağım."

O mu nazik olacak? Ona karşı nazik olması gereken benim. O bir insan ve narin. Bir şeyleri bıçaklamakta ve bana patronluk taslamakta ne kadar iyi olursa olsun, geçmişinden dolayı travma geçirmiş durumda. Önderlik etmek, onu çiftleşmeye yavaşça yeniden alıştırmak bana bağlı, böylece benimleyken korkacak bir şey olmadığını bilebilir.

Odama -bizim odamıza- girdiğimizde yapay zekaya sesleniyorum. "Bilgisayar, önümüzdeki birkaç saat boyunca rahatsız edilmeyeceğimizden emin ol."

"Anlaşıldı Lord Straik. Mürettebatı emirlerinizden haberdar edeyim mi?"

Adamlarıma Ruth'la bir süre yalnız kalacağımı duyurma düşüncesi yüzümü ısıtıyor. Ne yaptığımızı tahmin edecekler ve Ruth'u rahatsız etmek istemiyorum.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, Ruth o lezzetli tarzıyla başımın arkasını kaşıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Devam et ve hepsine seviştiğimizi söyle. Benim için sakıncası yok."

Bir iniltiyi ısırarak geri çekiyorum, kuyruğum kırbaçlanıyor. Sikim acıyla sertleşti ve piercingler takılıyken ucu biraz daha farklı hissediyor. İç çamaşırlarımın kumaşına sürtünüyorlar ve her şey iki kat daha hassas hissediyor. Bunu onun için iyi hale getireceksem kendimi kontrol etmem gerekecek. "Bilgisayar," diye geçiştiriyorum. "Herkes söyleyebilirsin."

Ruth kulağıma kıkırdıyor ve kıpırdanıyor. "Devam et ve beni yere bırak. Yürüyebilirim."

Tabii ki. Ayaklarını yavaşça yere koyuyorum ve ona gülümsüyorum. Onu yakalayıp yüzünü yüzlerce kez öpmek istiyorum ama nasıl başlayacağımdan emin değilim. Aletim sanki vücudumun alt kısmındaki tüm kumaşları tenimden ayırıyormuş gibi hissediyorum, o kadar sert ki. "Seni seviyorum," diyorum tekrar, çünkü bu sözleri duymaktan hoşlandığını biliyorum. "Çok seviyorum, Ruth."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor adeta, hınzır bir gülümsemeyle bana bakıyor. Bir adım öne çıkıyor,

Aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor ve kıyafetlerimin arasından sikimi kavırıyor, sonra yere çöküyor. "Hadi seninle ilgilenelim, bebeğim."

Bana dokunduğunda çıkardığım onursuz nefese engel olamıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Eli sikimin tabanını sıkarken bile bana gülümsüyor ve sonra şaftını çekiştiriyor, sadece biraz, sadece biraz lezzetli sürtünme eklemek için yeterli. "Biraz rahatlayacağız. Dayanıklılık kazanman zaman alıyor ve boşalırken kendini garip hissetmeni istemiyorum, bu yüzden önce seni boşaltmayı düşündüm." Bana şehvetli bir bakış atarak öne doğru eğildi ve dilini aletimin başının üzerinde, malzemenin arasından geçirdi. "O zaman ikinci kez boşaldığında ikimiz de orada olacağız."

Şok içinde ona bakıyorum. Bana yardım mı etmek istiyor? Onun için zevk almadan boşalmamı sağlayarak mı? Daha önce de beni ağzıyla tatmin etmişti ama bunun düzenli bir şey olmasını beklemiyordum. "Sen..."

"Ben," diye kabul ediyor ve iç çamaşırımı çekiştiriyor. "Benim ağzım. Sikin üzerinde parti. Senin için sorun olur mu?"

İnledim. Bir erkek nasıl reddedebilir ki? O kadar cömert ki. Ve yine de... "Sana dokunmak istedim," diye itiraz ediyorum, kıyafetlerimi dikkatlice çıkarırken, aletimi kumaşın çekişinden uzak tutuyor.

"Ve olacaksın." İkiz piercinglere bakıyor ve sonra dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Peki, merhaba." Bana muzip bir bakış attıktan sonra dilinin ucunu dışarı çıkarıyor ve tacın ortasındaki çukuru yalıyor.

Geriye doğru sendeliyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. "Ruth," diye nefes alıyorum. "Ruth, kef me-"

"Hepsi planın bir parçası," diye beni temin ediyor, giysilerimi ayak bileklerimden çekiştirerek çıkarıyor. "Yatağa. Sırt üstü yat. Ben senden faydalanırken senin rahatlamamı istiyorum."

Ve bana inanılmaz, baştan çıkarıcı derecede seksi olmaması gereken ukala bir göz kırpmıyor ama yine de bir şekilde kendimi kaybediyorum. Geriye doğru iki adım daha sendeliyorum ve bacaklarımın arkası yatağa çarpıyor. Gözlerimi ondan alamadan yatağın kenarına yığılıyorum. Ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor, sonra atletimi çekiştirerek çıkarıyor, çıplak kaldığımda eli göğsümde geziniyor.

Sonra beni nazikçe itti. "Arkana yaslan, Straik. Seni iyi hissettirmeme izin ver. Dikkatli olacağım."

Dudaklarındaki ismim, onun seksi sözlerinden bin kat daha iyi. Bir iniltiyle, emrettiği gibi yapıyorum. Sikim müstehcen bir şekilde havaya kalkıyor ve Ruth takdir dolu bir ses çıkarıyor, elleri hemen üzerimde geziniyor. "Biliyor musun, ilk başta piercingler konusunda emin değildim, ama sanırım bana doğru büyüyorlar. Beğendin mi?"

"Onlar benim için değil," diye hatırlatıyorum ona. "Onlar-" Boğuluyorum, ağzı sikimin ucuna kapanıp hafifçe emerken kelimeler boğazımda ölüyor. Piercinglerimden kaçınıyor, metal çiviler pelüş dudaklarına baskı yapıyor. Kef me. Sadece...kef. "Onlar senin," diye mırıldanmayı başarıyorum dili tenimin üzerinde dolanırken. "Senin."

"Mmm." Başparmağının pedi şaftımın alt tarafında gıdıklayıcı ve hafif bir şekilde ilerliyor. Harika, emici ağzı beni okşarken bile ucunu asla bırakmıyor. Parmakları uzunluğum boyunca aşağı yukarı kayıyor, çıkıntılarla oynuyor, beni küçük küçük sıkıyor. Sonunda başını kaldırıyor ve ben battaniyeleri sıkıp onu izlerken diliyle sikime son bir kez daha pervasızca dokunuyor. "Sıradaki kısım acırsa söyle."

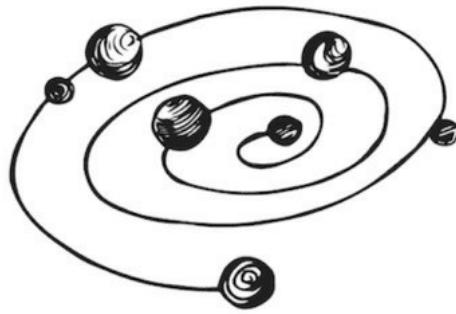
Sonra ıslak, sıcak ağzı aletimin başının tamamını, piercingleri ve hepsini kapatıyor. Keseme kadar bir hassasiyet ürpertisi gönderiyor ve dili alttaki piercingin üzerinde gezinip onu dürttüğünde daha da yoğunlaşıyor.

Bir iniltiyle boşalıyorum. İçimden sıcak tohumlar fışkırıyor, salıverilme içimde ağlarken tüm vücutum geriliyor. Ruth boğazından şefkatli bir ses çıkartıyor ve sonra dili aletimin üzerinde hareket ediyor, şaftımdan aşağı, yüzüne ve ellerine dökülürken harcadığımı yalıyor. Dilinin küçük, şefkatli hareketleriyle beni yalıyor, bana ne kadar harika olduğumu söylerken dudaklarında adım, nasıl

Sikimi ne kadar sevdiğini ve beni nasıl sevdiğini.

Boşalmanın etkisi geçince ürperiyorum ve bir elimi alınma bastırıp nefes nefese kalıyorum. Hiç bu kadar sert boşalmamıştım ve bana dokunduğunda normalde olduğumdan daha uzun süre dayanabildiğimi sanmıyorum. "Ruth-"

"Şşşt," diyor Ruth acı veren tatlı bir sesle. Tırnakları kalçalarımı tırmalıyor ve sonra ağzını bir tanesinin iç kısmına bastırdığını hissediyorum. "Sana sahibim, Straik."

RUTH

M Tatlı, yumuşak korsan yatağa uzanmış, ben tenindeki her damlayı yalarken bitkin düşmüştü. Şu anda ne kadar savunmasız olduğunun tamamen farkındayım. Yakınlık kurmakta zorlandığından bahsetmişti. Güvenmekte zorlandığını söyledi. Onun güvende hissetmesini istiyorum.

Bu yüzden onu iyi hissettirmeye kararlı bir şekilde teninin her yerine öpücükler konduruyorum.

"Senin bu koca sikini seviyorum," diyorum ona usulca. "Ağzımı çok iyi dolduruyor. Eminim içimde de harika hissedeceğim. Ve sırf benim için deldirmişsin. Bunu daha önce hiçbir erkek yapmamıştı."

"Kendini... özel hissetmeni istiyorum," diyor nefes nefese pantolonunun arasından. "Birlikteyken bana evrende başka kimse yokmuş gibi hissettiriyorsun. Bu iyiliğini tekrarlamak istiyorum."

Kelimelerin temposunda bir duraksama var, sanki onları söylemekte zorlanıyormuş gibi. Sanki hepsini söyleyemeden boğazı kapanmaya ve kendini korumaya kararlıymış gibi. Boşalırken yüzündeki ifadeyi kaçırmadım, yarı keyif yarı çılgınca, sanki çok fazla zevk almaktan korkuyormuş gibi. Aptal, muhteşem adam. Bazen bu dünyadan alabileceğin tek şey zevktir.

Ben de kalçalarına doğru öpücüklerimi yolluyorum ve sonra yatağa tırmanıyorum. Karnına daha fazla öpücük konduruyorum, göbeğini yalıyorum ve sonra dilimi seviyor gibi görüldüğü için sert karnının izlerini yalıyorum. "Beni her zaman özel hissettiriyorsun. Bana kızgın olduğun zamanlarda bile benimle ilgilendin. O kadar yemek sipariş edip hepsini yiyecekmiş gibi davrandığın zamanı hatırlıyor musun?"

"Yapacaktım," diye homurdandı. "Seni kırmak için."

Şimdi kırılan kim? Dalga geçmek istiyorum ama onun bu seviyede bir şakaya hazır olduğunu sanmıyorum. Sadece tenine bir öpücük daha konduruyorum, bu seferki merakla sertleşmiş meme ucuna. "Hayır, değildin. Sen çok ahlaklısın."

"Ben bir korsanı," diye hatırlatıyor bana. "Ve arkadaşlarını ve benimkileri uzayın kıyısında terk ettim." "Sen mürettebatını kölelikten kurtaran bir korsansın," diye belirtiyorum. "Evrende başka hiç kimse

Senden bunu beklerdim. Gemine kaçak olarak bindim ve senin beni bırakman gerekirdi. Bunun yerine, bana iyi davrandın. Ve başka biri onlara dizlerimin üzerinde hizmet etmem için ısrar ederken, sen her zaman benim kararımı verdin." Bunun ne kadar büyük bir şey olduğunun farkında olamaz. Bir insandan çok bir şeymişim gibi davranan uzaylılar arasında kendi bedenim üzerinde kontrol sahibi olmanın ne kadar büyük bir mesele olduğunun. Yine de herkese bir insan gibi davranıyor. Mürettebatı onu seviyor ve saygı duyuyor. Ona hizmet ediyorlar çünkü orada olmak istiyorlar, mecbur hissettikleri için değil.

Straik ikna olmuş görünmüyor. "Ben övgüyü hak etmiyorum. Arkadaşlarını hâlâ terk ettim."

"Biliyorum. Ve bu beni hala üzüyor. Unutmadım." Yanına otururken elimi göğsünde gezdiriyorum. "İlk başta yıkıcıydı. Ama seni tanıdım ve seni daha iyi anlıyorum. Panikliyordun. Korsanlıkla uğraşmaya ve gemilere binmeye alışkınsın ama ailenin gemisini kölelerle dolu bulmayı beklemiyordun. Boyundan büyük işlere kalkıştın, bu yüzden amcandan yardım almaya gittin. Ama oraya önce annen varmış."

Gözleri kısıldı. "Neden benim için bahaneler uyduruyorsun?"

"Sevmiyorum. Sadece kusurlarına rağmen seni sevdiğimi gösteriyorum." "Kusurlar mı?"

Ah bu adam. Ego ve belirsizliğin bir karışımı. Şu anda egosu ortaya çıkıyor. "Berbat giyiniyorsun. Sabırsızsın. Hiç gerek yokken garip davranıyorsun. Ve annen bir sosyopat."

Homurdanıyor. "Annem bir sosyopat. Ama kıyafetlerimi nasıl beğenmezsin? Ev lordları için çok gelenekseller."

"Harika. Gandalf'a söyle, büyücü tayfasının geri kalanıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Straik gözlerini bana dikti. "Bu benimle dalga geçmek gibi geldi. Bunlar çok pahalı cübbeler. Nereye gidersem gideyim otorite sağlıyorlar çünkü insanlar ailemin güçlü olduğunu biliyor."

Omuz silkiyorum. "Düşünüyorum da belki biraz daha kendi kişiliğine sahip olabilirsin ve biraz daha az Lord Straik, bir sosyopatın oğlu olabilirsin?"

"Peki sen beni nasıl giydirirdin?" Başını bana doğru eğiyor, gözleri alay ve şefkat dolu. "Umarım şu an giydiğin gibi transparan bir şey değildir."

"Dar kıyafetler," diyorum hemen ve dövmeli pazularından birini sıkıyorum. "Siyah umurumda değil ama bence dar kıyafetler sana çok yakışır. Bu muhteşem vücudu göster."

"Gösteriş yapmamı mı istiyorsun?"

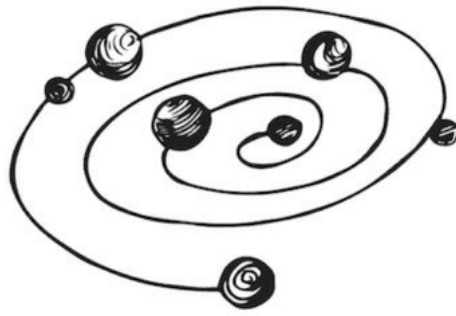
"Neden yapmayayım ki?" Köprücük kemiğini yalayıp boynuna doğru ilerliyorum. "Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum. Seni seksi buluyorum. Ayak parmaklarımı kıvırıyorsun. Bir kız erkeğinin yakışıklı olmasını takdir edemez mi?"

Nazik bir elini belime koyuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Şu anda kendimce biraz eğlenmek istiyorum."

Ve beni sırtüstü itiyor, kendine olan güveni geri geliyor. Gözlerindeki havayı, elini vücudumda gezdirirken yüzünde beliren sinsi ifadeyi görmeye bayılıyorum.

"Seninle eğlenebilir miyim?" diye hışırıyor, bakışlarıyla beni yutuyor.

Sanki reddedecekmişim gibi. Günlerdir bunu istiyordum. "Tamamen seninim."

Ruth'un yatağında olması çok doğru ve çok doğal geliyor. Bana gülümsüyor, kokum tenine sinmiş ve kalbim bu anın sonsuza dek sürmesini ne kadar çok istediğimle ağlıyor.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı. Sanki yüzümü görmekten hoşlanıyorlarmış gibi. Sanki Benim yanımda olmak onlara zevk veriyor. Ruth bana sanki onun tüm dünyasıymışım gibi bakıyor... ki bu çok rahatlatıcı, çünkü o kesinlikle benim.

Onu ne kadar çok sevdiğimi anlamasını sağlamak istiyorum. Yüzümü kalçalarının arasına bastırıp ziyafet çekmek istiyorum ama bunu en son denediğimde hiçbir tepki alamadığımı hatırlıyorum. Zehirlenmişti, doğru, ama belki de bu onun sevdiği bir şey değildir? Başparmağımı çenesine bastırıyorum, üzerinde ilerlerken yüzünü kendime doğru eğiyorum. Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum ve tohumumun kokusu hala nefesinde ve bu beni garip bir zevk ve sahiplenmeyle dolduruyor. Dişimin ağzında sikim vardı. Dişimin karnı tohumlarımla dolu.

Onu tekrar öpüyorum, dilim onunkine değiyor. Dudaklarının yumuşaklığını seviyorum. Vücudunun benimkinin altında ne kadar peluş olduğunu. Kaplaması yok, boynuzları yok, dişleri yok, hiçbir şeyi yok. Uzaylı türlerine göre, o yumuşakların en yumuşağı... yine de ona doyamıyorum.

"Hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam söyle," diye mırıldanıyorum onu tekrar öptükten sonra.

"Her şeyi seveceğim," diye söz veriyor, sesi sert. "Yanlış yapmazsın, söz veriyorum.

Bana dokunmanın doğru bir yolu yok. Sevgiyle yaptığınız sürece kendinizi iyi hissedeceksiniz."

İpek tuniğini kapalı tutan gevşek düğümü çözüyorum. Geçmişinden bahsedip bunun farkında olduğumu ve bunu farklı bir deneyim haline getirmek istediğimi ona hatırlatıyor muyum? O anıyı silmek için mi? Yoksa bundan bahsetmek bir hata mı? Keşke bununla nasıl başa çıkacağımı bilecek tecrübeye sahip olsaydım. Hayatımda ilk kez, keşke bir düzine kadınla, yüz kadınla birlikte olsaydım, böylece Ruth'la bunu nasıl düzgün bir şekilde yapacağımı bilirdim. "Yaptığım şeyden zevk almanı istiyorum."

"Bir ipucu verebilir miyim?" diyor ve bir parmağını burnumun ucuna dokunduruyor. "Daha az konuşma, daha çok dokunma."

Sırıyorum ve parmağını alaycı bir şekilde ısııyorum. "Otoriter olman hoşuma gidiyor."

Ruth gülümsüyor ve sonra bana düşünceli bir bakış atıyor. "Kontrolü ele almaman sana yardımcı olur mu?" Elini benimkinin üzerine koydu ve göğsüne götürdü. "İkimizin de rahat hissetmesini istiyorum."

Benim hakkımda daha az mı düşünür? Duraksıyorum ve sonra hayır, düşünmeyeceğine karar veriyorum. Eğer teklif ediyorsa, hayır. "Çok isterim," diye itiraf ediyorum. "Bana nelerden hoşlandığını göster. Bu sefer beni yönlendir... Bir dahaki sefere ben önderlik ederim."

Gülümsemesi genişliyor ve bakışları ağzıma kayıyor. "Öpüşmeyi severim."

Bunu yapabilirim. Eğilip dudaklarını tekrar yakalıyorum ve onu açlıkla öpüyorum. Anlaşmamıza rağmen, öpüşmeyi yöneten benim, dilimle onu kızdırıyorum ve altımda inleyene kadar ağzını hafif, flörtöz öpücüklerle dolduruyorum. Elim tutuyor, ağızlarımız birbirine değiyor ve artık açık olan tuniğinin ince kumaşını kenara iterek göğsüne doğru götürüyor.

Başparmağımı meme ucunun üzerinde gezdiriyorum, ne kadar sertleştğini ve birlikte banyodayken çıkardığı sesleri hatırlıyorum.

Ruth ona dokunduğumda keskin bir şekilde nefes alıyor ve boğazından muhtaç bir ses çıkarıyor. Bana yapışıyor, ben ağzını yalayıp yutarken eli boynumun dibinde, meme ucunun tomurcuğunu koparıyor. "Ağız," diye fısıldıyor. "Ağzını meme ucumda istiyorum."

İnliyorum, sikim onun nazik emriyle canlanıyor. Dudaklarına ateşli bir öpücük daha konduruyorum, sonra teninde aşağı doğru ilerliyorum, bana yaptığı gibi boynundan ve göğsünden aşağı doğru bir iz bırakıyorum. Ağzım teninin üzerinde gezindiğinde göğsü son derece yumuşaktı ve onu hissetmek beni büyülüyordu. Böylesine yuvarlak, tatlı bir tümseğin ucunda böylesine sıkı, hassas bir ağız dolusu var. Dilimi ucunda gezdiriyorum ve eşimden gelen bir iniltiyle ödüllendiriliyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Çok iyi," diye nefes alıyor, elleri kafa derimdeki kirli sakalları okşuyor. "Tanrım, harika hissediyorsun, Straik."

Onun zevkini duymak, kendi ihtiyacımla seğirmemi sağlıyor. Tekrar içimde yükseliyor ama ben Ruth'a odaklanıyorum. Bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini istiyorum. Ona hızlı bir yalamadan daha fazlasını vermeliyim. Göğüs uçları ağızımdan ıslanana ve teni kızarana kadar önce birini sonra diğerini okşayarak göğüslerine odaklanıyorum. Ona dokunduğumda altımda küçük sesler çıkarıyor, yatakta kıpırdanıyor ve parmaklarımla onu kızdırmak için geri çektiğimde yukarı doğru eğiliyor. Tüm bunlar olurken, uyarılma kokusu etrafımda büyüyor ve büyüyor.

Yine de onu boşaltmak için yeterli değil. Bu çok açık. İhtiyaç dolu sesler çıkarıyor ama nefes alıp veriş ve hareketleri, kalçalarının arasına dokunduğumda olduğu gibi yoğunlaşmıyor. Daha fazlasına ihtiyacı var... ve ben de daha fazlasını yapmaktan mutluluk duyuyorum. Elimi göğsünden çekip karnının alt kısmını okşuyorum ve tepkisini görmek için test ediyorum. Ruth inliyor ve bacaklarını ayırıyor, bu sessiz bir davet.

Nasıl karşı koyabilirim?

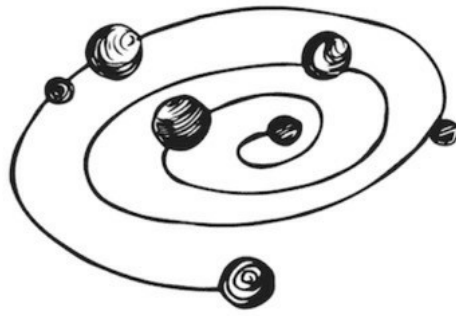
Göğsünün ucuna son bir öpücük kondurduktan sonra karnına doğru ilerliyorum. "Aminin tadına bakabilir miyim, Ruth?"

"Sormak zorunda mısınız? Cevabım evet. Yüz kere evet." Elleri boynuzlarıma gidiyor, sikimi okşadığı gibi onları da okşuyor ve sikim karşılık olarak sertleşiyor. "Bana dokunmaya devam et. Çok iyi hissettiriyor."

Aminin tümseğinin üzerinde geziniyorum, sonra ağızımı buklelerine sürüyorum. "Buradaki yama hoşuma gitti. Senin uyarılman gibi kokuyor. Bu benim yeni favori kokum olabilir."

Dudağını ısıyor, kalçalarının arasına girip onları daha da açtığımda zevkle iç çekiyor. Odamdaki ışıklar parlak ve bu sefer boş zamanlarımda onun vücuduna bakabiliyorum. Burada kızarmış, teni kıvrımlarında ve uyluklarının iç kısmında amına en yakın yerde daha koyu bir tonda. Saygılı bir şekilde parmak ucumla dokunuyorum ve kaygan ve sulu olduğunu görüyorum.

Görünce ağızım sulandı.

J İşi sağlama almak için ağzımı ona dayamadan önce Ruth'a bakıyorum. "Bunu mu istiyorsun? Ağzımı amına koymamı mı?"

"Evet," diyor bana, aciliyetle kıvranarak. Boynuzlarımı çekiştiriyor. "Sormak zorunda mısın?"

"Ben biliyorum. Bunu son denediğimde hiç tepki vermemiştin." Yüzündeki boş ifadeye bakarak, onu baştan çıkarma girişimimin başarısız olduğunu, ancak zehirlendiğini öğrendiğimi itiraf ediyorum. "Hoşlanmadığın kişinin ben olduğumu, yanlış bir şey yaptığımı düşündüm. "Ağzıma almamı hoş bulmadın."

Ruth dirseklerinin üzerinde doğrulur ve çenesi düşer. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Hoşlandığınızı bilseydim her gün suratına otururdum."

Kef me, bu fikir çok hoşuma gitti. "İlgileniyorum," diyorum kalın bir sesle. "Çok, çok ilgileniyorum."

Bir elini kalçalarına doğru sallıyor. "O zaman yala bebeğim. Sana söz veriyorum, oral seksi reddetmek için çok ama çok hasta olmam gerekir."

Karnının alt kısmına bir öpücük konduruyorum ve yüzüne bakmak için başımı kaldırıyorum. "Ve dokunuşum şimdiye kadar seni rahatsız etmedi mi? Uzaylı olmama rağmen mi?" Aklıma geliyor da, gemime ilk mürettebat olarak gelen adamların mesakkah olması, ona zarar verenlerin de mesakkah olduğu anlamına gelmiyor. Korsanlar da olabilir. Ruth aradaki farkı anlamazdı. Ona göre hepsi düşman olurdu. Bunu sormaktan nefret ediyorum ama aynı zamanda onun rahat olduğundan da emin olmak istiyorum. Yaptığımız her şey onun için hâlâ bir zevk ve tatsız anılara dönüşmüyor.

Ruth irkildi ve kendimi evrendeki en büyük göt gibi hissettim. "Sen farklısın," diyor çabucak. "Dokunma şeklimiz farklı." Neşesiz bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Ve eğer mükemmel bir dürüstlük istiyorsan, bana oral seks yapman da farklı olurdu. Dokunulmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı umursayan ilk uzaylı sen olurdun." Sözleri sert ama yanağımı okşayan parmakları nazik ve sevgi dolu. "Yani... teşekkür ederim."

"Henüz hiçbir şey yapmadım," diye itiraf ediyorum.

Başını sallıyor. "Sorduğun için. Bunun anlamı sandığından çok daha büyük."

Boğazımda bir düğümle başımı sallıyorum. Bunu onun için iyi yapmak istiyorum. Bunu o kadar iyi yapmak istiyorum ki, kendisine hiç hoş olmayan bir şekilde dokunulduğunu unutsun. Ağzım kıvrımlarına değdiği anda inliyor, sesi yumuşak, savunmasız ve Ruth'a hiç yakışmıyor. Kaşları çatılıyor ve nefesi kesiliyor, boynuzlarıma değil, karnında tuttuğum elime uzanıyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bana durmamı söyle, duracağım."

"Biliyorum."

Banyoda ona dokundum ve boşalmasını sağladım, ama bir ağız bir elden farklıdır ve benimki daha fazla anıyı ön plana çıkarıyor olabilir. "Sana sahibim," diye mırıldanıyorum, uyluğunun iç kısmına tekrar bir öpücük konduruyorum, çünkü bunu daha iyi tolere ediyor gibi görünüyor. Bu yüzden mi bana dokunmak için bu kadar hevesli ve tam tersi değil? Gergin olduğu için mi? Cesurca konuşuyor ama aslında savunmasız. Sadece bunu iyi saklıyor. "Sana sahibim, aşkım."

Ondan gergin bir kahkaha yükseliyor ve elimi sıkıca kavırıyor. "Bunu sana benim söylemem gerekiyordu."

"Birbirimize söyleyemeyeceğimizi söyleyen bir kural yok. Durmalı mıyım?" Dudaklarımı kalçasına sürterek teninde gezdiriyorum. "Duracağım. Söyle. Eğer benimle birlikte olmaktan zevk almazsan bu benim için hiçbir şey ifade etmez."

"Sadece..." Sertçe yutkunuyor, sonra kaşlarını çatarak tavana bakıyor.

"Samimi mi? Rahatsız edici mi?"

"Savunmasız," diye itiraf ediyor parmaklarımı sıkarak. "Özür dilerim. Bunu aştığımı sanıyordum." "O zaman duracağız," diyorum hemen.

Ruth başını sallar. "Hayır, devam edelim." Bana tereddütlü bir gülümseme sunuyor. "Seninle olmak istiyorum."

"O zaman bana bak." Başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdirip tenini okşuyorum. "Seni tadarken beni izle.

Bana neyi sevdiğini söyle."

Elimi sıkıca kavırıyor ve o parmaklara ihtiyacım olmadığına karar veriyorum. Sadece ağzımı kullanmam gerekecek. İçeri bastırıyorum, dudaklarım kıvrımlarının üzerinde geziniyor. "Bu nasıl bir his?"

"İyi misin?"

Dilimi dikişi boyunca gezdiriyorum. "'Sorun yok Lord Straik' demelisin. Sana dokunduğumda adımı söyle."

Ruth'un attığı kahkaha biraz öfkeli. "Ve başlık da mı?"

"Neden olmasın?" Bu ona burada benimle olduğunu hatırlatacak. Elimin onun içinde, ağzımın onun üzerinde olduğunu. "Bunu duymak hoşuma gidiyor."

Ruth, "Pekâlâ," dedi. "İyiydi, Lord Straik."

"Peki ya bu?" Dilimle kıvrımlarını birbirinden ayırıyorum, başımı hareket ettirirken onu daha derinden yalıyorum. Ben yalarken o benimkine karşı kıvranıyor. "Bu iyi-"

Parmaklarını sıkıyorum.

Bir kahkaha daha atıyor. "İyi hissettiriyor, Lord Straik. Dilini her hareket ettirdiğinde bana bir şeyler söyletecek misin?" Dilimin ucunu ıslaklığında gezdirirken onaylayan bir ses çıkardığımda kıkırdıyor. "Oh oğlum."

Verdiği yanıt beni yıldırmadı. Bana odaklanmış durumda, bir eli kalçasında benimkiyle sarmaş dolaş, diğer eli boynuzlarımdan birinin üzerinde geziniyor. Dilimi kıvrımlarına değdiriyorum ve bu bir yanıt vermeyince elimi bir kez daha sıkıyorum.

"Ciddi misiniz? Beni o anın dışına çıkarıyorsunuz *Lord Straik*. Sen gerçekten..." Dilimin düz kısmını klitorisine bastırdığımda sesi bir nefese dönüşüyor. Bacakları sarsılıyor ve eli benimkini daha sıkı kavırıyor. Elini hatırlatmak için bir kez daha sıkıldığımda, bir inilti daha çıkarıyor, sesi sadece bir fısıltı. "Bu iyi hissettirdi."

"Lord Straik" diyecek kadar başımı kaldırıyorum.

Sabırsız bir parmağını boynuzumun metal kaplamasına vuruyor. "Lord Straik," diye küstahça konuşuyor. "Sen-oooh!" Dilimi tekrar klitorisinin üzerinde gezdirirken kalçaları kıkırdıyor, kelimeleri boğuluyor. "Çok iyisin. Gerçekten iyisin." Dudağını ısıırıyor ve sonra hatırlıyor. "Lord Straik."

Adımı soluması hoşuma gidiyor. Ayrıca çıkardığı seslerin daha çok benim Ruth'uma benzemesi ve daha önceki korkmuş, kararsız dişiye benzememesi de hoşuma gidiyor. Klitorisinin etrafında bir daire çizdiğimde dilime karşı sallanıyor ve ters yönde daire çizdiğimde tekrar nefes nefese kalıyor.

"Straik," diye pantolonunu indiriyor. "Oh, Straik, bebeğim, bu iyi hissettiriyor. Devam et."

Sonunda bir yerlere varıyoruz. Elimin acilen sıkarken, kalçaları ağzımla buluşmak için eğilirken sanki bir galaksiyi fethetmişim gibi hissediyorum. Kokusu burnumda çiçek açıyor ve klitorisini yaladıkça kıvrınması yoğunlaşıyor. Elimin bırakıyor, ancak bana unvanımla hitap etmesi gerektiğini hatırlatmaya çalıştığımda boynuzumu tutup beni tekrar aşağı itiyor. Artık parmaklarım serbest olduğuna göre, vücudunun kaygan girişinde, en ıslak olduğu ve sikimin olmayı talep ettiği yerde bir

tanmesini kızdırıyorum.

"Kahretsin, evet, parmaklar," diye pantolonunu indiriyor Ruth. "Straik, çok büyük, etli parmakların var. Tanrım, içimde çok iyi hissediyorum."

Yeterince yakın.

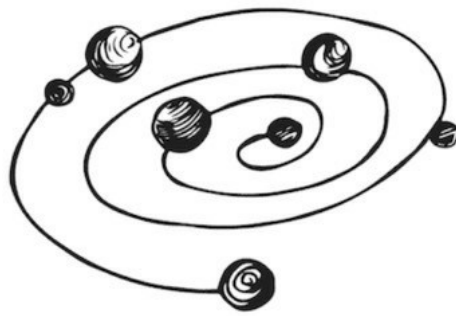
Etli parmaklarımdan biriyle içine giriyorum ve o titreyerek nefes nefese kalıyor. "Sikeyim. Lütfen, oh siktir. Straik, siktir siktir siktir-"

Onu doruğa çıkarmaya hevesliyim, daha hızlı gidiyorum, parmağım la ona vururken dilimi klitorisine karşı alay ediyorum. Amcığı etrafımda çok yumuşak ve ıslak, ben onu çalıştırırken vücudu ıslak sesler çıkarıyor. Ruth hevesle başımı amına doğru sertçe itiyor, ağzımı kıvrımlarına doğru sürüyor ve ben buna bayılıyorum. Dokunuşlarımda kendini kaybetmesi beni çok heyecanlandırıyor. Ona bu şekilde kontrolünü kaybettirebildiğim için. Alçak, gırtlaktan bir çığlık atıyor ve amcığı pompalayan parmağımın etrafında kenetleniyor, bu da beni korkutuyor.

Kef me. Boşaldığında bunu bu kadar derinden hissedeceğimi fark etmemiştim. Sikim ağrıyor, sanki elimle değiştirilmeyi talep ediyormuş gibi, ama bunun başka bir zaman beklemesi gerekecek. Tepkisinden cesaret alarak onu daha sert yalıyorum, sonra onun sikimin başına yaptığı gibi klitorisini emiyorum.

Ruth haykırıyor, küfrediyor, yüzüme ve parmağıma boşalırken başımı kalçalarının arasına itiyor. Yüzümü ıslatıyor, vücudu etrafımda titriyor ve o anda evrendeki en gururlu erkek benim. Amcığının, kalçalarının, kıvrımlarının her yerine öpücükler konduruyorum. Parmaklarını kaplanmış alnımın üzerinde gezdiriyor ve başımı kaldırdığımda yüz ifadesi yumuşak ve acı verecek kadar tatlı. "Seni seviyorum."

Kalbim o kadar büyük bir sevgiyle doluyor ki göğsüm ağrıyor.

RUTH

Ipaniklediğim için biraz utanıyorum. Parmaklarımı saçlarının kirli sakallarında gezdirirken Straik'in kukuma baygın öpücükler kondurması şimdi aptalca geliyor. Kendimi savunmasız bıraktığım anda çıldırmıştım ve o hiçbir şeyi kaçırmadı. Elim tuttu ve bana doğru yürüdü.

Ben eğlenene kadar.

Yatakta ağır yükü birlikte kaldıracağımızı sanıyordum, meğer onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım varmış. Bu eşit bir oyun alanı.

Straik yatağa geri dönüyor, yanıma çöküyor ve sonra bir dirseğinin üzerinde yükseliyor. Bana kendinden memnun bir bakış atıyor, kuyruğu kalçama uzun, yavaş vuruşlarla hareket ediyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Uzanıp ağzının kenarındaki parıltıyı temizliyorum ve kızarma dürtümle savaşıyorum. "Eğer iltifat istiyorsan, çık ve söyle."

Sırıttırıyor. "Sanırım senin amını çok iyi anladım."

Bir kıkırdamayı geri alıyorum, çünkü o yaptı ve ona güldüğümü düşünmesini istemiyorum. "Harikaydın." Elim göğsünde gezdiriyorum, mavi teninin hafif bir ter pırıltısıyla daha da yumuşak görünmesinden büyüleniyorum. Nefes alış veriş hızı ve yaklaştıkça sikişinin ağır uzunluğunun kalçalarımı baskı yaptığını hissedebiliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Straik beni kendine doğru çekiyor, çenemi kavırıyor ve beni öpüyor. "Amını tekrar yalayabilirim."

Yine mi? Son raunttan sonra hâlâ zonkluyorum. Onun coşkusuna aldırıldığımdan değil, ama bazı yerlerim çok hassas ve iyileşmek için biraz zamana ihtiyacım var. "Ya da başka şeyler yapabiliriz." Elimin aşağıya doğru inmesine izin veriyorum, parmak boğumlarım hafifçe sikişinin başını sıyrıyor. "Tabii beklemek istemiyorsan?"

Beni tekrar öpüyor, ateşli ve yoğun. "İhtiyacın olduğu sürece bekleyeceğim."

Ben mi? Şu anda tatmin edilmemiş bir şekilde ağrıyan ben değilim. "Sertleşmişsin," diyorum. "Seks yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Senin yanında her zaman sertim." Gözlerini kapatıyor ve parmaklarım piercinglerden birinin üzerinde gezinirken ürperiyor. "Ama sen rahat edene kadar bekleyebilirim."

"Şu anda rahatım," diyorum hafifçe. "Yatağın mükemmel." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Anlıyorum. Straik'in gözlerindeki bakış hiç de şakacı değil. Duygu ve şefkat dolu ve yine çenemin çizgisini okşuyor. Panik anımdan bahsediyor, bana dokunduğu ve heyecan hissetmek yerine, üzerime bastırılmış başka bir mavi beden, farklı bir adamın, farklı bir sesin... ve ona ait olmayı aldığı hasarlı bir anının zihnimde titrediğinden. Kuru dudaklarımı yaladım. "Ben gerçekten iyiyim. Ve seninle seks yapmak istiyorum." Ağzıma yaklaşan parmağını ısıırıyorum. "Çok fazla seks."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

İşlerin tersine dönmesini beklemiyordum. Yatakta belirsiz olanın ben olacağımı. "Savunmasız olmaktan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir durumu kontrol edememekten hoşlanmıyorum."

"Fark ettim." Bana sırtıttırıyor, eli omzumu okşuyor ve sonra bir göğsümü avuçluyor. Meme

ucumla gelişigüzel oynayarak nefesimi kesiyor. "Ama bana karşı savunmasız olabilirsin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum ve elimi göğsüne koyuyorum, uzanabildiğimi ve sadece

ona dokunmak istiyorum. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Ben de seni seviyorum. Karar senin." Eğiliyor, başparmağı meme ucunun üzerinde gezinirken bile burnunu benimkine sürüyor.

Uyluklarımın arasına bir uyarılma hissi gönderiyor ve bana ikinci bir turun o kadar da kötü olmayacağını hatırlatıyor. Bütün hafta bana dokunmasını bekledim ve aptalca bir anı kırıntısının her şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim. "Elimi tuttuğun sürece."

"Kesinlikle. Plas-film ister misin?"

Başımı salladım. "Beni hamile bırakamazsın ve senin mikropların için endişelenmiyorum. Mikroplarını seviyorum." Burnunun ucunu yalıyorum. "Onlarla dolu bir karnım var, hatırladın mı?"

İnliyor, alnını alnıma bastırıyor, eli tekrar kalçalarımın arasında geziniyor, kaygan ve hala zonklayan yerime dokunuyor. "Bir anını bile asla unutmayacağım, Ruth. Aklına kazındı."

Keşke ben de aynısını söyleyebilsem. Yine de zihnim dağınık bir şey ve belki yeterince yeni anı yaratırsam eskilerini bastırabilirim. Bu yüzden ona kalçalarımı açıyorum, onu öpüyorum ve ikimizin de istediği şeyi söylüyorum. "Hadi yapalım şunu."

Neredeyse Straik'in harekete geçmesini bekliyordum. Üstüme yuvarlanmasını ve derine itmesini. Daha iyi bilmeliydim. Bakire olması aptal olduğu anlamına gelmiyor. Sadece bana gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor, amımı okşarken bile, kocaman parmaklarından birini tekrar içime sokarken başparmağı klitorisimi arıyor. Can havliyle boynuna sarılıyorum.

"Seni kim yakaladı?" diye fısıldıyor tenime karşı.

"Lord Straik," diye inliyorum o lezzetli parmağını yavaşça içeri kaydırıp sonra tekrar geri çekerek bir kez daha derine batırırken. "Lordum Straik."

Kulağıma hırlıyor. "Tekrar söyle."

"Benim," diyorum ona. "Hepsi benim."

Tekrar hırlıyor, sonra yüzünü boynumun kıvrımına gömüyor. "Ruth..."

Daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. Titrediğini hissedebiliyorum. Kontrolü hâlâ istediği yerde değil ama bunu tuhaf bir şekilde tatlı buluyorum. Onu şehvetten öylesine çıldırtma fikrini seviyorum ki, bana dokunma, kendini içime gömme ihtiyacı dışında her şeyin izini kaybediyor.

Sanki tüm galakside ona bu rahatlamayı sağlayabilecek tek kişi benmişim gibi hissettiriyor.

Kalçalarımı ayırarak onu üzerimde hareket etmesi için cesaretlendiriyorum. "Ben buradayım," diyorum. "İhtiyacın olanı al." "Hayır, almak yok." Bana endişeli bir bakış fırlatıyor. "Orada birlikte olmalıyız."

"Birlikte o zaman," diye kabul ediyorum. Tereddüt etmeye devam ettiğinde, parmağı içimde durakladığında, artık benim liderlik etme zamanımın geldiğine karar veriyorum. Göğsüne bastırıyorum. "Arkana yaslan. Ben hallederim."

Yapıyor ve parmağı, beni takdirle titreten müstehcen ıslak bir sesle vücudumdan kayıyor. Elini ağzına götürüyor ve sırt üstü yuvarlanırken suyumu yalayarak temizliyor.

Kendimden emin bir gülümseme takınıyorum ve elimi boyunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Geriliyor ve sertleşiyor ve ihtiyacı beni heyecanlandırıyor. Kontrol bende olursa, sevişirken can sıkıcı mahmuzun beni rahatsız edici bir şekilde dürtmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. Ne kadar derine ineceğini ya da ne kadarını alabileceğimi kontrol edebilirim. Straik beni izliyor, bir bacağımı kalçalarının üzerine kaydırırken gözlerinde saygılı bir bakış var. "Üstte olmam senin için sorun olur mu?"

"Üstte olmayı seviyor musun?"

"Seni seviyorum ve bu yüzden her şeyin eğlence ve oyun olduğunu düşünüyorum." Aramıza uzanıyorum, aptalca büyük horozunun başını yönlendiriyorum ve vücudumun girişine yerleştiriyorum. Kafamda o boktan eski anılardan biri yanıp sönüyor ve tereddüt ediyorum.

Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi Straik elini bana uzatıyor.

Onun mükemmelliği karşısında ağlamak istiyorum. Dengemi korumak için öne doğru eğilerek elini tutuyorum, sadece bir parça aşağı inerken bile. Bakışlarının odağını kaybetmesi, dudaklarının ayrılması... Bu o kadar mükemmel ki sevinçten gülmek istiyorum. Tanrım, onun yüzünü seyretmeye bayılıyorum. Kolay olmasa da biraz daha eğildim. O büyük ve ben gerginim, ama yerçekimi duruma yardımcı oluyor. İçimde daha derine indiğinde ve delici ön duvara sürtünerek içime bir gemi dolusu his gönderdiğinde bir nefes emerek sıkıyorum.

"İyi misin?" Straik elimi sıkı.

Başımı sallıyorum, derin bir nefes almaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Piercing. İyi hissettiriyor."

"Senin için aldım." Sesi zevkle kalınlaşmış. "Senin için her şeyi yapmak istedim."

Elini daha sıkı tutuyorum, kıvranarak onu biraz daha içime çekmeye çalışıyorum. "Senin için nasıl bir his?" "En iyi Homeworld şarabı gibi." Yere çöktüğümde nefesi kesiliyor, gözleri dalgalanıyor.

"Şaraptan daha iyi. Kef, senin amın kadar güzel bir şey yok. Hiçbir şey. Hiçbir şeyle kıyaslanamaz."

"Ağzım mı?" Tuttuğum büyük ele yaslanıp aşağıya doğru sallanarak yardım teklif ediyorum.

"Kef, evet, ağzın, tatlı, mükemmel ağzın," diye geveliyor, anın içinde kaybolmuş. O değil Bana bakıyor. Vücudumun pençesine yakalanmış. Ben onu izlerken yüzü buruşuyor. "Kef," diye ısıyor, kalçaları sarsılıyor. "Ruth-Ruth-"

"Buradayım," diyorum ona. Panikliyor, şüphesiz yine kontrolünü kaybetmek üzere. "Nefes al. Hiçbir yere gitmiyorum. Acele etmeyelim. Nefes al."

Straik birkaç sarsıntılı nefes alıyor, vücudu benimkinin altında seğiriyor. Teni hafif bir terle kaplı, kontrolü elinde tutmaya çalışırken yüzü gergin. Hiç eğlenceli görünmüyor ve kalbim acıyarak sızlıyor. Bunun ikimiz için de iyi bir zaman olması gerekiyordu. Ona sadece birlikte olmanın bile beni mutlu ettiğini, onu altımda hissetmenin benim için yeterli olduğunu söylemek istiyorum. Onun parçalanmasını izlemenin beni fazlasıyla tatmin ettiğini (dakikalar önce yaşadığım ayak parmaklarımı kıvrıran orgazmı birlikte). Bana hiçbir şey kanıtlamasına gerek olmadığını, ama onu yeterince iyi tanıdığım için şu anda yapabileceğim en iyi şeyin sessiz kalmak ve bunu kendi başına halletmesine izin vermek olduğunu da biliyorum.

Daha derin bir nefes aldığı anda, en kötüsünün geçtiğini düşünüyorum. "Daha iyi misin?"

Başını sallamayı ve beni eriten sıkı bir gülümsemeyi başarıyor. İşleri uzatmanın bir anlamı yok, bu yüzden ben de gülümsüyorum ve onu olabildiğince çok bedenime almaya çalışarak aşağı doğru itiyorum. Straik bir nefes alıyor, geriliyor ve ben de yolun geri kalanını onun üzerine indirip tamamen oturuyorum.

Ben de hareketsiz duruyorum, mahmuzunun baskısından ne kadar rahatsız olduğumu göstermemeye çalışıyorum. Müdahaleci, amımın kıvrımlarını itmek ve klitorisimi dürtmek için mükemmel bir noktada açılı. Bundan daha önce nefret ettiğimi hatırlıyorum, nasıl bıçaklandığını ve saplandığını ve bundan kaçınmaktan başka bir şey istemiyorum, ama vücudumu Straik'inkinin üzerine ayarlamaktan ve onu patlatmaktan korkuyorum.

Ben onun üzerinde hareketsiz dururken, mahmuz Straik'in aldığı her nefeste klitorisime yumuşak bir şekilde sürtünüyor. Ve... bundan nefret etmiyorum. Aslında, gözlerini kapatıp birkaç derin nefes aldığı anda, bundan daha az nefret ediyorum. Altımda seğiriyor ve nefesim kesiliyor, çünkü bu onun mahmuzunu... yoğun hale getiriyor.

Ses çıkardığım anda donup kalıyor. Eli benimkine sıkıca sarıldı. "İyi misin? Durman gerekiyor mu?"

Başımı sallıyorum, çıldırmış gibi hissediyorum. "Hareket

edebilir miyim? Hareket etmem gerek." Straik inliyor. "Lütfen.

Evet."

Üstünde sallanıyorum, işleri kolaylaştırmak için yavaş bir hareketle yukarı ve aşağı hareket ediyorum. Mahmuz tekrar klitorisime sürtündüğü anda bir inilti çıkardım. Bunun iyi olabileceğini fark etmemiştim. Çıkıntıların ve piercingin yeterli olduğunu sanıyordum. Fazlasıyla yeterli olmalılar, ama bu beklenmedik mahmuz beni çıldırtıyor. Elim göğsüne bastırıp öne doğru eğildim, böylece onun üstünde daha iyi sallanabiliyordum. Terli avuç içim hâlâ onunkine değişiyor ama birleşen ellerimizi göğsüne doğru ittiğimde

Ben de onu sürmeye konsantre oluyorum.

O kadar hassaslaştım ki, tekrar o muhtaç sınıra ulaşmam uzun sürmüyor. Her bastırduğımda mahmuzu klitorisime değiyor ve ben de onun üstünde daha sert ve daha hızlı hareket ederek bu ihtiyacın peşinden gidiyorum. Her çarpışmamızda nefes nefese kalıyorum, vücutlarımız arasındaki lezzetli sürtünme kılıfımı sıkılaştırıyor.

Straik'in nefesi kesiliyor ve kontrolünü kaybetmek üzere başını geriye atıyor.

Henüz değil, bağırarak istiyorum. Henüz değil. Sadece daha sert sürüyorum, kalçalarımın onunkiler üzerindeki her itişinde inliyorum. Çok yakın, çok yakın, çok yakın.

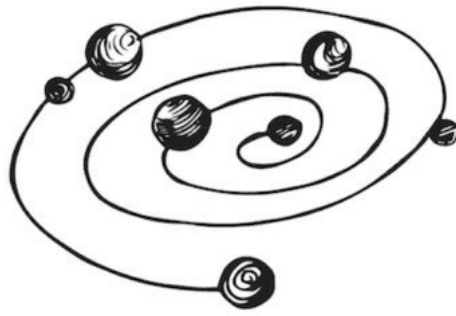
Adımı derin bir iniltiyle haykıran Straik'in sırtı altımda eğiliyor ve ben birkaç santim havaya yükseliyorum, o boşalırken vücudu geriliyor. Salgısı içime akarken üzerindeki hareketlerim daha da kayganlaşıyor ve ıslanıyor, o kadar çok ki ben çaresizce onu aşağı doğru çekerken her yere yayılıyor. Vücudu benimkinin altında titriyor, nabız gibi atıyor ve ikinci kez eğildiğinde, bunu tam ben tekrar bastırırken yapıyor ve mahmuzunu son bir kez klitorisime çarpıyor. Bir çılgınlıkla ona sıkıca sarılıyorum ve kendimi orgazmıma kaptırıyorum.

Straik bir tıslama sesi çıkardı ve sonra beni ters çevirdi. İçime giriyor, ben boşalırken ve boşalırken hala itiyor, mahmuzunu ve horozunu beni çalıştırırken tutarsız sesler çıkarıyor.

Üstüme yığıldığında, kaç orgazm yaşadığımı bilmiyorum. Sonsuza dek süren büyük bir tane mi? Yarım düzine ufak tefek orgazm mı? Straik'in şu anda birden fazla orgazm yaşadığından eminim ve o beni kemiksiz ve doygun bir şekilde sararken terli ve memnun bir şekilde ona yapışıyorum.

"Yani," diye nefes alıyorum, nefes nefese. "Bu inanılmazdı."

Sadece inliyor ve terli elini tekrar benimkiyle birleştirerek bana sarılıyor. "Ruth... benim Ruth'um..." "Straik'im," diye kabul ediyorum ve o kadar mutlu hissediyorum ki uçabilirim.

I Yatakta rahatlarırken ellerimi Ruth'un vücudunda gezdiriyorum. Bacakları benimkilere dolanıyor, yüzü göğsüme bastırıyor ve ben parmak uçlarımla sırtının çizgilerini takip ediyorum. Kendimi... tamamen mutlu hissediyorum. Memnun. Doymuş. Mutlu.

Tuhaf olanın "mutlu" olduğuna karar verdim. Nedense annemin beni avlatıyor olması ya da şu anda bile bir düzine ödül avcısının bize yaklaşıyor olması önemli değil. Dışarıda aileme ait bir geminin insan kölelerle (ve çok kızgın üç tanıdığım) dolu olması önemli değil. Ruth kollarımda ve ben mutluyum.

Onunla tanışmadan önce hayatımda başka birine ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyordum. Ekibim iyi bir ekip ve birbirimize saygı duyuyoruz ama bunun onlar için bir iş olduğunu biliyorum. Kolay bir yakınlığımız yok. Onlara gizli düşüncelerimi ya da endişelerimi açmıyorum.

Ama Ruth... Ruth farklı. Ona sırlarımı anlatabilirim ve beni desteklediğini bilirim. Eğer aptalca bir seçim yaparsam, bana haber verir ve bir alternatif sunar. Bazı şeyleri tartışabiliriz. Konuşabiliriz. Öpüşebiliriz. Çiftleşebiliriz.

Bu iki bölümü oldukça beğendim.

Artık ona sahip olduğuma göre, onu da güvende tutmak için evrendeki her şeyi yapacağım. O benim korumam altında ve kimsenin onun saçının tek bir teline zarar vermesine izin vermeyeceğim. O mükemmel başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşuyorum. "Bundan sonra evleniyoruz çünkü annem bundan kesinlikle nefret edecek."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama gözlerini açmıyor. Sanki dinlemekten fazlasını yapamayacak kadar uykulu. "Onu kızdırma düşüncesine bayılıyorum." Bana biraz daha sokuluyor, yüzünde saf bir memnuniyet ifadesi var. "Evlenmek istemenin tek nedeni bu mu?"

"Hayır." Yine omurgasını izliyorum. "Evlenmek istiyorum çünkü sana soyadımın korumasını vermek istiyorum. Evlenmek istiyorum çünkü bu sana mesakkah evreninde bir insan olarak daha fazla statü kazandıracak. En önemlisi, evlenmek istiyorum çünkü seni seviyorum ve hayatımızın geri kalanında her gece böyle anlar yaşamak istiyorum. Ben böyle bencilim."

"Mmm, o zaman ben de bencilim." Burnunu göğsüme sürtüyor. "Sence amcan da bir insanla evlenirsen seni Risda'ya davet eder mi? Ona ulaşmanın bir yolu olabilir."

"Bunu düşünmediğime şaşırdım." Onun zeki zekasından etkilendim. "Yine de evlilik bildirimi göndermenin bir sorunu var. Korsanlıktan dolayı birçok sektörde aranıyorum ve insanların nerede olduğumuzu bilmesine izin verirsek, kolluk kuvvetlerinin yanı sıra ödül avcılarıyla da karşı karşıya kalacağız."

"Bunu gizlice yapmanın bir yolu yok mu?"

"Yapabiliriz," diyorum düşünerek. Ruth'u ya da sadık mürettebatımı tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Ödül avcıları şu anda baş belası ama hayati tehlike yaratacak kadar değil. Onlarla başa çıkabiliriz. Mürettebatı ortadan kaldırdığımız haberi yayıldıkça, ödüldeki tehlike seviyesi loncanın zamanına değmeyeceği düşünülen kadar artmaya devam edecek. Sadece bunu beklemeliyiz. Annemi beni öldürtmek için fahiş bir bedel ödemeyecek kadar iyi tanıyorum. Varlıklı olmamız, "kendinden aşağı" gördüğü insanlara saygı duyduğu anlamına gelmez ve yardım söz konusu olduğunda cimridir.

Beni uyurabileceğini sanıyor. Çok az şey biliyor.

Elimi Ruth'un böğründen aşağıya kaydırıp, arka tarafının yuvarlak kabarıklığını okşuyorum.
"Burada duracağız

Ara sıra birkaç istasyona uğrarız. Yakıt, yiyecek stoklama, bize saldıracakları hurdaya çıkarma, her neyse. Sıradan bir ikmal işi gibi görünmesini sağlayacağım. Oraya gittiğimizde, bir insanla evlendiğimi söylememeye dikkat edeceğim. Mürettebat da aynısını yapabilir. Eninde sonunda anneme ulaşacak ve ulaştığında amcama da ulaşacağını düşünüyorum. Tek bir patlamayla iki gemiyi yok ederiz - ailemi kızdırırız ve ihtiyacımız olana haber veririz."

"Bana uyar." Dudaklarını göğsüme değdiriyor ve bir anda annemi düşünmekten vazgeçiyorum. "Yine de sırf evlenmek için plaj tatilimizi kısa kesmeyelim. Önce balayına çıkarız, sonra da bir tören yaparız. Kulağa hoş geliyor mu?"

Yani sahili seviyor mu? Memnun oldum. Onu mutlu ettiğimde doğru bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Onu sırt üstü çeviriyorum, ne kadar kemiksiz ve uykulu görüldüğüne seviniyorum. Bir göğsünün ucuna bir öpücük konduruyorum ve sonra aşağıya doğru kayıyorum. "Aminı tekrar yalayabilir miyim?"

"Mmm, bebeğim. Bunun cevabının her zaman, her zaman evet olduğunu biliyorsun." Eli boynuzlarımdan birinin üzerinde geziniyor.

Yüzümü karnının alt kısmına sürterek misk kokusunu içime çekiyorum. Kef me, onunla ilgili her şeyi seviyorum. Yumuşak tenini, kalçalarının arasındaki bukleleri, amının kızarmış kıvrımlarını, çıkardığı sesleri seviyorum. I-

Bilgisayar cıvıldıyor ve sözümüzü kesiyor. "Lord Straik, köprüden bir mesajınız var," diye sesleniyor yapay zekâ neşeyle. "Bağlayayım mı?"

Ruth ve ben hep birlikte inliyoruz. "Aithar'a defolmasını söyle," diye sesleniyorum ve Ruth'un kalçalarını ayırıyorum. "Meşgulüm!"

Uzun bir duraklama olur ve ardından yapay zeka bir bildirim daha gönderir. "Lord Straik, *acil* bir Köprüden mesaj var. Bağlayayım mı?"

Alnımı karnına bastırarak hayal kırıklığıma karşı koyuyorum. Ruth kıkırdıyor, eli kafa derimdeki kirli sakalı hafifçe kaşıyor. "Devam et ve cevap ver."

"Ne?" Telsizden sesleniyorum. "Dostum Aithar'la birlikteyim. Ne oldu?"

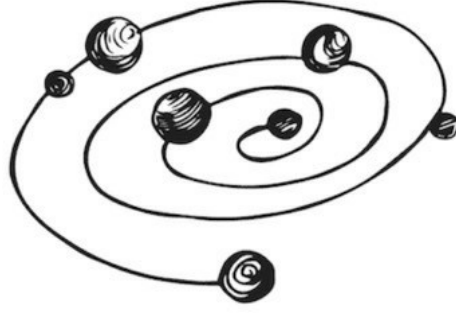
"Bilinmeyen bir gemi yaklaşıyor lordum." Aithar'ın sesi sakın ve telaşsız, sanki benim kötü ruh halim onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. "Mürettebat savaş hazırlığı için gemiye dönüyor."

İnleyerek ayağa kalkıyorum. Ruth oturuyor ve ben de onu hemen yatağa geri itip kalçalarını ayırıyorum. O beni itmeden önce amcığının sert ve hızlı bir şekilde dilliyorum ve bir titreme ve bir nefesle ödüllendiriliyorum. "Sen burada kal," diye homurdanıyorum ona. "Uzun sürmeyecek. Ve sonra seni güzelce yalayacağım."

Ruth yatakta titriyor, sırtıyor. "Çabuk dön."

Bu evrendeki herkesin berbat bir keffing zamanlaması var, diye homurdanıyorum kendi kendime, ağrıyan sikimi düzeltip giyecek bir çift pantolon bulurken. İşimi halletme ve acilen kamarama dönme zamanı.

Memnun etmem gereken bir karım var. Bu düşünce beni sırttırıyor.

Üç Ay Sonra

RUTH

"Bu sembolün ne olduğunu hatırlıyor musun?" Aithar düzinelerce düğmeden birini işaret ederek soruyor

iletişim panelinde.

Straik'in benim için hazırladığı data-pad'e karaladığım notlara bakmak istiyorum ama Aithar'ın aptal olduğumu düşünmesini de istemiyorum. Bana kontrolleri tekrar tekrar göstererek o kadar sabırlı davrandı ki daha hızlı öğrenmem gerektiğini hissediyorum. Öyle olsa bile, dili ya da gemiyi bilmediğim için ayak uydurmakta zorlanıyorum ve bir anda çok şey öğrenmiş oluyorum. "Aramayı sonlandırmak için mi?"

"Yapay zekaya göndermek için." Bana sempatik bir bakış attı. "Bazı iletişimlerin neden YZ'ye gittiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Hatırladığım kısmı. "Sesleri taklit edebilir ve küçük kırmızı düğmeye basıp bir komut yazarsak bir virüs yükler." Görünüşe göre en iyi savunma bazen diğer adamın iletişim kayıtlarını bozmak ve onu tüm iletişim devresini yeniden başlatmaya zorlamak. Bu bizim bilgilerimizi onların sisteminden siliyor ve net bir "bizimle uğraşmayın" mesajı gönderiyor.

"Kesinlikle!" Aithar bana bakıyor. "Harika gidiyorsun,

Ruth." "Harika hissettirmiyor," diye mırıldanıyorum.

"Keşke daha hızlı öğrenebilseydim."

"Oraya ulaşacaksın." Aithar kendinden emin görünüyor. Köprüdeki koltuğunda arkasına yaslanmış, gemideki en kolay iş olması gereken şeyi bana öğretirken rahatlıyor. "Ayrıca, yapacak çok işin var."

Ben homurdanıyorum, o da gülüyor. İkimiz de o kadar çok şey yapmadığımızı biliyoruz. Bu Aithar'ın dikkatimin çok dağıldığını söylemesinin kibar bir yolu çünkü artık kocam olan Straik dikkatimi dağıtmaya bayılıyor. Jirri IV'te bulunduğumuz üç ay boyunca, Aithar'la iletişim merkezinde kesintisiz tek bir öğleden sonra geçirdiğimi sanmıyorum. Her zaman bir şeyler oluyor. Ya daha fazla ödül avcısı ziyaretçimiz oluyor, ya hurdacılar geliyor, ya da Straik birlikte yüzmeye gitmek istiyor. Ya da Straik birlikte yemek yememizi istiyor. Ya da Straik sadece birkaç saat yüzünde oturmamı istiyor.

Hepsi çok dikkat dağıtıcı şeyler.

İletişim panosu aydınlanır ve Aithar doğrulur, bakışları hemen kontrol paneline gider. "Görünüşe göre gelen bir iletişimimiz var. Cevap vermek ister misiniz?"

Tereddüt ediyorum, düğmeler denizinde gözlerim kamaşıyor. Birkaç yıl boyunca *Yıldız'daki* kontrol panellerinin her yerine notlar ve mesajlar bıraktıktan sonra, bizi gemide gezdirmeye yetecek kadar şey biliyordum. Bu bilgiyi buraya yardım etmek için aktarabileceğimi düşünmüştüm ama istediğim kadar hızlı öğrenemiyorum. "Önce yapay zekayı açacağız, değil mi?" Elimi uzatıp yapay zekâyı bir seslendirmeye ihtiyaç duyduğuna dair manuel olarak uyarın düğmeye dokunuyorum. Mesakkah dilini konuşamıyorum, bu yüzden bilgisayar benim yerime konuşmak zorunda. Aithar başını sallayınca devam ediyorum. "Kimin gönderdiğini görmek ve kanal bilgilerini kaydetmek için bu düğmeye basıyorum, sonra da geminin kişisel kanalı yerine genel kanaldan iletişimi açıyorum, değil mi?"

İletişimin bir telefonu açmak kadar basit olacağını sanıyordum, ancak görünen o ki her bir iletişimin seviyeleri var. Bunun yerine, iletişimin ne kadar "derin" olabileceğine dair çok sayıda katman var. Anladığım kadarıyla, bu bir binadaki asansöre benziyor. İletişimi zemin katta "alıyorsunuz", ancak daha kişiselleştirilmiş iletişimler birkaç kat ve veri şifreleme seviyesine "çıkıyor". Bu, *Karartılmış Göz'ün* diğer YZ'lerden virüs veya veri ihlali almasını önlemek içindir. Bu sadece boyumu aşan bir iş yaptığım hissini artırıyor ama öğrenmeye kararlıyım. Sadece kaptanın karısı olmak yerine mürettebatın değerli bir parçası olabilmek için bir beceri seti istiyorum.

Kaptanın karısı olmayı sevmediğinden değil... çünkü seviyorum.

Düğmelere sırayla basıyorum, bir şeyleri karıştırmadığımdan emin olmak için göz ucuyla Aithar'ı izliyorum. Ekranda yeni bir sembol karalaması beliriyor ve gözlerimi kısarak tanıdık gelenleri arıyorum. "Seviye... üçüncü iletişim mi? Bu doğru mu?"

"Doğru."

Doğru anladığım için rahat bir nefes alıyorum ama merakım da artıyor. Birinci seviye iletişim sadece belirli bir gemi için değil, onu alabilen herkes içindir. İkinci seviye alıcı gemideki herkes içindir. Üçüncü seviye sadece kaptan içindir. "Kimden geliyor? Söyleyebilir miyiz?"

Oldukça tanıdık gelen bir sembolü işaret ediyor ama son zamanlarda ekranda milyonlarca sembol gördükten sonra bunu çıkaramıyorum. "Bu Rin Hanesi'nin arması."

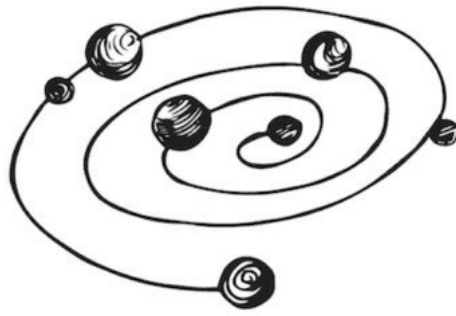
Nefesim kesildi. Bu sembolü orada görmüştüm. Bunu bilmeliydim. Ne zaman tuniğini yukarı kaldırıp beni sıkse Straik'in yakasındaki o sembole bakıyorum... Tabii o anlarda genellikle dikkatimi yakasına vermiyorum. "Sence annesinden mi geliyor? Silelim mi?"

Aithar yavaşça, "Bence bu aramayı Lord Straik yapmalı," diyor ama iletişim ekranına dokunmuyor ve bana, dostum görmeden önce iletişimi sistemlerimizden silip silmeme seçeneğini veriyor. Her iki durumda da Aithar beni destekleyecektir.

Dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum. Eğer bu onun boktan annesiye ve evliliğimizi yeni öğrendiyse, zamanlama doğru olurdu. Daha dün, on bir farklı girişimden sonra Straik'in başına konan ödülün lonca için çok büyük hale gelmesini kutluyorduk. Leydi sa'Rin ödül miktarını arttırmak yerine, ödülü tamamen iptal ettirdi. Straik'in odasında bir kutlama yemeği yedik ve ardından suyun çoğunun yere döküldüğü ortak bir köpük banyosu yaptık... ve biz de onunla birlikte. Jirri IV'teki bakımı bitirdikten sonra, yarın *Buoyant Star'a* doğru yola çıkmamız gerekiyor.

Arkadaşlarıma dönmek için sabırsızlanıyorum. Aylar oldu ve onlar için çok endişelendim. Geçen her gün Straik'e karşı kızgınlığın arttığı bir başka gün ve yaptıklarından pişman olduğunu bilmiyorlar. Oradaki herkesin güvenliği için uzak durmayı seçtiğimizi bilmiyorlar. Herkesi terk ettiğini ve beni çaldığını düşünecekler.

Bir an için ekrandaki özel iletişim bildirimine bakıyorum ve onu tamamen atıp atmamayı tartışıyorum. Straik son zamanlarda çok mutluydu ve annesinin her şeyi berbat etmesini istemiyorum. Ama günün sonunda, ne kadar istesem de onu evrenin geri kalanından koruyamam. Bu yüzden ayağa kalkıp Aithar'ın omzunu sıvazlıyorum. "Gidip onu beklediğini haber vereyim."

RUTH

Straik'in ofisinin kapısını çalıyorum, sonra da bilgisayarın elimi tarayarak içeri girmemi sağlamasına izin veriyorum. Bir süre sonra kapılar açılıyor ve zavallı uzaylı kocam masasının tamamen plas fatura kartlarıyla kaplı olduğunu görüyor. Ellerini uzamış saçlarına gömüyor ve inliyor.

"Neden korsanlık hayatının daha az muhasebe anlamına geleceğini düşündüm ki? Yemin ederim daha da fazla."

İleriye doğru adım atarken boğazımdan sempatik bir ses çıkarıyorum. "Benim zavallı, zavallı kocam. Evrak işlerine gömüldü."

İnliyor, yaklaştığımda sandalyesini çeviriyor. Tutacak kadar yaklaştığım anda beni öne doğru çekiyor ve yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor. "Yakıt talepleri," diye homurdanıyor. "Silah fişekleri. İhbar ettiğimiz mürettebattan toplanan ödüller. Bist'e ve hurdacılara rüşvetler ve kefe yemin ederim, herkesin eli dışarıda."

Bacağımı kucağının üzerinden kaydırıyorum ve sonra geriye doğru zıplayarak masasının kenarına oturuyorum. "Yani hepsine siktirip gitmelerini mi söyleyeyim?" Tanrım, bugün çok iyi görünüyor. Formuna hayran olmak istediğime dair birkaç yorum yaptıktan sonra, ağır cüppeleri giymeyi bıraktı ve daha forma uygun bir şeyler giymeyi tercih etti. Bugün o da benim gibi tamamen siyah giyiyor ama tuniği vücuda oturuyor ve boynunun etrafında kalın bir kumaş parçası var. Kapüşon, evinin koyu gri sembolleriyle işlenmiş. Bu bir uzlaşma ve onun muhteşem kollarını ve devasa omuzlarını ortaya çıkaran bir uzlaşma. Vücudunu düşünmek bile beni tahrik ediyor. "Seni kim rahatsız ediyor? Ben hallederim."

"Önemli değil. Mürettebat, ödül avcılarının bıraktıklarını hurdaya çıkararak kazandığımız krediyi hak ediyor." Beni öne doğru çekerek bacaklarımı etrafına doladı. "Bir şeylerden rahatsız olmam onları kısmam gerektiği anlamına gelmez. Topladığımız gemilerden iyi bir meblağ elde ettik ve bu adamları mutlu etmeli."

"Çok sorumluluk sahibisin," diye mırıldanıyorum, yanağını okşayarak.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" "Amını yalamaya mı?" diye umutla soruyor.

Kıkırdıyorum ama sözleri beni kıvrandırıyor. "Belki daha sonra. Rahatlayabilmen için sahilde güzel bir yürüyüş yapmayı düşünüyordum." Böylece ona iletişimden özel olarak bahsedebilirim, kendini rahat hissederken ve bu kadar stresli değilken. "Bunların hepsi biraz bekleyebilir, değil mi?"

"Bronzluk çizgilerini görmek hoşuma gidiyor," diye itiraf ediyor tulumumun önünü çekiştirerek. Siyah, tek parçalı bu tulumu gemide giymeyi, onun bana aldığı gösterişli elbiselerden daha çok seviyorum. Otomatik bağlayıcı göğüslerimden aşağı kayarak onları onun bakışlarına maruz bırakıyor ve memnuniyetle iç çekiyor. "Şu güzel tenine bak."

Belli ki kocam plajla o kadar da ilgilenmiyor. "Bu öğleden sonra oldukça azgınsın."

"Mmm." Belimde durduğunda otomatik bağlayıcıya dokunuyor ve onu daha da aşağıya gönderiyor. Bacağımdaki dikişten aşağı kayıyor ve kıyafetlerim vücudumdan aşağı dökülüyor, beni Boks Günü'ndeki bir Noel hediyesi gibi ambalajsız bırakıyor. Masasının üstünde kıkırdanıyorum. Bu daha önce birkaç kez yaptığımız bir şey - ofisine her geldiğimde, beni bir mobilya parçasının üzerine itmeyi seviyor, böylece sevişebiliyoruz. Birkaç ay öncesine kadar bakire olan bir adam için

yoğun bir libidosu var. Her gece seks yapıyoruz ve çoğu sabah tenimde onun ağzı ve kalçalarımın arasında onun eliyle uyanıyorum. Sanki kaybettiği zamanı telafi ediyor ve eğer bana dokunmakta bu kadar iyi olmasaydı, şikayet edebilirdim.

Bu haliyle kendimi evrendeki en şanslı kız olarak görüyorum.

Straik soyunmuş kıyafetlerimi bir kenara fırçalıyor ve amımı ortaya çıkarıyor. Kazağımın altına bir şey giymemeye alıştım, çünkü kocamın beni teşhir ederkenki yüz ifadesini seviyorum. "Bunu özlemişim," diye inliyor, beni masasının üzerine doğru itiyor ve kalçalarımı havaya kaldırıyor. "Bunu çok özledim."

Kıkırdıyorum, beni ağzına doğru yönlendirirken kalçalarımı omuzlarına asıyorum. "Sadece birkaç saat oldu bebeğim. Bu sabah seks yaptık."

"Bu amcığı ihmal etmek benim için çok uzun sürdü," diye kabul ediyor. "Ona nasıl davranıldığı utanç verici." Lezzetli bir beklentiyle ürperiyorum. "Bebeğim, buraya sana bir şey söylemeye geldim." "Ve dinleyeceğim. Seni bir yandan diğer yana yaladıktan hemen sonra."

"Straik," diye nefes alıyorum, parmaklarımı gür saçlarına batırıyorum. Saçları yeniden uzuyor ve traşlı halini mi yoksa uzun halini mi daha çok sevdiğimi bilmiyorum. Kafasındaki kirli sakalın verdiği hisse ve kısa saçlarının elmacık kemiklerini nasıl belirginleştirdiğine alıştım. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Bu yüzden buraya geldim."

Dili amımın dikiş yerlerinde geziniyor. "Bana ne kadar muhtaç olduğunu mu söyleyecektin? Bu amcığın yalanmaya ne kadar ihtiyacı var?"

"Comm," diyorum, tam dili klitorisimin üzerinde gezinirken ve kalçalarım eğilirken.

Bu onun başını kaldırmasına neden oluyor ve durduğu için ağlayabilirim. "İletişim mi? *Yıldız* hakkında mı?" "Özel bir iletişim. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Rin Hanesi'nden."

Kaskatı kesiliyor, yüzünü nefret kaplıyor. "Annem mi?"

"Bilmiyorum. Dinlemedim. Neredeyse siliyordum." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Hâlâ yapabilirim, biliyorsun."

Straik ağzını kalçamın iç kısmına bastırıyor, düşünüyor. Sonra başını sallıyor. "Hayır. Ne yazdığını bilmek daha iyi, böylece ne planladığını öğrenebiliriz." Ama gözlerindeki o şakacı, seksi ışık kayboluyor ve ben de kalçalarımı tekrar kafasının etrafında kenetleyip, tekrar normal haline dönene kadar onu amıma bastırmak istiyorum. Annesinden nefret ediyorum. Hem de çok. Başını kaldırıyor ve kalçamı son bir kez okşuyor. "Bilgisayar, beni bekleyen mesajı oynat."

Ekranda bir resim parıldıyor, inanılmaz derecede detaylı işlenmiş boynuzları ve uzun, dalgalı saçları olan sade görünümlü bir mesakkah erkeğini gösteriyor. Straik'in dolabından çalındığına yemin edebileceğim bir cübbe giyiyor ve kameraya mağrur bir bakış atıyor. "Straik sa'Rin. Evlilik haberlerinizi duydum. Eğer bu sadece dikkatimi çekmek içinse, başardın. Eğer gerçekten bir insan eşin varsa, onu benimkini ziyarete getir. Milly'm onunla tanışmak ister." Bununla birlikte mesaj kesiliyor.

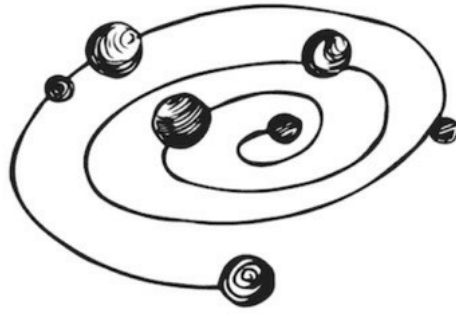
Şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Yani... annen değil."

"Lord va'Rin," diye onaylıyor Straik, ağzında yarım bir gülümsemeyle. "Hakkımızda bir şeyler duymuş ve bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Sesindeki uyarıları duydun mu?"

Ben yaptım. 'Eğer gerçekten bir karın varsa' lafının oldukça tehditkâr bir havası vardı. "Şu ana kadar kayınvalidelerden pek hoşlanmadığımı söylemeliyim bebeğim."

Kıkırdıyor ve çenesini kalçama yaslıyor. "Zamanlaması ya mükemmel ya da şüpheli. Ödüller iptal edildikten bir gün sonra Lord va'Rin bize mi ulaşıyor?" Straik bana bakıyor. "Peki o zaman. Önce Yüzen *Yıldız*'a mı gidelim yoksa başlangıçta planladığımız gibi amcamı mı ziyaret edelim?"

Bekle, karar vermesi gereken ben miyim?

My Ruth sıkıntılı görünüyor. *Buoyant Star'a* gidip arkadaşlarını kurtarmak ya da planlandığı gibi Risda III'teki amcama doğru gitmek arasında karar vermek zorunda kalmaktan hoşlanmıyor. Bacakları hala harika bir şekilde önümde açılıyor, bu yüzden başparmağımı

Klitorisini, çıkardığı nefesi ve bacaklarının tepki olarak sıkışma ve sarsılma şeklini seviyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Ben sadece... hangisini yapmak istiyorsun?" Gözleri kapanıyor ve masamın üzerine eğilerek tabletlerin bazılarını etrafa saçıyor. Hepsini bir çırpıda yere atardım ama onu eşyalarımın arasına yayılmış, onlara hükmederken görmek hoşuma gidiyor.

"Bana mı soruyorsun?" Başparmağımla klitorisini olabildiğince nazikçe yuvarlıyorum. "Birkaç ay önce, ne pahasına olursa olsun seni mümkün olduğunca çabuk geri almamı istiyordun."

İnliyor ve ben bu sesi son derece hoş buluyorum. "Birkaç ay önce evli değildik. Ne yaptığını... bilmiyordum." Kalçaları kavislendi ve ağzı sözsüz bir çığlığa dönüştü. "Straik!"

Parmağımı içine soktuğumda amı harika bir şekilde kayganlaşıyor. "Yani artık bir takım mıyız, benim vahşi karım?"

"Öyle olduğumuzu biliyorsun." Elleri çırpınıyor, kavrayacak bir şey arıyor ve boynuzlarıma uzanıyor. "Bizim için en iyi olanı istiyorsun."

"Peki bizim için en iyisi ne?" Parmağımı yavaşça kanalına sokup çıkarıyorum. Duvarlarının hemen üst kısmında bir nokta var ki, parmaklarımla ya da delici aletlerle orayı kızdırdığımda çözülüyor. Bacakları titreyip seğirdiğinde ve derin bir nefes aldığı anda oraya ulaştığımı anlıyorum. "Bana ne istediğini söyle, tatlı dostum."

"Sik," diye boğulmayı başardı Ruth. "Senin sikin."

Sözleri karşısında homurdanıyorum. Eşimin bana, benim ona ihtiyaç duyduğum kadar şiddetle ihtiyaç duymasını seviyorum. Ayağa fırlıyorum ve pantolonumdaki otomatik bağlayıcıyı pençeliyorum. Cüppe giymemenin iyi yanı, böyle zamanlarda eşime sahip çıkarken daha az giysiye ihtiyaç duymam. Sikimi serbest bırakıyorum, parmaklarımı onun sulu amcığına bir kez daha sürüyorum ve sonra onu karşılayan bedenine doğru itiyorum.

Ruth inliyor, bacakları etrafımda kilitleniyor, ben onun küçük bedenini kendi bedenimle kaplarken elleri göğsümün üzerinde geziniyor. "Siktir, iyi hissediyorsun," diye nefes alıyor, gözlerinde öyle bir zevkle beni izliyor ki bu beni daha da sertleştiriyor.

Yavaş ve istikrarlı bir tempo ayarlayarak ona doğru sallanıyorum. Çiftleştığımız aylar boyunca daha fazla "pratık" yapabildim ve şimdi eşimin bana ihtiyaç duyduğu kadar uzun süre dayanabiliyorum. Yine de bazen sert ve hızlı seviyor ve neye ihtiyacı olduğunu görmek için ipuçlarını takip ediyorum. Parmaklarını tuniğimin ön kısmına geçirdiğinde ve yavaşça eğilmek yerine bana pis kelimeler tısladığında, sert ve hızlı istediğini anlıyorum. Kalçalarını kıvrarak içine giriyorum, böylece mahmuzum klitorisini iyice okşuyor ve masamdaki arkadaşımın canına okuyorum. Ruth'un sikimin üzerine boşalmasını, ben içine piston sokarken göğüslerinin zıplamasını, kulaklarıma çok güzel gelen çığlıklarını görmeyi seviyorum. Kalçaları benimkilerle aynı anda çalışıyor, ta ki vücutlarımız birbirlerine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki tokat sesleri ofisimi dolduruyor.

Haykırıyor, sikimin etrafında kenetleniyor ve ben yavaşlıyorum, onu tohumumla doldururken

derin, aç vuruşlarla amını sikime sürüyorum. Benim tohumum. Bu kelime düşüncelerimi vahşi bir yoğunlukla dolduruyor. Ruth'a her sahip çıktığımda, onu her serbest bırakışımla doldurduğumda daha da güçleniyor. Benim. Benim. Benim.

"Benim," diye yüksek sesle nefes alıyorum aşağı inerken. "Hepsi benim."

Ruth altımda kıpırdanıyor ve zevkle iç geçiriyor. "Senin. Ben de bizim için doğru olanı yapmak istiyorum." Sanki hiç ara vermemişiz gibi konuşmamıza kaldığı yerden devam ediyor. "Hâlâ güvende olduklarını düşünüyor musun? Ayrıldığımızda o buz alanıyla tehlikeye ne kadar yaklaşmışlardı?"

"Bir ya da iki ay daha idare edebilirler," diyorum ona ve sikimi vücudundan çekiyorum. "Burada bekle. Seni temizleyeceğim."

Duvara monte edilmiş temizlik robotunu çağırdığımda bir elini başının arkasına koyuyor, çıplak teni ve kendine güveniyle. Ruth'la ofisimde seks yapmanın büyük bir hayranı olduğum için bunu sıcak, ıslak havlu taşıyacak şekilde değiştirdim. Sunduğu ilk havluyu alıyorum ve pantolonumu kalçalarımın kadar çekerek temizleniyorum. Sonra yeni bir havlu alıp eşime doğru ilerliyorum. Havluyu amına bastırdığımda Ruth titriyor, ben onunla ilgilenirken bakışları düşünceli. "Eğer amcanla aramızda bir açık varsa, bunu kullanmamız gerekebilir. Eğer iptal ederse ya da annenin kulağına giderse bu fırsatı kaçırabiliriz. İnsanları getirecek bir yerimiz olması, *Yıldız*'ı Risda'ya kadar sürükleyip sonra da geri dönmesini söylemekten daha iyi olabilir."

"Risda III'e Yüzen *Yıldız*'dan daha yakınız," diyorum kalçalarının içini temizlerken. "Her halükarda yakıt ikmali yapmamız gerekiyor ama amcamı ziyaret etmek daha hızlı bir yolculuk olur."

"Ve *Star*'a döndüğümüzde herkes seni öldürmek isteyecek." Ruth derin bir iç çekti. "Her ne kadar diğerlerinin iyi olduğundan emin olmak istesem de, amcanla işleri yoluna koymak ve daha sonra zaten aklımızda olan bir hedefle Yüzen *Yıldız*'a gitmek muhtemelen daha akıllıca olacaktır. Sence sevkiyatı korumak için sana ek muhafızlar verir mi?"

Umarım değildir. En iyi yalnız çalışırım. Ama homurdanarak havluyu tekrar güzel amının üzerinde gezdiriyorum. Kıvrımlarının kızarıklığını ve teninin yumuşaklığını seviyorum. Onunla saatlerce oynayabilirim. Kef, belki de yapmalıyım çünkü öyle ya da böyle, onun deyimiyle "balayımızdan" ayrılıyor. Başparmağımı amının nemli dikişi boyunca gezdiriyorum ve o kıvrandığında, bu beni sadece tekrar yapmaya teşvik ediyor. "Eminim bir anlaşmaya vardığımızda lojistik işlerini halledebiliriz."

"Peki ya insanlara koruma sağlamayı kabul etmezse?" Gözleri endişeyle doluyor.

Gece geç saatlerde, o uyurken düşündüğüm bir şey bu. Benim amcam gibi bir çiftlik gezegenim yok. Yaşanabilir dünyaların çoğu zaten binlerce yıldır onlara sahip olan medeniyetler ya da eski evler tarafından sahiplenilmiş durumda. Ama kredi kazanmakta -daha doğrusu çalmakta- iyiyimdir. "Belki bir yerlerde eski bir istasyon satın alıp onu onarabiliriz. İçine serbest bırakılmış a'aniler yerleştirip insanlar için güvenli bir sığınak haline getirebiliriz."

"Bu pahalı olurdu, değil mi?"

Olurdu. "Sanırım anneme her zaman şantaj yapabiliriz. Sessiz kalmam karşılığında bana mirasımı göndermesi gerekiyor."

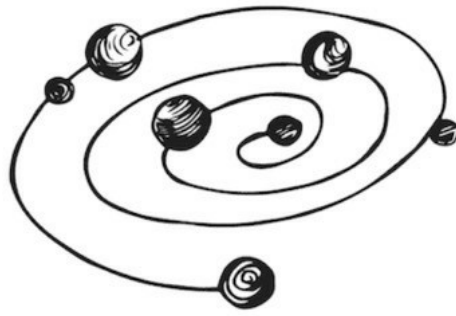
Bu Ruth'u ayağa kaldırdı. "Şantaj mı? Benimle evli olduğun için mi?" Düşünceli görünüyor. "Ama amcanın dikkatini çekmek için bunu zaten tüm evrene paydık. Yeni bir şeye ihtiyacımız var." Karım başını eğip bana bakıyor. "Bir seks kaseti hakkında ne düşünüyorsun?" Göğüslerini bana doğru sallıyor. "Sana hükmederken her türlü müstehcen şeyi söyleyebilirim."

Ben daha çok bir çocuk haberi gibi düşünüyordum ama Ruth'un kurnaz, kurnaz zekasını seviyorum. "Bu bizim yedek planımız olacak."

Sevgili karım suratını astı. "Yani bu sana hükmedemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Kasette değil." Eğilip çenesine dokunuyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Ama o zamana kadar istediğımız kadar pratik yapabiliriz."

P Refalon benim tercih ettiğim bir istasyon değil ama eski dostum Saluruus Bist sayesinde orada yakıt ikmali yapmak oldukça kolay. Threshian tek bir soru bile sormaz. Tek istediği, rıhtımının kullanımı ve yakıt karşılığında izi sürülemeyen krediler ve bunu yapmak yeterince kolay. Ne zaman

Vardığımızda Bist bizi karşılamaya gelmek yerine bir mesaj yolladı, ama bir sorun olduğunu anladım. Birkaç silahı kemerime sokarken Ruth'a "Sen diğerleriyle birlikte gemide kal," diyorum. "Kazex,

Dopekh, sen benimle gel."

Bundan hoşlanmadım.

Bist'in korumasının bana bir not vermesinden daha az hoşlanıyorum.

Bir sorunumuz var. Benimle yakıt istasyonunda özel olarak buluş.

Yanımdaki a'ani'ye bakarak bir laneti ısııyorum. İkisine de güveniyorum ama Bist daha önce hiç özel olarak görüşmek istememişti. Bu ya bir suikast girişimi ya da hayal bile edemeyeceğim yeni bir bela. "Yakıt istasyonuna gidiyoruz," diyorum onlara. "Sanırım bu bir tuzak." Dopekh'e dönüyorum. "Sen gemiye geri dön. Onu kilitle ve Ruth'u koru. Eğer gece yarısına kadar dönmezsem, onu Risda III'e götür ve amcamın onu koruması için ısrar et. Anladın mı?"

Başını sallıyor, silah kemerini çözüyor ve bana uzatıyor. "Eğer bu bir tuzaksa, hazırlıklı olmalısın. İçinde birkaç yapışkan mayın ve birkaç istasyon önce aldığım iki yasadışı toz bombası var." Bana dişlek bir sırıtış attı. "Ne olur ne olmaz."

Toz bombası mı? Kef me. Uzaktan zaman ayarlıdırlar ve havaya dağılarak onları soluyan herkesin ciğerlerini tahrip ederler. Bir uzay istasyonunun havalandırma sistemlerinde, düpedüz kötüdürler. Dopekh açıkça hazırlıklı. Bana kalırsa zam alması gerekiyor. "İyi karar."

Kemerini kendi kemerime takıp ayarladıktan sonra Kazex'e başımla selam veriyorum. "Sen benimlesin, Kazex. Ben içeri girdiğimde kapıları korumanı istiyorum. Kimsenin bizi rahatsız etmediğinden emin ol."

Kazex başını sallar, eli kendi silah kemerindedir.

Ayrıldık ve Prefalon'un koridorlarında adım adım ilerleyerek loş istasyondaki her gölgeyi sorguladım. Aklım Ruth'ta, benim keyifli, inatçı karımda. Son üç ay hayatımın en güzel aylarıydı ve kısa kesilecek olmalarına üzülüyorum. Uyanık olduğum her anı onunla geçirmek istiyorum, öyle ki eğer istediği buysa korsanlıktan vazgeçmeye bile hazırım. Gidip bir lord olmamı isterse, olurum. Çiftçilik yapmamı isterse yaparım. Ruth'u ne mutlu edecekse onu istiyorum.

Ve eğer Bist bunu benden almaya çalışırsa.

Prefalon'un koridorlarında ilerlerken kötü bir ruh hali içindeyim. Sonunda her şeyin yoluna girdiğini ve Bist'in işleri bozması halinde onun sıksa böcek boynunu kıracağımı düşünüyorum. Yakıt istasyonuna doğru dönüp çürük koridoru kontrol ederken öfkeyle bakıyorum. Burası istasyonun en eski bölümlerinden biri, koridorlardan rutubet sızıyor, boyalar bazı yerlerde su hasarından kabarmış, bazılarında ise yontulmuş. Duvarların tavanla birleştiği metal bağlantı yerlerini pas kaplıyor ve buradaki ışıklar titriyor. Kazex'i arkamda tutup silahımı çekerek bir tuzak arıyorum. Bist'in Praksiyalı muhafızlarından biri yan kapının önünde duruyor, bu da bana onun nerede olduğunu gösteriyor.

Ne yazık ki bana başka bir şey söylemiyor.

Kazex'e "Burada bekle," dedim. "Yarım saat içinde çıkmazsam gemiye geri dön."

"Emredersiniz lordum." Silahını göğsüne dayıyor ve duvara yaslanıp gölgelerin arasına saklanıyor. Ona başımı sallıyorum ve sonra karanlıktan çıkıp koridorda ilerliyorum.

Praksiyalı erkek bana başını sallayarak kapının yanına gidiyor ve içeri girmemi işaret ediyor. Duyularım karıncalanıyor ama garip bir şekilde bu bir tuzak gibi gelmiyor. Yakıt istasyonu günün bu saatinde yoğun bir trafiğe sahip değil ama terk edilmiş de değil. Eğer bu bir tuzak olsaydı, neden tanıyabileceğim bariz bir nöbetçi koysunlar ki? Tek bir koruma bile koymadan beni içeri çekmek daha akıllıca olmaz mıydı?

Ya Bist tuzak kurmakta çok kötü ya da bu tamamen başka bir şey.

Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, sonra elim tabancamda, kapıdan içeri giriyorum. İçerisi bir çeşit kontrol odasına benziyor, köşede bir iş istasyonu, ekranlarla dolu bir duvar ve arkada tuvalet olması gereken bir yere açılan başka bir kapı var. İçeride Threshian dışında kimse yok ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bist odanın ortasındaki küçük masaya oturmuş, sıcak bir içecek almak için uzanırken büyük kollarını sallıyor. "Güzel, sonunda buradasın. Mesajıma cevap verip vermeyeceğini merak ediyordum."

Silahımı kaldırmadım. "Bu kurnazlık da neyin nesi?"

"Bir sorunuz var. Bu sorunu çözmene yardım edeceğim... tabii ki doğru fiyat karşılığında." Fincanını ağzına götürüyor, çenesi kenarıyla oynatıyor ve ben tiksintiyle başka tarafa bakmamaya çalışıyorum. "Bildiğiniz gibi, her zaman bir bedeli vardır."

"Ne demek istiyorsun, bir sorunum mu var? Daha fazla ödül avcısı mı?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı." Bist höpürdeterek bir ses çıkarıyor ve fincanını masaya bırakırken tüm vücudu dalgalanıyor. "Bu konuyu sizinle tartışmaktan mutluluk duyarım ama korkarım sırlarınızı saklamak için ödeme yapmam gerekecek."

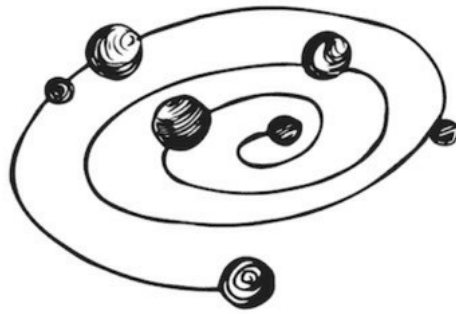
Sırlarım mı? Ne sırrı? Ruth'u mu kastediyor? Çünkü evliliğimiz bir sır değil. Kef, bu haberi tüm evrene yaymaya çalışıyorduk. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sandalyesinden kalkarken ayaklarını şaklatan bir ses çıkarıyor. "Sana bir hediye getirdim. Gel de gör, gel de gör. O zaman sırlarınızı saklamam karşılığında alacağım ücreti konuşabiliriz."

Sinirle, odanın arka tarafındaki kapıya doğru ilerleyişini izliyorum. Tuvalet olduğunu düşünmüştüm ama kapıyı iterek açtı ve içeri girmemi işaret etti. Bist içeride ne olduğunu görebilmem için kapıyı yeterince açmıyor ve duyularım alarma geçiyor. Ne demek istiyor, sırlarım mı? *Yüzen Yıldız mı?* Annem ve planlarıyla ilgili başka bir şey mi?

Her neyse, bu gerçek bir suikasttan çok bir şantaj gibi geliyor, bu yüzden elimi Bist'in geçtiği kapıya koyup iterek açıyorum. İçeride başka bir küçük kontrol odası var, bu odada sıra sıra monitörlerin önünde bir kişi oturuyor. Kadının kontrollere bakma şeklinden ve giydiği yırtık pırtık kıyafetlerden buranın çalışanı olmadığı belli. Kadın döndüğünde, Bist'in kurnazlığının nedeni ortaya çıkıyor.

Ruth'un yüzünü giyen kadın beni tanımadan bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Siz kimsiniz?"

RUTH

I Straik'in dönmesi çok uzun sürüyor. Tıpkı onun yapmayı sevdiği gibi kamaramızda volta atıyorum ama bu düşüncelerimi sakinleştirmiyor. Endişeliyim ve Dopekh gemiye döndüğünden beri endişelerim giderek artıyor. Bu işte doğru gitmeyen bir şeyler var. Şüpheliyim

Genel olarak istasyon, ama özellikle de insanlardan hoşlanmayan Bist denen adam. A'ani'den Bist'in Threshian denen bir ırk olduğunu ve Straik'in halkının onlarla uzun süre kötü, iğrenç bir savaş içinde olduğunu öğrendim... ve kaybettiler. Kocamın neden o şeyle çalıştığını anlamadım ama bana Bist'in sır saklayacağı için olduğunu söyledi. Saklamak zorundaymış, yoksa Straik onu hemen ele verebilirmiş. Karşılıklı bir şantaj durumu.

Mantıklı ama yine de hoşuma gitmedi.

"Bu ne kadar sürer, Dopekh?" Onuncu kez sızlanıyorum. "Şimdi dönmesi gerekmiyor mu?"

"Bist onunla iş görüşüyor olabilir," diyor Dopekh, her zamanki gibi mantığın sesi olarak. "Orada Onu beklenenden daha geç bırakan bir düzine şey olabilir. Kendi başının çaresine bakabilir, Ruth."

Bu kadar mantıklı davranmasından nefret ediyorum. Odamızdaki küçük masada oturuyor, sakın ve rahat görünmeye çalışıyor ama ben onu daha iyi tanıyorum. Eli silahına yakın duruyor ve sanki bir mesaj gelmesini bekliyormuş gibi odanın karşısındaki iletişim panelini kontrol etmeye devam ediyor. Dopekh neler olduğunu bilmiyor ama Straik onu beni rahatlatması için gönderdi.

Bu da beni hiç rahatlatmıyor, gerçekten.

İletişim panelinden ses geldiğinde tekrar volta atmaya başlıyorum. "Kaptan gemiye dönüyor," diye anons ediyor Aithar. "Sonunda," diye nefes alıyorum, odamızdan aceleyle çıkıyorum ve gemiye açılan portala doğru ilerliyorum.

yanaşma rampası. Straik'in başının belaya girmesine ancak ben yanıdaysam izin var, diye karar verdim. Aksi takdirde çok endişe verici olur. Bana yanında ihtiyacı var, böylece ikimiz de diğerinin neyin peşinde olduğunu merak etmeyiz. Zaten bir takım olarak daha iyi çalışıyoruz.

Kapıların açılması ve Straik'in omuzları ve dar siyah tuniğiyle içeri girmesi için tam zamanında gemiye doğru koşuyorum. Lezzetli görünüyor, ama ifadesi gergin ve duyularım hemen kırmızı alarmı geçiyor. Ona doğru itiyorum, ellerim vücudunun her yerinde geziniyor. "Yaralandın mı? Solgunsun. Yaralı görünüyorsun. Ne oldu?"

"Ruth," diye mırıldanıyor.

"Evet?" Başka biriyle aynı anda söyledim.

Bu beni duraksattı. İlk kez arkasında, Kazex'le arasında birinin durduğunu fark ediyorum.

"Panik yapmayın," diyor Straik yumuşak bir sesle.

Gözlerimi kırıştırıyorum, çünkü neye baktığımdan tam olarak emin değilim. Kocamın arkasında, kirli bir battaniyeye sarınmış gibi görünen bir kadın duruyor. Saçları uzun ve siyah, yüzü kirli ve bana dönük. Yine de farkındalıkla tenim karıncalanıyor.

Kadın başını kaldırdı. Gözlerimiz buluşuyor ve ben nefes alıyorum. Bu benim yüzüm.

Yüzümü takıyor.

Sızlanıyorum.

"Ruth, tatlım," diyor Straik, yüzümü avuçlayarak ve beni arkasındaki kadın yerine ona

bakmaya zorlayarak. "Her şey yoluna girecek."

"Ben bir klonum," diyorum ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Düzgün düşünemiyorum. Şok içindeyim. Soğuk, nemli terler tenimi kaplıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. "Straik, ben ben değilim."

"Evet, öylesin." Sesi umutsuzdu. "Hiçbir şey değişmedi, tamam mı? Otuz saniye önce olduğun kişiyle tamamen aynısın."

Ama ben değilim. Daha doğrusu, tek ben değilim. Çünkü bana kocaman gözlerle bakan kadın da aynı yüze, aynı karanlık, ay ışığıyla aydınlanmış gözlere sahip. Benimle aynı dar çeneye ve kare yüze sahip. Nefesim hızlanıyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Etrafta dolaşan başka bir ben var. Evrende başka bir ben. A'anilerin sahip olduğu kırmızı tene sahip değil - tüm bu kirin altında, benim gibi altın rengine sahip aynı soluk tene sahip olduğundan şüpheleniyorum. Yani o orijinal, ben de klon muyum?

Yoksa o klon mu?

Midem bulanıyor ve geçitten hızla uzaklaşarak kamaramıza geri çekiliyorum.

"Ruth, tatlım," diye sesleniyor Straik arkamdan ve ben umutsuzca kaçarken koridordaki ağır ayak seslerini duyabiliyorum.

Bu benim en kötü kabusum. Ben o kapsüldeyken korkunç bir şey oldu ve benim bundan haberim yoktu. Yoksa bir laboratuvarda mı yaratıldım ve daha önce sahip olduğum anılar sadece onun zihninden arta kalan parçalar mı? Straik ile paylaştığım odalara doğru koşuyorum. Benimle evlenmesi yasal mı? Yoksa arkasında benim yüzümle duran o pis kadınla mı evli?

Kusmadan önce zar zor tuvalete ulaşıyorum. Straik yanımda diz çökerken başım teneke kutunun içinde, midemdekileri kusuyorum.

"Ruth, Ruth, Ruth," diye yatıştırıyor kocam saçlarımı yüzümden geriye doğru tararken. "Sakin ol, tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Her şey yolunda değil," diye boğuluyorum ve ağzımdaki safra tadını tuvalete tükürüyorum. "Ben lanet olası bir klonum."

"Şart değil. Ve bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu buraya getirdim çünkü istasyonda hayatı tehlikedeydi. Seni bu kadar üzecekse onu geri gönderebilirim." Elleri omuzlarımı ovuyor ve saçlarımı okşuyor ve şu anda mutsuzluğumu hafifletmek için her şeyi söyleyeceğini biliyorum çünkü beni seviyor.

Ama belki de sevdiği ben değilimdir. Belki de ben sadece kötü bir fotokopiyim. Midem yine kabarıyor ve bir kez daha kusuyorum.

Straik yanımdan ayrılmıyor. Ben öğürürken yatıştırıcı sözler mırıldanıyor, beni okşuyor ve rahatlatıyor. Bitkin düştüğümde soğuk bir içecek getiriyor ve ben tuvalete tutunurken metal bir pipetten küçük yudumlarla beni besliyor. Midem sakinleşince, su dökmeye başlıyor. "Klon olmak istemiyorum, Straik."

"Sen ille de bir klon değilsin, aşkım." Terli bir saç telini yüzümden çekip alıyor. "Klon o olabilir."

"Sonra ben baygınken biri beni klonladı. Bu da en az onun kadar kötü. Ya sadece o değilse?" diye sordum. "Ya dışarıda yirmi tane daha Ruth varsa? Kırk mı? Yüz tane?" Midem burkuluyor. "Ben altındayken başka ne yaptılar?"

"Bilmiyorum." Yanağımı hafifçe okşuyor.

Burnumu çekiyor, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin veriyorum. "Adı Ruth mu?" "Ruthie, diyor."

"Kahretsin, kendime Ruthie denmesine asla izin vermem." Yüzümü buruşturuyorum. "Bu çok üzücü."

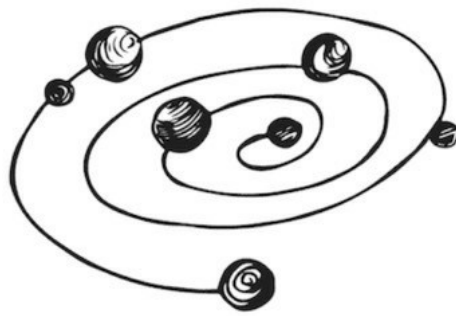
"Sen aynı kişi değilsin," diyor yeni bir ses ve yapıştığım tuvaletten başımı kaldırıp Dopekh'in sakın ifadesini görüyorum. "Aynı yüzü paylaşıyor olmanız, kendiniz olmadığınız anlamına gelmez. Mürettebattaki herhangi birimize sorabilirsin. Ben Zaemen, Kazex ya da Aithar ile aynı değilim ama aynı genetik materyalden geliyoruz. Zaemen ve ben aynı laboratuarda doğduk. Bu bizi aynı yapmaz."

Tanrım, tam bir götüm. Yüzümü silerek burnumu çektim. "Ben..." demek istemedim.

"Yapmadığını biliyorum. Bunun bir şok olduğunu biliyorum." Dopekh bana anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Paniklemeye hakkın var. Ama bunun seni mahvetmesine izin verme."

O haklı. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum ve elimi tutup bana güven v e r e n harika, inanılmaz uzaylı kocama bakıyorum. "Ne yapmalıyım?" Ona soruyorum.

Straik'in ifadesi soğukkanlı. "Ne yapmak istiyorsun?" Asıl soru bu, değil mi?

RUTH

O nce midem yatışıyor ve terlemeyi bırakıyorum, kendimi bitkin ve yorgun hissederek Straik'e yaslanıyorum.

Benim bir klonum var.

Ya da... Ben bir klonum.

Ben, ben olmayabilirim. Bunun farkına varmak kafa karıştırıcı olduğu kadar ürkütücü de. Şu anda güvende hissettiren tek şey Straik, bu yüzden ona sarılıyorum, yüzümü yumuşak tünğine gömüyorum ve bana sıkıca sarılmasına izin veriyorum. "Ne yapmalıyım?"

"Ne yapmak istiyorsun?" Bana daha önce verdiği cevabın aynısını tekrarlıyor ve sorumluluğun bende olduğunu açıkça belirtiyor. Neye karar verirsem vereyim, beni destekleyecek. Yanlış cevap olmadığını bilmek beni biraz rahatlatıyor.

Ben de düşündüm ve düşündüm. Dopekh kapı aralığında geziniyor, klon olma konusunda tavsiyeler vermeye hazır olduğunu tahmin ediyorum. Onun istikrarlı varlığını takdir ediyorum, o benim için iyi bir arkadaş. Tanıdık kırmızı yüzüne bakıyorum ve aklıma yeni bir şey geliyor. "Nasıl oluyor da o kırmızı değil? Ya da ben?"

Straik omzumu sıkıyor. "Bu bazen klonlar yasadışı olarak yaratıldığında olur. Yasal bir yaratım genetik olarak kırmızı bir deriyle işaretlenir, böylece onlara bakan herkes klon olduklarını anlar. Yaratıldıkları laboratuvara ve partiye kadar izlerini sürebilecek kimlik numaraları vardır. Yasa dışı klonlama yapıldığında, bunu gizlemeye çalışırlar. Büyük olasılıkla her bir kişiyi benzersiz bir köle olarak gösteriyorlar, çünkü bunlar bir kölenin klonundan daha fazla para getiriyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Peki bir klonun yasadışı olduğu anlaşılırsa ne olur?" Straik sessiz.

Dopekh'e bakıyorum, bir cevap bekliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmadı. "Hangisinin kopya olduğu tespit edilirse yok edilir. Kanun, izinsiz klonlama yapanları cezalandırmak için tasarlanmıştır ve klonun kendisini umursamaz."

Ağzım kurudu. Anında ölüm, ne kadar masum olursan ol.

Straik omzumu ovuyor. "Hanginizin klon olup olmadığını test edip belirleyebiliriz."

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor ve hafızamdaki korkunç boşlukları, bir şekilde doldurulması gerektiğini bildiğim boş noktaları düşünmemeye çalışıyorum. "Peki ya ikimiz de klon olursak? İkimiz de yok mu olacağız?"

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim Ruth," diyor dostum alçak ve tehlikeli bir sesle. "Birinin saçının teline zarar vermesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni güvende tutmak için tüm evrenle savaşıyorum. Kimse senin klon olup olmadığını bilmek zorunda değil. Sadece içini rahatlatmak için bir test öneriyorum. Benim için hiçbir şeyi değiştirmiyor. Sen hâlâ benim Ruth'um, benim vahşi, görkemli eşimsin."

"Ya yetkililer peşime düşerse? Ya bir klon olduğumu öğrenirlerse?"

"O zaman herkesi alaşağı eder ve hayatımızı kaçak yaşarız." Omuz silkiyor. "Ben zaten bir korsanım, aşkım. Kanundan saklanmak benim için yeni bir şey değil."

İçimden boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seni çok seviyorum."

"Her şey yoluna girecek, aşkım. Sana söz veriyorum. Her şeyi yoluna koyacağım." Straik bana sıkıca sarıldı, sözleri çok sertti. "Onu gemiye sadece bize karşı kullanılmasın diye geri getirdim."

Sana bu kadar sıkıntı vermesinden nefret ediyorum."

Ona sarılıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. Diğer Ruth-Ruthie'yi düşünüyorum. Gerçek olan o mu ve neden onun yüzünü taktığımı merak ediyor mu? Yoksa ben mi? Yoksa ikimiz de klonuz ve korkudan aklımızı mı kaçırdık? Bunu çözmek için zamana ihtiyacım var. "Biraz burada oturabilir miyiz? Sadece düşünebilmem için?"

"İhtiyacın olduğu sürece," diye kabul ediyor Straik ve omzumu ovuyor.

Dopekh bir adım geri çekilir. "Yakıt ikmalinin ilerleyişini kontrol edeceğim. Kazex diğer kadınla birlikte, bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağım." Bana anlayışlı bir bakış attı. "Mürettebattaki herkesle konuşabilirsin. Herhangi bir şey hakkında. Anlayışla karşılırsınız."

Başımı salladım, minnettarım. "Teşekkür ederim, Dopekh."

Uzun bir süre tuvaletin zemininde kalıyoruz. Straik'in kollarında kalıyorum ve beni okşamasına, yumuşak destek sözcükleri mırıldanmasına izin veriyorum. Dışarıda yüzüme bakan diğer kadını düşünmem gerekirken, kocamın kollarına yığılıp kalıyorum ve sürükleniyorum. Bir süre hiçbir şey düşünmek istemiyorum, sadece o ve onun nazik, şefkatli elleri. Birkaç saat sonra kığım ağrımaya başlıyor ve inleyerek doğruluyorum. "Sanırım erimek için daha iyi bir yer seçebilirdim."

"Bu iyi." Straik başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ne yapmak istediğine karar verdin mi?"

Bu sorunun hem evet hem de hayır cevabı varmış gibi geliyor. "Henüz hiçbir şeyi test etmek istemiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bir süre merak edeyim."

"Bu işi bitirmenin daha akıllıca olmadığına emin misin? Bir cevap alsanız da bunu işleseniz?"

Bu düşünce beni yoruyor. Uzayda uyandığımdan beri saçma sapan çemberlerden atlıyormuşum gibi hissediyorum. Straik beni mutlu eden tek şeydi ve bunu tehdit edecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. "Onu şimdilik gemide tut ama... benden uzak tut. Kafamda neler döndüğünü anlamak için birkaç saatten fazlasına ihtiyacım olacak."

Straik başını sallıyor. "Nasıl istersen, aşkım."

Sürpriz bir şekilde esnedim. Çok yorgunum ve kestirmeye fazlasıyla hazırım. Böyle bir şey için çok fazla çalışacağımı sanıyordum ama meğer gerçekten de yatağa çekilip günü bitirmek istiyormuşum. "Gidip yatağa kıvrılabilir miyiz? Yoksa mürettebatın sana ihtiyacı mı var?"

"İdare edebilirler. Jerzec'in yakıt ikmal konusunuyla ilgilenmesini sağlayacağım ve yakıtımız biter bitmez buradan gideceğiz. Bunun için bana ihtiyaçları yok." Ayağa kalktı ve beni kollarının arasına alarak yerden kaldırdı. "Ama ihtiyacı olan birini tanıyorum."

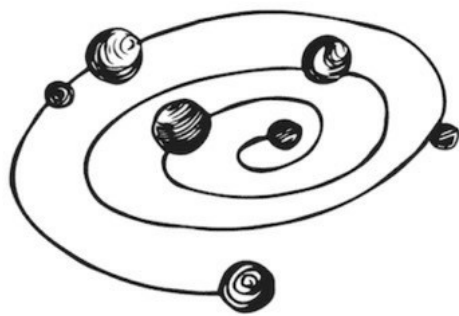
Beni odanın diğer ucuna taşıırken yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Önümüzdeki bir süre için sana takıntılı bir şekilde ihtiyacım olabilir. Ya da önümüzdeki elli yıl boyunca."

"Sadece elli mi?" Straik kendinden emin bir şekilde kamaramızda ilerlerken homurdanıyor. "Elli yıl sonra senin varlığında sikimin kalkmayı bırakacağını mı sanıyorsun? Bu hayal kırıklığı."

"Tamam o zaman, yüz mü? Senin halkın ne kadar yaşıyor ki?" Her şeye rağmen ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "İki yüz yıl mı? Çünkü sana bir haberim var, insanlar seksen yaşına kadar yaşar."

"Belki senin geri kalmış gezegeninde," diye alay ediyor. Dizlerini yatağa vuruyor ve sonra beni nazikçe şiltenin üzerine bırakıyor. "Bizim teknolojimizle en az yüz yıl daha hiçbir yere gidemezsin. Önümüzdeki yüzyıl boyunca benim takıntılarım baş başa kalacaksın."

Buna gülümsüyorum, çünkü bana harika geliyor.

RUth uykusunda bana sarılıyor. Sevişmiyoruz; sadece o uyurken bütün öğleden sonra ona sarılıyorum. Kafasındaki şeyleri çözmek için zamana ihtiyacı var ve ben de sessizce onun yanında kalıyorum, sadece onun için burada olduğumu bilmesine izin veriyorum. O uyuklarken, gözleri dalgalanıyor ve

Bir kâbusun pençesinde inliyor.

Uykusu derinleştğinde ve rüyaları daha az huzursuz olduğunda, yiyecek bir şeyler almak için yataktan çıkıyorum. Bir çift pantolon giyip koridorda ilerliyorum. Umarım ortalık boştur ve ben de çabucak Ruth'un yanına dönebilirim. Uyandığında orada olmadığımı görmesini istemiyorum.

Dopekh salonun uzak ucunda, bir taburede oturuyor. Dikkati dağınık, başparmağıyla veri tabanını karıştırıyor. Beni görür görmez ayağa fırladı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Oh iyi, Kaptan. Uyandığınıza sevindim. Bir sorunumuz var."

Kuyruğum huzursuzca titriyor. Şimdi ne keffing? "Yakıttan mı?"

Dopekh yüzünü buruşturur. "Hayır, sorun değil. Gemideki yeni yolcu." Klon. "Tükür onu."

Dudaklarını büzerek yüzündeki sıkıntılı ifadeyi daha da belirginleştiriyor. "Kazex ona oldukça bağlandı. Onu diğerlerinden koruyor ve kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyor. Odamızı kendisine ayırabilmemiz için beni yer değiştirmeye zorladı."

Burnumun kalın, kaplama köprüsünü çimdikliyorum, arkasında bir baş ağrısı başlıyor. "Bekle, bekle. Kazex seni kovdu ve onunla mı kaldı?"

"Hayır, kapının dışında uyuyor." Dopekh yaklaşıyor. "Ona şimdiden aşık olmasından endişeleniyorum, Kaptan."

Yüzümü ellerimle ovuyorum. A'ani ekibim onları işe aldığımdan beri sadık, çalışkan ve cesur oldular. Aralarına tek bir dişi katınca hepsi birden aynı anda ergenliğe girmeye karar veriyor. Kazex yeni klonu istiyor, Dopekh bana aşık... Tam bir karmaşa. "Ona karşı uygunsuz mu davranıyor?"

"Sanmıyorum."

"Ve kapının dışında mı uyuyor? Sen nerede uyuyacaksın?" Yanımda yürüyen adama kuyruğumla vurmamaya çalışarak koridorda ilerliyorum. Herkesin beni hızlıca bir şeyler atıştırmaktan alıkoyması onun suçu değil. Mürettebattan birinin ona eş olarak sahip çıkmaya çalışacağını tahmin etmeliydim. Ne de olsa Ruth'um güzelliğin de ötesinde ve a'ani'nin klonlamayla bir sorunu olmazdı.

"Aithar onunla ve Zaemen'le birlikte kalmamı teklif etti ama acaba daha kalıcı bir düzenleme bulana kadar bakım dolabında mı kalsam?" Dopekh boğazını nazikçe temizliyor. "Çünkü bir süre kalacağını varsayıyorum?"

"Bilmiyorum," diye tersliyorum. Koridordan mürettebat kamarasına doğru dönüyorum ve Kazex'in kapılardan birinin önünde uzanmış, üniformasının üzerine ince bir battaniye örtmüş olduğundan emin oluyorum. Yanına yürüyorum ve çıplak ayağımla onu dürtüyorum. Ona sıkı ve nahoş bir gülümseme verdim. "İyi uyuyor musun, güvenlik görevlisi?"

Kazex ayağa fırlar. "Efendim. Açıklayabilirim-"

"Zahmet etmeyin. Dopekh çoktan yaptı." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Duyduğuma göre dişiye oldukça bağlılık geliştirmişsun. Bu doğru mu?"

Kazex'in yüzünde kararlı bir ifade belirir. Çenesi sıkılır ve bir an için

kızgın, ki bunu görmek şaşırtıcı. "Onun çıkarlarını gözetecek birine ihtiyacı var. Bunca zamandır arkasını kollayacak kimsesi yoktu. O yüzden... evet, ben onun iyiliğini düşünüyorum."

Ona ters ters baktım. "O benim karımın yüzüne sahip, Kazex, bu yüzden onun güvenliği benim çıkarıma. Eğer onu taciz ettiğini ya da herhangi bir şekilde rahatsız ettiğini öğrenirsem, seni hapse attırır ve en yakın istasyona bıraktırırm, anladın mı?"

"Onu mutsuz edecek hiçbir şey yapmayacağım, Kaptan," diyor Kazex. "Onu seviyorum." Kef me. Standart altı saat oldu. Gözlerimi devirip yemekhaneye doğru ilerliyorum.

Dopekh muhtaç bir evcil hayvan gibi peşimden geliyor. "Lordum, kızımızın güvenliği konusunda ona gerçekten güvenmeli miyiz?"

Bir kupa buluyorum, dağıtıcının altına koyuyorum ve gece çayı için düğmeye basıyorum. En sevdiğim çay değil ama gecenin bu saatinde gerekli, çünkü içimden bir ses hiç uyumayacağımı söylüyor. "Sence kim sorumlu olmalı o zaman, Dopekh? Aithar mı? Klonlama tüpünden daha yeni çıktı. Zaemen mi? Ayakkabılarını her yerde unutuyor. Parasını alabilmek için gece vardiyası saatlerini kaydetmeyi unutuyor. Gidip bir yerlerde bir insanı unuttuğunu öğrenmeyi gerçekten istiyor musunuz?"

"Şey, hayır, sadece düşündüm ki..."

Kaşlarımı çatarak iki işaret parmağını birbirine vuran Dopekh'e bakıyorum, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Ne düşündün?"

"Düşündüm ki, bilirsin, Kazex için dikkat dağıtıcı olabilir." Yüzü kırmızının daha derin bir tonuna dönüşür.

Yiyecek dağıtıcısına gidip Ruth'un en sevdiği ufalanmış kekleri çeviriyorum. Prefalon'a ilk gelişimizde tatlılarla ilgili yaşadığımız felaketten sonra karımın yemek tercihlerine çok dikkat ettim ve dış çiftlik gezegenlerinde yaygın bir atıştırmalık olan reçel dolgulu küçük sert bisküvileri kesinlikle çok seviyor. Bir düzine için istekte bulundum ve makine vızıldayarak malzemeleri seçerken bekledim. Ruth'un uyanma ihtimaline karşı, yanında rahatlatıcı bir yiyecek olmasını istiyorum. Makine çalışırken Dopekh'e dönüyorum. "Güvenlik şefi o, değil mi?"

Dopekh başını sallar.

"Onun güvenliğini sağladığını söyleyebilir misiniz?"

İşaret parmaklarını tekrar birbirine vuruyor, kaşları çatılıyor. "Bence... onunla bu kadar çok zaman geçirmek onun için iyi değil."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bana karşı olan hislerini bir şekilde başkasına aktarmadıysa, bu nereden geliyor? "Kazex'i mi kıskanıyorsun, Dopekh? Öyle mi? Onun yerine bir kadınla mı vakit geçirmek istiyorsun?"

"I-no-"

"Güvenlik pozisyonundan istifa eden kişinin sen olduğunu hatırlatabilir miyim?" Gece çayını elime alıp bir yudum aldıktan sonra sert tadı karşısında yüzümü buruşturuyorum. Berbat. Sadece berbat. "Gemimde bir sorun mu var?"

"Hayır, lordum, sadece..." Sözüünü kesiyor, sonra iç geçiriyor. "Önemli bir şey değil."

"Bu bir değişim," diyorum sessizce. "Değişim zordur. Ruth geldiğinden beri beraberinde pek çok değişiklik getirdi ve içimden bir ses her şey yoluna girmeden önce daha da fazlasını yaşayacağımızı söylüyor. Kazex en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapıyor ve bu yüzden onu izliyor. Bu takdir edilecek bir şey, ama eğer iyi bir şey yapmadığını düşünüyorsanız, sizin de onu izlemenizi istiyorum. Uygunsuz davrandığını düşünüyorsanız bana rapor verebilirsiniz."

"Kazex iyi bir adamdır lordum. Ona mükemmel davranacaktır," diyor Dopekh ve yüzündeki

ifadenin yenilgi mi yoksa keder mi olduğuna karar veremiyorum. Belki ikisi de.

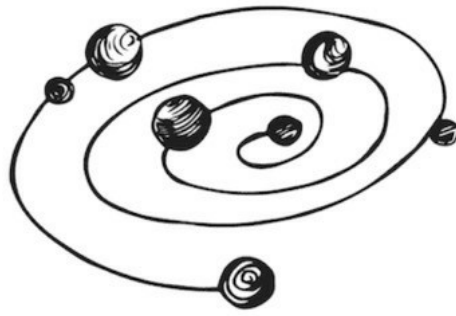
Dopekh'in sevecen ruhunun bir kez daha yoldaşlığa ihtiyacı olduğuna karar veriyorum. Kupamı bırakıp yanına gidiyorum ve omzunu sıkıyorum. "Mürettebatımın hepsi iyi adamlardır."

Bana hafif bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim lordum."

Başımı sallıyorum ve göz temasını kestiğimizde parmağımı yalayıp kulağına sokuyorum.

Dopekh ölmek üzere olan bir et hayvanı gibi guruldayan bir ses çıkıyor. Kaçmaya çalışıyor ama kulağını ovuştururken yüzünde aptalca bir gülümseme var. "Augh, Kaptan, bu iğrenç!"

Öyle, ama gülümsüyor. Belki de va Sithai kardeşler göründüklerinden daha zekidirler.

RUTH

I Gecenin bir yarısı uyandığımda burnuma kahve kokusu geliyor. Kaşlarımı çatarak doğruldum ve yüzümü ovuşturdum. "Saat kaç?"

Straik, kocam, fincanını bana uzatıyor. Yanımdaki yatakta dik oturuyor, bacakları battaniyenin altında. "Bunu istiyor musun aşkım? Artık midem kaldırmıyor." Kupayı ondan aldığımda komodinden küçük bir tabak çıkardı. "Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim. Akşam yemeğini kaçırdın ve yemek yediğinden emin olmak istiyorum."

"Teşekkürler," diyorum usulca, bu kadar tatlı olmasından etkilenerek.

"Sen iyi bir adamsın." Homurdanıyor. "Ben aptallardan oluşan bir mürettebatın kaptanıyım."

Uh oh. Şimdi ne oldu? "Bir sorun mu var?"

"Sadece her zamanki didişmeler. Seni endişelendirmesine izin verme." Kurabiyelerden birini gece çayına batırırken elini kalçama koyuyor ve sıkıyor. "Daha iyi misin aşkım?"

Öyle mi? Emin değilim. Uyumak iyi bir karardı, çünkü sorunların bir süreliğine uzakta görünmesini sağladı. Şimdi uyanık olduğum için tüm sorunlar geri geliyor. "Hâlâ ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Ya o gerçekse ve ben de klonsam, Straik? Ya evlendiğin kişi bir sahtekârsa?"

Eli bacağında sıkılaşıyor ve ayak bileğimin etrafında bir şeyin kaydığını hissediyorum. Kuyruğu. Kendini muhtaç hissettiğinde onu etrafımda dolaştırıyor ve itiraf etmeliyim ki tenime değmesi hoşuma gidiyor. "Sen bir sahtekâr değilsin. Gemime gizlice giren ve küvetimin cazibesine daha fazla dayanamayana kadar hava kanallarında saklanan insanla evlendim. Beni omzumdan bıçaklayan ve kesinlikle kırılmayı reddeden dişiye aşık oldum. Sen o kişinin ve son yirmi dört saatte benim için hiçbir şey değişmedi, yaşadığın acıya üzülmekten başka. Bunu senin için düzeltmek için her şeyimi verirdim."

Sözleri beni biraz daha iyi hissettirdi. Kupayı tutarak yatakta onun yanına tırmanıyorum ve kurabiye tabağını bacağının üzerine koyuyorum. Bir tane alıp yerken ve içerken ona sarılıyorum. "Hafızamda boşluklar var, Straik. Ya bir klon olduğum içinse?"

"O zaman sen bir klonsun." Karanlıkta bana karşı omuz silktiğini hissediyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama bir gemi dolusu klonum var. Mükemmel bir mürettebattırlar." Kuyruğu bacağıma sürtünüyor, yumuşak, tüylü ucu bacağımı gıdıklıyor. "Uzun süre stazda kalan insanların hafıza sorunları yaşayabileceğini de hatırlatmak isterim. Staz tüpleri belirli ırklar için tasarlanır, tatlım ve kimse onları insanlar için tasarlamıyor. Belki de bağlandığın kapsül sana aşırı kimyasal yükledi ve bu yüzden hafızanda boşluklar var. Test yaptırmadan bunu bilemeyiz."

Omzuna yaslanıp çayımı içiyorum ve düşünüyorum. Test yaptırmak istemiyorum çünkü cevaptan korkuyorum. "Onu boşlukta bırakmak ve onu gördüğümüzü unutmak istemem kötü bir şey mi?"

Straik gerilmiyor bile. Elini yanıma koyup beni kendine yaklaştırıyor. "Bunu gerçekleştirmemi ister misin?"

"Bunu benim için yapar mısın?"

Kıkırdıyor. "Ruth, senin için her şeyi yaparım."

Sıcak duygular içime akıyor ve gözyaşlarım yeniden yükselmekle tehdit ediyor. Gece çayının

kalanını hızlıca içiyorum ve ağzıma bir kurabiye daha atıyorum, ardından bulaşıkları yatağın yanındaki masaya koyuyorum. "Ona yer açmak istemiyorum. Ama soru bile sormamana bayılıyorum. Bunu benim için yapacaksın."

"Tabii ki yapacağım."

Kollarımı boynuna doladım ve kalçalarına sarıldım. "Bu beni gerçekten ıslatıyor."

"O zaman kocan ve eşin olarak işimi yapıyorum."

"Kesinlikle öylesin," diye nefes alıyorum, ona karşı sevgi ve azgınlıkla doluyum. Tanrım, beni yüzde on bin desteklediği son günkü kadar seksi olmamıştı hiç. Elimi aramıza sokuyorum, belindeki bağı buluyorum ve Straik'in gözlerinin içine bakarken çözüyorum. Öpüşmüyoruz ama o anın samimiyeti etrafımızdaki havaya sinmiş durumda. Onu serbest bırakıyorum ve sert, kalın ve hazır bir şekilde elime alıyor. Onu vücudumun girişine bastırıyorum ve henüz yeterince ıslak değilim ama umurumda değil. Onu içimde istiyorum.

İçime girdiğinde nefes nefese kalıyorum, çünkü çiğ ve tamamen hoş değil, ama yine de tanıdık geliyor. Daha da ötesi, iyi hissettiriyor. Burası ait olduğum yer. Burası benim evim. Eşim. Bir yabancının benim yüzümü takarak ortaya çıkması başka hiçbir şeyin değiştiği anlamına gelmiyor.

Straik klonlarla dolu bir gemiyi yönetiyor. Bir tane daha nedir ki?

Ağzımı onunkine bastırıyorum, o vücuduma tamamen yerleşirken boynuna yapışıyorum. Mahmuzu klitorisime baskı yapıyor, ısrarcı hissinden kurtulmak için kıvranmak istiyorum ama şu anda başka bir şeye ihtiyacım var. Straik'i öpüyorum ve sonra parmaklarımı kısa saçlarında gezdiriyorum. "Bana bir söz ver."

"Herhangi bir şey."

"Herhangi bir noktada üçlü yapmayı önermeyeceğine söz ver."

Straik bana karşı sarsılıyor ve yüzündeki ifadeden alındığını anlayabiliyorum. "Ben asla-" "Bu kötü bir şaka," diyorum hemen. "Bu konuda şaka yaparak kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum."

Başını sallıyor, yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi devam ediyor. "Anlamıyorsun, Ruth. Seninle tanışmadan önce kimseye karşı bir şey hissetmiyordum. Aşık olduğum senin yüzün değil. Sana aşığım. Öfken, inatçılığın ve geceleri bana sarılma şeklin. Tatlıya düşkünlüğün." Çenemi kaldırıp ağzımı öpüyor. "İyi bir banyoya olan aşkın ve bıçakla kötü nişan alman."

"Hey!"

Bana sırtıyor. "Durumla ilgili şaka yaparak kendimi daha iyi hissetmeye çalışıyorum."

"Ooh, sözlerimi bana çeviriyorsun. Sen tam bir veletsin." Kalçalarımı onunkilere doğru bastırıyorum. Straik'in büyük elleri kalçalarımın altına giriyor ve beni hafifçe yukarı kaldırıyor, sonra tekrar aşağı çekiyor,

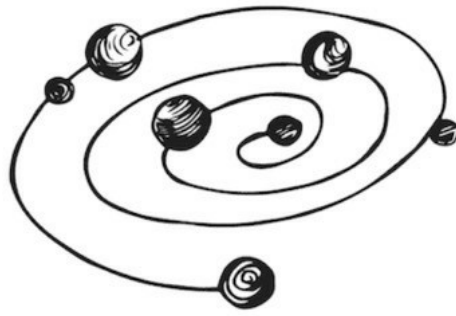
Beni kullanarak. O kadar iyi hissettiriyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor. "İmkânsız, inatçı karımın sadece ve sadece ondan hoşlandığımı anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Senin yüzünü takması önemli değil. Benim için en ufak bir şey bile yapmıyor."

Tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi. Onu sertçe öptüm. "O zaman karını becer," diyorum ona. "Beni sertçe al ve her anını sevmemi sağla."

o YAPIYOR ve birbirimize sarılıp tekrar uykuya daldığımızda kendimi biraz daha rahatlamış hissediyorum.

Yarın, Ruthie (ugh) ile konuşacağım ve bu boku çözeceğiz.

RUTH

Iartık kaçınılmaz olandan kaçamıyorum. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, klonumla yüzleşmem gerekiyor.

Kendimi daha iyi hissetmek için büyük bir kahvaltı yapıyorum ve biraz gece çayı (Straik'i korkutsa da sabahları severim) içiyorum. Elbette, midem düğümlenmiş durumda ve

Canım yemek yemek istiyor, ama kendimi ağız dolusu yemeye zorluyorum. Tıka basa doyduktan ve kafeinimi aldıktan sonra en sevdiğim belalı siyah tulumumu giyiyorum, aynadaki yansımama beni rahatsız ediyormuş gibi hırlıyorum (biraz ediyor) ve ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Cesaretimi kaybetmeden şu boku yapalım."

"Eğer hazır değilsen," diye uyarıyor Straik, benim maskaralıklarımı izleyerek, "birkaç gün bekleyebilir. O hiçbir yere gitmiyor. Onu sır olarak saklamak için Bist'ten satın aldım."

Yüzleşme için kendimi hazırlamaya çalışarak olduğum yerde koşuyorum. "Hayır, şu yara bandını yırtıp atalım. Eğer bunu şimdi yapmazsam, asla yapamayacağım. Bazı cevaplara ihtiyacım var ve bunları burada, senin odanda pinekleyerek alamam."

Homurdanıyor, yüzünde bir parça eğlence var. "Yani, 'eşinin yaptığı gibi kamaranda pinekleme' demek istiyorsun."

Onu işaret ediyorum. "O sözleri sen söyledin, ben değil."

Gülümsemesi genişler. "Sen ben değilsin. Sert ve kararlısın ve bugün ne olursa olsun üstesinden geleceğini biliyorum."

Ona titrek bir gülümseme veriyorum. Bana benden daha çok güveniyor. "Teşekkürler, bebeğim."

Özel kamaramızdan çıkıp *Karanlık Göz'ün* koridorlarında ilerlerken Straik yanımdan ayrılmıyor. Üç ay yaşadıktan sonra gemi bana evim gibi geliyor ve artık benim için her şey değiştiğine göre neredeyse farklı hissettirmesini bekliyordum. Ancak sade, soğuk gri duvarlar aynı, zemin parlak ve temiz ve filtrelerden gelen işlenmiş havanın tadı bile aynı. Bir drama kraliçesi olmama rağmen hayat her zamanki gibi devam ediyor.

Tamam o zaman. Derin bir nefes çekiyorum ve koridordan aşağı, mürettebatın özel yaşam alanlarına doğru dönüyorum.

"Ruthie "nin hangi odada kaldığını söylemek zor değil. Kazex dışarıda bir sandalyede oturuyor, silahı hazır. Eminim herkes onun bir mahkûmu koruduğunu düşünüyordur ama bana daha çok onu hepimizden koruyor gibi geliyor. Yüzünde biz yaklaştıkça daha da niyetlenen sert bir ifade var. Ayağa kalkıyor, bize başıyla selam veriyor ama bakışları hep benim üzerimde, sanki Ruthie için ne kadar büyük bir tehlike olduğumu ölçüyormuş gibi.

Straik bana Dopekh'in bahsettiklerini anlattı ve haklıydı-Kazex'in durumu kötü.

Aynı yüzü paylaştığımızı düşünürsek, bu konuda biraz garip hissediyorum. O da mı benden hoşlanıyor? Ama bana o temkinli, neredeyse hoşnutsuz bakışıyla bakmaya devam ederken, öyle olmadığını biliyorum. A'aniler bu klonlama işini benden çok daha iyi hallediyor. Onlardan birkaç ders alabilirim.

"O... içeride mi?" Evrenin en bariz sorusu olmasına rağmen soruyorum.

Kazex başını sallıyor ve korumacı ifadesi daha da sertleşiyor, neredeyse kapının önüne geçerek onu engelliyor. "Stresli ve kafası karışık. Neler olduğunu anlamıyor."

"Evet, bu ikimiz için de geçerli."

Straik bir elini sırtıma koyuyor ve dokunuşu beni rahatlatıyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Onunla yalnız konuşmam gerek. Bazı şeyleri çözmeliyim." Hangimizin gerçek Ruth, hangimizin klon olduğunu anlayabilecek miyiz bakalım. "Ben iyi olacağım."

Yanağıma dokunuyor, beni kendisine doğru çeviriyor ve sonra bana en tatlı, en nazik öpücüğünü veriyor. "Ben hemen dışarıda olacağım. Bana ihtiyacın olursa ara. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sözleri beni merakla ağlatıyor. Çıldıırma ihtimalime karşı kapının hemen dışında beklemesi gerçekten çok düşünceli bir davranış. Onu çok seviyorum. O daha doğrulamadan ben de onu öpüyorum ve öpücüğümü sert, şiddetli ve duygu dolu yapıyorum. "Seni seviyorum," diyorum, sonra burnunun ucunu yalıyorum. "Uzun sürmeyecek."

Burnunu ovuşturuyor, boynuzları dibinde daha koyu bir tonda kızarıyor. İki kere düşünmeme fırsat kalmadan dönüp kapıya yöneliyorum. Elimi kontrol paneline koyuyorum ve kapı kayarak açılıyor. Kalbim küt küt atarak içeri giriyorum.

İlk fark ettiğim şey Kazex'in (ve sanırım Dopekh'in de) kamarasının Straik'inkinden çok daha küçük olduğu. Oda uzun ve dar, bir tek kişilik ranza kapının yanında, diğeri ise en uçta. Duvarlara serpiştirilmiş birkaç resim var, ancak bunlar çoğunlukla Dopekh'in tarafında manzaraya, Kazex'in tarafında ise gemilere ve mekanik şeylere ait gibi görünüyor.

Ruthie Kazex'in yatağında kıvrılmış oturuyor, battaniyeler buruşmuş. Dizlerini çenesine doğru çekmiş ve onlara sıkıca sarılmış durumda ve giydiği üniformanın Kazex'e ait olduğundan oldukça eminim, bu da onunla ne kadar zaman geçirdiğini merak etmeme neden oluyor.

Kafası da tıraş edilmiş, bir zamanlar uzun olan siyah saçlarının tepesi dağınık bir mohawk şeklinde biraz daha uzamış. Beni görünce doğruldu, ben yatağın ayak ucunda oturup ona bakarken dikkatli bakışlarla beni izliyor.

Kafası bu şekilde kesilmişken bana pek benzemiyor. Aynı yüz hatlarına, aynı yüksek elmacık kemiklerine ve sivri çeneye sahibiz, ancak Ruthie'nin yüz hatları benimkinden daha yumuşak görünüyor ve gözleri biraz daha aralıklı. Kız kardeş ya da ikiz olabiliriz ama yüzde yüz aynı değiliz ve nedense bunu rahatlatıcı buluyorum.

"Kafanı tıraş etmişsin," diyorum selamlama amacıyla.

Bir elini kesilmiş kafa derisinde gezdiriyor, sonra parmaklarını tepesindeki mohawk'ın sert buklelerine doluyor. "Bundan nefret ediyorum ama seni gördüğümde çıldırdım. Ne düşüneceğimi bilemedim. Kendim olmamam hoşuma gitmedi. Bu yüzden bir şeyleri değiştirmek istedim. Herhangi bir şeyi."

"Anladım." Gerçekten anlıyorum. Straik de aynada kendine bakmaya dayanamadığında aynısını yapmıştı. Oturmak için bacaklarımı yukarı çekiyorum ve sonra onun kıvrıldığı poza girmek üzere olduğumu fark edip kendimi durduruyorum. "Demek Ruthie'yi kullanıyorsun?"

Başını sallıyor ve bana benimkine benzer titrek bir gülümseme veriyor. "Her zaman öyleydi. Gerçi daha fazlası konusunda emin değilim. Boşluklarım var." Ruthie dudaklarını büzüyor. "Sanki daha fazlasını bilmem gerekiyormuş gibi ama aklımda kalmayana kadar neyi kaçırdığımı fark etmiyorum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

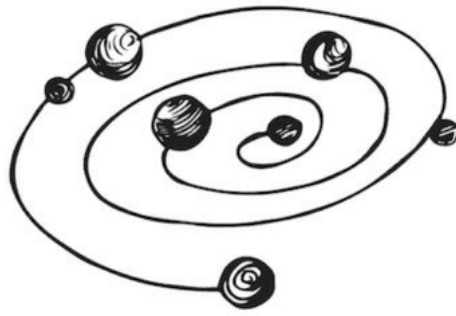
Aman Tanrım. "Çok mantıklı." Midem bulanıyor. "Soyadını hatırlıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Sen mi?"

Başımı sallıyorum. "Straik bazen uzun süre durağanlıkta kalırsan kimyasalların zihnine müdahale edebileceğini söylüyor. Bana olanın bu olduğunu söylemiştim ama şimdi o kadar emin değilim."

"Bana Dünya'dan kaçırılma sırasında başımı çarptığım ve bu yüzden bazı şeyleri hatırlamadığım söylendi." Ruthie zarif bir kahkaha attı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ikimizden

birine yalan söylendi."

RUTH

O hiçbirimiz bir klon değiliz. Buraya gelmenin bana cevaplar vereceğini düşünmüştüm ama emin değilim. "Sesin benden farklı geliyor," diyorum Ruthie'ye. "Ses tonlarımız farklı." Başını sallıyor. "Muhtemelen zamanla ortaya çıkacak başka küçük farklılıklar da vardır. Biz sadece sabırlı olmalı ve onları izlemeliyiz." Alt dudağını emiyor, düşünüyor. "Sence ben kopya mıyım?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Straik bizi test edebileceğini ve işaretlere bakabileceklerini söylüyor. Hangimizin klon olduğunu belirleyebilirlermiş." Midem her zamankinden daha fazla düğümlendi. "Hangimiz gerçek Ruth."

"Senin için fark eder mi?" diye soruyor kısık bir sesle. Ses tonu benimkinden daha yumuşak. Son üç yıldır onu körükleyen öfkeden eser yok. Üç yıl... Acaba aynı yaşta mıyız? Ne zamandır "Ruthie"? "Benim için önemli, ama cevabı bilmek istediğimden emin değilim."

"Straik kaptan, değil mi?"

"O büyük, mavi tenli adam ve benim kocam. Ondan uzak durun."

Gözlerini deviriyor ve bir an için aynaya bakıyormuş gibi oluyor. "İlgilenmiyorum, teşekkürler." Beni dikkatle izliyor, tekrar ciddileşirken sesi titriyor. "Yani eğer benim klon olduğumu öğrenirsen... Kazex benim kırmızı tenli olmadığımı söylüyordu. Benim ya da senin yaratılmama izin veren yasal bir işaret yokmuş. Benden kurtulabileceğini ve kimsenin umursamayacağını söylüyordu."

Haksız değil, hatta Straik bunu benim için yapmayı teklif etti. Ama başımı sallıyorum, çünkü bu hiçbir şeyi çözmeyecek. Onun yerini tespit etsek ve yokmuş gibi davransak bile gerçeği bileceğim. Benimle aynı yüze sahip birini öylece bombalayamam çünkü bu beni panikletiyor. "Bunu sana yapmayacağız. Seninle benim aramda ne olursa olsun, güvendesin. Straik iyi bir adam. Mürettebatındaki tüm klonlara insanmış gibi davranır. Buna sen ve ben de dahiliz."

Ruthie'nin yüzü buruşuyor ve başını kollarının arasına gömüp elini dağınık saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim."

"Bana hikayeni anlatacak mısınız?" Bacaklarımı çapraz yapıyorum, kendi kimliğimi oluşturmak için duruşumu kasıtlı olarak onunkinden farklı tutuyorum. "Yoksa anlatması çok mu zor?"

Başını iki yana sallar. "Zor değil. Belki hikâyeleri karşılaştırabilir, nerelere uzandıklarını görebiliriz." Ruthie konuşmaya başlıyor ve uzayda çok farklı deneyimler yaşadığımız açık. Üç yıl önce "uyanmış" ve bir ooli köle sahibi tarafından statü tipi bir evcil hayvan olarak tutulmuş. Ona asla dokunulmamış ya da zarar verilmemiş ve bir ev köpeği gibi şefkatle muamele görmüş. Efendisi ölene ve mirası varisleri tarafından açık artırmayla satılana kadar uzak, bataklık bir ayda yaşamış. Bist onu bulana kadar Prefalon'da birbiri ardına köle sahiplerine satıldı.

Dram yok. Tecavüz yok. Terk edilme yok. Belki de Ruthie'nin benden daha yumuşak olmasının nedeni budur.

Ona hikayemi düz, duygusuz bir sesle anlattım. Korsanlar tarafından uyandırılıp tecavüze uğradığımı, sadece onları memnun etmek için yapılmış bir oyuncak gibi muamele gördüğümü. Ona Yüzen Yıldız'da terk edildiğimi ve yıllarca orada bırakıldığımı anlatıyorum. Ona Straik'in gemisine gizlice girdiğimizi ve her şeye rağmen nasıl aşık olduğumuzu anlatıyorum. Gözleri şoktan kocaman

oldu. "Bunu kabullenmek çok zor. Çok özür dilerim."

Sözleri beni şaşırttı. Olanlar için üzgün müyüm? Belki yakın geçmişimin parçalarını pek sevmiyorum ama Jade, Helen ve Alice'i seviyorum. Onlar benim için kardeş gibiler.

Bilseydim onlarla ya da Straik'le karşılaşmazdım. "Ne olduysa oldu," diyorum omuz silkerek. "İleriye bakmayı tercih ederim."

"Dünya'yı çok hatırlıyor musun?" Ruthie soruyor.

Tereddüt ediyorum, çünkü Dünya anıları karmaşık. Bazı şeyleri biliyorum ama diğer noktalarda büyük boşluklar var. Mesela beyzbolun ne olduğunu ve sosisli sandviçi biliyorum ama annemin adını düşünmeye çalıştığımda hiçbir şey bulamıyorum. Kafamın içinde bu bilginin olması gereken yerde kocaman sisli bir yama var. "Emin değilim. Kulağa tamamen kaçış gibi geldiğini biliyorum, ama sanki-"

"-genel şeyleri biliyorsun ama ayrıntıları bilmiyorsun," diye araya giriyor. "Ama her zaman değil." "Kesinlikle." Bu kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor.

"Mesela bir köpeğim olduğunu biliyorum ve yüzünü görebiliyorum ama adını hatırlayamıyorum" diyor Ruthie.

O zaman benden daha çok şeyi var. Bir köpek hatırlamıyorum. O hastalıklı his içimde çalkalanıyor. "Belki de sen gerçeksinsin ve ben de klonum."

Ruthie yine alt dudağını emer. "Bunu bilmiyoruz. Bunların hepsinin yerleştirilmiş anılar olmadığını nereden bileceğiz? Eğer bizi klonladılarsa, gerçekmişiz gibi görünmemiz için bazı temel bilgileri sokuşturup bizi yolumuza göndermeyeceklerini kim söyleyebilir?" Klon olduğumuzu kimsenin bilmesini istemedikleri çok açık." Bir parmağını koluna vurarak soluk tenini gösteriyor. "Yani bizi göz önünde saklıyorlar. Bize normal insanlarmışız gibi görünmemizi sağlayacak kadarını veriyorlar ve belki de hiç de öyle değil."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum.

Mutsuz bir yüz ifadesi takınmadan önce tekrar dudağını emiyor. "Ya... ikimiz de klonsak ve gerçek Ruth dışarıda bir yerdeyse?"

Bu düşünce başımı döndürüyor. Bir parmağımı kaldırıyorum, midem bulanıyor ve Kazex'in odasının arkasındaki tuvalete koşuyorum çünkü hasta olacağım.

Ruthie haklı. Ne olduğunu bilmiyoruz. İkimizin de son anıları birkaç yıl öncesine dayanıyor. Ne kadar süre uyuduğumuzu ya da uyurken ne yapıldığını bilmiyoruz. Ya galakside on binlerce Ruth klonu varsa ve hepsi azgın uzaylılara seks bebeği olarak satılıyorsa? O noktada klon mu yoksa orijinal mi olduğumu öğrenmek daha kötü olurdu bilmiyorum. Gece çayımı ve kahvaltımı kusuyorum, beynim bana korkunç senaryo üstüne korkunç senaryolar fırlatırken öğürüyorum ve tuvalete kusuyorum.

Ya ben deneysel bir klonsam?

Ya orijinalinin ucuz bir taklidiysem?

Eğer durum buysa orijinaline ne oldu? Onu bulursak ve diğer tüm Ruth'ların ölmesini isterse ne olacak?

Ya olursa, ya olursa, ya olursa?

Karnımı tutarak tekrar kusuyorum ve işim bittiğinde titreyen bir elimi yüzüme götürerek tenimdeki soğuk teri siliyorum.

"İyi misin?" Ruthie soruyor. "Biraz, ne bileyim, uzay krakeri falan ister misin?"

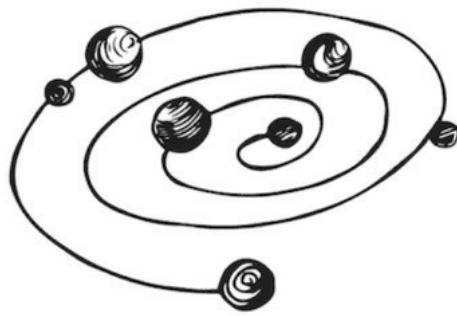
"Bütün bunlar yüzünden miden bulanmıyor mu?" Ona soruyorum, bu kadar sakın olmasına biraz şaşıyorum. "Çıldırmadın mı?"

Ruthie homurdanıyor ve elini tekrar kısa saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Oh, sanırım ben zaten korktuğumu yaptım. Son yirmi dört saattir berbat durumdayım. Ama Kazex bana her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve... ben de ona inandım. Bu garip mi?" Kızardı ve eğer o benim klonum olmasaydı (ya da ben onunki olmasaydım) bunun sevimli olduğunu düşünürdüm. Yine o şapşal

haliyle dudağını emiyor. "Bana hiçbir şey için söz veremeyeceğinin farkındayım ama umarım ikimiz bir yolunu buluruz."

Son derece kötü bir fikir (ve biraz da iğrenç) gibi görünse de tuvalete yaslanıyorum. Sadece güzel ve serin ve ben kendimi tuhaf ve terli hissediyorum. "Straik, DNA'mızı tıp merkezlerinde kontrol edebileceklerini söylüyor.

Bilgisayarlar. Bakalım hangimiz klonmuşuz. Ona yapmamasını söyledim." "Neden yapmamasını söyledin?" Ona ince bir gülümseme veriyorum. "Çünkü ikimiz de bilmezsek, ikimiz de güvende oluruz." Ruthie yanımda yere düşüyor, gözleri kocaman. "Beni koruyor musun?" "Tabii ki. Yani... sen bensin." Kulağa o kadar saçma geliyor ki kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. Ruthie de gülüyor ve sonra ikimiz de başka birinin banyosunun zemininde kıvrılmış manyaklar gibi gülüyoruz ve her şey yoluna girecekmiş gibi geliyor. "Ama eğer testi yaptırmak istiyorsan, ben de yaptırırım. Dayanışma falan." Başını salladı. "Birkaç gün düşünmeme izin ver."

Karımın klonunu kıskanıyorum.

Bunun farkına varmak kesinlikle gülünç ama kendime her erkeğin bir rakip tarafından tehdit edileceğini söylüyorum, bu rakip kendisinin karbon kopyası olsa bile.

Benim Ruth'um

son birkaç gündür dikkati tamamen dağılmış durumda. Neredeyse uyanık olduğu her anı Ruthie ile geçiriyor, fısıldaşırken elleri birbirine kenetleniyor. Geç saatlere kadar konuşuyorlar. Kazex'in kamarasında Ruthie'nin ranzasında oturup konuşuyorlar. Yemekhanede birlikte oturuyorlar, başları eğik, konuşuyorlar.

Sürekli konuşuyorlar.

Sadece bir şeyleri anlamaya çalıştıklarını biliyorum. Her birinin ne bildiğini, hangi anılara sahip olduğunu belirlemek için. Ruth her gece geç saatlerde benimle yatağa giriyor ve bana sıkıca sarılıyor. Hâlâ sıkıntılı ama gün geçtikçe daha az sıkıntılı oluyor. Ruthie farklı, bazı anıları aynı, bazıları ise çok farklı. Tavırları aynı değil, ancak sahip oldukları anıların çoğu birbirinin yankısı, tesadüften daha fazlası olmaya yetecek kadar.

"Teste girmeden önce hangimizin hangisi olduğunu anlamaya çalışmak istiyoruz," diye itiraf ediyor Ruth, ben ona sarılırken. "Böylece hangimiz klon olursak olalım daha az şok oluruz." Eli göğsümün üzerinde geziniyor. "Sinir bozucu olduğumuzu biliyorum."

"Değilsin," diye onu rahatlatıyorum. "Klonlanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum, bu yüzden neler yaşadığını da bilmiyorum. Ama ben senin kocan ve eşinim ve tüm bunlar boyunca yanında olacağım. Teste hiç girmesen de umurumda değil. Sadece olduğun kişiden memnun olmanı istiyorum."

Beni öpücük yağmuruna tutuyor ve bacağına kalçalarımın üzerine atarak üzerimde hareket ediyor. "İşte bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum."

Kendime bundan sonra sabırlı olabileceğimi söylüyorum. Kendime çok uzun sürmeyeceğini söylüyorum. Bunu çözecek ve çözdüğünde biz... normale mi döneceğiz? Ruth geldiğinden beri "normal" olduğunu düşünmüyorum ve hiçbir şeyi değiştirmedim. Her zamanki kaosumuza geri döneceğiz, karar verdim.

Risda sisteminin hemen dışındayız ve ben her şeyin yükü altında ezilmeye başlıyorum. Zaten gerginim, amcamın bana ne yapacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Bu resmi bir selamlama mı olacak? Bir tuzak mı? Tahmin edemediğim başka bir şey mi? Tüm olası senaryoları düşünmeye ve silahlarımızın envanterini çıkarmaya çalışıyorum. Ruth için endişelendiğim gerçeğini de ekleyince, yörüngeme giren herkese karşı asık suratlı, tersleyen bir karmaşa haline geliyorum.

Yine de Ruth'un umurunda değil. Kısa saçlı Ruthie'yi arkasından sürükleyerek ofisime geliyor. Kazex, savunmasız Ruthie'nin kendi atadığı koruyucusu olarak arkasından geliyor. Karıma ters ters bakmamaya çalışıyorum, çünkü ona kızgın değilim ve kaşlarımı onunla birlikte olan ikisine saklıyorum. "Birkaç saat içinde varış noktamıza varacağız. Biri yanmadığı sürece ilgilenmiyorum."

Mühimmat fişeklerimizin envanterini içeren tabletimi elime aldığımda - ki bu benim hoşuma gitmeyecek kadar az- Ruth gelip masamın kenarına oturuyor. Dalgınlıkla bir kolumu kalçasına koyup onu öne doğru çekiyorum, başımı işimden kaldırmam bile. Son mühimmat molamızda daha fazla fişek almadık mı? Ne zamandı o? Jirri'deki tatilimizden önceydi sanırım. Bu da dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor,

Çünkü korsanlara dost olan bir sonraki mühimmat satıcısı üç sistem ötede. Jerzec, temel kalkanlar ve Risda III'ten dönmek için yeterli yakıtımız olduğunu söylüyor, ancak ek bir durak yapmamız gerekirse, ya kalkanlara ya da-

Ruth uzanıp kulağıma çimdikliyor. "Kötü bir zaman mı?"

Öyle, ama eşime tapıyorum ve onun minik, sayısız insan ayak parmaklarına tapıyorum. "Senin için değil. Onlar için, evet." Ruthie ve Kazex'e başımla selam veriyorum. "Ama senin için hayır."

Karım kıkırdıyor, günlerdir ilk kez böyle bir şey duyuyorum. "Devam etmeye ve testi yapmaya karar verdik."

Umutsuzca okumam gereken veri tabanını yere bırakıp arkadaşşıma odaklanıyorum. "Şimdi mi? Testi şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Risda'nın hemen dışında olduğumuzu biliyorum, falan filan, ama Ruthie ve ben sonunda bunu kabul ettik. Kafamız rahat bir şekilde ilerlemek istiyoruz ve bunu Risda'ya inmeden önce halletmek istiyoruz çünkü Ruthie orada kalabilir."

Saçları kesilmiş olan dişiye bakıyorum. Koyu renk gözlerini daha da koyu göz pigmentleriyle belirginleştirmiş ve Kazex'in kulaklarını delmesine yardım ettiğinden şüpheleniyorum. Kulakları neredeyse benimkiler kadar çivili. Sanki kendi benliğini oluşturmaya kararlı gibi, ki bu anlaşılabilir bir şey. Yine de Ruth'um görünüşünü tamamen aynı tuttu ve kim olduğu konusunda bu kadar kararlı olması beni gururlandırıyor. O orijinal. En sevdiğim cübbem üzerine bahse girerim.

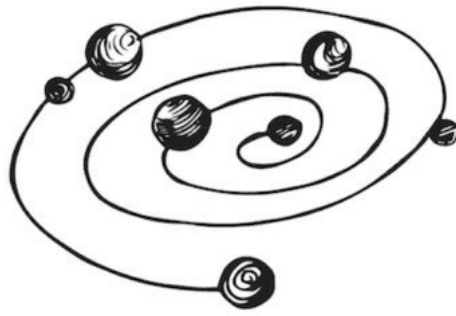
Yine de zamanlaması içler acısı. "Şu anda," diye tekrar belirtiyorum. "Tam şu anda mı?"

Ruth kaşlarını çatı. "Öyle mi? Bu sizin programınızı engelliyor mu, Lord Kontrol Sorunları?" Uzanıp önümdeki veri defterini kapıyor, okuyamadığını düşünürsek bu çok hoş. "O zaman sizin için ne zaman uygun olur? Bu gece mi? Yarın mı?"

Veri tabanını onun elinden geri alıyorum. "Şimdi iyi. Sadece zamanlaman beni eğlendirdi." Aslında kızgınım ama sevgili karıma kızgın kalmak zor, özellikle de bana kirpiklerini kırptıştırırken. Raporlardaki yerimi işaretleyerek veri tabanını yere bıraktım ve ayağa kalktım. "Sakkar senin için testi yapmadı mı?"

Tereddüt ediyor. "Yapardı. Ben sadece... senin orada olmanı istedim."

Kalbim gurur ve şefkatle sıkışıyor. Elimini eşime doğru uzattım. Şimdi bile, üç aydır evli olmama rağmen, birinin beni yanında istemesi beni hala şaşırtıyor. Varlığımın kadını için rahatlatıcı olduğunu düşünmek. "Ben her zaman senin yanında olacağım. Hadi gidelim. İhtiyacın olan cevapları bulacağız."

PHepimiz revire yığıldığımızda Sakkar temkinli görünüyor. "Şimdi mi?" diye soruyor. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?"

Straik'in de aynı tepkiyi verdiğini görmezden geliyorum ve masalardan birinin üzerine çıkıyorum.

"Şimdi bir cevap için mükemmel bir zaman. Ben ve Ruthie bu işi bitirmeye hazırız." Gerginim ve tekrar kusacakmış gibi hissediyorum ama Ruthie yanıma oturup elimi tutarken sakin görünüyor. Bu küçük jest bana güven veriyor, Straik'in burada, bizimle olduğu gerçeği gibi. O her zaman benim arkamı kollar.

Sakkar omuz silkiyor ve bir monitör çıkarıyor. "Keyfinize bakın. Eğer kaptan için sorun yoksa, bu uzun sürmez." Straik'e bakıyor, o da başını sallıyor, bakışları hep benim üzerimde. "Parmağını buraya koy, Ruthie. Mürettebata yeni katıldığın için önce seni halledeceğiz." Kafasını kaldırıp arkamızdan kaşlarını çatıyor ve ben de Kazex'in küçük revirin kapısında beklemekte olduğunu görüyorum. "Bize biraz izin verir misin?"

"Kalmasını isterim," diyor Ruthie hafifçe. "Benimle birlikte olmasını ben istedim."

Sakkar gözlerini devirir. "Teknik beni aşık bir erkekten kurtardı. Tamam." Monitörü Ruthie'nin işaret parmağının ucuna takar. "Bu sizi dürtecek ve genetik bilgilerinizi çıkaracak. Birkaç dakika içinde tam olarak ne yazdığını öğreneceğiz. Hazır mısınız?"

Başını sallar, yüzü dikkatle boştur. Monitör onu dürttüğünde burnu seğiriyor ve ardından Sakkar'ın arkasındaki ekran verilerle doluyor. Ona doğru dönüyor, sırtı bize dönük ve Ruthie beni izlerken alt dudağını emiyor. Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum ve diğer elini sıkıyorum. Test ne derse desin, her şey yoluna girecek.

Sakkar duygusuz bir sesle "Genetik işaretleriniz klonlanmış materyal," diyor. Ekranı işaret ediyor. "Standart bir klonda olduğu gibi genetik bilgilerinize işlenmiş bir laboratuvar kaydı göremiyorum. Hem Kazex'in hem de benim genetik bilgilerimizde benzersiz bir tanımlayıcı var. Ama okumalarda hata yok. Şu çizgileri görüyor musun? Bu sizin mitokondriyal DNA'nızın bir haritası. Genetik belirteçler de diyebilirsiniz." Hızlı patlamalar halinde ekranda kayan bilgileri işaret ediyor. "Ne zaman biri klonlansa, işaretler doğal olmayan bir şekilde eşit oluyor. Kayıtlar çok temiz. Normal işaretler pürüzlü olur, bilgi okumalarında tepeler ve vadiler bulunur. Sizinler bir yerlerde bir bilgisayar tarafından mükemmelleştirilmiş."

Ruthie hiçbir şey söylemiyor, parmakları benimkileri sıkıca kavırıyor. Sadece başını sallıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Neşelenmeliyim, çünkü bu benim gerçek, onun ise kopya olduğu anlamına geliyor, ama daha çok üzülüyorum. Ruthie'yi seviyorum. Garip bir şekilde, sanki ikiz gibiyiz ve onun varlığından tehdit hissetmek yerine zevk almaya başlıyorum.

Sakkar monitörü parmağından çekerken Ruthie bana hafifçe gülümsüyor. "Sanırım şaşırmadım. Sanırım seni gördüğüm anda bir şeyler anlamıştım. Bir bakıma, bu bana en azından cevaplar veriyor." Büyük kırmızı bir el omzuna konuyor ve Kazex arkasında, ona destek veriyor. Elini onun elinin üzerine koyuyor ve ona gülümsüyor.

"Bu gemi klon merkezi, yani burada her zaman bir evin olacak, öyle değil mi bebeğim?" Arkadaşıma bakıyorum. Gözlerinde sempati var ve bunun Ruthie'den çok benim için olduğunu biliyorum. Onun üzüntüsünün beni nasıl etkileyeceğini önemseydiği kadar onu önemsemiyor.

Straik temkinli bir ses tonuyla "Her zaman başka bir mürettebat kullanabilirim," diyor.

Ruthie'nin Kazex ile ne kadar yakın olduğunu.

"Göreceğiz," diyor Ruthie yumuşak bir sesle. "Henüz herhangi bir karar vermiyorum."

Sakkar monitörü dezenfekte edip bana yaklaşıırken elini bir kez daha sıkıyorum. "Senin sıran için hazır mısın?"

Boğazım kurudu. Straik'e bakıyorum, aniden dehşete kapılıyorum. Hazır mıyım? Ama kocam odada, tam karşımdaki duvara yaslanmış durumda ve bunun beni sürekli izleyebilmek için olduğunu fark ediyorum. Sanki baş belası olduğumu hatırlatırcasına bana küçük bir baş selamı veriyor ve ben de biraz daha rahat nefes alıyorum. Öyle ya da böyle bilmem gerekiyor. Ruthie'nin elini bırakıyorum ve parmağımı uzatıyorum. "Ben hazırım. Bir cevap alalım ki hayatımıza devam edebilelim."

Sakkar kuru bir sesle, "Geceleri daha iyi uyumanızı sağlayacak her neyse," diyor. Monitörü parmağıma takıyor ve arkasındaki ekrana dönüyor.

Parmağımın alt kısmına bir iğne battı ve ben bir küfür savurarak sıçradım. Orospu çocuğu, bu Ruthie'nin söylediğinden daha fazla acıttı. Parmağıma kaşlarımı çatarak bakıyorum, her yerden kan fışkıracak mı diye bekliyorum ve sonra Sakkar boğazından bir şaşkınlık sesi çıkarıyor.

Uh oh.

Yukarı bakıyorum ve ekranda kayan bilgi... tıpkı Ruthie'ninki gibi görünüyor. Onun dilini okuyamıyorum ama ekranda akan çubuklar -genetik belirteçler- endişe verici derecede eşit. Üretilmiş.

Ben de bir klonum. İkimiz de gerçek değiliz.

Boğazımdan histerik bir kahkaha yükseliyor. Cevap istiyorduk ama tek aldığımız daha fazla soru oldu. "Peki gerçek Ruth nerede?" Boğuk kahkahalar arasında idare ediyorum. "Nasıl oluyor da onun hafızasının parçalarına sahibiz?"

Sakkar Straik'e bakıyor, vücut dili tedirgin. "Bunun pek çok nedeni olabilir. Elbette bu nasıl klonlandığınıza bağlı. Alıcıları kandırmak için onun anılarını sana yerleştiriyor olabilirler ya da bizim bilmediğimiz deneysel klonlama prosedürleri olabilir ya da..." Sözüünü kesiyor, burun delikleri açılıyor. "Ya da başka bir şey."

"Başka bir şey mi?" Sertçe sordum.

Straik yanıma doğru iterek Ruthie'yi benden uzaklaştırdı. Beni kollarına çekiyor ve küçük monitörü parmağımdan koparıyor. "Önemli değil," diyor bana. "Hiçbirinin önemi yok. Sen hâlâ benim aşık olduğum kadınsın, tamam mı? Hiçbir şey değişmedi."

"Biliyorum," diyorum ona, gülümsemeyi başararak. Öne doğru eğilip onu nazikçe öpüyorum, çünkü ona ve bana karşı bu kadar korumacı olmasına bayılıyorum. "Ben iyiyim, gerçekten." Garip ama iyiyim. Bu bir bakıma bir cevap değildi ama diğer yandan tam da ihtiyacım olan şeydi. Ben orijinal Ruth değilim ve bu bana kafamdaki tüm sorulara cevap veriyor. Kocam beni seviyor ve bir kız kardeş klonum var. Şaşırtıcı derecede iyiyim.

"Ne 'başka bir şey'?" Ruthie Sakkar'a sorar. "Başka bir şey olduğunu söyledin ve yüzünde garip bir ifade belirdi. Neymiş o?"

Doktor boğazını temizler. "Konak klonlama diye bir şey duymuştum." "Sakkar," diyor Straik sertçe.

"Yapma."

Kocamın konak klonlamanın ne olduğunu çok iyi bildiği açık. Ona kaşlarımı çatıyorum ve doktora bakıyorum. "Artık ben de bilmek istiyorum."

"Ev sahibi klonlama-" diye başlar Sakkar. Straik yine

"Yapma," diye tersliyor.

Sakkar onu görmezden gelir. "-Beyin dokusu ve biyolojik maddenin orijinal konakçıdan alınıp onu kopyalamak için kullanılmasıdır."

"Çoğaltmak mı?" Ruthie sesi titreyerek sorar.

"Kefe yemin ederim, yumruğumu boğazına sokacağım Sakkar," diye homurdanıyor Straik, beni sıkıca kendisine doğru tutarak. "Yeter artık."

"Sadakatim sizin kadar Leydi Ruth'a da, lordum," diye devam ediyor Sakkar, yüzünde inatçı bir ifadeyle. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onunla evlendiğinizde bunu kabul etmişsiniz. Ben bilgi paylaşıyorum. Eğer durmamı isterse, bana söyleyebilir."

"Devam etmeni istiyorum," diyorum hemen ve parmaklarımı Straik'in ağzına bastırıyorum. "Devam et."

Sakkar öfkeli kocama bakarak, "Konakçı klonlama hoş karşılanmıyor çünkü ilk konağı yamyamlaştırıyor," diyor. Kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturmuş, yüzünde klinik bir ifade var. "Ama konağın güvenliğini umursamayan laboratuvarlar var, bu yüzden on tane yaratmak için bir tanesini feda etmenin maliyete değeceğini düşünüyorlar. Dediğim gibi, bu yasadışı bir uygulama."

"Ne yani, OG Ruth'un elini bir yerlerde bir tüpün içinde bulacağız ve bundan daha fazla Ruth mu yapacaklar?" Ruthie soruyor. "Denizyıldızı gibi mi?"

"Hayır, aslında beyin dokusunu kullanıyorlar" diyor Sakkar. "Bu yüzden bazı anılara sahip olup bazılarına sahip olmayabilirsiniz."

"Kahretsin," diyor Ruthie, gözleri kocaman. Dehşet içinde bana bakıyor.

Oh kahretsin. Anılarımızın bazı noktalarda uyuşup bazılarında uyuşmamasının nedeninin bu olduğuna dair içimde bir his var. Helen gibi boş olmak yerine neden anılarımız var. Ve neden benim anılarım Ruthie'ninkilerle uyuşmuyor. "Fuuuuuck."

Sakkar, "Elbette bu yasak," diyor. "Ama uygun kanallardan geçmeden sizi klonlayacak biri bunu umursamayacaktır. Bunu önermemin tek nedeni bu." Tekrar Straik'e bakıyor, Straik neredeyse koruyucu bir öfkeyle kabarıyor. "Ve biraz vaktiniz olduğunda sizinle özel olarak konuşmak istiyorum efendim."

Sertçe yutkunuyorum. "Bizimle mi ilgili?"

Sakkar başını sallar. "Korkarım klonlamayla ilgisi olmayan bir şey. Gemi işi."

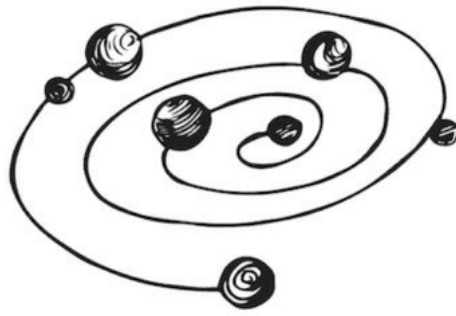
Straik parmaklarımın arasında mırıldanıyor. "Neden sen ve Ruthie gidip yemekhanede biraz kek yemiyorsunuz, canım. Ben yetişirim."

Pasta. Kek şu anda tam da ihtiyacım olan şey. "İyi karar, bebeğim." Onu tekrar öptüm, sonra ayağa kalktım. "Sence iyi mi, Ruthie?"

"Hayır. Tatlılardan nefret ederim." Ruthie hemen

söyledi. "Sen kesinlikle ben değilsin, seni kafir."

"Biz de başından beri bunu söylüyorduk," diyor Kazex homurdanarak. "Kef, siz insanlar çok kalın kafalısınız."

Sakkar'a baktı. "Hamile mi? Ne demek hamile?"

Omuz silkiyor. "Söylediğim gibi. Ruth'u olduğundan daha fazla üzmemek istemedim, bu yüzden kan tahlillerinde anormallik, hastalık ya da tahrifat olup olmadığını araştırdım. O

Hamile." Bana bakıyor. "Yaklaşık iki aylık olduğunu söyleyebilirim."

Göz kırpıyorum. Ve tekrar göz kırpıyorum. "Ama... o bir klon..."

Sakkar o klinik sesiyle, "Ve bir insan, bu da muhtemelen onunla çiftleşmenizin önündeki en büyük engel," diyor. "Onu kısırlaştırmadıkları sürece, a'ani klonlarıyla aynı ilaç rejimine tabi tutulamazdı, bu da ereksiyon yeteneğimizi engeller ve söz konusu ilaçları kullanırken sperm üretme yeteneğimizi ortadan kaldırır. Ruth muhtemelen özellikle damızlık bir köle olarak üretildi ve siz de onu yetiştirdiniz efendim."

Kef me. "Bunun klonlamayla ilgili olmadığını söylemiştin," diye itiraz ediyorum.

"Özellikle bir çocukla ilgili," diyor Sakkar. "Yalan söylemedim." Hayır, elbette söylemedi. Sadece gerçeği değiştirdi.

"Ona söyleyeyim mi? Yoksa aldırmamı mı istersiniz?"

Kaldırıldı mı? İçimde sıcak bir öfke alevleniyor ve Sakkar'ı boğazından tutup boğmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ona dokunmayacaksın," diye bağıyorum. "Ona hiç dokunmayacaksın. İkisine de."

"Pekâlâ, efendim. O halde haberleri paylaşmayı size bırakıyorum." Ekrana doğru döner ve bilgileri indirmek için bir veri defteri kaldırır.

Duvarların her tarafındaki göstergeleri işaret ediyorum. "Tüm bu bilgileri kaybet. Hepsini. Kimsenin bunları bulup merak etmesini istemiyorum."

Sakkar tereddüt ediyor, defteri göğsüne bastırıyor. "Çalışmak için bir kopyasını saklayabilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

Ağır ağır iç geçirir ama başını sallar. "Onu hemen yok edeceğim Kaptan." Yüzünde üzgün bir ifadeyle dosyayı veri defterinden siliyor ve ardından duvar monitörlerine doğru ilerliyor. Bilginin silindiğini görene kadar arkamı dönmüyorum ve Sakkar'ın yüzündeki kederli ifadeyi görmezden geliyorum. Bilimsel zihnini ne kadar yaraladığı umurumda değil - eğer Ruth'u tehlikeye atıyorsa, onu saklamayacağız.

Bir bebek. Ağzımı tekrar ovuşturdum, şok olmuştum. Kef me. Baba olacağım.

Oh, kef me. Annem büyükanne olacak. Bu iğrenç bir düşünce. Sanırım bir insanla üremiş olduğumu öğrendiğinde de aynı derecede dehşete düşecek. Ruth'un bir klon olduğunu bilseydi iki kat daha fazla dehşete düşerdi ama bu sırrı mezara kadar taşımak zorunda kalacağım. Bu yeni bilgi kafamda dönerken, revirden sendeleyerek çıkıyorum ve yemekhaneye doğru ilerliyorum.

Arkadaşıma ihtiyacım var. Ruth'a sarılmalı ve ona haberleri vermeliyim. Sanırım mutlu olacak ama emin değilim. Bugün zaten o kadar çok şeyi özümsemi ki, hayatını değiştirecek başka bir bilgiyi ona vermekten nefret ediyorum. Ya anne olmak istemezse? Ya hamile kalacak kadar kurcalandığı için dehşete düşerse?

Ya bu onun için bir rüya değil de bir kâbussa? Her şeyin bir anda üzerine yığılmasını hak ediyor

mu?

Yemekhanenin kapısında durmuş, kocaman bir kek parçasını mideye indirişini izliyorum. Son üç ay içinde mutfak robotlarımızı sebze yerine tahıl unuyla kek yapacak şekilde ayarlatmış ve "neredeyse" mükemmel olduğunu ilan etmişti. Büyük bir lokma yerken bakışlarını Ruthie'ye dikmesini izliyorum,

Önünde bir kase eriştayı karıştırıyor. Kazex'in gözü sadece Ruthie'de, bakışlarını karımın klonundan alamıyor.

Aslında... Sanırım Ruth'un bir klonu değil, değil mi? Düşüncelerimi düzeltmem gerekecek.

Ruth ağzına biraz daha kek tıktırıyor, yüzünde mesafeli bir ifade var ve klonlama hakkında düşündüğünü biliyorum. Bunun onun geleceği için ne anlama geldiğini. Bir süre bebek haberini beklemeye karar veriyorum. Haberi ona vermeden önce anne olmak konusunda nasıl hissedeceğini belirlemeye çalışacağım.

Bugün yeterince kötü haber aldı. Buna karar verdikten sonra odaya girip karıma doğru ilerliyorum. Elindeki yemek çubuklarını yalayıp bana küçük bir gülümseme verdikten sonra kapları Ruthie'ye doğrultuyor. "Büyük olan ben olmalıyım, çünkü ben otoriterim. Sen çok tatlısın." Yanına oturduğumda Ruth bana bakıyor. "Gizli hikayemiz ikiz olacağımız. Sorulara cevap verebilmek için her şeyi ayarlamamız gerekiyor."

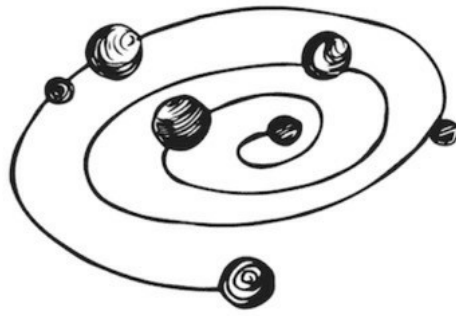
"İkiz mükemmel bir fikir," diyorum ona yaklaşp kuyruğumu bacağına dolayarak. Şu anda ona karşı tamamen sahiplenici hissediyorum. Belki kötü bir gün geçirdiği içindir (gerçi bunu iyi karşılıyor gibi görünüyor) ya da belki de çocuğuma hamile olduğunu bildiğim içindir. Her iki durumda da, ellerimi bir süre ondan uzak tutabileceğimi sanmıyorum. "İsimleri nasıl açıklayacaksın?"

Arkadaşım, "Annemiz şaşırtıcı derecede orijinal değil," diye açıklıyor ve Ruthie kıkırdıyor.

İkisinin de keyfi yerinde görünüyor ve acaba bir cevapları olduğu için mi, yoksa artık eşit bir zeminde oldukları için mi? Her iki durumda da, tamamen rahatladım. Ruth'u üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu beni parçalıyor. Bir parça kek daha koparıırken sırtını sıvazlıyorum. Son zamanlarda her zamankinden daha fazla tatlı bağımlısı oldu, şimdi düşünüyorum da.

"Annemizin adını hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor Ruthie. "Sence o da Ruth muydu?"

Ruth'um o kadar sert homurdanıyor ki burnundan kek geliyor ve sonra ikisi de tekrar kıkırdamaya başlıyor.

RUTH

STraik günün geri kalanında üzerimde geziniyor. Bu çok tatlı ve bunun için onu seviyorum. Bence korkuları yersiz. Garip bir şekilde iyi hissediyorum. En kötü senaryo gerçekleşti ama yıkılmıyorum. Ben iyiyim. İdare edeceğim ve Ruthie de benimle aynı gemide, yani Hüzünlü bir şekilde rahatlatıcı. Bu işte beraberiz ve sanki o benim kız kardeşim gibi.

Ruthie gelene kadar Jade ve diğerlerini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Onun burada benimle olması harika ve böyle düşünen tek kişinin ben olmadığımı biliyorum. Kazex onu benim pastaya baktığım gibi izliyor ve bu beni Dopekh ve onun sonuçsuz aşkı için biraz üzüyor. Belki de en iyisi bu, ama yine de acıttığını hayal ediyorum.

"Biraz daha pasta ister misin?" diye soruyor arkadaşım gecenin sonunda kamaramıza giderken. "Belki bir çeşit içecek? Sana sıcak bir fincan çay yapabilirim. Ya da sana bir banyo hazırlayabilirim." Odaya girdiğimizde kuyruğunu belime dolayarak beni koruyor. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, aşkım. Ben hallederim."

Başımı sallayarak kıkırdıyorum. "Sanırım iyi bir gece uykusuna ihtiyacım var. Risda'nın dışında olduğumuzu mu söylüyorsun?"

Straik bir an için sıkıntılı görünüyor. "Öyleyiz ama bir ya da iki gün daha erteleyebiliriz. Sen nasıl rahat edersen." Yatağın kenarına oturduğumda hemen önümde diz çöküyor ve botlarımı çıkarıp ayaklarımı ovuyor. "Orada alacağımız cevaplara hazır olduğundan emin olmak istiyorum."

Ayak masajı güzel olsa da (gerçekten güzel), ne kadar düşkün olduğu konusunda biraz şüpheliyim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Neden iyi olmayayım ki?" Diğer botumu çıkardı ve sonra bana baktı. "Sana atıştırmalık bir şeyler getiremeyeceğime emin misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Şimdi düşünüyorum da bugün biraz takıntılı bir şekilde geziniyor. Klon haberleri yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama ona defalarca haberlerle ilgili bir sorunum olmadığına dair güvence verdim, yani başka bir şey mi var? Gün uzun bir gündü ve geçmişte sürünerek geçen tüm anları düşünüyorum. Ruthie'nin klon olduğunu öğrendiğinde elimi sıkıca tutması, benim klon olduğumu öğrenmem, gerçek Ruth'a ne olmuş olabileceğine dair korkunç gerçek (ki bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum) ve sonra... Sakkar'ın kocamı "gemi meseleleri" hakkında konuşmak için bir kenara çekmesi. "Sakkar sana daha önce bir şey mi söyledi?"

"Baldır masajı ister misin?" Straik soruyor, büyük eli pantolonumun bacağına geziniyor. "Ya da omuz masajı?"

Ayağımı omzuna koyuyorum, çünkü artık gerçekten şüpheleniyorum. "Sana öleceğimi mi söyledi?" İçimi sıcak bir panik kaplıyor. Straik bu yüzden mi bu kadar düşkün ve yanımdan ayrılmamaya kararlı? Klonlar birkaç yıl sonra ucuz bir oyuncak gibi dağılır mı? "Sorun bu mu? Ölüyor muyum?"

"Hayır," diyor Straik, bacağına tutarak. "Sen hamilesin."

"Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum, tekrar rahatlıyorum. Sonra haberler kafama dank edince kaşlarımı çatıyorum. "Bekle, ne?" "Hamile," diyor kocam yüzüme bakarak. "Sakkar sana çok fazla şey vermekten endişeleniyordu."

Bir gün içinde kötü haber geldi, o yüzden bana söyledi. Tıbbi taramalarınızda ortaya çıktı."

Bu bilgiyi özümsemeye çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Bu, daha önce hiç yapmadığım şekilde, bir şey beni üzdüğü anda neden kustuğumu kesinlikle açıklıyor... Sanmıyorum. Aslında beynimin OG Ruth'un anılarıyla kendi anılarımın bir karışımı olduğu düşünülürse, belki de her zaman stres kusan biriydim. Kim bilir?

"Emin mi? Hamile gibi hissetmiyor muyum?" "Hamile nasıl hissedilir ki?"

Bu iyi bir soru ve bunu ben de bilmiyorum. Kaşlarımı çatarak karnıma dokunuyorum. "Ne kadar kaldı?"

"İki ay mı?" Duraklıyor, düşünüyor. "Ona bu sürenin Homeworld standart ayları mı yoksa sizin aylarınız mı olduğunu sormadım. Gidip sormalı mıyım?" Ayağa fırlar.

Hemen elini tuttum. "Hayır! Burada benimle kal." Onu kendime doğru çekiyorum ve o da yanıma, yatağa oturuyor. İfadesini okumak zor ama bütün gün gergin ve biraz yapışkandı. "Bundan mutlu musun? Yoksa kızgın mısın?"

Straik bir an için gerçekten kafası karışmış görünüyor. "Neden kızgın olayım ki?"

"Doğum kontrolü kullanmadığımız için mi?" Tuniğinin önünü düzeltiyorum, ellerim bir şeyler yapma ihtiyacı hissediyor. Herhangi bir şey. Nedense bu beni klon olduğumu öğrenmekten daha çok endişelendiriyor. Klon olursam hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair güvence almıştım ama bebekler hakkında hiç konuşmadık. "Senin mavi olduğun ve benim olmadığım düşünüldüğünde buna ihtiyacımız olduğunu düşünmüyordum ama sanırım yanılmışım? Bu yüzden üzgün olsaydın bunu anlardım ama sanırım konuşmamız gerekiyor-"

"Ruth." Muhtemelen tuniğinin kırışmasını engellemek için ellerimi sıkıca kavıyor. Straik kırıksıklıklardan nefret eder. "Tek düşüncem senin mutluluğun. Bırak baba olmayı, bir eşim olacağını bile hiç düşünmemiştim. Ama hazır değilsen ve beklemek istersen anlarım-"

"Beklemek mi? Neyi beklemek?" Belki biraz panikledim ama tam olarak anlayamadım.

Kelimelerini dikkatle seçiyor. "Eğer bebek sahibi olmak için beklemek istiyorsan. Hamile kalmamayı tercih edersen." Bakışları tüm bu süre boyunca benimkilere kilitleniyor ve duygularını belli etmemeye dikkat ediyor. Bunun benim kararım olmasına izin veriyor. Bu harika bir şey ama onun ne düşündüğünü bilmek isterdim. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. bir bebek için mutlu olamaz. "Ne düşünüyorsun?" "Sanırım senin istediğini istiyorum."

Ona homurdanıyorum, sinirli bir şekilde. "Neden bana mutlu olup olmadığını söyleyemiyorsun?"

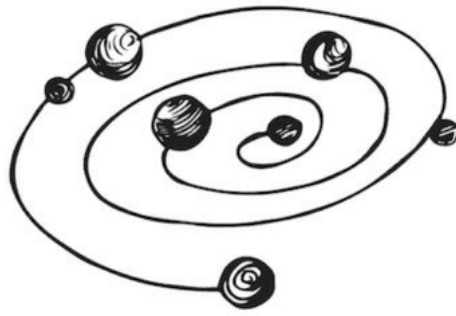
Straik ellerimden birini dudaklarına götürüyor ve avuç içini öpüyor. "Ben mutluyum. Seninle birlikte olmak beni hayal ettiğimden çok daha mutlu etti. Bir bebek sadece bu mutluluğa katkıda bulunabilir, ama sana mutluluk getirmeyecekse, o zaman istemiyorum. Bu mantıklı mı?"

Gözlerim doluyor. Tanrım, çok tatlı. Çok şanslıyım. "Bebeğini doğurmayı çok isterim, Straik." Ben ağladıkça yüz ifadesi telaşlanıyor. Hemen beni kollarının arasına alıyor.

Boynuna tutunarak kekeliyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Son zamanlarda ne zaman ağlasan kusuyorsun," diyor. "Bu yüzden seni tuvalete götürüyorum, böylece saçlarını tutabilirim."

Bunun üzerine gözyaşları içinde kıkırdıyorum ve ağzım tükürükle dolduğunda haklı olmasından nefret ediyorum.

Jerzec, *Karartılmış Göz'ü* gemimiz için ayrılan bölmeye doğru dikkatle manevra yaparken Risda III limanına ve tersanesine bakıyorum. Her ne kadar amcamın bizi beklediği ve kişisel gemilerinden birinin bize eşlik edeceği konusunda güvence almış olsak da

hoşuma gidiyor. Her konuda gerginim. Limandaki her gemiyi tanıyorum ama hiçbirisi "ödül avcısı" diye bağırıyor. Ödül arayan gemilerin çoğu, düzinelerce düşük maliyetli onarımla yamalanmış hurda gemiler olma eğilimindedir. Buradaki gemiler mütevazı ve dış görünüş olarak güvenli. Bu bir stok nakliyesi, bu ise bir ikmal gemisi. Liman yetkilileri rıhtıma dolmuş, bize el sallıyorlar. Trafik hafif, bu iyiye işaret.

Yoğun bir liman, çok fazla dikkat dağıtıcı unsur barındıran bir limandır.

Ruth çenesini koluma bastırarak dikkatimi dağıtıyor. "Dışarıdaki her gemiye ters ters bakıyorsun. Bu bir numara gibi mi görünüyor?"

"Hayır. Ben sadece... tuzağı bekliyorum." Kollarımı açıyorum ve kaşlarımı çatmamak için kendimi zorluyorum. Bunun yerine eşime dönüp onu inceliyorum. "Karnın nasıl? Yerleşti mi? Sana bir şey getireyim mi? Bir bardak su?"

"Ben iyiyim," diyor arkadaşım ve ellerimden birini tutup karnına bastırıyor. "Bunu hissediyor musun?" Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim kocaman. "Şimdiden bir şeyler hissedebiliyor musun?"

Başını sallıyor, elimi karnına bastırıyor. "Gaz bu." Yüzümdeki tiksintiyle kıkırdamaya başladı. "Beni korkutmayı bırak. Yemin ederim kırılmayacağım bebeğim. Her şey yolunda." Öpmek için yüzünü yukarı kaldırıyor.

İtaatkar bir şekilde eğilip dudaklarını gagalıyorum. En azından o mutlu ve gülüyor. Bu beni biraz rahatlatıyor. "Eşi için endişelenen bir erkeği affedin," diye homurdanıyorum. "Son standart gün boyunca pastadan başka bir şey yemedin."

"Kek çok lezzetli," diyor ve kucağıma doğru ilerliyor. Kollarımı beline doluyor ve göğsüme yaslanıyor. "Amcamın eskortu dışarıdaki gemilerden hangisi?"

Bizimkinin yanına inen küçük, mütevazı gemiyi gösteriyorum. "Bir eskort göndermesi iyiye işaret... tabii bu da tuzağın bir parçası değilse." Sesim ekşi ve Ruth azarlayıcı bir hareketle elime hafifçe vuruyor. "Bilmiyorum işte. Bulmacanın bir parçasını kaçırmıştık gibi hissediyorum," diyorum *Göz* yavaşça ilerleyip uzun rıhtıma yanaşırken. Biz yerleşirken başka bir gemi kalkıyor ama her şey normal görünüyor. Çok normal.

Normale güvenmiyorum. Tecrübelerime göre, normal sadece sizi yanlış bir güvenlik hissine sürüklemek için vardır.

Ruth ellerimi sıkıyor ve bizimkinin yanındaki rıhtımda bulunan büyük stok nakliyesinin yanında paralel olarak süzülürken nefesi kesiliyor. "Şunu gördün mü?"

"Neyi gördün?" Geminin penceresi yerine arkadaşımın yüzünü izliyorum. "Daha fazla gaz mı?"

Elimden kurtuluyor ve yüzünü cama dayıyor, nefesi camı buğulandırıyor. Gözleri kocaman ve solgun. Boğazından boğuk bir ses çıktığında kusması için başka bir kap getirmem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. "Aman Tanrım. Bir şeyler mi görüyorum?" Ruth elimi tutup beni ileri doğru çekti. "Bu *Yıldız* mı?"

Neyi?

Şimdi görmek için yüzümü cama bastıran benim. Önümdeki nakliye aracı paslı görünümlü ve uzun, eski bir model ve limanın geri kalanını görmemizi engelliyor. Ancak

Gözlerimi dikkatle ileriye kaydırdığımda şık, devasa gövdeyi ve sancak tarafına kazınmış tanıdık bir ev sembolünü görüyorum.

Bu Yüzen Yıldız.

Her nasılsa, onu bir kez daha uçuşa hazır hale getirdiler ve buraya, Risda'ya götürdüler. Amcamın yanına. Bu yüzden mi şimdi davet edildik? Elimi ağzıma götürüp kafamda değişen tüm senaryoları gözden geçirmeye çalışıyorum. Amcam diğerlerini geride bıraktığımı biliyor mu? Beni suçluyor mu? Va Sithai de beni gördüğüne sevinmeyecektir. Ruth'u çaldığımı ve kaçıp saklandığımı düşünecekler. "Bu... ideal değil."

"Şaka mı yapıyorsun? Jade ve diğerleri burada! Bu harika!" Ruth'un yüzünde saf bir neşe parlıyor. "Aman Tanrım, Ruthie ile tanışmaları için sabırsızlanıyorum! Ve onlara bir bebeğimiz olacağını söylemek için?"

Darkened Eye rıhtım boşluğuna yerleşip yapay zekâ uyarılar vermeye başladığında ona "Belki de ilk bölümle başlamalısın," diyorum. Limana yanaştığımız anda, liman işçilerinin gemimizle ilgilenmek (ve bizden alabilecekleri her türlü iş için ücret almak) için bakım araçlarına binip bize doğru geldiklerini görüyorum. Rıhtımımız alçalırken bir hava kızağı yanaşıyor ve kızaktan bir çift tanıdık yüzün çıkmasını izliyorum.

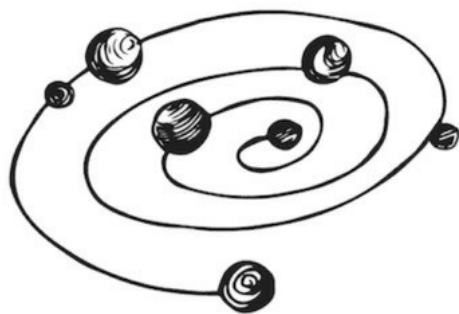
Mathiras va Sithai ve kardeşi Kaspar.

Eğer Ruth'u benden almaya çalışırlarsa, tüm limanı yerle bir ederim. "Arkamda kal aşkım," diyorum pencereden uzaklaşıp blaster'ımın emniyetini açarken. "İşler çirkinleşirse, iri cüssem seni ve bebeği koruyabilir."

"Beni neyden koruyacaksın?" Ruth kaşlarını çatarak soruyor. "Ne olabileceğini düşünüyorsun?"

Birkaç dakika sonra, *Göz*'ün kapıları açılıp Kaspar va Sithai içeri girdiğinde, etrafa baktığında ve hemen ardından suratıma bir yumruk indirdiğinde bu soru cevaplanıyor.

Sanırım bunu hak ettim.

RUTH

Işu an çok sinirliyim.

Burada aylardır arkadaşlarımla yeniden bir araya gelmeyi bekliyordum ve Risda III'e indiğimiz anda kocam tutuklandı ve polis tarafından benden alındı.

Bizi kurtaracaklarına yemin eden aynı salaklar. Ne kurtarma ama. Straik bana sorun olmadığını, soyadından dolayı kimsenin ona zarar vermeyeceğini söyledi ve mürettebattan bana göz kulak olacaklarına dair söz aldıktan sonra va Sithai kardeşlerle birlikte oradan ayrıldı.

Şimdi başka bir muhafız grubunun -bu kez Lord va'Rin'in adamları- gelip bize malikânesine kadar "eşlik etmesini" bekliyoruz.

"Beni kocamdan uzak tutmaya çalışan herkesi vuracağım," diye feryat ediyorum Dopekh ve Erzah'a, blaster'ıma bir sersemletici fişek yerleştirirken. Kimseyi öldürmek istemiyorum ama kocama ulaşmamı engellemeye kalkarlarsa birkaç sürtüğü sersemletmek üzere olduğuma inansalar iyi olur.

"Ruth," diyor Erzah, kana susamışlığım karşısında kaşlarını çatarak. "Straik bunun normal olduğunu söyledi. Seni baskı altında tutmadığından emin olacaklar ve bunu tespit ettikten sonra her şey yoluna girecek."

"Umurumda değil," diye bağıryorum. "Hormonluyum ve benimle uğraşmak istemiyorlar!" Tabancayı kemerime sokuyorum ve kendime biraz yükseklik kazandırmak için saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Straik'inkiyle uyumlu siyah kıyafetlerimi giyiyorum ve herkesin onun benim olduğunu ve onu almaya geldiğimi bilmesini istiyorum. "Bırak da bir şeyler denesinler."

"Belki de seni doğrudan arkadaşlarını görmeye götürüyorlardır?" Ruthie mantığın sesi olarak soruyor. Belli ki bu ilişkide iyi olan ikiz o, Jessica'mın Elizabeth'i. Bu isimlerin kim olduğunu hatırlayamıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, bir an için başka bir yarım yamalak hatıra tarafından engelleniyorum.

Ruthie'ye dönüp kaşlarımı çatıyorum. "Elizabeth ve Jessica diye birini tanıyor muyuz?" Bir an duraksıyor. "*Sweet Valley High*'daki gibi mi?"

Omuz silkiyorum.

Kazex rampaya açılan geçidin yanında duruyor. Silahlarını çıkarmamış ama en azından onları taktığını gördüğüme sevindim. Pencereyi dikkatle izliyor ve doğruldu, bakışları önce Ruthie'ye sonra da bana yöneldi. "Geliyorlar. Hoş geldin partisini gönderiyorlar."

"Kim o?" Pencereye doğru koşarak sordum. "Onları vurmamız mı gerekiyor?" Ruthie bana "Sakin ol," diyor. "Kimseyi vurmamıza gerek yok!"

Ben pencereye ulaşmadan Kazex bana bakıyor. "*Yıldız*'daki sarı olan, bir yabancı ve va'Rin'in muhafızlarından birkaçı. Nasıl devam etmek istersin?"

Tam herkesin canına okuduğumuzu söyleyecektim ki, *Star*'daki "sarı olanın" kim olduğunu anladım. Pencereden dışarı baktığımda iki tanıdık sarışın topuz ve uzun tunik bir elbise giymiş narin bir insan kadın görüyorum. Pencerede yüzümü görür görmez el sallıyor ve rampayı hızla çıkıyor.

Alice.

Arkadaşımı görünce gözyaşlarına boğuldum. "Bu Alice! *Star*'dan!" "Biri

bir kova getirsin," diye mırıldanıyor Dopekh, yanıma yaklaşıarak.

Bana uzattıkları kovayı alıyorum ama kullanmamaya kararlıyım. Ağzımın tükürükle dolmasını görmezden geliyorum ve geminin kapısının açılmasına odaklanıyorum. Kapı açıldığında, Alice korkusuzca kafasını içeri uzatıyor. Ellerini havaya kaldırıyor. "Ateş etme, hamileyim."

"Aman Tanrım, sen de mi?" Ona sarılmak için ilerlerken hüngür hüngür ağlıyorum. "Alice, seni çok özledim ve kocamı çaldılar." Arkadaşımın şaşkın kollarına düşüp ağlamaya başladım.

Ruthie boğazını temizler. "Ağlamaya devam edecekse herkesin sıçrama alanından çıkmasını öneririm."

Alice bana sarılırken sertleşiyor. "Bu senin bir klonun mu? Ve hangi sıçrama bölgesi?"

"Ben iyiyim," diye yemin ediyorum. "İyiyim, iyiyim. Arayı kapatmamız gereken çok şey var." Ve ona gülümsemek için arkama yaslanıyorum... ve ağzım hemen doluyor. Bakışlarımı kaçırarak kadar kendimi kontrol edebiliyorum-

-Bu da arkadaşının üzerine kusacağım anlamına geliyor.

"-Böylece buraya geri döndük," diyor Alice neşeyle, ben daha fazla kraker kemirirken. "Döndüğünüz için çok mutluyum. Çete bir kez daha bir arada." Pastadan büyük bir ısırık alıyor. "Burada sebzeli değil de gerçek kek olduğuna inanamıyorum. Bu harika."

Buna hayıflanıyorum çünkü adam ona vurduktan sonra bile hiç soru sormadan Kaspar'la birlikte olan tatlı kocamı düşünmeden edemiyorum. Umarım ona karşı nazik davranıyorlardır çünkü aksi takdirde ayağımı birinin kışına sokarım ve kimin kiminle çiftleştiği önemli değil. "Straik sevdiğim yiyecekleri alabilmem için işlemcileri yeniden programlamama izin verdi. O çok iyi bir adam Alice."

"Mm." İkna olmuş gibi görünmüyor ama sanırım son birkaç ayı onları terk eden bir pislik tarafından kaçırıldığımı düşünerek geçirince bu zor oluyor. Alice, Straik'in geri döndüğüne inanmakta zorlandı (özellikle de tatilimiz yüzünden bronzlaştığım için), ben de Aithar'a peşimize düşen tüm ödül avcılarının kayıtlarını çıkarttırdım. Bu onu biraz daha ikna etmeye yardımcı oldu, ama bunun zaman alacağını biliyorum. Alice parmağındaki kremanın bir kısmını yalıyor ve zevkle gözlerini kapatıyor. "Tanrım, bu çok güzel. Lord va'Rin'in malikânesindeki yemekler güzel ama Milly onlar gibi yemeye çok inanıyor ve bu yüzden her şey vejetaryen ve mesakkah dillerine göre kültürlenmiş. Kas'a bir süre daha burada kalacağımı söyleyeceğim. Umarım büyük kedileri seviyordur."

Büyük kediler hakkında ne düşündüğümün emin değilim ama Alice yeni evcil hayvanı Sterre'nin hem hamileleri hem de kadınları sevdiğini söylüyor. "Beni mutlu ediyorsa Straik için sorun olmaz. Yanında pasta getirmek ister misin? Makineye biraz daha hazırlatabiliriz."

Alice mutlu bir ses çıkarır. "Eminim Jade de biraz isterdi. Helen'den emin değilim. O erişteye bayılır." Sanki bu olabilecek en tuhaf şeymiş gibi gözlerini deviriyor. "İşte sonunda eriştelerden kurtulduk ve Helen hâlâ erişte istiyor."

"Ruthie de erişteye bayılır," diye itiraf ediyorum, doğrulup otururken. Midem nihayet krakerlerle doldu ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Başını sallıyor ve bir lokma daha kek yiyor. "Bir klonun olduğuna inanamıyorum. Bu çok boktan, dostum."

"Hayır," diye düzeltiyorum. "Benim bir ikizim var. Burada kimse klonlanmadı."

"Doğru. Wink wink. Klonlardan bahsetmişken," diyor bir ağız dolusu, "Salvator hangi cehenneme kaçtı?" Elbisesindeki kırıntıları silerek ayağa kalkıyor. "Başı belaya girmesin diye ona göz kulak olmam gerekiyordu."

Kalkmamın vakti çoktan geçtiği için ben de ayağa kalkıyorum. "Sanırım diğerleri ona yeni kıyafetler bulacaktı? Zavallı adamın üzerine kustuğumdan beri?"

Alice bir el sallıyor. "Buna alışmış olmalı. Jade tam bir kusma makinesi, zavallı şey. Henüz üzerine kusmadı ama hamile kadınların midelerinin değişken olduğunu biliyor." Karnını okşuyor. "Ama

Ben. Her şeyi yiyebilirim. Ben bir insan geçisiyim. Bu harika."

"Palavracı," diye takılıyorum. "Peki, tamam. Gidip arkadaşını kontrol edelim, sonra da kocamı buluruz." Yemekhaneden ayrılıp Göz'deki mürettebat odalarına doğru ilerliyoruz. Gemi oldukça sessiz ve

Mürettebatın çoğunun köprüde talimatları beklediğini ve Ruthie'ye göz kulak olduğunu biliyorum. Onlara tekrar nasıl poker oynanacağını gösteriyor olması beni şaşırtmaz. Görünüşe göre son birkaç yılda oldukça iyi bir kart ustası olmuş ve "sopa" adı verilen bir uzaylı oyununda da oldukça iyi.

Kapılardan biri açık ve Alice'i dürtüyorum, işaret ediyorum. İçeriden alçak sesle erkek sesleri geliyor ama ne konuştuklarını anlayamıyorum. Yine de bir tartışmaya benzemiyor. Yaklaştığımızda gırtlaktan gelen kahkahalara benzer sesler duyuyorum ve içeriye baktığımda gördüğüm şey beni pek şaşırtmıyor. Dopekh duşun yanındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve kırmızı yüzü her zamankinden daha da kırmızı görünüyor. Bir elini Dopekh'in kulağının yanındaki duvara dayamış, ona doğru eğilmiş, üstsüz ve kaslı Salvotor, Alice'in yeni arkadaşı. Dopekh'e bir şeyler söylüyor ve sırtarak bir parmağını a'aninin göğsünde gezdiriyor.

Alice iç çeker. "Tanrı aşkına, Salvotor. Beş dakika oldu. Pantolonunun içinde tutamaz mısın?"

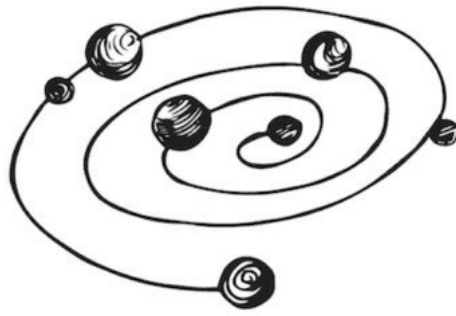
Salvotor omzunun üzerinden bakarak sırtıyor. "Pantolonumun içinde. Dopekh de kıyafetlerinden bazılarını ödünç almama izin veriyordu. Minnettarlığımı gösteremez miyim?"

Dopekh daha da kızardı. Kazex'e duyduğu özlemin hızlı ve acılı bir şekilde öleceğinden şüpheleniyorum, ki bu muhtemelen en iyisi.

"Memeleri sevdiğini sanıyordum," diye homurdanıyor Alice.

"Her şeyi seviyorum," diyor Salvotor ve Dopekh'e umut dolu bir gülümseme daha gönderiyor. "Her şeyi."

Dopekh biraz daha kızarırsa muhtemelen yanacaktı.

L Ne yazık ki yüzüme yumruk atan tek kişi Kaspar oldu. Adiron karnıma bir yumruk indiriyor, sonra saçlarımı karıştırıyor ve bir kolunu boynuma doluyor. "O gemide bizi terk ettiğin için seni öpsem mi, öldürsem mi bilemiyorum," diyor bana. "Dostumu korkuttun ve Bu." ben bu durumdan hoşlanmıyorum.

"Dostum?" Diğer iki kardeş odaya yerleşirken elimi onun kalın koluna vurarak hırıltılı bir ses çıkarıyorum. Bir zindanda değil, amcamın misafir odalarından birindeyiz. Bana kalırsa bu mükemmel bir işaret. Bu, va Sithai kardeşlerin bana biraz mızımlanacakları ama bana gerçekten zarar vermeyecekleri anlamına geliyor. Rahatladım, çünkü şimdiden Ruth'un yanına dönmek için can atıyorum. Ama önce, sanırım onların oyunlarına katılmam gerekiyor. "Hangi kadın senin çirkin kıcını kaldıracak kadar çaresiz?"

"Jade," diye kendini beğenmiş bir şekilde anons ediyor ve bir saniye sonra kolunu boynuma doluyor. "Bekle, az önce kadınıma hakaret mi ettin?"

Karmakarışık bir protesto sesi çıkarıyorum ve oda gözlerimin köşelerinden kararmaya başlıyor. Biri Adiron'un omzuna vuruyor ve bir sonraki anda ciğerlerime yeniden hava dolmaya başladığında öksürerek serbest kalıyorum. Boğazımı ovuşturup etrafıma bakıyorum. Oda oldukça küçük, *Karartılmış Göz*'deki köprüden daha büyük değil. Bir duvarda pencerelerden başka bir şey yok, uzaktaki yeşil ve altın rengi tepeleri kaplayan kırsal çiftliklerin manzarasını veriyor. Oldukça hoş bir manzara ve Ruth'umun hoşuna gideceğini düşünüyorum. Odanın geri kalanı sade, amcamın evinin amblemi her düz gri duvarın ortasına oyulmuş. Odanın ortasında ağır siyah bir masa ve onu çevreleyen eşit derecede ağır oyma sandalyeler var. Ben boğazımı ovalarken, üç kardeş karşımda oturuyor ve yüzlerinde hoşnutsuz bir ifade var.

"Geri dönüyordum," diyorum öksürerek.

Mathiras kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Eminim öyledir," diye karşılık verir. Üç ahmak arasında en mantıklı olanı o, bu yüzden bu kadar sinirliyse bu iyiye işaret değil.

Boğazımı ovuyorum. "Ruth'a sorabilirsin."

"Seninle evlendiğini söyledi. Onun beynini yıkamadığını nereden bileceğiz?" Kaspar bana kaşlarını çattı. "Emirlerini yerine getirmesini sağlamak için mi?"

Beyni yıkanmış mı? Ruth? Emrimi yerine getirmek mi? Homurdanıyorum. "Eğer bir insan dışısının etrafında bir nefesten daha uzun süre bulunduysanız, onlara istemedikleri bir şeyi yaptırmanın imkansız olduğunu bilirsiniz."

Adiron Mathiras'a doğru eğilir. "Haklı bir noktaya değindi."

İlerleme kaydediyorum. "Git Ruth'la konuş. Sana son üç aydır sayısız ödül avcısı tarafından avlandığımızı söyleyecektir, hepsi de bizim üzerimizden kâr elde etmek istiyor. Bunların hepsinin kayıtları *Göz*'de var, mürettebatımla teyit edilebilir ve hatta el konulan gemileri sattığımız hurdalıkların ve yetkililere teslim edilen ödül avcılarının ödülleri kayıtlarını bile sağlayacağım."

Mathiras'ın ifadesi karardı. "Yani biz kendi hayatımız ve stazdaki yüz kusur insanın hayatı için savaşıırken, sen zenginleşiyor muydun?"

Tamam, yanlış taktik. "Seni orada bıraktım çünkü insanlarla ilgili olarak amcamla konuşmam gerekiyordu. İtiraf ediyorum, panikledim. Ne yapacağımı bilemedim ve Risda III'e geldim. Amcam beni görmeyi reddetti. Artık onunla çok iyi arkadaş olduğunuza göre bunu ona da sorabilirsiniz," diye

çıkışıyorum. Devam ediyorum ve

Onlara annemin benden kurtulmak için suikastçılar gönderdiğini, Jirri'de kaldığımızı ve Ruthie'yi bulduğumuzda Ruth'un klonlandığını keşfettiğimizi anlatıyorum. Hiçbir sır saklamadan her şeyi anlattım çünkü sadece eşime geri dönmek istiyordum.

Ben klonlardan bahsederken Kaspar'ın ifadesi temkinli bir hal alıyor ve Mathiras'ı masanın altından pek de belli etmeden tekmeliyor. Aha. Demek onlar da klonlamayla ilgili bir şey fark etmişler.

"Cevaplanması gereken sorularımız var." Mathiras yüzündeki karanlık ifadeyi koruyor. "Biz tatmin olana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

"Elbette." Bu içi boş bir tehdit, çünkü şu anda bile beni tutmuyorlar ve kafama doğrultulmuş bir silah yok. Amcamın evindeler ve onun misafirperverliğinden faydalanıyorlar. Tüm bunların, incinmiş duygularını yatıştırmak için yaptıkları palavralar olduğundan şüpheleniyorum. Ki bu adil. Onları gemilerini terk etmeye zorladıktan sonra geride bırakarak boktan bir şey yaptım. En gurur duyduğum anlardan biri değildi ve bunu kabul ediyorum. "Bana bir şey sor."

Önce Kaspar konuşur. "Klonlarla ne yapmayı planlıyorsunuz? Ruth'ta bir tane olduğunu söylemiştin. Klonlanmış en az bir tane daha -oldukça kötü bir gladyatör- bulduk. Eğer tüm bu insan grubu yasadışı klonlardan başka bir şey değilse, onları öldürmekte bir sakınca görmüyor musunuz?"

"Onları indiriyor musun?"

"Yasanın belirttiği gibi onları yok etmek."

"Yasaları çiğneyin," diyorum, bunu önermesinden bile tiksinierek. "Onlar insan ve eğer burada istenmiyorlarsa, onları götürecek başka bir yer bulurum. Gizli kalmasını sağlamak için onlara uygun belgeleri veririz ve hayatlarını istedikleri gibi yaşamalarına izin veririz. Uygunsuz bir şekilde klonlanmış olmaları onların suçu değil."

"Peki ya Ruth'un klonu?" Kaspar bana garip bir bakış atarak soruyor.

Sinirlenmeye başlıyorum, çünkü Ruthie benim dostuma hiç benzemiyor ve kesinlikle yanlış yetiştirilmiş et stoku gibi "uyutulmayacak". "Birincisi, Ruthie'ye dokunamazsın. İkincisi, karımın bir klonu yok. Onun bir kız kardeşi var. Bir ikizi."

"Aynı isimle mi?" Mathiras sorar.

"Anneleri yaratıcı değildi," diye hırlıyorum. "Ve aksini iddia edenlerin kafasını koparacağım!"

Kardeşler birbirlerine bakarlar. Kaspar homurdanarak omuzlarını silkiyor. "Bu iyi bir cevap."

Mathiras dar gözlü bakışlarını bana çeviriyor. "Belli ki yasadışı bir köleleştirme ve klonlama çetesi iş başında. Bir sa'Rin gemisinin içinde onlarla birlikte bulunması tesadüf olamaz. Annen de işin içinde mi?"

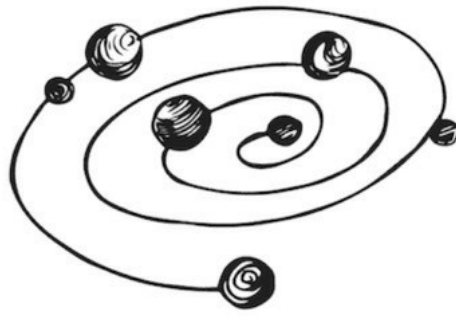
"Bu tamamen mümkün." Anneme karşı yumuşak duygular beslemeye çalışıyorum ama hiçbirini bulamıyorum. Beni öldürtmeye çalıştı. Daha da kötüsü, eşimi öldürmeye çalıştı. Bunun için ölebilir. "Buna bir son vermek için annemi avlamakla ilgili bir sorunum olup olmadığını soruyorsanız, cevabım hayır. O kendi yolunu seçti ama bu benim yolum olduğu anlamına gelmez."

"Benim sıram," diyor Adiron. "Bir sorum

var." Ona bir bakış atıyorum.

Adiron masayı tokatlıyor ve sırtıyor. "Hâlâ siyah külot mu

giyiyorsun?" İnliyorum. Kardeşleri de öyle.

RUTH

LOrd Va'Rin'in evi güzelmiş. Sanırım.

"Çok meşgul" lordun kendisi tarafından görülmeyi beklerken püsküllü minderli, pahalı görünümlü bir sandalyeye yığılıyorum. Bir çeşit misafir odası gibi görünen bir yerde oturuyoruz.

Tavan, ışığı içeri almak için tamamen pencerelerden yapılmış. Arka duvarın tamamını kaplayan devasa bir müzik aleti var ve üzerinde o kadar çok düğme ve kontrol var ki dokunmaya korkuyorum. Garip görünümlü saksı bitkileri büyük boyutlu mobilya parçalarının arasına serpiştirilmiş ve su haznesi olan ince bir robot odanın içinde koşturarak onları suluyor. Ayaklarımın dibindeki halı birkaç santim kalınlığında ve biri üzerine bastığında renkten renge giriyor. Ev muhteşem, zengin ve yabancı, ama arada sırada insan dokunuşları görüyorum. Heck, eve ilk girdiğimizde, uzun boylu, sade Lord va'Rin'in büyücü cübbesi ve uzun saçlarıyla devasa bir "hareketli" portresi bizi karşıladı - tıpkı Straik ile ilk tanıştığımda olduğu gibi. Straik'in aksine, resimdeki adamın kucağında bir bebek var ve oturan karısının önünde çok küçük bir çocuk duruyor. Rahat bir resim ve portredeki lord karısına katıksız bir zevkle bakıyor. Lord va'Rin evrendeki herkesin insan bir eşi ve yarı insan çocukları olduğunu bilmesini istiyor.

Bu adamın taşlarını sevdim.

Ruthie yanımda oturuyor ve o aptalca hareketiyle alt dudağını emiyor. Kazex onun yanında duruyor ve nöbet tutması gerektiği halde Ruthie'den başka bir şeye baktığını sanmıyorum. Neredeyse onun üzerinde geziniyor, kolunu sandalyesinin arkasına doluyor, bakmadığımı düşündüğünde omzuna dokunuyor. Dopekh daha da kötü bir gardiyan. Kapının yanında durup Salvotor denen adamla flört ediyor. Daha doğrusu Salvotor onunla flört ediyor ve Dopekh de bunu yiyor. Ona her baktığımda kızarıyor ve yeni adama biraz daha yakın duruyor. Alice bana Salvotor'un iyi bir arkadaşı olduğunu ve zararsız olduğunu söyledi... ve Risda III ve Limanı'na geldiğinden beri gördüğü her kuyruk parçasını (erkek ve dişi) kovaladığını söyledi.

Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Eğer Dopekh'in kalbini kırarsa, ona yeni bir göt deliği açmak zorunda kalabilirim. Eğer burada kalırsak Salvotor'la özel olarak konuşmak için aklıma bir not alıyorum. Dopekh'le de konuşmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Ona karşı korumacı hissediyorum ve bu sadece Straik'in ekibinin bir parçası olduğu için değil. O benim arkadaşım. Benim halkım. Kimse benim halkıma bulaşamaz.

Mürettebatın geri kalanı için hâlâ biraz endişeliyim. Dopekh ve Kazex destek olarak bizimle gelmeyi kabul ettiler, her ne kadar Alice burada güvende olduğumuza ve kocamla ve Sithai kardeşlerin durumuna rağmen kimsenin bize zarar vermek istemediğine dair bana güvence vermiş olsa da. Mürettebatın geri kalanı gemide kalıp onu koruyacaktı ama sonra biri Liman'ın sokaklarında yürüyen bir insan kadın gördü ve Liman'ın insan kadınlarla *dolu* olduğu akıllarına geldi. Bundan sonra, kimin gemide kalacağını belirlemek için kura çekmişler ve geri kalanlar etek peşinde koşturmaya başlamışlar. Şekerci dükkanındaki çocuklar gibiler.

Başka her şey için bu kadar stresli olmasaydım onların bu hevesini komik bulurdum. Midem bulanıyor ve boğazımın arkasına ekşi bir tat çarpıyor. Olamaz. Yine stresle kusmak istemiyorum. Geçiriyorum ve çılgınca Alice'i arıyorum ama o Lord va'Rin'in karısını bulmaya ve bize içecek bir şeyler getirmeye gitmiş.

"Tanrım," diyor Ruthie, sandalyemden kayarak. "Yine kusacak mısın?" Elimi ağzıma bastırıyorum. "Hayır mı?"

"Öylesin!" Ruthie etrafta bir kap arıyor, içinde narin görünümlü bir çiçek olan kristal bir vazodan alıyor, çiçeğı ve suyu yere atıyor ve sonra bana uzatıyor. "Stresli misin?"

"Kocamı istiyorum," diye sızlanıyorum ve her ihtimale karşı vazoyu göğsüme bastırıyorum. "Eğer biri onu alırsa kusmayacağım çünkü yeniden mutlu olacağım."

Ruthie ellerini ovuşturarak volta atıyor. "Bu oda senin kusman için fazla zengin, tamam mı? Renk değiştiren halıyı temizlemenin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyorum. Eminim bir servete mal oluyordur."

Vazoyu çenemin altında tutarak, "Şimdi beni gerçekten kusturacaksın," diye mırıldandım.

"Alice'i bulmaya gidiyorum," diyor Ruthie, çift kapıya doğru aceleyle ilerlerken. Diğer tarafta krom benzeri boynuzları olan bir gardiyan var ve ona bir şey fısıldadığında, o da beyazlaşıyor ve hızla uzaklaşıyor. Harika, herkes kusacağım düşüncesiyle panikliyor. Bu çok yardımcı oldu.

Soğuk terler tenimi kaplarken başımı arkaya yaslıyorum. Hayır, kusmayacağım. Elimden gelse kusmayacağım.

Salvator'un Dopekh'e, "Yüzünün rengi tuhaflaştı," diye fısıldadığını duyuyorum. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Yerinde olsam yine geri çekilirdim," diye yanıtlıyor Dopekh, bir elini yeni arkadaşının omzuna koyup onu nazikçe uzaklaştırarak.

Muhtemelen iyi bir karar. Gözlerimi kapatıyorum, çünkü renk değiştiren halı bağırsaklarım için iyi şeyler yapmıyor. Son zamanlarda tek yaptığım kusmakmış gibi geliyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, Ruthie bir süre sonra koşarak geri geliyor. "Onu buldum! O da pastayla geliyor!"

Oh iyi. Belli belirsiz bir gülümsemeyi başarıyorum ve gözlerimi kapalı tutarak nefes almaya odaklanıyorum. Yoğun rahatlamamla birlikte kusma dürtüsü geçiyor ve hastalık hissi azaldıkça nefes alışım kolaylaşıyor. Odaya giren sesleri ve ayak seslerini duysam bile hareketsiz kalıyorum ve yakınlarda bir çatal bıçak sesi duyulana kadar gözlerimi açmıyorum.

Başımı kaldırdığımda Jade ve Helen'in Alice'le birlikte olduklarını görüyorum, yüzlerinde mutlu bir ifade var. Onları gördüğümde içim içime sığmıyor, çünkü sevgili yüzlerini aylardır görmemiştim. Helen her zamanki gibi olağanüstü güzel, soluk mor saçları renkli, perdeli, sivri kulaklarını ortaya çıkaran süslü, mücevherli bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış. Üzerinde pırıltılı bir kumaştan, su gibi akan ince bir elbise var ve bana sarılmak için kollarını açarak ilerliyor.

Ayağa kalkarken taze gözyaşlarımla savaşıyorum. "Aman Tanrım, çocuklar. Sizi çok özledim." Bir yandan Helen'e sarılıp bir yandan da vazoyu tutarken hıçkırıklara boğuluyorum. Helen beni bıraktığında kollarımı Jade'e uzattım. Tanrım, çok güzel görünüyor. Kahverengi teni parlıyor, kıvrıkcık bukleleri evcilleştirilmiş ve süslü bir metal bantla kafasından geriye doğru çekilmiş. Helen'inkine benzer bir elbise giyiyor, ama Helen'inki vücudunun her kıvrımını sıyırırken, Jade'inki bol ve dökümlü ve güzel olmasına rağmen çok rahat görünüyor.

Beni incelerken Jade'in yüzündeki ifade daha az heyecanlı. Jade ellerini yanaklarıma koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Kızım, bok gibi görünüyorsun."

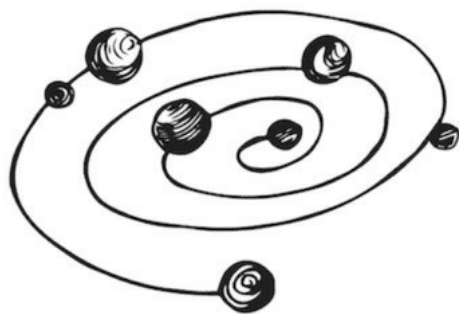
"Sorun değil," diyorum parlak bir sesle. "Ben hamileyim."

Jade'in nefesi kesildi. "Alice bana söylemedi. Straik seni zorladı mı?"

Beni zorlamak mı? Adam ayaklarıma kapanıyor. Kaşlarımı çatıyorum, başımı sallıyorum. "Beni becermesini neredeyse talep etmek zorunda kaldım. O benden çok daha sabırlı."

"Sen de mi hamilesin?" Helen mutsuz bir ses çıkarır. "Nasıl oluyor da benden başka herkes hamile oluyor?"

Bu hiç adil değil!"

RUTH

A Biz masanın etrafında oturmuş atıştırmalıklarımızı yerken, Bit bir küp pişmiş et alıyor ve aslan kertenkele şeyine uzatıyor. "Ruth'un hamile olduğunu söylemeyi unuttum mu? Benim hatam."

Jade ona ters ters bakar. "Evet, öyle yaptın."

"Bak, çok şey oluyor," diyor Alice, yaratık parmaklarındaki eti nazıkçe dillerken omuz silkerek. Çenesini kaşıyor ve bebek sesiyle konuşuyor. "Öyle değil mi Sterre? Evet hanımefendi, var. Çok fazla şey oluyor."

Helen mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve ellerini çenesine koyarak bana hülyalı bir bakış atıyor. "Bana her şeyi anlat. Elini boğazına bastırıp sana baba dedirtti mi? Sana dölünü ne kadar sevdiğini sordu mu, seni sürtük?"

İçtiğim şekerli çayda boğuluyorum. Sertçe öksürüyorum ve nefesimi toplamaya çalışırken Jade sırtıma vuruyor. "Ne oluyor lan?" İdare ediyorum. "Helen, sana ne izletiyorlar?"

Yüzünü buruşturuyor. "İkinci dereceden muhafızlardan biri videosunu ödünç almama izin verdi. Kötü mü?" Jade bana doğru eğildi. "O muhafızla birkaç kelime konuşacağım."

Bahse girerim. Helen hâlâ korunaklı. Straik'imın gemisindeki klonların aksine, Helen bizimle birlikte *Buoyant Star'da* sıkışıp kaldı ve çok fazla hayat tecrübesi edinemedi. O gardiyanın ona böyle porno izletirken ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Görünüşe bakılırsa, oldukça da sert bir porno. Kaşlarımı çattım. "Helen, böyle şeyler izleyemezsin. Eğer bunu sana verdiyse, arkadaşın olmaya çalışmıyordu. Muhtemelen pantolonuna girmeye çalışıyordu."

Bunu sindiriyor, sonra başını sallayarak gülüyor. "Ona uymaz. Benim pantolonum çok küçük."

Aman Tanrım. "Biri ona söylesin." Bir parça keki kendime doğru kaydırıyorum. En azından evrenin bu sonunun bolca pasta içermesi hoşuma gidiyor. "Peki nerede bu Lord va'Rin?"

"Kardeşler ve Lord Straik ile toplantı," diyor Alice, devasa kedi-şeyine bir küp et daha yedirirken. Ona çok yakın oturmaktan kaçınıyorum çünkü o şeyin gerçekten de çok keskin dişleri var ve aklıma Dünya'da aslanların aslan tacirlerini yediği gazete haberleri geliyor. Alice endişeli görünmüyor ama ben birkaç parmağımı riske atmak istemiyorum. "Sanırım hâlâ İki Numaralı Crudden ile ne yapacaklarını bulmaya çalışıyorlar."

Pastadan bir ısırık aldım. "Crudden kim?"

Jade tabağını itiyor ve yemeğe bakmaktan kaçınıyor. "Bilmemen daha iyi. O tehlikeli ve bir kapsülün içindeydi ve onu uyandırdılar. Bilmen gereken tek şey bu."

Yemek çubuklarımdan birini havada döndürüyorum. Yakaladım seni. "Herkesi uyandırdınız mı? Onlar iyi mi?"

Bana tüm detayları ver."

Jade bana insanlar için "uyanış sürecini" anlatmaya başladığında, odanın uzak ucuna bakıyorum. Ruthie içecekleriyle birlikte başka bir masada oturuyor, çünkü buluşmamıza engel olmak istememiş. Kendini dışladığı için biraz suçluluk duydum ve ona karşı korumacı hissediyorum. Aslında tüm insanlarıma karşı korumacı. Belki bu hamileliğin bir yan etkisi ama Ruthie'nin arkadaşlarım tarafından kabul edilmesini ve sevilmesini istiyorum, kocamın güvende ve mutlu olmasını istiyorum ve Helen'in lanet bir porno izlemesine izin veren gardiyanı öldürmek istiyorum.

Bir an için Ruthie'yi izliyorum, çünkü buraya yeni geldiğimiz için bir gardiyanı öldüremem. Başını Kazex ile birleştirmiş, bir kase taze sebzeyi paylaşıyorlar. Ruthie gülümseyip Kazex'e bir şeyler fısıldarken, Kazex kız kardeşime şunu veriyor

Ruthie'nin mutlu olmasını istediğim için içim acıyor. Dopekh de öyle. Odayı tarıyorum ve onu büyük pencerelerden birinin yanında Salvotor'la konuşurken dışarı bakarken buluyorum.

Salvotor ve Dopekh yeterince sevimli. Ruthie ve Kazex de öyle. Gemimizde çok fazla sevgi var. Umarım bu Ruthie'nin bizimle kalacağı anlamına geliyordur. Ama ya Dopekh ayrılırsa? Ağlamamak için hızla çiğneyerek ağzıma bir lokma daha kek atıyorum. Kimseyi kaybetmek istemiyorum. Alice'i, Helen'i ve Jade'i *Göz'ün* üzerine itmek ve ömrümün sonuna kadar herkesi takip etmek istiyorum.

Ben burnumu çekip pastadan bir lokma daha yerken Jade parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "İyi misin?" Dopekh'in, Ruthie'nin ya da Kazex'in gidişini düşünüp ağlamamaya kararlı bir şekilde, "Hormonlar," diyorum.

Jade'in kapsüllerden salınan insanlar hakkında söylediği hiçbir şeyi duymadığımı fark ettim ve konuyu değiştirdim. "Peki Lord va'Rin'in karısı nerede?"

Alice parmaklarını silerek temizliyor ve kanlı tabağı yalaması için evcil hayvanına uzatıyor. "Milly akşam yemeğine geleceğini söyledi. Uyuyor. Bu yeni bebeğin onu sürekli yordüğünü söyledi."

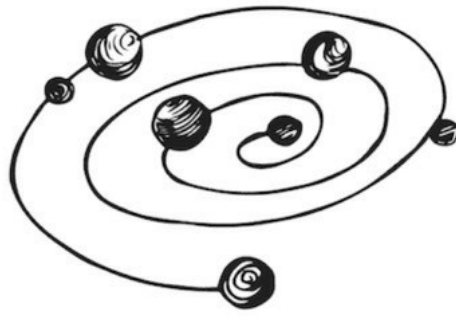
Bir hamile daha mı? Tanrım. "Buralarda hamile olmayan kimse var mı?" "Sadece ben," diyor Helen asık suratla.

Jade karşılık verir, "Hamile kalmak istemiyorsun. Sadece Mathiras'ın seni fark etmesini istiyorsun." Helen omuz silkerek sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bir noktada fark edecektir."

"Ya da değil," diye düzeltiyor Jade nazikçe. "Kardeşleriyle birlikte olmamız onun sana aşık olmak zorunda olduğu anlamına gelmez. Bu tür şeylerin doğal olarak gerçekleşmesi gerekir."

Helen kıpırdanıyor, sanki masayı terk etmek istiyormuş gibi görünüyor. Onu suçlamıyorum. Ben de huzursuzlanmaya başlıyorum ve dünyadaki tüm pastalar dostumu tekrar görme ihtiyacımı yatıştıramıyor. "Straik'i görebilir miyim yoksa bizi kasten mi ayrı tutuyorlar?"

"Kasıtlı değil," diye söz veriyor Jade. "Çocuklar önce onunla konuşmak istediler." Evet, bahse girerim. Bahse girerim o kelime dört harflidir ve ona çok bağırılmışlardır.

"İşte büyük sorun bu." Mathiras kollarını göğsünde kavuşturur ve gözlerini pencereye diker. Muhafız barakalarındaki bir koridorun sonunda. Duvarın bu tarafında bizimle birlikte birkaç muhafız var, hepsi de gergin görünüyor.

Odadan gelen insanlık dışı hırıltılara bakarak bir tür hapishane hücresi görmeyi bekliyordum ve hayal kırıklığına uğramadım. Herhangi bir dekorasyonu olmayan sade bir nezarethane. Duvara gömülü basit bir tuvalet, bir lavabo ve baş üstü duş spreyi var. Karşı duvara bir karyola yerleştirilmiş ve hiçbiri kullanılmıyor çünkü odanın en ucunda her an parçalanacakmış gibi sallanan çok büyük bir kafes var. Kafesin içinde, parmaklıklara kelepçelenmiş ve vahşi bir hayvan gibi öfkeli, ünlü -daha doğrusu kötü şöhretli- bir gladyatör var.

Yıkıcı Crudden.

Ben daha sormadan Mathiras bana baktı. "Klon. *Buoyant Star*'ın rıhtımından bir tane daha. En büyük sorunumuzu temsil ediyor. Kargonun yarısından fazlası klonlanmış. Ve tıpkı Helen gibi, hafızalarının ne kadarına sahip olacaklarını bilmiyoruz. Bu bir sorun teşkil ediyor çünkü düzinelerce masum insanı serbest bırakıp gelişmelerini bekleyemeyiz. Ne yapacaklarını bilecek sosyal becerilere sahip değiller ve bu gezegen birçoğu için iyi olsa da, sorunları da yok değil. Vicdansız tiplerin insanları avladığı biliniyor ve Lord va'Rin'in elleri dolu çünkü her gün daha fazlası ortaya çıkıyor gibi görünüyor. Ana Dünya, Liman'daki kaosla başa çıkmak için bir gözetim ekibi gönderdi, ancak Lord va'Rin'in muhafızları boşluğu dolduruyor." Çenesini kaldırıp Crudden'e başıyla selam veriyor. "Ve bundan gerçekten hoşlanmıyorlar."

"Onları suçladığımı söyleyemem." Erkeğin hırslayarak kafesi sallamasını izliyorum. Dişlerinden salya akıyor, ağzı kendi türünün yetiştirdiği iri dişler ve azı dişleri etrafında çarpılmış. Çirkin, körelmiş bir ağzı, bir praxiian erkeğinin yelesi, bir modenin ağır yapısı ve bana mesakkah'ı düşündüren birkaç özelliği var; ucunda tek bir tutamla ileri geri sallanan kuyruğu gibi. Pençeleri büyük, çirkin ve çengel gibi ve çömeldiğinde sırtında derisinden çıkan sivri görünümlü dikenler var. Hangi ırktan olduğunu bilmiyorum ama tehlikeli görünüyor. Her şeyi öyle. Üzerinde yırtık bir pantolondan başka bir şey yok; pantolon sanki kötü muameleden düşecekmiş gibi duruyor ve bileklerini çaprazlama kesen ve onu parmaklıklara kilitleyen, gördüğüm en büyük sersemletici kelepçelere benziyor. "Peki bunu bana neden gösteriyorsun? Bir gladyatör satın almakla ilgilenmiyorum."

Mathiras bana sinirli bir bakış attı. "Sana gösteriyorum çünkü Crudden buzdağının görünen kısmı olabilir. Hafızası olmayan ya da sosyalleşemeyen düzinelerce klonumuz daha olabilir. Her Helen için bir Crudden olabilir. Hiçbir istikrarı, anısı, hiçbir şeyi olmayan yüzlerce, hatta binlerce klonun olduğu bir duruma doğru ilerliyor olabiliriz. Bu duruma ne kadar bağlı olduğunuzu ya da tekrar kaçmayı planlayıp planlamadığınızı merak ediyorum."

Dişlerimi sıkıyor, kibirli suratına yumruk atma isteğine direniyorum. Bu adil, kendime hatırlatıyorum. Adil. Ben kaçtım. Sinir bozucu olsa da adil. "Bu bir hataydı. Her kim ve her nerede olurlarsa olsunlar, bu köle tacirleri ağını çökertmeye kararlıyım."

Kafesteki ekleme öfkelerini kükrüyor ve üniformalı muhafızlardan biri bize bakıyor. "Burada olmanızdan hoşlandığını sanmıyorum."

"Çok kötü," diyorum ve kafes daha da sert sallanıyor. Gladyatör klonuna bakıyorum. Sağ tarafta

Pazar yeri, mutlak bir servet getirir. Arena kadrolarını pek bilmiyorum ama Yıkıcı Crulden acımasızlığıyla efsanedir. Adını ben bile duydum. Eğer birisi orijinaline rastlarsa ve bunlardan bir düzine yapmaya karar verirse, hepsi parçalanmış zihinlerle... çok fazla kredi ve orijinalinin satılmadığını öğrendiklerinde çok kızgın sahipler olurdu. Eğer durum böyleyse, neden birileri klon satın almak için kandırıldıkları gerçeğini dile getirmiyor?

Aklıma gelen sadece birkaç sebep var. Birincisi onu el altından satın almış olmaları, ikincisi de onu satan kişinin dokunulmaz olması.

Tüm bunlar sevgili annemi işaret ediyor gibi görünüyor.

Parmaklarımı bacağıma vurarak, ek parçanın devasa dişlerini parmaklıklardan birine geçirmesini ve sanki kendini çiğneyerek kurtarabilecekmiş gibi onu kemirmesini izliyorum. "Bunu neden uyandırdın?"

Mathiras hıçkırır. "Başka seçeneğim yoktu. Hayati fonksiyonları dengesizdi. Lord va'Rin daha uzun süre altında kalsaydı ölebileceğinden endişe ediyordu."

Muhafızlardan biri, "Yapmalıydı," diye mırıldandı.

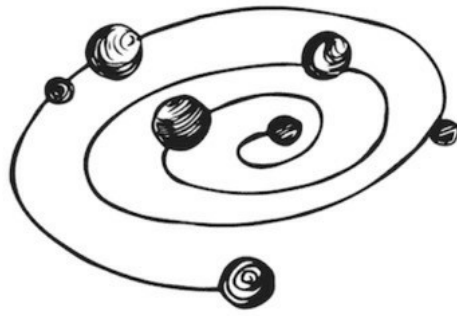
Crulden'in gözleri erkeğe odaklanır. Parlak bir kırmızıyla doluyor -*kan mı* bu? - ve bir güç dalgasıyla cüssesini kafesin önüne doğru itiyor. Parmaklıklar onun ağırlığı altında eğiliyor ve gardiyanlar harekete geçiyor. Bize koridorda eşlik ediyorlar ve arkamızdan bir güvenlik kapısını kilitliyorlar, sonra Crulden'in hücreğine koşuyorlar. İtiş kakış sesleri geliyor ve biri acı içinde bağırıyor. Gardiyanlardan biri, kolu garip bir açıyla dışarı fırlıyor ve zor nefes alarak duvara yaslanıyor. Bir an sonra Crulden koridora doğru yürür, kafesin parmaklıkları hâlâ bileklerine takılıdır (ve sürüklenmektedir). Bir gardiyan sırtına yapışmış, ona hipodermik bir iğne batırıyor, bir diğeri de bayıltıcı bir sopa saplıyor.

Crulden'in bakışları bize doğru dönerken kendi silahımı parmaklıyorum. Ağzı kanla ıslanmış, gözleri yakut kadar koyu. Kendisine sakinleştirici saplayan muhafızlara aldırmadan doğruldu -ya da doğrulmaya çalıştı- ve bizi inceledi. "Amcam onu neden tutuyor?" Eşimi bulup onu Göz'ün güvenliğine geri götürmek isteyerek soruyorum. "Bu bana son derece tehlikeli geliyor."

"Öyle." Mathiras'ın sesi Crulden'in bakışlarıyla buluştuğunda düzdür. "Ama onu yok etmek insanlara da kötü bir mesaj gönderir. Eğer bir muhafızı öldürürse, onu kurtarmak mümkün olmayacak."

Crulden'in üçgen kulakları - yelesinin vahşi tutamları arasında neredeyse kayboluyor - diken diken oluyor. Gözlerini bize diyor, ağzını kaşlarını çatarak buruşturuyor ve sonra ayaklarını sürüyerek kamerasına geri dönüyor.

Etkileyici bir işitme.

"I "Ben mahkum değilim, lanet olası kocam nerede?" O öğleden sonra milyonuncu kez soruyorum. Yani, bir mahkum olmadığımı biliyorum. Elime çok fazla kek tutuşturuldu ve yeni kıyafetler verildi.

ve eski moda sayvanlı yatağı ve renk değiştirmeyen halıları olan güzel, büyük bir oda. Klonları kontrol ettim, onlar da Liman'da çok eğleniyorlar ve oradaki küçük kantinde yabancı kadınlara içki ısmarlıyorlar. Kazex ve Dopekh'e parmaklarına dokunduklarına ve bir kadının da onlara karşılık verdiğine dair baş döndürücü mesajlar gönderiyorlar.

Sürekli kocamı arıyor olmasaydım çok hoş olurdu. Bizi ayrı tutmaya kararlı görünüyorlar. Kendisine Milly dememde ısrar eden Leydi va'Rin ile tanıştırdım. Bizi çocuklarıyla tanıştırtıyor, evi gezdiriyor ve kocasıyla tanıştırtıyor. Lord va'Rin benim için büyüleyici, çünkü benim Straik'imın daha yaşlı, daha sert bir versiyonu olabilir. Sade, geleneksel Ana Dünya modası olan uzun, dalgalı saçlar ve ev monogramlı cüppeler giymiş. Boynuzları zengin bir şekilde kaplanmış ve bir masanın arkasında oturmuş, küçük konuşmalar arasında diplomatik çağrılarını idare ediyor. Milly onun eline dokunuyor ve o da parmaklarını kısa bir süre ovuşturduktan sonra parmaklarına bir öpücük konduruyor. "Bu öğleden sonra meşgulüm, kalbim. Akşam yemeğinde hepinize katılacağım."

Ve sonra o başka bir telefon görüşmesi yaparken biz tekrar kapıdan dışarı atılıyoruz.

Milly, "*Buoyant Star*"dan mültecilerin gelişiyile birlikte onun için çok fazla iş oldu," diye açıkladı. "Onlara bir gelecek şansı verilmesini sağlıyor. Önde gelen lordların çoğu rahatsız edilmek istemiyor. Onun bir insan sempatizanı ya da sapkın olduğunu düşünüyorlar. Aslında bir insan sikici. Ve öyle." Parlak bir şekilde gülümsedi ve dinlenip akşam yemeği için üzerimi değiştirebilmem için bana tahsis edilmiş odamızı gösterdi.

Ruthie gitmemeyi tercih etti. Kalıp Kazex ile takılmak istediğine karar verdi ve bu yüzden benim odamda "kaleyi koruyorlar". Muhtemelen ayak oyunu falan oynuyorlardır. Şimdi üzerimde bulabildiğim en koyu tonda dökümlü bir elbise, ayaklarımı saran yumuşak terlikler ve şık yemek masasında önümde bir yığın yemek var...

...Ve hala lanet olası kocam yok.

Dürüst olmak gerekirse, Mathiras da kayıp. Adiron ve Kaspar, Alice ve Jade ile birlikte oturuyor ve aralarında geçen aşk dolu bakışlara bakılırsa hepsi aptalca mutlu. Helen tek başına oturduğu için daha az hevesli bir şekilde yemeğini karıştırıyor. Bunu anlayabiliyorum. Yemek çubuklarımdan birini çok güzel görünen sebze lazanyasına benzeyen bir şeye saplıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum. "Straik'in başı dertte mi?"

Lord va'Rin bana bakıyor, yüzünde aynı anda hem mağrur hem de babacan bir ifade var. "Neden böyle düşünüyorsun?"

Kocam ve Mathiras dışında tanıdığım herkesin bulunduğu masayı işaret ediyorum. "Sen söyle. Onu burada görmüyorum ve hepimiz biliyoruz ki üç ay önce bizi görmeyi reddettin ve tüm bu bok fırtınasını başlattın." Ellerimi açtım ve el hareketlerimle masadaki herkesi kuşattım. "Tüm bu tuzak, filmlerdeki gibi kötü adamın tuzak kurması gibi kokuyor."

Yüz ifadesi sadece asillerin yapabileceği şekilde buz gibi oluyor ve bir an için kendimi böcek gibi hissediyorum. Babasını bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış yaramaz mı yaramaz bir böcek. "Lord Straik'in başı sizin söylediğiniz gibi 'belada' değil. Ve daha önce görüşme talebinizi

reddetmiştim. Bunu ailemi korumak için yaptım." Zarife yivlenmiş bir kadehi eline aldı.
"Annesinin, Lord Straik'in ailesinin

ve kendisi de bir korsan mı?"

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Yani o ailenin yüz karası. O iyi bir adam. Ona bir şans vermelisin."

"Kimse ona bir şans vermediğimi söylemedi. Aslında tüm bu akşam yemeğinin amacı da bu." Lord va'Rin yanındaki boş koltuğu işaret ediyor. "Şu anda burada olmaması davet edilmediği anlamına gelmez."

"O zaman nerede?" Herkese öfkeli bir parmak sallayarak talep ediyorum. "Bu masadaki herkesin üzerine kusacağım, bu yüzden bana yardım et bebek Jeebus, eğer kocamı yakında geri almazsam-"

Şık yemek odasının çift kapısı açılıyor ve Mathiras ile Straik'im içeri giriyor.

"Garip," diyor Alice nazikçe.

Ona dilimi çıkarıp masadaki yerimden hızla uzaklaşıyorum, neredeyse elbisemin uzun, ince eteklerine takılıp düşüyordum. Straik tam ona doğru yuvarlanırken beni yakalıyor ve kollarıyla beni sarıyor. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldıyor kulağıma. "Üzgün görünüyorsun."

"Bütün gün seni sordum," diyorum ve sonra gözyaşlarına boğuluyorum.

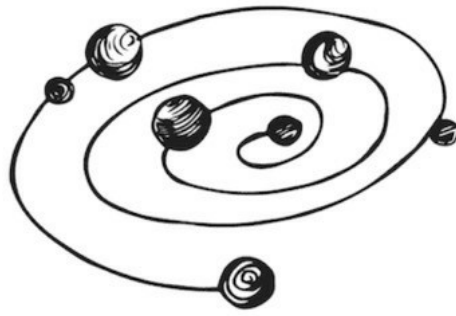
Jade mutsuz bir ses çıkarıyor ve ayağa kalkıyor. "Birinin kovanı var mı?"

"Ben iyiyim!" Straik'e sıkıca tutunarak haykırıyorum. Tamam, belki biraz terlemiş olabilirim ama kocamın göğsüne tutunup kalp atışlarını dinliyorum ve bu bana yardımcı oluyor. Saçlarımı tekrar tekrar okşuyor ve bu da yardımcı oluyor.

"Yemeğe geç kaldığımız için özür dilerim," diyor Mathiras ve göz ucuyla masadaki diğer boş yere Helen'in yanına oturmasını izliyorum. Helen hemen parlıyor, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle ağzını kıvrıyor ve sandalyesini onunkine biraz daha yaklaştırıyor. Yüz ifadesi donuklaşıyor ve onu görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor.

Zavallı Helen.

"Terliyorsun," diyor Straik, kaşlarını çatarak parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Ne yedin sen? Önce birine tattırdın mı?" Amcasına dönüyor, öfkeli. "Onu sen mi zehirledin?"

Milly şok içinde soluk soluğa önce kocasına sonra da bize baktı. "Ne? Onu neden zehirleyelim ki?"

"Biri yaptı," diye hırlıyor Straik. "Prefalon'da." Yüzümü okşuyor, onun Beni kontrol ederken yüzündeki ifade çılgına dönmüştü. "Nasıl hissediyorsun aşkım? Oturman gerekiyor mu? Kusman gerekiyor mu?"

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Evet ve belki?"

"Burada kimse eşinizi zehirlemedi," diyor Lord va'Rin o son derece kibar sesiyle. "Ben de zehirlemeye tenezzül etmem. Yüzlerce insan kölenin nerede olduğunu saklayarak en çok kimin kazançlı çıkacağını kendine bir sor. Hepsi için toprak bulmak ve çiftlik kurmak zorunda olan ben değilim." Tamam, adam haklı. Lord va'Rin'in yemeğinden umursamazca bir ısırik daha almasını izliyorum-

ve Straik'in kolunu nazıkçe sıktı. "Ben iyiyim bebeğim. Sadece gergin bir terlemeydi. Senin için endişelendim."

Yüzümü kavırıyor ve burnumun ucunu öpüyor, herkesin önünde PDA gösterdiğimiz gerçeğinden habersiz. Buna bayılıyorum. "Crudden'la ilgili bir durum vardı. Şu anda kontrol altında ama bizi biraz geciktirdi."

Lord va'Rin masadaki yerlerimizi işaret ederek, "O halde lütfen yemeğe oturun," dedi.

Diğerlerine göz gezdiriyorum. Jade bana cesaret verici bir bakış atıyor, sanki bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Alice ağzına daha fazla yemek tıkıştırıyor ve sanırım hepimiz hamileysek ve onlar güvendeyse ben de güvendeyim. Ama herkesin sevgili kocamla bir derdi var ve ben kimsenin ona saldırmasına izin vermeyeceğim. "Eğer tutsak değilsek, *Karanlık Göz'e* binip burayı terk etmemize ne engel olabilir?"

"Kesinlikle hiçbir şey." Lord va'Rin masanın üzerindeki yaygıyı işaret ediyor. "Ama güzel bir akşam yemeğini kaçırmış ve karımı sohbetten mahrum bırakmış olursunuz."

Yine adil. Milly'ye bakıyorum ve Helen dışında masadaki en narin kişi o olabilir. Çilli, kızıl saçlı ve ufacık tefecik bir şey. Ayrıca büyük, hamile bir karnı var -üç numaralı çocuk, dedi bana gururla- ve kocası ona bir şeyler uzatırken, ona hayran bir bakış atıyor. Midem gurulduyor. "Tamam, iyi, yiyeceğiz."

Straik bana masaya kadar eşlik ediyor, sandalyemi çekiyor ve yanıma oturuyor. Kendisi için bir tabak yemek hazırlamıyor, arada sırada benimkinden bir şeyler çalmayı tercih ediyor. "Peki plan nedir amca?"

Lord va'Rin zarif kaplarıyla bir parça yiyecek alır ve ağzına atmadan önce onu inceler. "Başımızda bir muamma var. Bu köle çetesine bir son vermek istiyorum. Ancak, yasadışı olarak yaratılmış çok sayıda klon olduğu için kolluk kuvvetlerini devreye sokamıyorum. Mültecilerin yarısından fazlası kötü genetik işaretlere sahip."

Yarısından fazlası mı? Straik'e bakıyorum ama buna şaşırılmış gibi görünmüyor.

Straik tabağımdan bir parça sebze kopararak, "Mathiras bana söyledi," diye onaylıyor. "Hepsinin konak klonlama yoluyla yaratılmış olması tamamen mümkün."

"Konak klonlama mı?" Jade soruyor.

Bundan daha önce bahsetmemiş miydim? Straik Sakkar'ın teorilerini anlatırken ben tabağımdaki

iek şeklindeki tatlıyla oynuyorum. "Varsayımının doğru olduğuna inanıyorum," diye devam ediyor kocam. "I

Sakkar'ı böyle şeyler yaptıkları söylenen bir laboratuvarı satın almışlar. Yetkililer tarafından kapatıldılar ama eğer bir koruyucu buldularsa, başka bir yere yerleşip işlerine geri dönmüş olmaları tamamen mümkün."

Lord va'Rin, "Bu laboratuvarı bulmamız gerek," diye onaylıyor. "Bulun ve sessizce kapatın. Hepinize güvenebilir miyim?"

"Peki ya *Jabberwock*'un mürettebatı?" Adiron soruyor. "Onlar da bu işten pay almıyor mu?"

Kimin? Straik'e bakıyorum ama cevap veren Mathiras oluyor. Kardeşine başını sallıyor. "Bırak Zoey ve ekibi Shaalyn'i ya da devraldıysa Bethiah'yı kovalıyor. Avımızı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olur. Gerekirse onları daha sonra getirebiliriz."

Kaspar parmaklarını çıtlatıyor. "Peki bundan bizim çıkarımız ne? Boynumuzu, eşlerimizi ve doğmamış çocuklarımızı riske atmamızı istiyorsun. Bunun için büyük bir teşvike ihtiyacım var."

Alice ona yemek çubuğuyla vuruyor. "Köle tacirlerini durdurmaya ne dersin? Teşvik için bu nasıl?" "Daha fazlasına ihtiyacım var." Kaspar bir eliyle "ver" işareti yapıyor ve Alice gözlerini deviriyor. O sadece

sırıttırıyor. "İnsanın karnını doyurması ve bebeğine bakması gerekir."

Lord va'Rin başını sallıyor. "Arkadaşların sen yerini bulana kadar burada bizimle kalabilir-" "Hayır," diyor Jade hemen.

Başımı salladım. "Ben Straik'le kalıyorum."

Kocam masanın altından elime uzanıp sıkıyor ve bundan memnun olduğunu biliyorum.

"Geride kalmayacağıma adım gibi eminim," diye ekliyor Alice. "Birinin Kaptan Reckless'ı tehlikeden uzak tutması gerekiyor."

"Ben de gidiyorum," diye cıvıldıyor Helen. "Ben en iyi yemim, unuttun mu?" "Kimse seni yem olarak kullanmayacak," diye homurdanıyor Mathiras. "Kesinlikle olmaz." Mathiras onu duymazdan gelir ve saçlarını savurur. "Bu konuda söz hakkın yok."

Çenesi sıkılır ve sanki kelimeleri ısıtıyormuş gibi ona bakar.

Lord va'Rin hepimizin birbirimizle konuşmasını izliyor. Şarabından bir yudum daha alıyor ve sonunda konuşuyor. "Teşvik mi istiyorsunuz? Ekhos II yörüngesinde eski bir su işleme istasyonum var. Su taşıma fiyatları talebi aştığı için onu hurdacılara satacaktım. Ama eğer isterseniz, sizindir."

"Bütün bir istasyon mu?" Adiron gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Aileler için yeterince büyük mü?" "Bir düzine aileye yetecek kadar büyük," diye kabul ediyor Va'Rin.

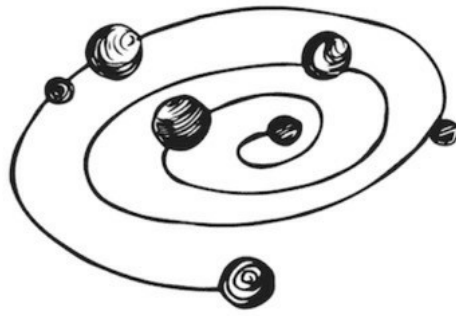
Jade ve Adiron birbirlerine bakarlar.

Elimi Straik'in elinin üzerinde sıkıyorum. Bir istasyona ihtiyacımız var mı bilmiyorum ama annesi işin içindeyse onu dışarı çıkarmamız benim için daha önemli. "Ne yapmak istiyorsan, ben varım," diyorum ona usulca. "Yüzde bin arkadayım."

Kocam düşünceli bir şekilde beni izliyor, bakışları şefkat dolu. Ağzında küçük bir gülümseme belirliyor ve sonra önündeki şarap kadehini kaldırıyor. "Kahrolası annemi alaşağı etmeye."

Kaspar kadehini kaldırarak, "Duyduk duymadık demeyin," der. Adiron bir çığlık atıyor ve aynısını yapıyor. Mathiras başını sallayarak ve kocama dikkatli bir bakış atarak kendi kadehini havaya kaldırıyor.

Lord va'Rin sadece kıkırdıyor ve ardından kadehini kaldırıyor. "Kız kardeşimi çıkarmaya."

Ruth yemek boyunca soğukkanlı ve sakin, ilerleme planlarını tartışırken konuşmaktan çok dinliyor. Va Sithai kardeşler gemilerini alıp bizden birkaç gün önce yola çıkacaklar, biraz keşif yapacaklar ve sonra hepimiz Jerrok'un hurda istasyonunda tekrar buluşacağız.

Bu arada, annemin uzak bir aydaki tatil evlerinden birini ziyaret ederek, hiç ziyaret etmediği birçok evinde herhangi bir ipucu bırakıp bırakmadığını göreceğiz. Annem Homeworld'den ayrılmayı hiç sevmez ve ben bunun toplum etkinliklerini kaçırmak istemediği için olduğunu sanırdım. Şimdi daha kötü bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum.

Yemek partisi sona erip de kamaramıza doğru yola çıktığımızda Ruth sessizliğini koruyor. Odamızın büyük, süslü kapısının dışına çıkar çıkmaz karım ellerini üzerimde gezdiriyor. "Yaralanmadın ve bunu saklamıyorsun, değil mi? Yaralı olsaydın bana söyler miydin?"

"İncinmek mi? Neden incineyim ki?"

"Şu Crudden denen adamı ziyaret ettiğini söylemiştin. Alice daha önce ondan bahsetti ve kötü haber olduğunu söyledi." Elleri önce karnımda, sonra da pantolonumun bacaklarında geziniyor ve sikim ellerinin yakınlığına tepki olarak sertleşiyor. "Eğer sana zarar verirse, buradan Pazar gününe kadar onun kışını tekmelerim-"

Ellerini ellerimde tutuyorum. "Ne yaparsan yap, Crudden'dan uzak dur. Bu konuda bana güven. Onun yakınına bile gitme."

"Öyle bir planım yok." Kavrayışından sıyrılıyor ve sonra kollarını boynuma doluyor, bacakları belime dolanıyor. Kendini bana yapıştırırken onu yakalıyorum, ellerim kışını kavıyor. "Seni özledim."

İnledim. "Kef me, ben de seni özledim."

Parmaklarını kırpılmış saçlarımda düğümledi; bu bakış amcamı duraksattı. Hiçbir şey söylemedi -bunun için çok iyi yetiştirilmişti- ama şaşırdığı belliydi. Beni öpmek için kendine çektiğinde, ben de onu değiştirdim ve alt dudağını ısırdım. Ruth inliyor, bana karşı titriyor ve kalçaları benimkilere karşı sallanıyor.

Bizi çeviriyorum, onu duvara yaslıyorum, böylece sikimi amının beşiğine sürtebiliyorum. "Beni özledin, değil mi?"

"Çok kötü," dedi pantolonunun altından. "Her zaman birlikte olmalıyız. Ben böyle muhtacım."

"Seni muhtaç seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, destek için onu duvara daha sert bastırıyorum. Bir elimi serbest bırakıp eteklerini yırtıyorum ve parmaklarımı güzel amının kıvrımlarına sürtebilmek için yukarı kaldırıyorum. Elbisenin altına hiçbir şey giymediğini ve benim için ıslak ve kaygan olduğunu görünce tamamen şaşırmadım. Parmaklarımla içine girerken başparmağımı klitorisine bastırarak onu çalıştırdığımda Ruth nefes nefese kalıyor ve inliyor. Elime karşı çok hızlı boşalıyor ve sonra yüzünü boynuma gömüyor, aşağı inerken nefes nefese kalıyor.

Nefes alış veriş yavaşladığında, Ruth bir kıkırdama çıkarır. "Gürültü mü yaptık? Sanırım Ruthie hâlâ bizim odamızda. Zavallı ikizimi yaralamış olabiliriz."

"Lütfen." Ruth'un yumuşak, narin kulak memesini ısırıyorum. "Karım için doyumsuz olduğumu biliyor."

"Artık herkes biliyor," diye kabul ediyor Ruth ve ses tonu mutlu. Elim uzaklaşırken bana karşı

kıpırdanıyor ve kendini sikimin çıkıntısına doğru bastırıyor. "Yine de söyle bana. Bu işte iyi misin? Amcanla çalışmakta?"

"Seninle olduğum için pek umurumda değil," diye itiraf ediyorum, onu ereksiyonuma doğru sallayarak. Gerçekten durup kamaramıza gitmemiz gerekiyor ama o kadar iyi hissediyor ki kendimi biraz daha şımartıyorum. "Tüm seçimlerimin seni mutlu etmek karşısında sönük kaldığını görüyorum."

"Cevap istiyorum," diyor bana, nefesi kesilmiş bir halde. "OG Ruth'a her ne olduysa. Hiç değilse ondan geriye kalanları gömebilelim ve bunu başka insanlara yapmalarını engelleyelim."

"Güzel. Ben de bunu istiyorum." Yüzümü buruşturuyorum. "Şu anda senin o muhteşem amının derinliklerine gömülmek istiyorum, ama bunu da istiyorum."

Sırıttıyor ve boynuma sıkıca tutunarak bana doğru bastırıyor. "Amcan hakkında ne düşünüyorsun?"

Ugh, aletim onun muhteşem vücudunun içine girmekten ince bir kumaş tabakası uzaktayken aile hakkında konuşmak zorunda mıyız? "O iyi biri. Terbiyeli, karısına karşı sevgi dolu. Başkalarını önemser. Annem gibi değil."

Ruth gülüyor, nefesi boynuma çarpıyor. "İstasyon hakkında ne düşünüyorsun? Ve va Sithai?"

Çok fazla soru var. Onu rahatsız eden başka bir şey mi var? Başımı kaldırıp düşünceli bir şekilde Ruth'un yüzüne bakıyorum. "Seni rahatsız eden ne, aşkım?"

Dudaklarını yalıyor, tereddüt ediyor. "Ben sadece... Onlarla iyi geçinemediğini biliyorum ama artık hepsi benim arkadaşlarımla çiftleşti. Mathiras hariç ama Helen bunu değiştirmeye kararlı görünüyor. Ben sadece...endişeleniyorum." Omuz silkiyor, bakışları giderek uzaklaşıyor. "Onların etrafında olmak istemeyeceğinden ve Jade ile Alice'i kaybedeceğimden endişeleniyorum."

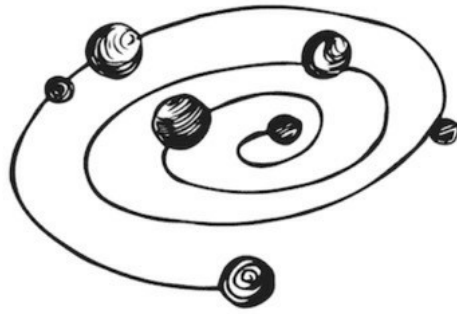
Onu rahatsız eden bu mu? "Ruth, tatlım, onlarla daha önce de çalıştım. Onlarla yine çalışabilirim... ve bu sefer kimseyi geride bırakmayacağıma söz veriyorum." Yüzümü buruşturuyorum, çünkü geçmişim pek parlak değil. "Ne olursa olsun benim yerim sizin yanınız. Eğer arkadaşlarıyla kalmak istiyorsan, arkadaşlarıyla kalırız. Seni *Yıldız*'a geri götürmemi istiyorsan, böylece bayat erişte yiyebilir ve bir buz tarlasının kenarında hayatını sürdürebilirsin, bunu yapacağım. Sadece senin yanında kaldığım sürece mutluyum. Anladın mı?"

Ruth'un gözleri parlıyor ve dudaklarını sert, duygusal bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Gelecekte korkma, aşkım. İçinde sen ve ben olduğumuz sürece, gerisi önemli değil." Va Sithai ile çalışacağım. Asık suratlı, düzgün amcama yakınlık göstereceğim. Kef, ben bile düz gideceğim. Korsanlıktan vazgeçmemi istiyorsa, taktik değiştirim. Ben ve a'ani mürettebatı, herkesin isteyebileceği en iyi keffing nakliye hattı olacağız.

Ruth yanımda olduğu sürece, hepsi gürültü. Bu benim geleceğim değil. Ruth ve onun taşıdığı bebek benim geleceğim.

EPILOG

RUTH

I Sadece birkaç gün sonra Jade ve Alice'e tekrar sarılıp vedalaştığıma inanamıyorum. Bu pek adil görünmüyor. Diğer kadınlar *Küçük Kız Kardeş*'e gitmek için hazırlanırken, Lord va'Rin'in zengin malikanesindeki odamda duruyoruz. Bu günün çabuk geleceğini biliyordum ama

Hâlâ nefret ediyorum. Onların yüzlerini her gün görmeye alışmıştım ve şimdi bir kez daha ayrılıyor. "Siz de bizimle *Göz*'e gelmelisiniz," diyorum sarılmalar arasında. "Herkes için yer var."

"Adi gemisinde olmak istiyor," diyor Jade bana nazıkçe. "Ben de onunla birlikte olmak istiyorum." "Aynı şekilde Kas," diye katılıyor Alice. "Orası onların evi."

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Straik'ten *Karanlık Göz*'ü terk etmesini istemezdim. Bu onun bir uzantısı. O böyle biri. Burada, bu ortamda rahat ve kontrollü. Bu yüzden onu anlıyorum... ama yine de bu beni üzüyor. Bir kez daha sarılmak için hamle yapıyorum, çünkü en iyi sarılmayı Jade yapıyor ve Alice de üstümüze yığılıyor. Birbirimize sarılıyor ve ben gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Kusmak ya da ağlamak istemiyorum. Birbirimizi tekrar göreceğiz. Bu sadece geçici bir durum.

"Tamam," diyorum uzaklaşırken burnumu çekerek. "Sizinle bir hafta içinde hurda asteroitinde buluşacağız. Ve sonra siz sürtükleri tekrar kucaklayacağım, buna hazır olun."

Alice kollarını boynuma doluyor ve bana sarılıyor. "Kızım, sarılmasaydın çok kızardık! Kendi isteğinle bize sarıldığına inanamıyorum."

"Buna alışma," diye mırıldanıyorum, ona tekrar sarılırken bile. Tamam, normalde pek sarılan biri değilimdir ama arkadaşlarıma yeniden sarılmak iyi hissettiriyor. Keşke kalsalar. Bir telsiz bile açıp gün boyunca konuşamıyoruz ya da mesaj gönderemiyoruz çünkü kimsenin bu konuda gemilerimizi birbirine bağlamasını istemiyoruz. Bir kez daha karanlıkta kalacağız ve bir an için tüm bunlardan o kadar yoruldum ki çılgılık atmak istiyorum. Alice'i gönülsüzce bırakmadan önce ona bir süre daha sarılıyorum. "Sadece bir hafta, değil mi? Bir hafta daha yapabiliriz."

"Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra muhtemelen tekrar ayrılacağız, ama şimdilik bunu bir hafta olarak kabul edelim," diyor Jade, kolumu sempatik bir şekilde ovuşturarak. "Ama senin kocan, ekibin ve Ruthie var."

"Ve Helen," diye belirtiyorum. Masum küçük kız kardeşimiz -en azından ben onu böyle düşünüyorum- daha büyük bir gemi olduğu için bizimle *Darkened Eye*'a geliyor. Ruthie ile aynı odayı paylaşacak. Diğerlerini özleyecek olsam da en azından bir arkadaşım olacak.

Helen omzunda küçük bir sırt çantasıyla koşarak odaya girerken Jade ve Alice birbirlerine bakarlar. "Ben hazırım! Ne zaman gidiyoruz?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü *Karartılmış Göz* birkaç gün daha Risda III'ten ayrılmayacak. "Bekle. Fikrini mi değiştirdin? Benimle değil de onlarla mı gidiyorsun?" Jade ve Alice'i bana tercih ettiğini fark edince biraz incindiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Sanki yeniden terk ediliyormuşum gibi hissediyorum. "Ne oluyor Helen? Bunun hakkında konuştuğumuzu sanıyordum?"

"Yaptık," diye nefes nefese onaylıyor, tam önümde durmak için acele ediyor. Üzerinde sade gri bir kazak var ve ipeksi lavanta rengi saçlarını yüksek bir düğümle toplamış ama yine de olağanüstü güzel ve asil görünmeyi başarıyor. Gözleri heyecanla parlıyor. "Dün gece Mathiras'a rastladım ve ona *Karanlık Göz*'e gidip seninle ve diğerleriyle takılacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu

anlattım. Ona diğ er klonlarla biraz zaman geçirmek ve onları *gerçekten* tanımak için sabırsızlandığımı söyledim. Önümüzdeki dönemde çok ama çok yakınlaşacağımızı ve başka erkeklerle birlikte olmanın bana iyi geleceğini söyledim." Kirpiklerini masumca kırıştırıyor. "Mathiras daha sonra *Küçük Klon*'da onlara katılmamı önerdi.

Kardeşim. Sadece tanıdık bir arkadaşla birlikte olabilmek için."

Ona bakıyorum ve sonra gülmeye başlıyorum. Şu sinsi şey. Mathiras kıskansın diye *Göz'de* erkeklerle tanıştığını bilerek ballandıra ballandıra anlattı. Helen'i istemediğini söyleyen bir adam için, ona başka kimsenin dokunmasını istemediği kesin. Gülüyorum, gülüyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Seni fındırdek seni."

"Bebegimiz artık büyüdü," diyor Alice neşeyle.

Helen eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Ve şimdi Mathiras'ın içime bir bebek koymasını sağlamam gerekiyor." "Yavaş ol bakalım," diyorum ona, sırtını sıvazlayarak. "Belki de her şeyi adım adım zaman."

Ama Helen sadece gülümsüyor. "Hayatı deneyimlemek için beklemekten yoruldum. *Her şeyi* deneyimlemek istiyorum

Artık gemiden ayrıldığımıza göre."

Aman Tanrım. Mathiras, Helen'ımızla çılgın bir yolculuğa çıkacak. Onun güzel yüzüne bakıp gülümsüyorum. "Sadece kalbini kırmasına izin verme, tamam mı? Dışarıda seninle birlikte olmak isteyecek milyonlarca erkek var."

Helen başını sallar. "Ben de bunu belirtmeyi planlıyorum."

Jade gelip kolumu okşuyor, yüzünde sempatik bir gülümseme var. "Yemin ederim seni terk etmiyoruz."

Bunu biliyorum. Erkekleriyle birlikte olmak istiyorlar. Kesinlikle anlıyorum. Ben de Straik'le olmak istiyorum. Bu sadece bir kez daha ayrı gemilerde olduğumuz anlamına geliyor ve bu beni biraz üzüyor. Her zaman dördümüzdük ve şimdi üçümüz ve ben Straik'in gemisinde mürettebatla birlikteyiz. Ve Ruthie, zihinsel olarak ekliyorum. Kazex'e olan tüm bağlılığına rağmen, birbirimize bağlandık. Onun yanımda olması diğerlerinden ayrılmamı biraz daha kolaylaştıracak. Kendimi her zaman grubumuzda biraz yalnız biri olarak düşünmüşümdür ama küçük aileme herkes kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. "Ruthie benimle olacak. Benim de Dopekh ve ekibim var. Ve tabii ki kocam."

Jade hafifçe güler ve başını sallar. "Onunla evlendiğine inanamıyorum. Gemilerine gizlice girdiğini öğrendiğimizde olacağını düşündüğüm onca şey arasında onu baştan çıkarman bingo kartımın hiçbir yerinde yoktu." Bana sırtıyor. "O adamın kime bulaştığından haberi yoktu."

"Yapmadı," diye katılıyorum büyük bir edayla. Yine de bunun karşılıklı şehvet kadar baştan çıkarma olup olmadığını bilmiyorum. Küvette bana dokunduğunu ve sonra lanet bir piercing yaptırdığı için bir hafta boyunca benimle sevişmediğini çok net hatırlıyorum. Sonunda bir araya geldiğimizde derimden sürünerek çıkmaya hazırdım. Sadece birkaç ay önceki o muhtaç ve endişeli günleri düşünmek bile kocama dokunmak istememe neden oluyor. Seks yapmayalı en az bir gün oldu, çünkü amcasıyla bir şeyler planlamakla ve biz tekrar uçmadan önce *Karanlık Göz'ün* iyi durumda olduğundan emin olmakla meşguldü. Yeni silahlar, biraz farklı bir boya işi ve yeni bir isim ve kimlik kayıtlarıyla donatılıyor, böylece annesinin ödül avcılarını atlatacağız, eğer daha fazlasını göndermeye karar verirse.

"O siyah donlu pisliğe aşık olman çok garip," diye takılıyor Alice. "Hatırladığım adamla pek uyuşmuyor."

"İnsanlar değişir," diyor Jade. "Adiron değil ama çoğu insan." Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor.

Yeniden bir araya geldiğimiz birkaç gün içinde, Straik'in bana kesinlikle hayran olduğu arkadaşlarım tarafından açıkça anlaşıldı. Bir şey söylememe ya da belirtmeme gerek kalmadı. Aç olacağımdan endişelendiği için bana bir parça kek getirmek için diğerleriyle toplantıdan çıktığında ya da akşamları hep birlikte oturup konuştuğumuzda ayaklarımı kucağına çekip ovalamaya

başladığında çok açıktı. Hatta ben kusarken saçlarımı tutmasını bile izlediler, gerçi bu benim en sevdiğim an değildi (çünkü akşam yemeğindeydi ve Jade ve Milly'nin de kusmasına neden oldu).

Straik'in va Sithais'in maskaralıklarına karşı çok daha hoşgörülü olduğu da aşikâr. Kaç kez bir odaya girdiğimde onu Kaspar'ın başını tutarken ya da kulağını ovuştururken bulduğumu sayamıyorum.

Adiron ıslak parmağını soktuktan sonra. Her şeyi normal karşılıyor ve sorduğumda sadece "zamanı geldiğini" ya da "sevgilerini böyle gösterdiklerini" söylüyor. Önceki adam olsa öfkeden küplere binerdi ama Jade'in de dediği gibi o artık farklı. Artık benimle uğraştığı için daha sakın. Hatta daha az adım atıyor.

Muhtemelen tansiyonu için iyidir.

"O en iyi adam," diyorum onlara şiddetle. "Bazen inanmanızın zor olduğunu biliyorum ama benim Straik'im harikadır. Mürettebatına sorun. Ona tapıyorlar."

"Onlar da sana bayılıyor, bu da zevklerinin tartışmalı olduğu anlamına geliyor," diye alay ediyor Alice. "*Leydi Ruth*." Dilimi ona doğru uzattım.

Jade bir kez daha sarılmak için yaklaşır. "Onun harika olduğunu söylediğinde sana inanıyorum. Mutlu ve tek parça olmana çok sevindim. Şimdi bana bir kez daha sarıl ki yolumuza devam edebilelim ve yedi ila on gün içinde Jerrok'un asteroidinde görüşürüz." Beni bir kez daha sıkıca kucaklamak için kendine çekti. "Seni tekrar görene kadar uslu dur, tamam mı?"

"Ben mi? İyi mi? Hiç şansın yok." Boğazım düğümleniyor ve ona sonsuza dek sürecekmış gibi sarılıyorum, gözlerim yaşıyor. Jade o kadar yumuşak ve tatlı ki, gözlerinin yaşlarla buğulandığını görmek boğazımı daha da sıkıyor. Alice bana kısa bir sarılma daha yapıyor ve ardından Helen beni coşkulu bir şekilde kucaklıyor.

El sallayarak dönüp gidiyorlar ve kalbim bir kez daha acıyor.

Diğerleri gittikten sonra kendimi ACI verici bir şekilde boş hissediyorum. Bilek iletişim cihazımı kontrol ediyorum ama Straik'in adını gösteren sembol "toplantı" yazan sembolün yanında, bu yüzden onu yalnız bırakmam gerektiğini biliyorum. Üzgün ve hüznü olmam onu rahatsız etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Yine de Zaemen bir günlüğüne gemiye gitmemizi önerdiğinde, bu iyi bir fikir gibi geliyor. Lord va'Rin'in evinde rahat edemiyorum. Çok güzel ama her şey çok pahalı. Buraya geldiğimiz ilk gün neredeyse içine kusacağım kristal vazo var ya? Bazı gemilerden daha pahalı olduğu ortaya çıktı. Renk değiştiren halı? Bu tür bir şeyle iki çiftlik (ya da yirmi insan) satın alabilirsiniz. Her şey ihtişam ve zenginlik kokuyor ve Milly ve kocası nazik ev sahipliği yapsalar da meşguller.

Onlar meşgul ve ben de arkadaşlarını özleyen, hüznü, hamile bir kadıyım. Bu yüzden Zaemen'le birlikte hava kızaklarından birine binip gemiye dönüyorum ve o Limanda tanıştığı bir sarışından bahsedip her etkileşimlerini takıntı haline getirirken dalgın dalgın onu dinliyorum. "Bana iyi yolculuklar diledi," diyor Zaemen *Karanlık Göz*'e yaşadığımızda. "Sence gerçekten öyle mi demek istedi? Yoksa kötü şans mı? İnsanların bazen tam tersini dilediğini duymuştum. 'Bacaklarını kırsınlar' gibi şeyler. Sence benim bir bacağımı kırman mı istiyor?"

Minik sarışın bir insanın Zaemen'in kaslı bacaklarını kırdığını hayal etmeye çalışıyorum ve bu yüzüme isteksiz bir gülümseme getiriyor. "Bacaklarını kırmanı istediğini sanmıyorum, hayır. Belki de sana gerçekten iyi yolculuklar diliyordu."

"Yani bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Geri döndüğümüzde benim eşim olacağını mı düşünüyorsun?" Yikes. "Bence ağırdan almayı öğrenmelisin dostum."

Homurdanıyor. "Bana kalırsa bu çok yavaş. Bir yanım onu gizlice *Karartılmış Göz*'e bindirmek ve Limana geri götürmek için çok geç olana kadar saklamak istiyor." Duraklıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Gerçi gerçekten yapacak olsaydım bu konuyu açmamam gerekirdi sanırım."

"Muhtemelen hayır," diyorum hafifçe ve gemideki tüm gizli delikleri kontrol etmek için zihnime bir not alıyorum

Risda'dan ayrılmadan önce, aşırı hevesli mürettebatımız tarafından saklanmış bir ya da iki insan olma ihtimaline karşı kontrol edildi. Bekâr kadınlarla tanışmaktan duydukları heyecanı kesinlikle anlıyorum, ama aynı zamanda istenmeyen ilgilerin alıcısı olmanın nasıl bir şey olduğunu da biliyorum. "Hepiniz bir kadının ilgilenmediğinde nasıl davrandığınızı biliyorsunuz, değil mi? Sosyal ipuçlarının üzerinden tekrar geçmemiz gerekiyor mu?"

Zaemen kızağı geminin önüne park ediyor ve rıhtımın her yerinde gezinen bakım robotlarından kıl payı kurtuluyor. "Kadına karşı niyetimi belirtiyorum ve flört etme konusunda bilge olmadığımı söylüyorum. Sonra oradan ayrılır ve ona biraz zaman tanırım. Eğer ilgilenmiyorsa, beni tekrar davet etmeyecek ya da aramayacaktır. Eğer ilgi göstermezse konuyu ona açmamalı ve hatta göz teması bile kurmamalıyım. Bu doğru mu?"

Başımı salladım. "Bu harika." Açık sözlülüklerini nasıl karşılayacağını bilmeyen utangaç bir kadını kaybedebilirler ama sırf flört etmeyi ya da sinyalleri okumayı bilmedikleri için farkında olmadan birini taciz etme riskini göze almamayı tercih ederim. Straik'in bana söylediğine göre, birçoğu bir süredir onun mürettebatı olsa da, kadınların yanında iyi değillermiş. Ya çok fazla uyuşturulmuşlar ya da ayrı tutulmuşlar, bu yüzden tüm dişiler onlar için bir cazibe oluşturuyor. Benimle hiç flört etmediler ama eminim ki bunun nedeni Straik'in, kendisi fark etmese bile, en başından beri niyetini açıkça belli etmiş olması. Beni bulur bulmaz yatağına zincirledi. Ondan sonra, mürettebat onun olduğumu biliyordu.

Bu anı beni gülümsetiyor. Belki bu gece Straik'i yatağa kelepçelerim ve onunla yaramazlık yaparım. Bu fikri sevdim.

Gemiye biniyoruz, Zaemen hâlâ bakkalda tanıştığı sarışından bahsediyor. Rampadan inip *Karanlık Göz'ün* serin ve tanıdık koridorlarına adımımı attığım anda rahatlıyorum. Artık evimdeyim. Derin bir nefes alıyorum, geminin kokusunu - hafif metalik - ve filtrelerden gelen havayı - yine hafif metalik - takdir ediyorum. Belki de artık gemilere çok alışmışımdır. Risda III, *Kırdaki Küçük Ev tarzında* kesinlikle güzel (vay canına, ne rastgele bir anı parçası) ve hava taze ve tatlı, ama gemideki geri dönüştürülmüş havayı soluduğum ve pürüzsüz metal duvarlara dokunabildiğim anda ruh halimin yükseldiğini fark ediyorum. Gözlerimi kapatıp duvara yaslanıyorum, sadece rahatlıyorum ve üzüntü ve endişemin bir kısmının akıp gitmesine izin veriyorum.

Ben evimdeyim. Bu ev artık Jade, Alice ve Helen ile paylaştığım ev olmasa bile, yine de benim evim. Tüm bunlar bittiğinde, eğer yüz yüze görüşemezsek, uzun telefon görüşmeleri yapar ve hiçbir şey hakkında dedikodu yaparız. Burada *kız kardeşim* Ruthie var. Eş bulmak istiyorlarsa yol gösterici bir ele ihtiyaç duyan mürettebatım var. Harika, sevgi dolu, biraz huysuz bir kocam var. Ve yolda bir bebeğim var. Tüm bunları elimde tutabildiğim sürece memnunum. Jade'in dediği gibi, gemilerimiz arasındaki sessizlik geçici. Bu iş bittiğinde ve köle tacirleri adalete teslim edildiğinde, her şey farklı olacak. Belki de hepimiz Jirri'ye döner ve bir ay boyunca kumsallarda takılırız, sadece biz kızlar. Ruthie'nin de davetli olduğunu bilmesini sağlayacağım. Lord va'Rin'in pahalı malikanesinde kalma konusunda biraz tedirgin olduğunu ifade etti ve mürettebatla birlikte kalmak için geri döndü. Kendi deyimiyle, aynı yüzü paylaşıyoruz ama savaştaki payımız aynı değil. Bizimle birlikte *Yıldız*'da değildi. Yaşadığımız her şeyi bilmiyor. Straik'le evli değil ve annesi onu öldürmeye çalışmadı. Hâlâ işin içinde ama mürettebattan biraz daha fazla.

Kararsızlığını tamamen anlıyorum. Ayağıma basmak istemiyor ama aynı zamanda ailemi özlediğimi söylediğimde, "aile" kısmının Straik'i içerdiği gibi onu da içerdiğini anlaması gerekiyor. Ve eğer Kazex'le böyle devam ederse, çok yakında onu da içine alacak.

Kendi kendime gülümseyerek sonunda duvarı itiyorum ve gözlerimi açıyorum. Zaemen kısa bir mesafe ötede duruyor ve bana

bir kova uzatıyor.

Eğlendiğimi gizlemeye çalışarak ona bakıyorum. "Bu ne için?"

"Duvara yaslandın ve gözlerini o kadar uzun süre kapattın ki, öleceksin diye endişelendim.

tekrar patlayacak." Kovayı almamı işaret ediyor. "Mürettebat bunları gemi boyunca saklıyor, böylece hasta olursanız birileri her zaman hazırlıklı oluyor."

"Bu çok tatlı." Düşünüyorum. Kovayı alıp göğsüme bastırıyorum. "Sadece evde olmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum."

Zaemen'in dönüş gülümsemesi muhteşem.

Karartılmış Göz için son hazırlıklar yapılırken -*şimdi Scarlet Gaze*, yeni ismine uygun olarak gövdesinde parlak kırmızı bir şeritle yeni- veri bankam aracılığıyla Milly va'Rin'e hızlı bir iletişim gönderiyorum. "Kesinlikle çok hoş bir ev sahibiydin ve bizi ağırladığın için çok teşekkür ederim Milly. Vedalaşmadan yanınızdan ayrıldığım için üzgünüm ama midem bulanıyordu ve nedense geri dönüştürülmüş hava mide bulantısına iyi geliyor. Umarım sakıncası yoktur. Lütfen çocuklara döndüğümüzde onlara bir hediye getireceğimizi söyleyin. Tüm sevgilerimle ve Straik'in de sevgileriyle, Ruth."

Bu küçük beyaz bir yalan, ama içinde bir parça doğruluk payı var - gemiye döndüğüm için midem daha iyi. Sadece Milly çok iyiymen kaçtığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Döndüğümüzde daha uzun bir ziyaret yapacağımıza dair kendime söz veriyorum çünkü içimden bir ses bunun Risda III'ü son ziyaretimiz olmayacağını söylüyor. Straik amcasıyla çok zaman geçirdi ve birbirlerine karşı hâlâ temkinli olsalar da aralarında bir saygı olduğunu söyleyebilirim. Belki bir noktada, gerçek bir aile bağı bile olabilir.

Onlardan birine sahip olmak onun için iyi olurdu sanırım. Annesi bir canavar ve babasını hiç tanımadı. Sizi anlayan ve sizin için en iyisini isteyen bir akrabanızın olması onun için yeni bir şey olurdu.

Aslında ben de, çünkü sürekli bir klon olduğumu unutuyorum.

Ruthie'yi bulma dürtüsüyle Zaemen'den ayrılıp mürettebat kamarasına doğru ilerliyorum. Ruthie'nin odası boş, temizlik robotu yerleri fırçalarken kapı açık. Yemekhaneye yöneliyorum ama orada da yok. Köprü, yaklaşan yolculuğumuz için bir rota çizmeye çalışan Jerzec dışında boş. Bir depo dolabına saklanıp Kazex'le öpüşmüyorsa, olabileceği tek bir yer var.

Arkamı dönüp dinlenme odasına yöneliyorum ve daha oraya varmadan çift kapının ardından kahkahaları ve konuşmaları duyabiliyorum. Kafamı içeri uzatıyorum ve Ruthie köşedeki yuvarlak masada Kazex, Aithar, Jerzec ve Sakkar ile oturuyor. Önünde devasa bir kredi yığını var ve ağzından bir karsinojel -uzayın sigaraya cevabı- sarkıyor. "Ya paranızı verin ya da kapatın çocuklar. Ne olsun?"

Jerzec kartlarını yere atarak "Pas geçiyorum," der. Sakkar başını sallar ve aynısını yapar.

"Ben de," diyor Aithar kaşlarını çatarak. "Bütün kartlarım aynı." Üç papaz ve bir çift kız atıyor.

Ruthie karsinojelini öksürerek içiyor, başını sallıyor ve ona doğru daha fazla kredi çekiyor.

"Seni aptal," diyor Jerzec. "Amaç onlarla eşleşmek!"

"Hepsinin aynı renk olmasını istediğimi sanıyordum," diye itiraz ediyor Aithar. "Ya da sırayla!"

Ruthie, "Bu bir floş ya da bir düz ve bunlar iyi eller, ama senin elindeki de iyiydi," diye düzeltiyor. Kartlarını göğsüne yakın tutar ve içeride kalan Kazex'e kaşlarını çatır. "Ee, koca oğlan?"

İkizime daha önce yüzünde hiç görmediğim, kesinlikle boğucu bir bakış atıyor. Kazex'in gülümsemesi Ruthie'ye bakarken ayak parmaklarını kıvrabilir. "Ben söylerim. Neyin var göster bana."

Sakkar iğrenmiş bir ses çıkarır. "Ah, burada masada olmaz." Onlara bir el sallıyor. "Bunu özel odalarınıza saklayın. Burası kartlar için."

Kazex yüzünde sinsi, hafif cüretkâr bir gülümsemeyle Ruthie'yi izlemeye devam ediyor.

Ruthie kıkırdar ve ona kartlarını gösterir - çöp. "Bir şey mi söyledim?" diye sorar ve Kazex'in çift onlu ile kredileri toplamasını izler. "Nereden bildin?"

Kazex omuz silkiyor ve kredileri ona doğru kaydırıyor. "Yalan söylediğini her zaman anlarım. Burnunun ucu pembeleşiyor."

Ruthie elini burnuna götürür, nefesi kesilir. "Öyle değil!"

Daha fazla kahkaha atılıyor ve Sakkar bana bakıyor. "Bize katılmak ister misin, Ruth?"

İkizimin yanına gidiyorum ve sandalyesine otururken ona arkadan sarılıyorum. "Yok, ben sadece etrafta olmak istedim. Milly'nin bize verdiği yeni kitabı okuyacağım."

Ruthie kollarıma sarılıyor ve ben onu sevgiyle sıkarken kulağındaki mücevherin yanağıma batmasına aldırmiyorum bile ve sonra dinlenme odasındaki koltuklara doğru ilerliyorum. Birine oturuyorum ve herkesin sırayla okuyabilmesi için odadaki sehpanın üzerinde duran kitabı elime alıyormuş gibi yapıyorum. Kitabın adı *Earth Abides* ve yeni değil ama çok eski, kâğıdı küf kokuyor, sararmış ve ellerimde hafifçe ufanıyor. Poker oyunu yeniden başlıyor ve kitaba baktığımdan daha çok klon ikizimi izlediğimi fark ediyorum.

Ruthie ile gurur duyuyorum. Sanırım o benden daha güçlü olabilir, çünkü klonlama olayını kesinlikle kabul etti. Şu anda gururla kullandığı dikenli mohawk'ından zengin kulak takılarına kadar kendi kişiliği olmaya kararlı. Giymek için koyu renkli elbiseler ve tulumlar seçiyorum, çünkü kocama uymayı seviyorum. Ruthie'nin tulumları açık renkli ve parlak ve nadiren elbise giyiyor. Kanserojenler yeni ve sigara içtiğine dair bir anım olduğunu hatırlamıyorum, ancak bu onun için bir tehlike haline gelirse Sakkar'a haber vereceğim. Hepsinden önemlisi, Ruthie'nin mürettebatla kendini evinde hissetmesini seviyorum. Çocuklarla takılmasını ve onların etrafında olmak istemesini seviyorum. Benim Straik'im ve *Buoyant Star*'daki kızlarım var ve onun da birileri olsun istiyorum. Benden başka biri, çünkü birbirimizden daha fazla insana ihtiyacımız var.

Aithar bana bakarken, "Kitabı okumuyorsun bile," diyor. "Gel de kâğıt oyna." "Nasil oynayacağımı bilmiyorum," diye yalan söylüyorum ve kitabı bir kenara bırakıyorum. "Sanırım biraz kestireceğim." Kıvrılıyorum

Koltuğa uzanıp kolumu başımın altına sıkıştırıyorum ve Ruthie'nin kesinlikle usta bir elle kartları dağıtmasını izliyorum. Gerçek şu ki, yalan söylüyorum. Kartları hatırlıyorum. Kuzenlerimle kart oyunlarıyla dolu yazları ve yirmi birinci yaş günümü bir kumarhanede geçirip oynadığımı hatırlıyorum. Kartlarla ilgili pek çok anım var... ama Ruthie'yi kendi halinde izlerken, küçük bir beyaz yalanın daha zararı olmayacağına karar veriyorum.

Tamamen ona ait olan bir şeye sahip olmasını istiyorum. Onlarla kaliteli zaman geçirecekse, ekiple kart oyunlarını kaçırmayı umursamıyorum. Bu onun anı ve ben sadece onun mutluluğunun tadını çıkarmak istiyorum.

Ruthie'nin kahkahaları kulaklarımda çınlarken, kanepeye daha da sokuluyorum ve kısa bir uyku için gözlerimi kapatıyorum.

STRAIK

Karımı bulduğumda, odanın diğer ucunda devam eden gürültülü kart oyunundan tamamen habersiz, dinlenme koltuğunda sızmıştı. Yanağının altında bir salya birikintisi var, yüzü bir tarafa doğru ezilmiş ve o kadar güzel görünüyor ki kalbim mutluluktan ağrıyor. O benim, evrene söylemek istiyorum. O benim güzel, mükemmel eşim ve bebeğimi taşıyor.

Benim güzel, mükemmel eşim uykusunda dudaklarını şapırdatıyor ve salyalarını akıtmaya devam ediyor.

Hoşgörüyü gülümsüyorum ve kanepeye doğru ilerleyip onu dikkatlice kollarıma alıyorum. Boynuma karşı bir şeyler mırıldanıp tekrar uykuya dalıyor ve ben de diğerlerine başımı sallayarak onunla birlikte dinlenme odasından çıkıyorum.

Koridorda ilerlerken Dopekh'e rastladım. Yakası açıktı ve yüzü kızarmış, saçları dağılmıştı. Beni görünce doğruldu, eli üniformasına gitti ve umutsuzca boynunu örtmeye ve oradaki ısırik izlerini gizlemeye çalıştı. Yanından geçerken hiçbir şey söylemiyorum ama o yanıma geliyor.

Kef, bu iş garipleşecek mi? Sevgisini başka birine aktardığı için özür dileyecek mi? "Bir şeye mi ihtiyacın vardı, Dopekh?"

"Ah, hayır, elbette değil, lordum. Ben sadece..." Yanımda yürümeye devam ederken bile konuşmasına ara veriyor. "Sadece ileride başka bir mürettebat için yerimiz olup olmadığını öğrenmek istedim. Tüm bunlar bittiğinde. Erkek bir mürettebat üyesi." Kelimeler ağzından garip ve acı verici bir şekilde dökülüyor. "Gemiler hakkında pek bir şey bildiğini sanmıyorum ama öğrenmeye istekli. Patlayıcılarla arası iyi, bu yüzden güvenliği de sağlayabilir. Akıl hocası olabilir ve o bir a'ani değil ama bir klon. Bir çeşit. Bir nevi. Ve benimle aynı odada kalabilir, bilirsin. Sorun olmaz-"

Duraksıyorum ve Dopekh'e dönüyorum. "Yeni sevgilinin gelip gemide hizmet edip edemeyeceğini mi soruyorsun?" Ayaklarının üzerinde kayıyor, her zamanki gibi beceriksiz.

"...Evet?"

İçimi çektim. "Boynunu ısırın mı? Ona hangi konuda akıl hocalığı yapmayı planlıyorsunuz? Nasıl düzgün çiğneyeceği konusunda mı?"

Dopekh daha da kızarır, yüzü düşer. "Bu... Ben sadece öneriyordum, efendim. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim-"

Kollarımda uyuyan dişiği uyandırmamak için sesimi fısıltıya alçaltarak, "Demek istediğim bu değildi," diyorum. Ruth'un gevşek vücudunu düzeltiyorum, neye rağmen uyuyabildiğine hayret ediyorum. Boynuma karşı bir şeyler mırıldanıyor ama uyumaya devam ediyor ve ben tekrar Dopekh'e odaklanıyorum. "Seni azarlamıyorum. Aksine, yakın zamanda yaşadığın kalp kırıklığını atlattığın için sana minnettarım. Ama bir şey istiyorsan, açıkça konuş."

Başını sallayıp yakasını tekrar düzeltiyor. "Salvator'un *Göz'de* bize katılmasını istiyorum efendim. Onun dikkat dağıtacağı konusunda endişelenmenize gerek yok. İhtiyatlı davranabilir ve benim de işimi yapacağımı biliyorsunuz. Hem Ruthie'yi hem de eşinizi korumak için bir çift elin daha olmasının iyi olacağını düşünüyorum, üstelik çocuk da yolda."

Gözlerimi kısıyorum. Diğerlerine bebekten bahsetmedim, değil mi? Yine de Sakkar biliyor ve muhtemelen diğerlerine de söylemiştir. Kazex'e de. Ve Ruth'un kusma şekline bakılırsa, bunun bir sır olduğunu sanmıyorum. "Daha fazla güvenlik mükemmel bir fikir aslında. Diğer mürettebat onu kurtarabilir mi?"

"Gizlice soruşturacak, efendim." Dopekh'in yüzü geniş bir gülümsemeyle kırırır.

Salvotor'un szlgnde "sağduyulu" kelimesinin yer aldığından emin değilim ama iyi bir muhafızsa ve Dopekh'i mutlu ediyorsa, o zaman başka bir yetenekli beden umurumda değil. "Bunu yapmasını sağla. Eğer canı bağışlanamazsa

Köle yüzüğünü indirene kadar duygularınızı tutmanız daha iyi olur. Önümüzdeki süre boyunca herkesin odaklanmasına ihtiyacımız var. Ama duyguların için yeni bir odak noktası bulduğuna sevindim. Ulaşılamaz birine karşı bir şeyler hissetmek kolay olmasa gerek."

Dopekh olduğu yerde donar, sırtı kaskatı kesilir. "Hayır, efendim."

Ona başımı salladım. "Sırrın benimle güvende, Dopekh. Endişelenme. Geçmişte bana karşı hissettiklerini diğerlerine anlatmayacağız."

Göz kırıyor. İki kere. "Efendim?"

Bunu açığa çıkarmak iyi hissettiriyor. Ona yardımsever bir gülümseme veriyorum ve çenemi kollarımdaki kadına doğru eğiyorum. "Şimdi sakıncası yoksa karımı yatağa götürmem gerekiyor."

Sözsüz kalan Dopekh sadece başını sallar.

Evet. Beklediğimden daha iyi gitti. Memnun bir şekilde kamaramıza doğru ilerliyorum, böylece karımı içinde.

Şıngırdayan metal sesleriyle uyandım. Bir iniltiyle Ruth'a uzandım ama yatağın onun tarafını boş buldum. Hemen gerildim. Hasta mı? Üzgün mü? Ayağa fırladım, battaniyeleri kenara ittim.

-

-Ve neredeyse karımla çarpışıyordum.

Yatağa geri dönerken elimi yüzümde gezdiriyorum. "Kef me, Ruth. Bana gizlice yaklaşma!"

Yüzünü buruşturuyor, arkasına bir şey saklıyor. "Özür dilerim, çiş molası vermiştim.

Uyandırdım mı seni?" Esniyorum ve iletişim panelindeki saate bakıyorum. Saat çok erken. Eğer Ana Dünya'da olsaydık, güneşin doğmasına en az bir saat daha vardı, ama bu derin uzayda pek bir şey ifade etmiyor.

"Her şey yolunda, aşkım." Yatağın onun tarafını okşadım. "Uyumaya geri dön."

Ruth üzerime tırmanıyor ve yine metal şingirtisi duyduğuma yemin edebilirim. Yatağın kendi tarafına geçiyor ve sonra benim tarafıma sokularak bana yaslanıyor. Uyumak için değiştirdiği eski tuniklerimden birini giyiyor, boynu yırtık ve bol, her şey dizlerine kadar sarkıyor. Yine de hoşuma gitti. Seksi ve o da bunun içinde seksi. Onu kendime doğru çekerken omzunu ovuyorum, önce uykuya geri döndüğünden emin olmak için bekliyorum. Karnını doyurmak için kraker ya da kuru bir şey isteyip istemediğini sormalıyım-

"Straik?"

"Hmm?"

"Uykun mu var?" Sesi tamamen uyanık geliyor.

Uh oh. Bir sorun var. "Artık uyandım." Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum ve başının üstüne odaklanıyorum. "Seni rahatsız eden ne?"

Ruth bana baktı. "Bana güveniyor musun, bebeğim?"

Uh oh. Bu bir tuzak mı? Öyle olsa bile, cevabım hep aynı. "İstedığimi biliyorsun."

"Güzel. O zaman bana elini ver." Ruth'un sesi gölgeler arasında hafifçe flörtözleşiyor. "İyi bir amaç için olduğuna söz veriyorum."

Bir elimi karanlığa doğru uzatıyorum. "Özel bir elin var mı aşkım?"

"Bu da olur." Ayağa kalkıyor ve hemen göğsüme oturuyor. Uyarılmışlığının kokusunu alıyorum ve elimi yatağın metal başlığına doğru yönlendirirken kendi kendime sırtıyorum. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum. Rüyaları yüzünden uyandı ve çiftleşmek istiyor-

Bileğimin etrafında sert ve metal bir şey şingirdiyor. Bir sonraki anda, yatağa çarpıyor.

ve sonra Ruth alçak sesle ve baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdar. "Bir oyun oynayacağız."

Beni kelepçeledi, ilk tanıştığımızda ona uyguladığım etkisiz hale getirilmiş şok kelepçelerinin aynısını kullanarak. Benden intikam alma yolu bu mu? "Bir şeye mi kızdın? Ben ne yaptım ki?"

"Kızgın değilim," diyor karım sakince, üstüme çıkarak. "Dediğim gibi, bu bir oyun."

Oyun ya da değil, huzursuzum. Elimi yatak başlığına vuruyorum, çünkü elimi kullanamamaktan hoşlandığımdan emin değilim. "Ruth, beni bundan nasıl kurtaracağını biliyor musun?"

"Eğer çözemezsem, sikini örteriz ve ekipten biri gelip seni kurtarır." Üzerimde hareket ediyor ve sonra ağzını göğsüme bastırıyor. "Ama bunu sonra yaparız, tamam mı? İki elini de yatak başlığına koy. Sadece bir çift kelepçe bulabildim."

İki elimi de mi? Ruth öpücüklerini aşağıya, tekrar aşağıya, karnıma doğru indiriyor ve ben onun oyununun ne olduğunu anlıyorum. Oh. Tüm tedirginliğim kayboluyor ve diğer elimi ilkinin yanına koyuyorum. "Eğer çiftleşmek istiyorsan, tek yapman gereken beni uyandırmaktı."

"Biliyorum ama bence bu daha eğlenceli." Kıkırdıyor, nefesi tenimin üzerinde fısıldarken vücudumdan aşağıya doğru kayıyor ve elleri daha da aşağıya iniyor. Giydiğim iç çamaşırının üzerinden geçerken dilini şaklatıyor. "Giyiniksin. Neden giyindin?"

Cevap veremedim, giysimin kumaşından sikimi kavırıyor ve ben de zevkten bir inilti çıkarıyorum. "Sen... kraker ya da suya ihtiyacın olabileceğini düşündün. Hazır olmak istedim."

"Mmm. Çok tatlısın, biliyor musun?" Belimi kalçalarımın altına doğru okşuyor ve sikim serbest kaldığında, neredeyse beklentiyle ürperiyorum. "Ama kendimi iyi hissediyorum. Ben de seni iyi hissettirmek istedim. Olan biten her şeye o kadar kaptırdık ki kendimizi, sana nerede başladığımızı hatırlatmak istedim. Sen ve ben, bu yatakta."

Sonra iç çamaşırını bacaklarımdan aşağı kaydırıyor ve battaniyelerle birlikte bir kenara atıyor. Aşağı doğru inerken ağzı tenimde sıcak, nefesi aletimin başıyla alay ediyor. "Şimdi de beni donduracak mısın?" Kontrol için mücadele ederken sesim zorlanıyor. Ağzının tenimdeki beklentisi bile beni ihtiyaçtan acıktırıyor. "Beni yemekten mahrum mu edeceksin?"

"Hayır ve hayır. Her yerini yalayacağım ve şu piercing'inle alay edeceğim." Ruth konuşurken ağzı sikimin başını okşuyor. "Ve sonra seni yalamam için yalvardığında, şaftını ve taşaklarını çalıştıracam ve boşalmanı sağlayacağım."

İnliyorum. Karımın tatlı ağzından çıkan bu ses neden bu kadar erotik? "Ruth-"

Dudakları sikimin üzerinde geziniyor ve bana cevap veremedim sikimin başını emmeye başlıyor. Nefesim dişlerimden tıslayarak dışarı çıkıyor ve sonra odağım sadece onun ağzına ve ağzına kayıyor. Dünya Ruth'un dili ve dudaklarının dışında var olmayı bırakıyor. Sikimin başını nazikçe emiyor, dili ortadaki çukura doğru dönüyor, piercingler dudaklarına doğru bastırırken gıdıklıyor. Piercingleri tahriş etmekten ya da ağzını çizmekten korktuğu için beni ağzının derinliklerine almamaya her zaman dikkat ediyor ama ben aldırmiyorum. Sadece bana dokunması bile yeterli. Ve Ruth ağzıyla çok yaratıcı. Dilini saat yönünde ve sonra saat yönünün tersine çeviriyor. Başımdaki çıkıntıyı yalıyor ve sonra sikimin diğer kısımlarıyla ilgilenirken iğrenç bir sesle başımı serbest bırakıyor. Ağzı şaftım boyunca hareket ediyor, dili sırtlar boyunca dans ediyor ve eli ritmik bir hareketle tabanı sıkıyor, hafifçe itiyor ve sonra öne doğru çekiyor, çekiştiriyor. Sıcak, meşgul küçük ağzı keseme yöneldiğinde, daha fazla hareketsiz kalamayarak eğildim. Dudaklarını hassas derinin üzerinde gezdiriyor ve doruk noktam yaklaştıkça kesem gerildiğinde, dili sikimin dibinde gezinirken onu çekiştiriyor. Ellerimi yatak başlığının üzerinde kenetliyorum, ihtiyacımın gücüyle onu sallıyorum. Ruth ben dökülmeden önce zar zor sikimin başına ulaşıyor ve sonra ağzı bir kez daha üzerimde, ağzına ve çenesine boşalırken fısıldıyor ve onun üzerinde bir karmaşa yaratıyor.

Tenimin her yerine küçük öpücükler kondurduktan sonra bir havlu almak için üzerimden kalkarken inliyorum. "Bunu senin için yapıyor olmalıydım," diye soluyorum. "Seninle ilgilenmek benim işim."

"Her zaman yapıyorsun. Bunu senin için yapmama izin ver," diyor beni susturarak. Ruth bezi ıslatıp beni temizliyor ve bunu yaparken kendi kendine mırıldanıyor. Eşimin keyfi yerinde görünüyor ve bunu fark etmek beni karanlığın içinde gülümsetiyor. Arkadaşlarından tekrar ayrıldığı için üzgün olduğunu bilsem de o mutlu. Bana dokunmanın onu gülümsetmesi hoşuma gidiyor. Onun için yeterli olduğumu hissetmek hoşuma gidiyor. Bu güzel bir duygu.

Kelepçeyi çekiştiriyorum, elim hâlâ yatak başlığına kilitli. "Bunları çıkarmaya neden karar verdin?"

"Mmm." Omuz silkiyor, hareketi karanlıkta zar zor görülebiliyor. "Son zamanlarda çok şey oldu. Kendini aceleci ve meşgul hissettiğini biliyorum ve biraz kendimize zaman ayırmamızı istedim. Ayrıca seni bağlamanın ve sana hınzırca davranmanın eğlenceli olacağını düşündüm." Ruth bezi yere atıyor ve sonra tekrar üzerime çıkıyor, amcığı doygun sikime mükemmel bir şekilde oturuyor. İhtiyaçtan kayganlaşmıştı ve kalçalarımın üzerinde sallanıp kendini bana sürttüğünde, benimle işini çabucak bitirmeye niyeti olmadığını fark ettim... ve bu hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti.

"Çok düşüncelisin," diye mırıldandım.

Ruth sırtıyor. "Ne diyebilirim ki, ben bir vericiyim." Ve bana karşı bir kez daha sallanıyor. "Tekrar almak ister misin?"

"Henüz değil," diye itiraf ediyorum, sikimin kendine gelmesi için birkaç nefesten fazlası gerektiğini biliyorum. "Ama bana birkaç tane ver."

Baştan çıkarıcı bir kadın gibi kıkırdıyor ve sıırıslam olmuş amını şaftıma sürüyor. Elleri göğüslerine gidiyor ve giysisinin kumaşının arasından göğüs uçlarını okşuyor. "Acele etme. Ben kendimi eğlendiririm."

Bir iniltiyi daha ısıırıyorum, çünkü böyle devam ederse, bu benim hiç de uzun zamanımı almayacak.

BİRKAÇ SAAT SONRA, Ruth artık çatlamış olan bileğimi bırakıyor ve uyurken kendini bana yaslıyor. O derin uykuya dalınca ben de sırt üstü döndüm. Doymuş ve memnunum ama zihnim kapanmıyor. Dediği gibi, çok fazla şey oluyor ve eşimin yaratıcı bir sevgi için kollarımda olmasının verdiği zevk bile dişlilerin uzun süre dönmesini engellemiyor.

Yapmam gereken bir düzine şey var. Yeni gemi ismimiz olan *Scarlet Gaze* için tüm izinleri ve kayıtları iki kez kontrol etmem gerekiyor. Kayıtların Risda III'e yapılan bir ziyaretten bahseden tüm *Karanlık Göz'lerden temizlendiğinden* emin olmalıyım. Bist gibi doğru bağlantıların yeni isme sahip olduğundan emin olmalıyım. Güvenliğimizi sağlamak için üç kez kontrol etmem gereken küçük ayrıntıların listesi sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve aklıma özellikle bir düşünce takılıyor.

Mürettebatımın nasıl olduğunu görmem gerek. Risda III'e indikten kısa bir süre sonra yeni bir maceraya atılmak konusunda ne hissediyorlar. Normalde bu heyecana hazır olduklarını varsayardım -genelde öyledir- ama yeni faktörler var. Daha önce gemimizde hiç insan dişi olmamıştı ve Ruth'la ne kadar mutlu olduğumun farkındalar. Şimdi Kazex'in Ruthie, Dopekh ve Salvotor ile filizlenmekte olan ilişkisi var ve mürettebattan bazılarının Limandaki kadınlarla flört ettiğini duydum.

Mürettebatın benim istediğimi istemeyebileceği aklıma geldi. Burada etek kovalamak varken

neden galaksinin öbür ucunda köle tacirlerinin peşine düşesin ki? Bu yüzden Ruth'un omzuna bir öpücük kondurdum, kendimi yataktan kurtardım ve hızlıca bir duş aldım. Basit bir üniforma giyip köprüye gidiyorum.

Gemimin koridorlarında dolaşırken her yer sessiz. Sesler duyuyorum ve bakım bölümüne doğru dönüyorum.

oda. Zaemen'in sevdiği sabah müziği telsizden çalışıyor ve bir köşeden baktığımda Erzah'ın elinde bir anahtarla kontrol panellerinden birinde bakım yaptığını görüyorum. Ruthie onun yanında, gösterisini izliyor. Kazex'in onun mürettebatla nasıl başa çıkacağını öğrenmek istediğine dair söylediklerini hatırlıyorum ve inisiyatifi ele almasına seviniyorum. Ruth'um da haberleşmeyi öğrenmek istiyordu, bu yüzden ikisinin de yeni ve ayrı görevler üstlenmesi iyi oldu. Bana kalırsa gemide ne kadar çok fazlalık olursa o kadar iyi.

Dersi bölmüyorum ve devam ediyorum. Sakkar ve Jerzec yemekhanede kahvaltı ederken iyi huylu bir şekilde didişiyorlar, havada koyu bir gece çayı kokusu var. Köprüye vardığımda Dopekh ve Aithar'ı iletişim istasyonunda otururken görüyorum. İçeri girip kaptan koltuğuna otururken onlara başımla selam veriyorum ve Jerzec'in dün gece geç saatlerde bana gönderdiği navigasyon haritalarına bakıyorum. Üç ayrı rota ve iki alternatif rota belirlemiş ve her birinin yakıt maliyetlerini hesaplamış.

"Sen ne düşünüyorsun?" Aithar'ın Dopekh'e mırıldandığını duyuyorum. "Çok mu fazla?"

"Hmm." Dopekh'in sesi biraz yükseliyor ve dikkat etmemeye çalışsam da fark etmekten kendimi alamıyorum. "Belki piercinglerle ilgili kısmı çıkarabilirsin. Sadece ona kendini iyi hissettireceğini söyle."

Boğazımı temizleyip onlara bakıyorum.

İki a'ani de bana doğru döndü. "İhtiyacınız olan bir şey var mı lordum?" Aithar kibarca soruyor. "Siz ikiniz ne yazıyorsunuz?"

Aithar sırtıyor. "Dopekh Amber'a bir not yazmama yardım ediyor. İnsanların dediği gibi o benim arkadaşım-kızım."

Dopekh sessizce, "Kız arkadaş," diye düzeltti.

Kef me, eğer Dopekh'ten tavsiye istiyorsa, tam bir karmaşa olacak. "Ne tür bir not?" "Geri dönene kadar beni hatırlaması için onu ikna ediyorum," diyor Aithar. "Bu yüzden bütün

Onu en azından önümüzdeki bir yıl boyunca benim olarak tutacağı umuduyla olumlu nitelikler." İç çekerek paneline tekrar bakıyor. "İşe yarayacak mı bilmiyorum ama en azından çabucak geri dönemezsem ilgilendiğimi bilmesini istiyorum."

"Gelecek yıl mı?" Şaşkınlıkla sordum. Gerçekten o kadar ileriye mi düşünüyorlar? "Bunun gerçekten o kadar uzun süreceğini mi düşünüyorsunuz?"

Aithar omuz silkiyor. Dopekh de öyle. "Bir yıl sonra cevap alamazsak, *Göz'ün* - pardon, Bakış'ın - o noktada nasıl olsa Risda'ya döneceğini düşündüm."

Şimdi kafam daha da karıştı. "Nedenmiş o? Bir yıl sonra bir şey mi oluyor?"

Dopekh de en az benim kadar şaşkın görünüyor. "Çocuğunuz mu efendim?"

"Daha üç yıl var," diye belirttim.

İki a'ani birbirlerine bakarlar. "Leydi Ruth size insanların mesakkah'tan çok daha hızlı gebe kaldığını söylemedi mi?"

Ağzım kuruyor. Gelecek hafta doğacak bebeğin hayalleri beni korkutuyor. Kef, henüz hazır değilim. En az bir yıla ihtiyacım var. Belki iki. Onu nereye koyacağız? Ne giydireceğiz? Ruth neden henüz göstermiyor? "Ne zaman?"

"Ruthie insanlar için yaklaşık dokuz ay demişti, yani bununla bir mesakkah'ın gebelik süresi arasında bir yerde mi?" Dopekh yardımsever bir şekilde öneriyor.

Oh, teşekkürler Kef. Dokuz ay neredeyse bir yıl eder. Eminim bir yıl içinde kendimi toparlayabilirim. Hemen kendimi daha iyi hissediyorum ve sonra duraklıyorum.

Ruthie'yle karımın hamileliği hakkında mı konuşmuşlar? Bunu bir an düşündüm ve mantıklı olduğunu fark ettim. Ruth'un hamileliği *Göz'deki* herkesi etkileyecek. Tökezlememek için onu artık

Bakış olarak düşünmeliyim. Ruth'un hamileliği ortaya çıkmaya başladığı an, ek bir tehlike unsuru var. Biri onu görürse, koz olduğunu anlayacak. Ayrıca

Bebek içinde ağırlaştıkça gemide hareket etme yeteneğini büyük ölçüde kaybediyor ve Ruth'un çocuğumuzla birlikte yuvarlanmış zihinsel görüntüsü beni hem panik hem de sevinçle dolduruyor.

Bu düşünce karşısında biraz duygulanarak boğazımı temizliyorum. "Bu bir yıl boyunca devam etmeyecek." Buna izin vermeyeceğim. "Ve bu iş bittiğinde, biraz ara vereceğiz. Belki bir süreliğine Risda'ya yerleşiriz. Amcamın yardımı ihtiyacı var gibi görünüyor ve bence mürettebatın da uzun bir tatile ihtiyacı var."

Aithar'ın gözleri heyecanla parlıyor ama Dopekh merakla beni izliyor. "Korsanlığı bırakacak mısınız efendim?"

"Öyle bir şey demedim. Sadece biraz ara vereceğimizi söyledim." Meşgulmüş gibi görünerek çizelgelerden birini kaldırıyorum. "Kadın ve çocuklarla dolu bir mürettebatınız varken korkutucu bir korsan olmak zor."

"Daha fazla dişi mi, efendim?" Aithar hemen sorar.

Dil sürçmesini fark etti, değil mi? Düşünceleri gerçekten de Liman'daki kadına odaklanmış olmalı. "Ruthie hiçbir yere gitmiyor," diye belirtiyorum. "Kazex'le de araları iyi gibi görünüyor. Dopekh'in sevgilisi buraya gelip hizmet etmek istiyor, bu yüzden başkalarının bağ kurmasını engellemem haksızlık olur, değil mi? Ve bağlılıkların olduğu yerde çocuklar da vardır." İki a'aniye bakıyorum. "Hepiniz gemiye bir eş almadan bu işten sıyrılabileceğimi mi sanıyorsunuz? Ben aptal değilim."

Dopekh genişçe sırtır. Aithar heyecandan neredeyse yerinden sıçrayacak. Dopekh'in koluna vurur. "Ona fikrimizden bahsetmeliyiz."

Uh oh. "Ne fikri?"

İki adam birbirlerine bakarlar. "Biz sadece... Liman'da pek fazla takılacak yer yok. Bir tane bar var, onda da iki içki ve iki yemek servisi var. Eğer oturup birileriyle konuşmak istiyorsanız, fazla seçeneğiniz yok. Bir bar açmak kötü bir fikir olmayabilir. İnsanların içecek ve yiyecek alabileceği, kağıt ya da sopa oynayabileceği ve sadece... kaynaşabileceği bir yer."

"Limanın çoğunu oluşturan mülteciler için güvenli olduğunu düşünüyor musunuz?" Soruyorum.

"İyi korunduğundan ve güvende olduğundan emin olmak için bizden çok var efendim." Dopekh çenesini kaldırıyor. "Mekânı işletmek ya da korumak için vardiyalı çalışabiliriz. Ve Ruthie içki karıştırmayı bildiğini söylüyor."

Öyle mi? Bu, hepsinin konuştuğu bir şeye benziyor. Acaba Ruth bir şey duydu mu yoksa bu onun için de sürpriz olur mu? İçimden bir ses öyle olacağını söylüyor. Mürettebatla ve Ruthie'yle konuştuğunu biliyorum ama bu plan yeni yapılmış gibi görünüyor ve dostumun geçen hafta zamanının çoğunu *Yıldız*'daki arkadaşlarıyla geçirdiğini biliyorum. Muhtemelen dışarıda bırakıldığı için incinecektir ama bunun kasıtlı olduğundan şüpheliyim.

Mürettebatın Risda III'te daha kalıcı bir yerleşim için planlar yapması kötü bir şey değil. Tehlikeli galaksilerde maceraya atılmayı ne kadar sevsem de, bunun karım ve çocuğum için güvenli olmadığı aklıma geldi. Biri Ruth'u tekrar zehirlerse ya da onu benden almaya çalışırsa... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor. Amcamın tüm mültecileri idare etmek için yardıma ihtiyacı olacağı doğru. Şimdiden batağa saplanmış durumda ve sürekli daha fazla yerinden edilmiş insan ona ulaşıyor. Bana söylediğine göre liman son iki yılda iki katına çıkmış ve insan cenneti haberi yayıldıkça nüfusun artmaya devam edeceğini tahmin ediyor.

Bir bar ve birkaç yıllığına yerleşmek çok da kötü bir fikir olmayabilir. "Haklısın," diye kabul ediyorum. "Ama şimdilik elimizdeki göreve odaklanmalıyız; annemi ve onun muhtemel köle tacirleri çetesini ortadan kaldırmalıyız."

"Elbette efendim," diyor Dopekh kararlılıkla. "Biz bir ekibiz. Sizi ve Leydi Ruth'u terk etmeyi

aklımızdan bile geçirmeyiz."

Onlara gülümsüyorum ve sonra günlükleri kontrol etmeye geri dönüyorum. "Yine de bar fikrini sevdim. Yerleşmek isteyen bir korsan mürettebatı için yeterli bir sorun gibi görünüyor."

Gülüyorlar, ben de gülüyorum çünkü geleceği düşünmek iyi hissettiriyor.

Heyecan duyduğum bir geleceğim olduğunu bilmek iyi hissettiriyor. Ve daha sonra, yatağa döndüğümde ve

Uyuyan eşimin etrafında kıvrılıyorum ve bunun getirecekleri için heyecanlıyım. Köle tacirlerini ve yasadışı klonlama laboratuvarlarını -ve muhtemelen sonunda annemi- avlamak için bir yolculuğa çıkmak üzere olsam da, yanımda bir ailem varmış gibi hissediyorum.

Va Sithai kardeşlerin bana öğrettiği bir şey varsa, o da ailenin her şeyi alt etmek için birlikte çalıştığı ve kurduğunuz bağların herkesin hayal edebileceğinden daha güçlü olduğudur. Parmağımı yalıyorum ve uyuyan karımın narin kulağını düşünüyorum, sonra da onu öpmeye karar veriyorum.

Ne de olsa aptal değilim.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Burada oturup bu özel yazar notunu yazarken, Straik serisine başlamamızın üzerinden resmi olarak 4 ay geçti. Kitaplarımı takip edenleriniz bunun Ruby Time'da küçük bir sonsuzluk olduğunu bilirler. Bu ikisiyle kitabımda ' oynamak ' bana sanki SONSUZ gibi geliyor.

Straik ve Ruth.

Başından beri Ruth'un Straik konusunda biraz zorlanacağını biliyordum. Ne olursa olsun ondan istediğini alacaktı. Arkadaşlarını terk etmişti! Bunu ona ödetecekti! Düşmanla aşığı yazma konusunda iyi olmadığımı düşünmem dışında mı? Çünkü ilk birkaç bölümde bir sürü "Bunu sana ödeteceğim!" cümlesi var ve sonra... geri kalan zamanda öpüşüyorlar. O kadar da düşmanca değil! Ama yine de ortaya çıkan sonuçtan memnunum.

Ruth'u klon yapma konseptinde gidip geldim. Olmalı mı? Olmamalı mı? Tüm bu harika hikayeyi insanların klonlanması üzerine kurmuştum, bu yüzden pısrıklık edip üç insan karakterimizi de klon OLMAYAN yapmak ucuz hissettirdi. Bu, ilk sahneye dumanı tüten bir silah koyup sonra da ölü adamın bıçaklanarak öldürülmesine eşdeğer bir gizem olurdu. BİRİNİN KLONLANMASI GEREKIYORDU. Ama söz konusu karakterlerim olduğunda yumuşak davranırım ve Ruth'un hayatını mahvetme fikrinden hoşlanmadım. Onu klonlamak bir son dakika kararıydı ve Ruthie hikayeye dahil olduğunda (bir başka son dakika kararı) her şey yerli yerine oturdu. Hikaye anlatıcısı olarak bana Ruth'un ilk günden beri bir grup klonla takıldığını hatırlattı ve eğer bu durumdan memnunsanız ve hepsinin bireysel kişilikleri varsa, neden bu farkındalıkla 'yok edilecek'?

Daha uzun bir hikaye yazmanın iyi yanlarından biri de bu - bir fikrin 'içine' girmek için daha fazla zamanınız oluyor ve beyniniz parçaları bir araya getiriyor. Yazar beynimi her zaman farklı şekillerde bir sürü blokla bir masada oturan maymunlardan biri olarak hayal ederim. Benim maymunum çoğu zaman yuvarlak çiviye kare deliğe sokmaya çalışır, ama sonunda maymun bunu çözer ;)

Straik yaklaşık bir hafta boyunca karakter açısından benim için biraz daha gizemliydi. Açıkça gösterişli ve poz vermeyi seven biri. Tamamen siyah giyiniyor, süslü bir gemisi var ve yasadışı işler yapan bir korsan olduğunu iddia etmesine rağmen soyadını etrafa saçıyor. Birlikte çalıştığı kişileri terk ediyor. Tüm hesaplara göre, gerçek bir pislik olmalı... ama onun için çalışan özgür a'anilerden oluşan bir ekibi var ve onlara iyi davranıyor. Bu yüzden hikayeye başlarken onun kişiliğini araştırdım ve annesi kafamda 'belirdiği' anda cevabı buldum. Bebeğim Straik umutsuzca, korkunç derecede yalnız.

Tıpkı sibernetik protezlerden ibaret olduğu için kimsenin yanında olamayacağını düşünen Jerrok

gibi, Straik de kim olduğu yüzünden kimseye yakın olamayacağını düşünüyor. Tarihteki pek çok soylu gibi, Straik'in de annesi için tek değeri ortak kan bağlarıdır. Annesi onu bir birey olarak

ve ne zaman iradesini ortaya koysa, kadın onu tokatlamaya çalışıyor. Bir sa'Rin olarak, mesakkah'ın çoğundan farklı bir sosyal kasttan, bu yüzden onların yanında rahat değil ve siyah kıyafetler gibi zırhlar giyiyor ve etrafını gerçekten yanında olmak isteyen insanlarla (serbest bırakılmış klonlar) çevreliyor. Onun biraz huysuz olmasını bekliyordum, ama Ruth'a olan sevgisiyle tam bir lokuma dönüştü ve lanet olsun, bunu yazmak çok eğlenceliydi. Sadece bu yazar notunu yazmak ve karakterlerimi düşünmek bile beni mutlu bir yere gönderiyor. Ruth onun yanındayken, kim olduğuna biraz daha objektif bakabiliyor ve annesinin oğlu olma fikrinden kurtulabiliyor ve sadece kendisi olmak.

Tatlı kahramanlardan bahsetmişken... Dopekh! Ona bayılıyorum. Kesinlikle bir kitabı olacak. Kazex'e aşık olduğunu itiraf ettiğinde birkaç kişinin endişelendiğini biliyorum ama bunun tuhaf ve yanlış olduğunu herkes kadar o da biliyordu. Ben bunu onun bir insan olarak büyümesi olarak görüyorum. Sonuçta bir laboratuvarı üretilmiş ve Straik onu serbest bırakana kadar kimyasal olarak kısırlaştırıldı. Şimdi tüm bu diğer harika insanların etrafında ve bu DUYGULAR ortaya çıkmaya devam ediyor. Ama şimdi bu duyguları odaklayacağı yeni bir çıkış noktası var ve bu da kendini bilmez ama yazması çok eğlenceli olan Salvotor.)

Birkaç kişi tarafından Ruby'nin İsimler Kanunu'na göre (bir kitapta ismi geçen birinin genellikle kendi hikayesi olur) ve endişelenmemem gerektiği hatırlatıldı - Karanlık Göz'ün a'ani mürettebatının bir yan serisi üzerinde çalışıyorum. Ruthie/Kazex'in bir hikayesi olacak. Dopekh/Salvotor'un da bir hikayesi olacak. Diğerlerinin de! 'Gelecek hikayeler' potasında ama bu özel Korsan kitaplarını CORSAIRS ile tamamladığımızda: MATHIRAS ile tamamladığımızda, ne zaman/nerede/nasıl olacağı konusunda daha iyi bir fikre sahip olacağımı düşünüyorum.

Mathiras ve Helen'e gelince, yakında geliyorlar! Mathiras iyi adam olmaya kararlı ve Helen de ona görüldüğü kadar masum olmadığını göstermeye aynı derecede kararlı. Çok eğlenceli olacak. Seri haberlerini Facebook'ta bulabilirsiniz. Henüz tahmini bir zamanım yok, ama oraya varacağız. Programım karmakarışık. Güzel, mutlu bir karmaşa ama yine de bir karmaşa ve birkaç şeyi temizlemeye çalışıyorum.

Hayranınız olduğum için teşekkür ederim. Bunu içtenlikle söylüyorum. Bu kitabı sadece sonsözü okumak için ödünç almış olsanız bile, kafamın içinde süzülen sonsuz hikayeleri anlatmamı destekleyen herkese minnettarım. Biri bana yazıp kitapları ilk kez denediğini ya da Buz Gezegeni serisinin tamamını beşinci kez yeniden okuduğunu söylediğinde benim için dünyalara bedel oluyor. Bir okur olarak her zaman sevdiğim kaçıışı sağlayan kitaplar yazmak beni çok mutlu ediyor. <3

Yakut

DAHA FAZLA RUBY DIXON İSTER MİSİN?

Doyamadınız mı? Kindle'ınızı doldurmak ister misiniz? Şanslısınız ki, BÜTÜN geçmiş listem Kindle Unlimited'ta, yani gönlünüzce ödünç alabilirsiniz. Nereden başlayacağınızdan emin değil misiniz? Size birkaç öneride bulunmama izin verin!

Corsair Kardeşler Dörtlemesinin geri kalanını okuyun!

[Korsanlar: Adiron](#)

[Korsanları: Straik](#)

Korsanlar: Mathiras (ÇOK YAKINDA)

Diğer mavi korsanlar hakkında bilgi edinin!

[Korsanın Tutsağı](#)

[Korsanın Yatağında](#)

[Korsanın Ayartması](#)

[Korsanın Aldatması](#)

Bazı Risdaverse hikayelerini okuyun! Bunların hepsi tek başına duruyor :) [Risdaverse Hikayeleri](#)

[Ait Olduğunda](#)

[Mırıldandığında](#)

